

JANUÁR 20., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.35-kor megnyitják.)

2. Az elnök közleménye

Elnök. - Szeretném közölni a tisztelt Házal, hogy kaptam egy levelet az Európai Tanács elnökétől, Herman Van Rompuy-tól, amelyben tájékoztatott engem az Európai Tanács azon döntéséről, hogy konzultálni fognak az Európai Parlamenttel a spanyol kormánynak az Európai Parlament összetételére vonatkozó javaslatáról, valamint hogy kérni fogják a Parlament jóváhagyását, hogy e kérdéssel kapcsolatban ne kelljen konventet összehívni. Az Európai Parlament 18 újabb képviselőjéről van szó. Eljuttattam javaslatomat az Alkotmányügyi Bizottságnak, amely el is kezdett dolgozni az ügyön, és rövidesen kijelölik a téma előadóját is. A munka tovább fog folytatódni.

Arról is szeretném tájékoztatni Önöket, hogy a bolgár kormány egy új biztosjelöltet nevezett meg azután, hogy úgy döntött, visszavonja korábbi jelöltjét. Az Elnökök Értekezlete holnap hagyja jóvá a végleges ütemtervet, de az új biztosjelölt meghallgatásának legvalószínűbb időpontja február 3., a szavazás pedig február 9-re várható. Mindez természetesen Barroso úrtól és a bolgár kormány új jelöltjével folytatott megbeszéléseitől is függ. Semmi sem dőlt még el, de szerettem volna, ha a tisztelt Ház általánosságban értesül arról, hogy milyen lépések következnek. Mindenesetre az Európai Parlament teljes mértékben tisztában van a helyzettel. Nincsenek itt kivételes események, mindenben a demokratikus eljárásoknak megfelelően járunk el. Ezek az eljárások alapvetően fontosak számunkra, és elnökségem ideje alatt az Európai Parlament végig eszerint fog működni.

Arról is szeretnék szólni Önöknek, hogyan is képzelem el az Európai Parlament az együttműködést az Európai Unió és az Európai Tanács két és fél éves állandó elnökségével, és hogy miként alakul majd az együttműködés a soros elnökséggel. A soros elnökség, jelen esetben a spanyol elnökség, a hat hónapra szóló megbízatásának kezdetekor előterjeszt egy hat hónapos cselekvési tervet, majd az időszak végén jelentést tesz az elvégzett munkáról. Az Európai Tanács állandó elnöksége az európai csúcstalálkozókra fogja ismertetni a munkájának eredményeit. Amint azt Önök is tudják, minden hat hónapos ciklusban két csúcstalálkozó megrendezésére kerül sor, így az Európai Tanács elnöke minden ciklusban kétszer, évente pedig négy alkalommal ismerteti majd az eredményeket.

3. A spanyol elnökség programjának ismertetése (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanácsnak a spanyol elnökség programjának ismertetésével kapcsolatos nyilatkozata.

José Luis Rodríguez Zapatero, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim, először hadd szóljak pár szóban egy olyan országról, amely éppen fájdalmakat és tragédiát él át: ez az ország Haiti.

Tudom, hogy mindannyian osztozunk abban az aggodalomban, szolidaritásban és elkötelezettségben, amit az Európai Unió összes intézménye – a soros elnökségtől kezdve a Bizottságon és a Tanácson keresztül a Parlamentig – tanúsít egy olyan szenvedő országgal szemben, amelynek lakosait halál, pusztulás és erőszak szakította szét, amelynek korábbi történelmét is szegénység és konfliktusok is terhelték.

Kevés alkalom adódik, amikor módunkban áll megmutatni, hogy mi, európaiak mit tudunk tenni egy tragédia bekövetkeztekor, Haiti pedig erre ad most nekünk lehetőséget. Bebizonyítjuk elkötelezettségünket a világban történtek és a legtöbbet szenvedő országok mellett.

A soros elnökség a Bizottsággal és a főképviselelővel együttműködve már a legelső pillanattól kezdve kereste annak a lehetőségét, hogy válaszlépéseket tegyünk a haiti tragédia kapcsán. Múlt hétfőn összeült a Fejlesztési Miniszterek Tanácsa, a jövő hétfőn pedig az Európai Ügyek Tanácsa fog összeülni azért, hogy megtervezhessék a Haiti jövőjét szolgáló gyors válaszlépést a segélyek és a minden területre kiterjedő humanitárius

együttműködés formájában. Teljesen meg vagyok róla győződve, hogy a nemzetközi közösség határozott és egységes fellépést tanúsít, és hogy az Európai Unió is felnő a feladathoz. A haiti tragédia kapcsán az ottani szenvedő emberek a legfontosabbak, remélem és bízom is benne, hogy minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni azért, hogy elindítsuk a teljes helyreállást. Ezt követeli az európai társadalom, de mindennekfelett a mélyről fakadó, saját belső meggyőződésünk diktálja ezt a számunkra.

Elnök úr, megtiszteltetés a számomra, hogy megjelenhetek Önök előtt, hogy ismertessem a spanyol soros elnökség következő hat hónapra vonatkozó főbb prioritásait. Óriási megtiszteltetés ez. Hatalmas megtiszteltetés, mert egy olyan ország nevében szólhatok, amely a következő hat hónapos ciklus alatt fogja ünnepelni a korábban Európai Közösségeknek nevezett szervezethez való csatlakozásának 25. évfordulóját.

Egy európai és Európa-párti ország nevében szólok, egy olyan ország nevében, amely az elmúlt 25 évben a fejlődés és a jólét tekintetében jelentős átalakuláson ment keresztül nagyrészt európai uniós tagságának köszönhetően. Európa egy generációkon keresztül átívelő álom volt, számos spanyol generáció álma. Demokráciáról álmotunk, a világ felé való nyitásról, fejlődésről, jólétről, jóléti államról, szabadságról. Ezt láttuk Európában, ezt hozta el számunkra Európa, és ezt hoztuk mi magunk is Európába.

Most, huszonöt évvel később elköteleztük magunkat Európa és az Unió iránt, és a leginkább úgy tudjuk kimutatni az Európa iránti hűségünket és elkötelezettségünket, hogy teljesítjük a kötelezettségek vállalásával, kezdeményezések elindításával és javaslatok előterjesztésével kapcsolatos kötelezettségünket. Ezt szeretnénk tenni a következő hat hónapban.

Ez az időszak a változás hat hónapja lesz, mert éppen az elmúlt nyolcvan év legsúlyosabb pénzügyi válsága miatt bekövetkezett gazdasági átalakulás idején vesszük át a soros elnökséget. Politikai változás időszaka is ez a Lisszaboni Szerződés miatt, amely az Európai Unió irányításában idéz elő változást. A külkapcsolatok vonatkozásában is változásokra kerül sor, mert erősödik a globalizáció, és új feltörekvő országok lépnek a színre. Változás időszaka ez Európa és az európai polgárok közötti kapcsolat tekintetében is, hogy a Lisszaboni Szerződésben foglalt minden előírás érvényre juthasson. Ennélfogva különösen két körülmény tekintetében lesz változás: az első a most tapasztalható súlyos gazdasági válság, a második a Lisszaboni Szerződés és az abból következő új intézményi kapcsolatok.

Ami a gazdasági válságot illeti, a következőt szeretném elmondani. Tisztában vagyunk azzal, hogy a mostani válság sokkal súlyosabb, mint az elmúlt nyolcvan év alatt bekövetkezett válságok bármelyike, és tudjuk – ahogy azt az előző válságok idején is gondolták –, hogy világméretben korábban nem tapasztalható visszaesés mutatkozott a termelés és a nemzetközi kereskedelem területén. Tisztában vagyunk azokkal a súlyos hatásokkal, amelyeket a válság okozott világszerte és az Európai Unióban is. A munkanélküliek száma nyolc millióval nőtt, közülük sokan éppen az én hazámban élnek. Kihatott a válság az államháztartásra, így a pénzügyi stabilitás kilátásaira is, ami arra kötelezett és most is arra kötelez minket, hogy sürgős együttműködési intézkedéseket tegyünk. Ezenkívül a válság arra készítetett bennünket, hogy megvizsgáljuk az európai gazdaság és a gyártási kapacitás megváltoztatására, valamint az Unió egésze versenyképességének növelésére irányuló lehetőségeket.

Fenn kell tartanunk a pénzügyi ösztönzőket mindaddig, amíg ténylegesen el nem indul a helyreállítás. El kell köteleznünk magunkat a Stabilitási Paktum mellett, és teljesítenünk kell a Bizottság 2013-as célkitűzéseit. Ki kell alakítanunk a Bizottságban jelenleg tervezés alatt álló 2020-as gazdasági stratégiát is, amelyet a spanyol soros elnökség véleménye szerint kulcsfontosságú kérdésként kell kezelni a következő hat hónapban.

Tudjuk, hogy mik az Európai Unió erősségei és gyengeségei. Tisztában vagyunk azzal, hogy már az 1990-es évek közepétől folyamatosan veszítünk gazdasági növekedési képességünkben. Tudjuk, hogy nagy gazdasági versenytársainkhoz képest az 1990-es évek közepe óta folyamatosan veszítettünk a termelékenységünkben. Azt is tudjuk, hogy bizonyos területeken nehézségekkel küzdünk, amelyek meghatározzák jövőbeni növekedésünket, versenyképességünket és innovációs képességünket globalizált világunkban.

Vannak azonban erősségeink is, amelyekről említést kell tennünk. Erősségeink nyilvánvalóak: mi állítjuk elő a globális GDP csaknem egyharmadát. Tagadhatatlanul vezető exporthatalom vagyunk, továbbá a kutatás, fejlesztés és innováció terén az Egyesült Államok mögött mi állunk a második helyen. A globális fejlesztési segélyek közel 60%-át mi képviseljük, ami az Európai Unió nagy erőssége.

Mik tehát Spanyolország szerint azok az alapvető prioritások, amelyek az európai gazdasági hatalom megújításához, a fenntartható gazdaságnak a versenyképesség, a környezetvédelem és a szociális szempontok figyelembevételével történő létrehozásához szükségesek? Négy fő területet fogok említeni, amelyeket támogatni szeretnénk, hogy bekerüljenek a 2020-as stratégiába. Ezeket úgy foglalnám össze, hogy gazdasági

szempontból az Európai Uniónak saját magában kell bíznia. A tagállamok felelősségtudatából kiindulva kell előmozdítani a gazdasági egységet és az együttműködést, de biztosítani kell azt is, hogy a közösségi intézmények, különösen a Bizottság, új hatáskörrel rendelkezzenek, hogy képessé váljanak az irányításra, és hogy elérhessék a kitűzött célokat.

Hölgyeim és uraim, az elmúlt tíz évben 9 százalékponttal növekedett az energiafüggőségünk, ez az egyik legfontosabb olyan terület, ahol a változás érdekében lépéseket kell tennünk. Az energiafüggőség 44-ről 53 %-ra növekedett az Európai Unió egészében. Ez a kilenc százalékpont pontosan 64 millió eurót tesz ki, amit más országoknak fizet ki az Európai Unió. Tudják azt Önök, mekkora is ez az összeg? Gyakorlatilag az Európai Unió összes tagállamában együttvéve fordítanak ilyen összegű állami befektetést a kutatásra, fejlesztésre és innovációra. Változtatnunk kell ezen a helyzeten, csökkentenünk kell energiafüggőségünket, mert különben gazdaságilag még sebezhetőbbé válunk.

Mit kell hát tennünk? Történt előrehaladás az energia területén, de nem olyan mértékű, amelyet el szeretnénk volna érni. Létre kell hoznunk egy állandó és közös energiapiacot, ami erősíteni fogja az egész Uniót és az Unió gazdaságát. Ehhez két kulcsfontosságú dologra van szükségünk: az energiahálózatok összekapcsolására, ugyanis a 2002-es várakozások nem teljesültek, valamint a közös energiapiac megszilárdítására szolgáló közös keretszabályozásra.

Ha sikerül megvalósítanunk az energiahálózatok összekapcsolását Dél-, Kelet- és Észak-Európában, ha ezt fő prioritásként kezeljük, és felruházzuk a Bizottságot a szükséges hatáskörrel, csökkenni fog az energiafüggőségünk, és ösztönözni fogjuk a megújuló energiaforrások hasznosítását is, amelyek jellegüknek fogva rugalmas energiaelosztást igényelnek.

Hölgyeim és uraim, a gazdasági versenyképesség területén Európa nem tud vezető szerepet játszani mindaddig, amíg nem tesz határozott lépéseket, hogy foglalkozzon az energiahálózatok összekapcsolásának összes lényeges szempontjával és a közös piac kérdésével.

A második fő célkitűzés a következővel kapcsolatos: mi hozza létre a legnagyobb növekedést és innovációt egy modern társadalomban? Az információs társadalomba és az olyan új technológiákba történő befektetések, amelyek majdnem mindent megváltoztattak a világon. Az európai gazdaság termelékenység-növekedésének 40%-a az információs és kommunikációs technológiáknak (IKT-knek) tulajdonítható. Mi, európaiak, vezető szerepet játszunk ezen a területen, mert piacvezető vállalataink vannak, de nincs belső digitális piacunk. Lépéseket akarunk tenni a digitális piac létrehozása érdekében. Mit is foglal ez magába? Magába foglalja az akadályok megszüntetését, valamint az új generációs hálózatok és az elektronikus kereskedelem előmozdítása melletti elkötelezettséget. Az elektronikus kereskedelem minden országban, minden nap tovább fejlődik, de nem halad előre abból a szempontból, hogy a különböző országok közötti viszonylatban is működhessen.

Ha sikerül előrehaladást elérnünk a digitális piac területén, a tartalom előállítását is ösztönözzük és erősítjük a szellemi tulajdon jog helyzetét. Az információs és kommunikációs technológiák által a gazdaság minden területére kiható innovációnak köszönhetően azt is biztosítjuk, hogy a termelékenység terén is eredmények szülessenek, mégpedig nagyon rövid időn belül. Szeretnék rámutatni, hogy arról az iparágról van szó, amely jelenleg a legnagyobb kapacitással rendelkezik az innováció és a termelékenység-növekedés tekintetében, és képes stabil foglalkoztatást teremteni.

A harmadik terület a gazdaság, illetve a fenntartható ipar kérdése. Egyetlen példát mondanék csak arra, hogy a klímaváltozás elleni küzdelem szempontjából miket tekintünk prioritásnak. A Bizottsággal közösen szeretnénk elindítani és támogatni az elektromos járművek fejlesztésére irányuló tervet. A járműipar nagymértékű változáson fog keresztül menni, ami már el is kezdődött. Ha ezen iparágon belül mi, európaiak, összehangolt elkötelezettséget vállalunk az elektromos autókra vonatkozó közös elképzelés és közös stratégia iránt, energiafüggőségünk csökkentését is elősegítjük. Hozzájárulunk a klímaváltozás elleni küzdelemhez, valamint az elektromos autók által egészen biztosan megnyíló technológiai innovációhoz, ami pedig közvetlen hatást fog gyakorolni az információs és a kommunikációs technológiák iparára is.

A fenntartható gazdaság és az Európai Unió számára szükséges gazdasági megújulás negyedik központi eleme az oktatás, különösen pedig az egyetemi oktatás, amely a kutatási tevékenység fóruma is.

Ha megnézzük a 100 legjobb egyetem rangsorát, elmondható, hogy Európa az elmúlt tíz évben nem lépett előre a kimagasló színvonalú egyetemek számának tekintetében. Véghez kell vinnünk a bolognai folyamatot. Támogatnunk, ösztönöznünk kell és elérhetővé kell tennünk az egyre inkább európai egyetemekre és európai kutatásra irányuló elvárásokat, mert kétségtelenül ezek adnak lendületet a jövőre nézve. A versengés ma már

nem országok között zajlik, hanem európaiként Európát képviseljük, mert versenytársaink olyan méretű szereplők, mint Kína, India, az Egyesült Államok és a feltörekvő országok.

Ha nem használjuk ki maximálisan azt a lehetőséget a gazdaságban, amit az 500 millió polgár együttműködése képvisel, ami óriási kapacitásokkal rendelkező vállalatok tízezreit jelenti, olyan munkavállalók millióit, akiknek egyre jobb képzést kell biztosítani, akkor a globalizáció jelenlegi helyzetét tekintve nem mi leszünk a jövőben a valódi élvonalbeli szereplők, már ami az innováció és a technológia következtében létrejövő gazdasági jólétet illeti. Csak nézők leszünk, nem élvonalbeli szereplők. Az Unió jelenti a jövő útját: egységesebb gazdaságpolitikára, további integrációra, több közös elképzelésre, Európából többre van szükség. Nem újabb akadályokat kell felállítani, hanem meg kell szüntetni az akadályokat, a megosztás helyett összefogásra van szükség, olyan Uniót kell elképzelnünk, amely ösztönzi a versenyképességet, az integrációt és az innovációt.

A környezetvédelem, az élelmiszer-biztonság és a sok európai polgár jövedelme szempontjából is alapvető fontosságú közös agrárpolitika jövőjéről is szóló 2020-as stratégia kapcsán a Bizottság élvezi a támogatásunkat. Meg vagyunk győződve arról, hogy az Európai Tanácsban és a Bizottságban sorra kerülő vita, és természetesen az Európai Parlamenttel folytatott párbeszéd során olyan 2020-as stratégiának kell megszületnie, amely szigorú irányítást és ambiciózus célokat tartalmaz, valamint az általam imént említett területekre helyezi a hangsúlyt.

Gazdasági változás, politikai változás, és változás az Unió kormányzásában is. A Lisszaboni Szerződés új tisztségeket hoz létre: a Tanács állandó elnökének és a külügyi főképviseelőnek a tisztséget. Megerősíti a Parlamentet, az európai demokrácia központját, és megerősíti a Bizottságot is.

Az összes európai polgárt képviselő Parlament előtt ígéretet tehetek arra vonatkozóan, hogy a spanyol soros elnökség lojális lesz az új intézményekhez és együtt fog működni azokkal. Azt akarjuk, hogy az intézmények betölthessék a szerződésben meghatározott céljukat: hogy az Európai Unió úgy működhessen, hogy a Tanács állandó elnöke tudja képviselni az Európai Uniót és a főképviseelővel együtt végre tudja hajtani az összes rábízott feladatot.

Tudjuk, hogy ez a hat hónapos ciklus lesz az új intézményi rendszer működésének legelső próbája, és támogatni fogjuk a megerősített Bizottságot és Parlamentet is, amely egyre inkább az Európai Unió új politikai központjává válik. Erre készülünk, és remélem, hogy a ciklus végén megfelelően értékelik majd a munkánkat, mert ami minket illet, nagyon szilárdan elköteleztük magunkat. Az Európai Uniót több különböző szervezet irányítja, amelyeknek egy közös irányvonal, azaz a lojális együttműködés mentén kell haladniuk. Eszerint fogunk dolgozni.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, a külügyek területén is változásokat tapasztalhatunk, és nem csak azért, mert létrejött a főképviseelői tisztség és az Európai Külügyi Szolgálat. Lesznek változások azért is, mert a globalizáció és egyéb változások miatt egy igen határozott hat hónapos ütemtervet készítettünk. Elmondom Önöknek, hogy a külkapcsolatok terén milyen céljaink vannak az összes általunk megtartandó csúcstalálkozó vonatkozásában.

Először is a közös biztonság, másodszer az energia, harmadszor a kereskedelem és a technológiaátadás támogatása, kiterjesztése és távlatainak további megnyitása, negyedszer a fejlesztési együttműködési segélyek, amelyek terén az Európai Unió a legfőbb morális vezetőnek tekinthető a világon.

A következő hat hónapban ezekről a célkitűzésekről fogunk párbeszédet folytatni Észak- és Dél-Amerikával, a földközi-tengeri térségben, Afrikában és Ázsiában, és az Unióhoz nem tartozó európai országokban. Párbeszédet fogunk folytatni a kontinensek és térségek nagy részén; egy nemzetközi csúcstalálkozókkal sűrűn teletűzdelt naptárunk van, a tárgyalások során természetesen teljes mértékben együtt fogunk működni a Tanács elnökével és a Bizottsággal – mert fontos megállapodásokat fogunk kötni a következő hat hónapban – és a Parlamenttel is.

Új szereplők megjelenése és a globalizáció hatásai miatt lesznek gazdasági változások, politikai változások, a jövőképünket érintő változások, és lesznek változások a külkapcsolatokat érintő szemléletünkben is. Pár perce a gazdaság kapcsán említettem, hogy Európának saját magában kell bíznia, de ugyanúgy igaz ez a külpolitikára is. Azt kell mondanom, hogy Európának magában kell bíznia, mert a külpolitikának az európai érdekeket figyelembe kell vennie, és hogy miként lehet azokat védelmezni. A szomszédsági kapcsolatok kérdését prioritásként kell kezelni. Véleményem szerint ambiciózusabb célokat kell kitűznünk és intenzívebb kapcsolatokat kell kiépítenünk, mert kétségtelenül ezen fog múlni az európai érdekek többségének sorsa.

A mostani változások kihatással vannak az európai polgárokra, mint ahogy azok is, amelyeket reformok és megújulás segítségével szeretnénk előidézni. A Lisszaboni Szerződés az európai polgárok akaratával

összhangban arra törekszik, hogy polgáraink közelebb érezzék magukat az európai intézményekhez. Hogy polgáraink „saját Uniójuknak” tekintsek az Uniót, Európát pedig mint egy hozzájuk közel álló kormányzatot. E cél eléréséhez új eszközök állnak rendelkezésre, amelyeket a következő hat hónap során bevezetünk és támogatunk.

Az első a Parlament számára igen fontos terület, a polgári jogalkotási kezdeményezés. A második, amit a ciklus alatt a Bizottsággal együttműködve prioritásként akarunk kezelni, hogy történjen előrehaladás a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdésében, mert ez a legfontosabb olyan polgári jogi kérdés, amire az Európai Unió most összpontosíthat. Azokban a társadalmakban valósult meg leginkább az emberi jogok rendszere és a jólét, azok a legfejlettebb és legtökéletesebb társadalmak, ahol nagyobb mértékű a férfiak és nők közötti egyenlőség. Ezek a társadalmak küzdenek a legaktívabban és legelkötelezettebben a nemi alapú erőszak és a nőkkel szembeni kegyetlen bánásmód ellen, amelyek helytelen és elfogadhatatlan jelenségek egy olyan fejlett társadalomban, mint az Európai Unió. Azt tervezzük ezért, hogy egy európai védelmi okirat segítségével új jogvédelmi rendszereket hozunk létre, és maximálisan kiterjesztjük a védelmet a nemi alapú erőszakkal szemben, mert az európai társadalmak nagy része szenved ettől.

Az európai polgároknak tudniuk kell azt is, hogy a tanácskozásaink, javaslataink és kezdeményezéseink alapján az európai szegénységre válaszlépésként kialakított társadalmi kohézió és társadalmi befogadás az Unió elidegeníthetetlen részét képezik, valamint hogy a demokrácia mellett a jólét és a társadalmi kohézió tekinthető az európai identitás legfontosabb alkotóelemének. Amint azt már korábban említettem, a 2020-as gazdasági stratégiának gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi szempontból is fenntarthatónak kell lennie.

Az említett társadalmi fenntarthatóság elérésének érdekében azt javaslom, hogy a 2020-as stratégia kidolgozásának keretein belül hozzunk létre Európában új, jelentős társadalmi megállapodást a vállalkozások és a munkavállalók között. Európát a társadalmi párbeszéd és a társadalmi megállapodások tették erőssé a megalakulása idején, amikor még erőtlén volt, és most, egy súlyos gazdasági válság utáni megújulás és változás időszakában a társadalmi megállapodás – konkrétan a szociális paktum – alapvető ösztönzést adhat a hatékony kormányzás érdekében kitűzött célok megvalósításához.

Elnök úr – ezzel be is fejezném –, hölgyeim és uraim, szeretném újból kifejezni Spanyolország köszönetét az Európai Unió összes országa felé, különösen azon országok felé, amelyek támogatták integrációnkat, és a fejlődésünkhöz is hozzájárultak. Szeretném ismét megerősíteni Európa és az Európai Unió iránti elkötelezettségünket, elkötelezettségünket egy életmód iránt, amely egyben gondolkodásmódot és érzéseket is jelent. Magában foglalja a demokráciát, egyenlőséget, emberi jogokat, békét előnyben részesítő gondolkodásmódot, a közös együttélés tapasztalata pedig, népeink, törekvéseink és történelmünk egyesítése képessé tett minket arra, hogy békében éljünk saját magunkkal, és ma is, valamint a jövőben is ez teszi lehetővé számunkra, hogy továbbra is a jólét, a gondoskodás és az eszmék nagyszerű régiójában élhessünk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (ES) A spanyol kormány elnökéhez szeretnék szólni. A következő hat hónapban Spanyolország fogja betölteni a Tanács soros elnökségét. Egy olyan ország, amely nagyszerű európai hagyományokkal rendelkezik, és amelyet hatalmas, Európa iránti elkötelezettség jellemez a kormány, az összes politikai erő és a közvélemény, valamint José-Luis Rodríguez-Zapatero elnök részéről is, akinek Európával kapcsolatos tettei kétségszövegbevonhatatlanok.

Az európai integráció intézményi motorjai teljes sebességre fognak kapcsolni, amint a Parlamentben az új Bizottsággal kapcsolatos bizalmi szavazás erős, szilárd alapot biztosít ennek a két intézménynek ahhoz, hogy egy ambiciózus politikai menetrenddel álljanak elő. Remélem, nagyon hamar sor kerül a szavazásra.

Mindenekelőtt ezekben a Haiti számára igen tragikus időkben szeretném újból megerősíteni, hogy teljesen együttérzünk az ott élőkkel és a földrengés valamennyi áldozatával, és segíteni szeretnénk nekik. Január 12. óta a pusztító földrengés áll gondolataink középpontjában, és erőfeszítéseink azonnal arra irányultak, hogy minden tőlünk telhető segítséget megadjunk. A Bizottság jelenleg 130 millió eurót képes rendelkezésre bocsátani, az Európai Unió által azonnali segítségnyújtás formájában biztosított, a tagállamok hozzájárulásait is magában foglaló teljes összeg pedig meghaladja a 222 millió eurót, nem számítva a polgári védelmi segítséget. A Bizottság hosszabb távon további 200 millió euró összegű segítyt tudna rendelkezésre bocsátani. Biztosíthatom Önöket, hogy a Bizottság és az Európai Unió tetteken keresztül tesz tanúbizonyságot a szolidaritással kapcsolatos értékekről és elvekről.

Haiti a karibi országok közé tartozik. Ezért szeretném kiemelni, hogy következő hat hónapos időszakban a Tanács spanyol elnökségére nagyon ambiciózus program vár a külkapcsolatok terén. Különösen azt szeretném megjegyezni, hogy Latin-Amerika és a karibi térség kiemelt jelentőségűek a spanyol elnökség számára. Biztos vagyok abban, hogy számíthatunk Spanyolország annak biztosításával kapcsolatos különleges

elkötelezettségére, hogy a latin-amerikai és karibi országokkal májusban Madridban tartandó csúcstalálkozó Latin-Amerika és Európa számára is sikeres lesz.

a Bizottság elnöke. – Most pedig hadd térjek rá az előttünk álló hetek és hónapok politikai prioritásaira.

Minden a határozott és egységes európai fellépés irányába mutat. A detroiti repülőgép elleni, megíúsult támadás arra hívta fel a figyelmet, hogy együttes fellépésre van szükség, ha szembe akarunk szállni a biztonsági fenyegetésekkel. A koppenhágai csúcstalálkozó pedig arra, hogy a nemzetközi közösség nem osztja automatikusan az európai törekvéseket: továbbra is határozott és elöretektintő nemzetközi fejlődésre kell ösztönöznünk, ahogy azt a G20-ak tárgyalásai során is tettük. Kizárólag egy egységes Európa képes arra, hogy formálja a globalizációt.

Meg kell azonban vizsgálunk gazdaságunk helyzetét. Mindannyian tudjuk, hogy az európai gazdaság nehéz idöket él át. Céltudatos intézkedésekkel sikerült megelőzni, hogy a legrosszabb bekövetkezzen. De még mindig fennáll annak veszélye, hogy a munkanélküliség tovább fog emelkedni, és el kell döntenünk, hogy mikor helyezzük át hangsúlyt az államháztartás helyreállítására.

A válságból ugyanakkor le kell vonnunk a tanulságokat. Tökéletesen megtapasztaltuk a globalizációt a maga valóságában, és a saját előnyünkre kell fordítanunk. Bebizonyítottuk, hogy szociális védelmi rendszereink új biztonsági hálók biztosításával képesek reagálni a kivételes körülményekre. Azt is láttuk azonban, hogy a különálló tagállami intézkedéseknek egyértelmű korlátai vannak, és hogy az összehangolt európai uniós fellépés nem csupán eredményeket hozott Európa számára, hanem a G20-ak részéről példátlan globális reakciót váltott ki.

Most kell a megfelelő jövőt kialakítanunk Európa, annak gazdaság és társadalma számára. A válság előtt tapasztalt kihívások még mindig előttünk állnak, sőt, megerősödtek: hogyan birkózzunk meg a népesség előregedésének, a demográfiai változások következményeivel, hogyan maradhatunk versenyképesek a globalizált világban, hogyan biztosíthatjuk a fenntarthatóbb gazdaságra való átmenetet, hogy csak néhány példát említsek.

Én azonban bízom Európa képességeiben. Úgy vélem, hogy az erősségeit újraszervező gazdaságnak tényleges esélye van arra, hogy energiáinak új irányt szabjon. Egy olyan társadalom, amely a válság idején szilárdnak bizonyult, magabiztosan készülhet a jövőre. Egy olyan európai gazdasági rendszernek pedig, amelynek lendületét egységes piaca, versenyszabályai és az euró biztosítja, most szüksége lesz ezen eszközökre, hogy a helyreállítás hajtóerejéül szolgáljanak.

A következő hat hónapot ugródeszkának tekintem ahhoz, hogy ambiciózus célokat tűzzünk ki, az általam összeállított politikai iránymutatásban ismertetett célokat és azokat, amelyeket tavaly ősszel itt az Európai Parlamentben vitattunk meg.

Ez fogja alkotni az Európa 2020 stratégiát. Alapvetően át kell alakítanunk gazdaságunkat, hogy megfeleljen a jövő kihívásainak. Meg kell állapotodnunk az átalakítás menetrendjében az Európai Parlamenttel, a tagállamokkal, a szociális partnerekkel és a társadalom egészével. Egyértelműen ki kell jelölnünk a versenyképes, innovatív, fenntartható, szociális szempontból befogadó, a világpiacra is sikeres piacgazdaság felé vezető irányt.

Az Európa 2020 stratégiának középtávú elképzeléseket és rövid távú intézkedéseket is biztosítania kell. Minél jobban ki tudjuk alakítani azonnali intézkedéseinket, amelyek a hosszabb távú célkitűzések felé vezetnek, annál nagyobb előnyt szerzünk majd a jövőbeni növekedés és foglalkoztatás tekintetében, amelyek elsődleges fontosságúak számunkra.

A megújított lisszaboni stratégia képes volt megértetni, hogy a strukturális reformok hogyan járulnak hozzá közvetlenül a növekedéshez és a munkahelyteremtéshez. De legyünk őszinték: a válság sok eredményt tönkretett, és hibák is előfordultak. Az az igazság, hogy még mindig lényegesen le vagyunk maradva versenytársainktól a kutatással kapcsolatos erőfeszítések, az oktatásba történő befektetések, a csúcstechnológiából való részesedésünk terén.

Az Európa 2020 stratégiát most arra kell felhasználnunk, hogy új növekedési forrásokat teremtsünk, hogy a gazdasági fejlődés érdekében felszabadítsuk a belső piacon rejlő lehetőségeket. Ez azt jelenti, hogy a tudás és a kreativitás felhasználásával valódi értéket teremtünk gazdaságainkban, mozgásba hozzuk az innovációt és elősegítjük az IKT területén végrehajtott innováció többek között új energiaellátásra, tiszta technológiákra történő piaci alkalmazását. Azt jelenti, hogy az emberek megfelelő készségekkel fognak rendelkezni a jövőre

nézve, és olyan munkaerőpiac jön létre, amely kész megragadni a munkahely-teremtési lehetőségeket, és amely a lényeges problémák megoldásával foglalkozik, például a fiatalok munkanélküliségével.

Nyilvánvaló, hogy szociális szempontból és a munkanélküliség tekintetében jelenleg vészhelyzettel állunk szemben. Ez komoly összeszedettséget kíván az Európai Uniótól. Európai uniós szinten együtt kell meghatároznunk a szociális vonatkozásban pozitív hatású nemzeti intézkedéseket kiegészítő fellépéseket.

Ezenkívül ez azt is jelenti, hogy egy olyan – fenntartható és erőforrás-hatékony – gazdaságot kell kialakítanunk a jövőre nézve, amely termelékeny és innovatív is. Európa hatalmas ipari eszközeinek új irányt kell szabni, hogy első belépőként szerezzenek előnyt a jövő piacain. Ugyanakkor Európának képesnek kell lennie arra, hogy szilárd, korszerű és versenyképes ipari alapot tartson fenn. A válság azt jelenti, hogy minden korábbinál hatékonyabban kell felhasználnunk a befektetések minden egyes euróját. És természetesen végre kell hajtanunk a pénzügyi piacok reformját, hogy az eddigiekkel ellentétben ismét a gazdaságot szolgálják.

Ez azt is magában foglalja, hogy támogassuk a kkv-ket. A kkv-k alkotják azon ágazatot, amely több munkahelyet tud teremteni az Európai Unióban, és jó szolgálatot teszünk nekik és a munkavállalóiknak, ha csökkentjük az adminisztratív terheket, valamint jobb és okosabb szabályozást alkalmazunk.

Az egymással szorosan összefüggő gazdaságainkban mindenkit érint, mi történik nemzeti és európai uniós szinten az egyes tagállamokban. A mostani válság nem csupán az egymástól való globális függőség következményeit fedi fel, hanem azt is, hogy egy adott ország sajátos helyzete milyen negatív hatásokkal járhat az egész euróövezetben.

Tehát az Európa 2020 stratégiának szilárdabb koordinációs mechanizmusokat, közös elképzeléseket és hatékony európai vezetést kell előidéznie. Szeretnék köszönetet mondani Zapatero miniszterelnök úrnak azért, hogy a gazdaságpolitikákkal kapcsolatos tárgyalások alkalmával egyértelműen elkötelezte magát ezen európai megközelítés mellett, azért, hogy elkötelezett a közösségi ügyek iránt, valamint azzal kapcsolatban, hogy az Európai Bizottság szerepet játszik ezen elképzelésben és annak megvalósításában. Kizárólag európai megközelítés, európai elképzelés és európai eszközök segítségével érhetünk el eredményeket az európai polgárok számára.

Ez lesz az Európa 2020 stratégia egyik jellegzetes sajátossága: a gazdaságpolitikák fokozott koordinációja, amelynek során a Bizottság teljes mértékben ki fogja használni a szerződés adta új lehetőségeket, többek között az euróövezettel kapcsolatosakat.

A következő hetekben ezt az elképzelést szeretném megvitatni Önökkel, mert a lisszaboni stratégiából levontuk azt az egy tanulságot, hogy az európai gazdasági stratégiához az európai politikai közösség és a szociális partnerek teljes mértékű elkötelezettségére van szükség. Fogalmazzunk világosan: korábban egyes nemzeti politikások elutasították a lisszaboni stratégián belüli szigorúbb irányítási mechanizmusokat. Remélem, hogy a kölcsönös függőséggel kapcsolatban nem csupán globális, hanem európai szinten is levont tanulságokat – a válsággal kapcsolatos összes tanulságot – követően most már minden uniós tagállam kormánya fel fogja ismerni, hogy az Európa 2020 stratégia kapcsán teljes körű szerepvállalásra, valamint a gazdaságpolitika terén valóban összehangolt és koherens fellépésre van szükség, ahogy azt a Lisszaboni Szerződés 120. és 121. cikke előírja.

Végezetül hadd tegyem még hozzá az elmondottakhoz, hogy az Európa 2020 stratégiát ezenkívül úgy tekintem, mint amely magabiztosságot és reményt ad a polgároknak. Nem titkolhatjuk el azt, hogy a fejlett világ nagy részéhez hasonlóan Európa a lassú növekedés hosszú időszakát fogja átélni, ha passzív maradunk. Talán már magunk mögött hagytuk azt a szakaszt, amelynek során „nehézségeken kell keresztül menni, mielőtt jobbra fordulnak a dolgok”, de a javulás lassú folyamat lesz. A gazdaság tényleges problémájával kell foglalkoznunk, azzal, hogy Európa növekedési lehetősége csökkenhet, ha most nem összehangoltan és hatékonyan lépünk fel. Polgárainknak, a családoknak és a vállalkozóknak is érezniük kell, hogy az Európai Unió nehézségeik és aggályaik megoldásának részét képezi. Számomra az Európa 2020 stratégia mindenekelőtt erre is válasznak tekinthető. A stratégia az európai eszme és a polgárok konkrét szükségleteinek összekapcsolására szolgál.

Ezért is örülök azon kezdeményezésnek, hogy február 11-én tartsuk meg az Európai Tanács informális ülését, ahol sor kerülhet az első állam-, illetve kormányfői szintű tanácskozásra. Ezenkívül úgy gondolom, döntő fontosságú, hogy alkalmat találjunk arra, hogy ezeket a kérdéseket megvitassuk a tisztelt Házsal, a Parlamenttel azt megelőzően és azt követően is, hogy a Bizottság előterjeszti az Európa 2020 stratégiára vonatkozó tervezetét. Ezért vitattam ezt meg a Tanáccsal és az Európai Tanács elnökével. Úgy gondolom, hogy legalább három lépésből álló megközelítésre van szükségünk: a kérdés megvitatására szolgáló, az Európai Tanács

állam-, illetve kormányfőinek informális ülésére, az Európai Tanács tavaszi ülésére, ahol sor kerül az első fontos javaslatok előterjesztésére, valamint az Európai Tanács júniusi ülésére az iránymutatások jóváhagyása céljából, hogy legyen időnk a kérdés széles körű megvitatására, valamint hogy az Európai Parlament nagyon aktívan részt vehessen ebben.

Ma a gazdaságpolitikára helyeztem a hangsúlyt, mert úgy gondolom, hogy ezzel kapcsolatban van a legsürgősebb teendőnk. Természetesen nem csak ebből áll a programunk. Az elkövetkező hetek és hónapok sokféle feladatot adnak számunkra. Hadd említsek csak egyet a sok közül: az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferenciát követő intézkedések. Noha szükségünk van bizonyos időre, hogy közösen határozzuk meg a nemzetközi folyamat jövőjére vonatkozó helyes stratégiai irányvonalakat, nem engedhetünk az Európai Unió által vállalt kötelezettségekkel kapcsolatos céljainkból.

Ezenkívül fokoznunk kell erőfeszítéseinket, konkrétan a gazdaságunk ipari bázisának fejlesztését és korszerűsítését, az új tiszta technológiákkal kapcsolatos innovációt és fejlesztést, az energiahatékonysági és energiabiztonsági programot ösztönző belpolitikáink révén, valamint azáltal, hogy ezt a kérdést az Európa átalakítására vonatkozó terv középpontjába helyezzük.

Az Európai Unió ügyét a következőképpen érvényesíthetjük legjobban a nemzetközi szinten: cselekvésre kész Európai Unióra van szükség, amely a jövőre vonatkozóan világos elképzelésekkel rendelkezik, és eltökélt azok megvalósítása iránt. Minél egységesebbek és hatékonyabbak vagyunk az Unión belül, ügyünket annál inkább diadalra vihetjük nemzetközi szinten.

Nagy várakozással tekintek a Parlamenttel való együttműködés elé, hogy elősegítsük, hogy a Tanács spanyol elnöksége sikeres legyen, valamint hogy biztosítsuk, hogy a következő hat hónap az Európával kapcsolatos közös célkitűzéseink megvalósításához vezető útra irányítson bennünket, hogy egy olyan Európai Unió jöjjön létre, amely közelebb kerül a polgárokhoz, és amely Európa számára világos eredmények elérésére helyezi a hangsúlyt.

(Taps)

Elnök. - Köszönöm, Barroso úr. Mielőtt felkérem a parlamenti képviselőcsoportok vezetőit, hogy szólaljanak fel, ismételten szeretném hangsúlyozni a Rodríguez Zapatero által ismertetett elképzelések fontosságát. Ezek az elképzelések az Európai Unió fejlődésével kapcsolatosak, közösségi módszeren alapulnak. Azért is szeretnék köszönetet mondani Önnek, Zapatero úr, hogy kiemelte az Európai Parlament szerepét, amely a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével jelentősen megnövekedett, és éppen az Európai Tanács, a Miniszterek Tanácsa, valamint az Európai Parlament közötti együttműködés alkotja majd az Európai Unió jövőbeni intézményközi struktúrájának és egyensúlyának alapját.

Ma sok évre előre meghatározzuk szerepünket. A szerződésekben nem található meg minden. Ezért nagyon fontos, hogy mi történik a spanyol elnökség ideje alatt, mert meg fogja alapozni a politikai szokásokat, amelyek meghatározzák munkamódszerünket, valamint az Európai Unió hatékonyságát. A spanyol elnökség különleges jelentőségű, és hálás vagyok azon elképzelés ismertetéséért, amely túlnyomórészt megegyezik az Európai Parlamentével.

Szeretnék köszönetet mondani Barroso úrnak azért, hogy ismertette az Európai Bizottság álláspontját. A Bizottság még a korábbi összetételében végzi munkáját, de szeretném nagyon határozottan hangsúlyozni, hogy működik az Európai Bizottság, még nem az új Bizottság, de ezen is folyamatosan dolgozunk. Külön köszönöm Barroso úrnak, hogy ismertette a 2020-as stratégiát, valamint összehangolásának módját. Ez alapvető fontosságú kérdés: a jövőben hogyan fogjuk koordinálni a 2020-as stratégiát – ennek szintén a közösségi módszeren kell alapulnia. Nagyon köszönöm.

Most pedig szeretném felkérni a képviselőcsoportok vezetőit, hogy tegyék meg észrevételeiket és megjegyzéseiket.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a gazdaság, a szociális terület, a klímaváltozás és az energia képezik a spanyol elnökség fő prioritásait, és ezek a kérdések joggal kerülnek Európa figyelmének középpontjába. Ezért értékelem pozitívan Van Rompuy úr első döntését, hogy összehívja az Európai Tanácsot a gazdaság és az éghajlatváltozás, továbbá a Haiti stratégia ügyében, amely kérdésről Ön is beszélt, és az események kapcsán Európának szerintem bizonyítania kell, hogy van szíve, és be kell vetnie szaktudását is, Önnek pedig közben kell járnia azért, hogy a Tanács nagyobb mértékben legyen jelen Haitin.

Ezért üdvözljük az európai gazdasági kormányzás lehetőségéről szóló vitát is, amelyet pont Ön, Rodríguez Zapatero úr indított el, annak ellenére, vagy talán éppen azért, mert jelenleg még eltérőek az álláspontok ebben a kérdésben. Teljesen normális dologról van szó: nem kell attól megijednünk, hölgyeim és uraim, hogy európai szinten kerül szóba a nagybetűs politika, és őszintének kell lennünk magunkhoz.

Nem kell tartanunk a jelentősebb vitáktól, én pedig szeretnék köszönetet mondani Önnek, a Tanács soros elnökének a közreműködésért, mert a gazdasági és a szociális politika a legfőbb vitatéma, amely leginkább érinti polgárainkat, és rövid, közép-, valamint hosszú távon egyaránt cselekednünk kell ezeken a területeken. Amint azt Barroso úr is elmondta, itt van az ideje, hogy felvessük az Unió országai saját gazdasági céljainak a kérdését. A kérdés gyakorlatilag meghatározza Európa, és az európai szociális modell túlélési esélyeit is.

Rodríguez Zapatero úr, Ön jól tudja, mit is jelentenek a gazdasági nehézségek. Spanyolországban csaknem 20%-os rekord munkanélküliség és majdnem 11%-os költségvetési hiány tapasztalható. Az Ön országáról elmondható, hogy problémákkal küzd. Ezért üdvözlöm arra irányuló szándékát, hogy helyreállítsa a növekedést és munkahelyeket teremtsen, ami az Önök elnökségének legfőbb célja. Viszont, hogy őszinte legyek, Zapatero úr – említettem, hogy őszintének kell lennünk –, nem vagyok meggyőződve arról, hogy a válság megoldását és a szociális Európa megvalósítását illetően az Ön és a parlamenti képviselőcsoportja által előterjesztett javaslatok a legmegfelelőbbek.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nem tud véget vetni a válságnak és nem tud munkahelyeket teremteni több állami kiadás révén, hanem ezek a célok vállalkozásbarát, elsősorban a kis- és középvállalkozásokat támogató gazdasági, pénzügyi és környezetvédelmi kormányzás segítségével érhetők el. Az országainkban és a térségeinkben történő foglalkoztatás kapcsán elsősorban a kis- és középvállalkozásokra gondolok. A válság és az alkalmatlan vezetőknek kifizetett prémiumok és jutalmak ügye komolyan próbára tette a társadalmi kohéziót, amely nem alapulhat ügyeskedéseken, csakis olyan tartós növekedésen, amely a lehető legtöbb ember előnyét szolgálja.

Zárásként a Tanácshoz szeretnék szólni, akár a soros elnökséghez, akár az állandó elnökséghez, hogy formálisan elmondjam, hogy a Lisszaboni Szerződés új időszakot hozott el. A Tanácsnak és a Parlamentnek most már szorosan együtt kell működnie, egyenlő partnereknek tekintve egymást. Ez az új jellegű kapcsolat nyilván új jogi szabályozást tesz szükségessé – ezen a területen teljesen megbízom az új Szerződés alkalmazásán lelkesen dolgozó jogi szakértőinkben –, de kölcsönös politikai bizalomra és jellepes gesztusokra is szükség van. Ebben a vonatkozásban ismét tolmácsolom azon kérésemet a Tanács elnöksége felé, hogy – amint azt a Bizottság elnöke, Barroso úr pár hónapja teszi, és Ön, Rodríguez Zapatero úr a mai reggelen szintén tette – az európai parlamenti képviselőkkel közösen rendszeresen vegyenek részt a spontán kérdések és válaszok folyamatában. Hat hónap áll az Ön rendelkezésére, hogy megalapozza ezt a szokást.

A legjobb kívánságaimat szeretném tehát tolmácsolni a Tanács soros elnöksége felé a következő hat hónapra vonatkozóan, és remélem, hogy ebben az időszakban sikerül majd közös erővel előbbre vinnünk Európa ügyét. Sok sikert kívánok Önöknek.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a spanyol elnökség nevében Ön, Zapatero úr, egy nagyra törő programot ismertetett. Említette a négy fő prioritást, a nagyobb energiabiztonságot, az információs technológiákba történő nagyobb mértékű befektetéseket, az oktatás és képzés fejlesztését, valamint egy európai gazdasági kormányzás kialakítását, amely annak biztosítására szolgál, hogy ezek a prioritások meg is valósuljanak. Ez a helyes megközelítés, és ez fogja Európát bevezetni egy új korszakba.

A kontinensünket érintő kihívásoknak kevés köze van a parlamenti ülésekhez vagy az összehívott csúcstalálkozók sorozatához. Sok csúcstalálkozó megrendezésére került már sor a múltban is. A csúcstalálkozók nem oldják meg a problémákat, csak körvonalazzák azokat. Arra van szükség, hogy a tagállamok ténylegesen alkalmazzák is a problémák kezelésére kialakított megoldásokat.

(Taps)

Az Ön által a gazdasági kormányzásra vonatkozóan előterjesztett javaslatra adott reakciókból kiderül, hogy pontosan itt van a probléma gyökere. Hol bukott el a lisszaboni stratégia? Nem az volt a baj, hogy nem lehetett volna alkalmazni. Éppen ellenkezőleg, lehetett volna alkalmazni. Azért bukott meg a lisszaboni stratégia, mert a tagállamok vonakodtak betartani saját ígéreteiket. Helyesnek tartom az új megközelítést, ezt a friss lendületet, amit ambiciózus programjával Ön az európai politika színterére kíván behozni.

A mostanáig működő régi struktúrák kicsit Don Quijote szép lovára, Rosinantéra emlékeztetnek engem, aki azt képzelte, hogy versenyló. A valóságban csak egy öreg gebe volt. Nem lovagolhatunk be a XXI. századba Rosinante nyergében. Új megközelítésekre van tehát szükség, Ön pedig jó úton jár.

Európának arra van szüksége, hogy alkalmazzuk a spanyol modell néhány elemét. Mi, szocialisták különösen támogatjuk Önt, ennek pedig az az oka – és ezt csak egyszer fogom elmondani –, hogy hiszünk benne, hogy az Önök kormánya Spanyolországban előrelátóan gondolkodó kormányzat. Jelentős ellenállással szemben tudtak sikert elérni, nagy bátorságot merítve adtak rendkívüli lendületet országuknak a modernizáció irányába. A legnagyobb tisztelettel adózunk Önöknek ezért.

(Taps)

Ha Ön európai szinten is hasonló energiával és elhatározottsággal fog fellépni, akkor ugyanezt a modernizációs hajtóerőt biztosíthatja Európa számára is. Véleményem szerint nagy bátorságra vall az, ha egy kormányfő ki meri mondani, hogy a házasságon belüli erőszak nemcsak nemzeti szintű, hanem általánosan elterjedt társadalmi probléma, és hogy a nők ellen elkövetett erőszakot itt Európában, a magasan fejlett és civilizált társadalmunkban nem tekinthetjük jelentéktelen bűncselekménynek, hanem az emberi jogok megsértésének kell tartanunk, mert valójában erről van szó.

(Taps)

Rodríguez Zapatero úr, az Európa számára szükséges új politikai lendület erősen kötődik az Ön elnökségéhez fűzött reményeinkhez. Azt szeretném még hozzátenni, hogy Európának is szigorúbb gazdasági felügyeletre van szüksége. Egy példával szemléltetném, hogy a társadalomban megsemmisül a társadalmi kohézió, mert az ellenőrzés nem elégséges, vagy az ellenőrzés gyakorlásához nincs elég bátorság.

Amikor szóba kerül a pénzügyi piacok és a bankrendszer szabályozása, akkor azt a tényt is meg kell említenünk, hogy ugyanazok a bankok, amelyek a túlélésük érdekében több száz milliárd euró összegű kormányzati pénzt kaptak egy évvel ezelőtt, ma nem hitelnyújtásra használják a pénzt, hanem spekulálnak az adófizetők pénzével, hogy hatalmas profitra tehessenek szert. Ez rombolja le az emberek gazdasági rendszerbe vetett bizalmát. Ez rombolja le a társadalmi kohéziót. Fontos elem tehát az Ön programjában az rész, amelyik arról szól, hogy végre vezessék be a pénzügyi piacok ellenőrzését, és ezt mi, szocialisták teljes mértékben támogatjuk.

(Taps)

Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport támogatni fogja az Önök elnökségét, Zapatero úr. Úgy gondolom, hogy az Ön által ismertett program olyan megközelítést képvisel, amely valódi okot szolgáltat a reménykedésre. Abban is bízom, hogy a Bizottság az Ön elnökségéhez hasonló intenzitással, és ugyanazon politikai irányvonal mentén fog cselekedni. Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni azért, hogy a Bizottság a helyes úton haladjon a következő hat hónapban és azt követően is, mert azt reméljük, hogy hathavonta nem egymástól teljesen eltérő programunk lesz a 18 hónapos, három elnökséget is magába foglaló időszakban, hanem biztosított lesz a folytonosság.

Ezért Ön a következő hat és azt követő tizenkét hónapban is, az összesen három elnökséget magába foglaló időszak alatt végig számíthat a Szocialisták és Demokraták támogatására. Sok sikert kívánok Önnek, Zapatero úr.

(Taps)

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a spanyol elnökség számára valójában két prioritást fogalmaznánk meg. Azt gondolom, hogy Önöknek is két prioritás fontos igazán. Bár sok megoldandó kérdés vetődik fel a következő hat hónapban, véleményünk szerint kettő a legfontosabb.

Mindenekelőtt a Lisszabon utáni 2020-as európai uniós stratégiáról van szó. Úgy gondolom, hogy az elnevezés végül is mindenesetre megfelelőbb, mert a lakosság már nem tud különbséget tenni a Lisszaboni Szerződés és a lisszaboni stratégiák között. Ez már komoly előrelépés. Itt a Házban azonban fordítsuk komolyra a szót.

Nem az az alapvető kérdés, hogy tisztában vagyunk-e azzal, hogy akarjuk-e csökkenteni a munkanélküliséget, vagy akarjuk-e növelni az innovációval kapcsolatos ráfordításokat. Mindannyian egyetértünk ezekkel a célokkal. Egyetérttünk 2000-ben, egyet fogunk érteni 2010-ben, megint egyet fogunk érteni 2020-ban és 2030-ban is. Nem, másról van szó: röviden arról, hogy készen áll-e a Tanács és a tagállamok, hogy megváltoztassák azt a módszert, amely meghíúsult a lisszaboni stratégia kapcsán? A nyitott koordinációs módszerre utalok, ami egy csodálatos kifejezés, és azt jelenti, hogy nem az Unió, hanem a tagállamok hozzák

meg a döntéseket, utána pedig mindössze annyi történik, hogy összehasonlítják a különböző tagállamokban elért eredményeket.

Olyan ez, mintha az Unió átalakult volna az OECD-vé. Ez a valóság: az egyik dokumentum közzététele követi a másikat, aztán megint csak újabb dokumentumok következnek.

(Taps)

Elnök úr, már az Ön kezdeti kijelentései is nagy biztatást jelentettek a számomra: „igen, változni fogunk”, ahogy Ön mondta. Változásra van szükség; büntetésre és jutalmazásra. Ahol szükséges, ott szankciókat kell alkalmaznunk. A legfontosabb – őszintén mondom ezt Önnek és Moratinos úrnak is –, hogy nem szabad elcsüggednünk a német gazdasági miniszter felszólalása kapcsán, aki nem sokat habozott, hogy kritizálja az Ön javaslatait.

Mindazonáltal ezt jó előjelnek kell tekinteni! Nem mondhatja például valaki egyszerre azt, hogy Görögország nem tesz elég erőfeszítést, hogy más országok nem tesznek elég erőfeszítést, miközben nem biztosítja a Bizottság és az Európai Unió számára a beavatkozáshoz szükséges erőforrásokat és eszközöket. Vagy az egyiket mondjuk, vagy a másikat. Egyszerre a kettő nem megy.

Arra bízatom tehát Önöket, hogy folytassák a megkezdett utat, és elmondhatom, hogy a Bizottsággal együtt az egész Parlament Önöket támogatja azokkal szemben, akik szerint semmi szükség a liszaboni módszer megerősítésére.

Második prioritásom azzal kapcsolatos, hogy Koppenhágát követően próbáljunk új stratégiát keresni a klímaváltozás ügyében. Ismerjük el, hogy kudarcot vallott a megközelítésünk. Ki kell ezt mondanunk, el kell ismernünk a tényt. Semmi értelme annak, hogy azt mondogassuk, hogy „igen, de nekünk volt igazunk, ez volt a helyes út”, meg ehhez hasonlókat. Nem, nem ez volt a helyes megközelítés. Rossz volt a stratégiánk, mert nem vezetett eredményre. A stratégia tehát változtatásra szorul.

Én azt javaslom, hogy egy három részből álló stratégiát fogadjunk el. Az első az, hogy az Európai Unió nevezzen ki egy klímaváltozás kérdésköréért felelős vezetőt, aki felhatalmazással bír, hogy mind a 27 tagállam nevében tárgyaljon, és ne az legyen, ami Koppenhágában történt, hogy ott volt a dán miniszterelnök, a svéd miniszterelnök, a Bizottság elnöke, Sarkozy úr, Merkel asszony, Ön is és Brown úr szintén.

Az történt, hogy legalább nyolc európai politikai vezető volt jelen, és mindegyikük tárgyalni akart. Nem volt viszont elég hely a tárgyalóasztalnál! Még Obama úrnak is alig jutott hely. Ott volt a dél-afrikai, a brazil, az indiai, a kínai vezető, aztán Obama úr és ráadásként még nyolc európai is. Hogyan gondolhatja valaki, hogy meg tudnak állapodni egy dologban ilyen körülmények között, vagy egyáltalán hogyan is hallanák egymást?

Alkalmazzuk azt, amit a WTO esetében: a WTO-nál ez működik. Van ott egy felelős személy, aki az egész Európai Unió nevében tárgyal és eredményeket ér el. Ugyanerre van szükség európai szinten is, ha el akarjuk kerülni azt, hogy még egyszer előforduljon az, ami most Koppenhágában történt.

(Taps)

Úgy gondolom továbbá, hogy realistának kell lennünk. Reálisan kell látnunk a kérdést. Háromoldalú megállapodásra van szükség az Egyesült Államok, Európa és Kína között. Ez legyen a cél. Egyetlen olyan stratégia sem számít semmit a jövő szempontjából, amelyikben az szerepel, hogy „igen, majd meglátjuk”, és amelyik mellett nem állnak ott szövetségesek az ENSZ-ben. A birodalmaké a jövő, nekünk pedig birodalomná kell válnunk.

Tárgyalóasztalhoz kell tehát ülnünk. Hogy kivel? Az Egyesült Államokkal és Kínával. Nekünk hármunknak kell egyezsége jutnunk; ne kezdjünk arról álmodozni, hogy ki tudja már, hány országot akarunk még bevonni a programba. Szövetséget kell kötnünk az Egyesült Államokkal, mert végső soron ez a legfontosabb. Az Egyesült Államokkal kell közös nevezőre jutnunk. Véleményem szerint létezik ilyen közös nevező, ez pedig a kibocsátáskereskedelmi rendszer. Nálunk már működik, és ők is csatlakoznak majd, ha sikerül velük megállapodnunk. A megállapodás ezután már jó alapot fog szolgáltatni mindkettőnk számára, hogy közösen tárgyaljunk a kínaiakkal.

Elnök úr, ez a két fő prioritásom a spanyol elnökség idejére, és Rodríguez Zapatero úr kitarását ismerve meg vagyok győződve arról, hogy egy nagyon fontos és nagyon hatékony elnökségi ciklus elé nézünk.

(Taps)

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Rodríguez Zapatero úr, Barroso úr, a Haitival kapcsolatos megjegyzésre válaszulnék először. Emlékszem arra, hogy 2006-ban bizonyos Michel Barnier, európai biztos javaslatot tett egy EuropeAid elnevezésű európai szociális védelmi szervezet létrehozására. Ez Barroso úr Bizottsága idején történt. Ha létrejött volna a EuropeAid, Európa már most sokkal nagyobb mértékben lenne jelen Haitin. Elnök úr, foglalkozzanak Michel Barnier javaslatával. Ön is láthatja, hogy nem vagyok elfogult.

Most pedig szeretnék rátérni az Önök által Európa jövőjével kapcsolatban elmondottakra. Egy másik témával folytatom, azzal, amiről Verhofstadt úr beszélt. Ön növekedésről beszélt, de miféle növekedésről? Milyen jellegű növekedésről? Az egyik válságot – több válságról van ugyanis szó, nem csak egy területről –, a környezeti válságot éppen a termelés növekedése váltotta ki, ami egyben romboló hatású is. Éppen ezért, ha nem vitatjuk meg európai szinten, hogy milyen jellegű a növekedés, és hogy mire is terjed ki, akkor csupán a múlt hibáit fogjuk újra megismételni. Ez az egyik megfontolandó kérdés.

A második kérdés, amellyel foglalkoznunk kell, azzal kapcsolatos, amit Ön a növekedésről és például az energiafüggőség csökkentése ügyében kötendő megállapodásról mondott. Az energiafüggőség elleni küzdelem egyik alappillére az energiatakarékosság. Európában nekünk az energiatakarékosság területére történő európai befektetések vonatkozásában kell fontos megállapodást kidolgoznunk. A környezetvédelem az energiatakarékosságról, az pedig milliárdos befektetésekről és ezzel együtt munkahelyek teremtéséről is szól. Ne felejtjük el tehát: szükség van a megújuló energiákra, de csak olyan módon, ha energiát takarítunk meg általuk. Ha már itt tartunk, arra kérném az Európai Uniót, hogy 2020-ra most ne 20 %-os, hanem inkább 30 %-os energiatakarékossági célt határozzon meg. Meg tudjuk ezt valósítani, csak akarni kell.

A második területről is szólnék: Ön beszélt az elektromos autókról. Nagyon helyes! Van viszont egy másik szempont is. A közlekedés nem csak az autókról szól. Létezik egy fontos projekt, amelyet meg lehetne valósítani Európában. Volt már Airbus, most pedig itt van a TGV vasút. Miért nem foglalkozunk egy jelentős európai villamosközlekedési projekt kidolgozásával? Európa-szerte szükség van a villamosközlekedés felújítására és korszerűsítésére, ez a helyzet Közép-Európában, délen, de ugyanez Latin-Amerikában és tulajdonképpen mindenütt a világon. Munkahelyeket teremthetünk ezáltal, az autóipar egy részét pedig hiába is próbálná Ön megmenteni, nem fog sikerülni. Ezzel a projekttel viszont egy másik, de mégis a közlekedéshez kapcsolódó szerepet biztosíthatna az ilyen vállalatok számára. Az európai villamosközlekedési projekt megoldást jelent a közlekedéssel kapcsolatos környezeti problémák terén is.

Egy másik megjegyzéssel kapcsolatban a következőket szeretném elmondani: helyeslem, hogy Ön szóba hozta az oktatás és a bolognai folyamat kérdését. Nagyszerű! A bolognai folyamat problémája viszont az, hogy eltért az eredeti céljától. Ahelyett, hogy megvalósult volna az egységes európai felsőoktatás, a felsőoktatás Európában iskolai rendszerre alakult át, amelyben az egyetemek már nem a kutatást és az elmélkedést szolgálják, hanem az oktatás terén gyárként működnek. Olyan tantervet alakítottak ki, amelyet a diákok nem képesek követni. Tehát amennyiben Ön szeretné folytatni a bolognai folyamatot, akkor először is lépünk egyet hátra, és a bolognai folyamathoz kapcsolódó összes tantervet vizsgáljuk felül. Európa-szerte láthatjuk a reakciókat az egyetemi városok utcáin, ahol a diákok nem az európai oktatással kapcsolatos elképzelés ellen tiltakoznak, hanem a felsőoktatás lezüllesztése ellen, ami az európai elképzelés nevében, annak ürügyén folyik.

Az Ön által említett európai szociális paktummal fejezném be. Az európai szociális paktum, illetve a szociális és környezetvédelmi paktum kérdésével. Ültessük egy tárgyalóasztalhoz a vállalatokat, a szakszervezeteket és a főbb környezetvédelmi szövetségeket. A szociális biztonság nem valósulhat meg környezetvédelem nélkül. Új elképzelésről van szó, és – a jobb oldalon helyet foglaló képviselőnek mondom – Sarkozy úr Franciaországban ismertetett nagyszerű elképzelésének egyikéről; azaz a környezetvédelem kérdésében összehívott Grenelle, vagyis kerekasztal ötletéről. Úgy gondolom, ideje, hogy összehívjunk Brüsszelben egy környezetvédelmi találkozót, amelynek keretében valamennyi szociális partner tárgyalóasztalhoz ül a környezetvédelmi szervezetek legjelentősebb képviselőivel. Ha Ön ezt az utat fogja követni, akkor egyetértünk majd Önnel, és valóban Európa lesz a megoldás. Ami az eszközöket illeti, azokat közösen kell kialakítanunk.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagy öröömre szolgál, hogy az Európai Unió tevékenysége szempontjából ilyen kritikus időszakban éppen Spanyolország veszi át a Tanács soros elnökségét.

Görögország és Portugália mellett Spanyolországnak az Európai Közösségbe való felvétele korábbi példának tekinthető abban a vonatkozásban, miként képes Európa az új demokráciákat ösztönözni és támogatni – 1989 után pedig sok más ország is sikeresen követte ezt az utat.

Pártbeli hovatartozásuktól függetlenül a spanyol európai parlamenti képviselők jelentősen hozzájárultak a tisztelt Ház munkájához, fontos pozíciókat töltöttek be a Parlamentben és képviselőcsoportjainkban is. Munkájuk hatása számottevő volt, ebben az összefüggésben szeretném külön tiszteletemet kifejezni barátomnak, Jaime Mayor Orejanak, aki a Parlament egyik legbefolyásosabb személyisége.

Az Európai Unió szempontjából kritikus időpontban startol az elnökség, a legjobbakat kívánom nekik, de bevallom, rossz előérzeteim vannak. Már a működésük első napjaiban baklövést követek el. Mélységesen nyugtalanító az a felvetés, hogy a gazdasági fejlesztési tervek egyszerű koordinálása helyett az Európai Uniónak kötelező jellegű gazdaságpolitikákat kellene kialakítania, az ehhez nem igazodó tagállamokkal szemben pedig szankciókat, illetve büntető intézkedéseket alkalmazna.

Ez a gazdaságpolitikai megközelítés egy nagyon idejétmúlt, szocialista parancsuralmi rendszerre emlékeztet engem, amely alkalmatlan arra, hogy XXI. századi problémákat oldjon meg. Anélkül, hogy beavatkoznék a spanyol belpolitikába, idéznék egy brit mondást, amely szerint mindenki először a saját háza táján tegyen rendet. A szocializmus alkalmatlan erre a feladatra.

Valójában olyan gazdaságpolitikára van szükségünk, amely tiszteletben tartja a tagállamok jogait, ösztönzi a bevált gyakorlatok megosztását és arra helyezi a hangsúlyt, hogy hozzáadott érték keletkezzen az EU-ban; olyan politikára, amely védi a belső piacok érdekeit és tovább erősíti azokat, amely olyan környezetet teremt a vállalkozók és a vállalkozások számára, hogy azok virágozhassanak és ezáltal munkahelyeket teremtsenek, javítsák az életszínvonalunkat és hozzájáruljanak egy erősebb társadalom létrejöttéhez.

Az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoport nagy várakozással tekint az „Európa 2020” kezdeményezésre, amely a fenntartható és versenyképes európai gazdaság keretrendszerül szolgálhat, és amellyel kapcsolatban megfogalmaztuk saját kiegészítő javaslatainkat is, amelyek reményeink szerint segítenek majd előre vinni a mostani vitát.

A külpolitika kérdéskörét is szeretném érinteni. Tudom, hogy a terület kiemelt szerepet kapott az elnökség programjában, de egy olyan, már említett kérdéshez kell hozzászólnom, amely véleményem szerint nem kapott elég hangsúlyt. Iránról van szó. Határozottan kell fellépünk az illegitim, brutális és veszélyes iráni kormányzattal szemben. Ha komolyan vesszük a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozását, akkor az iráni kormánynak meg kell értenie, hogy a békés célú atomenergia előállításához ugyan joga van Iránnak, de nem fogjuk megengedni, hogy becsapják a világot és Irán továbbra is az atomfegyverprogramján dolgozzon. Egyszerűen nem bízhatunk meg egy olyan rezsimben, amely odáig süllyed, hogy saját népének elnyomása érdekében gyilkosságokat követ el és erőszakot alkalmaz, elcsalja a választásokat és az ország népét így megfosztja saját választott kormányától. Lépéseket kell tennünk egy ilyen rezsimmel szemben.

A hivatalba lépő spanyol elnökség naptára tele van feladatokkal. Parlamenti képviselőcsoportunk a javaslatokat és a kezdeményezéseket az általuk képviselt értékek alapján fogja megítélni. Ha haladó szellemű javaslatokat terjesztenek elő a gazdasági növekedés ösztönzése, a klímaváltozás problémájának megoldása, a személyes szabadság és felelősség megerősítése ügyében, valamint a nemzetközi együttműködés olyan területeken történő előmozdítása érdekében, ahol közös érdekeink vannak, e területek mindegyike olyan lehet, ahol Európa előnyöket képes nyújtani és nem terheket ró ránk.

Ha az elnökség eszerint fog cselekedni, akkor támogatni fogjuk.

Willy Meyer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Örömmel üdvözlöm, Rodríguez Zapatero úr. Sajnos képviselőcsoportom úgy gondolja, hogy az Önök programja nem biztosítja az alapvető problémák megoldását. Véleményünk szerint az elnökséggel szembeni alapvető követelmény az lett volna, hogy kiigazítsa a jelenlegi gazdaságpolitikát a gazdaságba történő állami beavatkozás és természetesen a piac progresszív költségvetési politikákkal történő szabályozása révén.

A spanyolországi és az európai recesszió, valamint az 1930-as évek óta nem tapasztalt munkanélküliségi arány annak a következménye, hogy nem került sor beavatkozásra a piacon és a stratégiai termelő ágazatokban, többek között a pénzügyi ágazatban. Ebben a tekintetben sajnos semmi újat nem tartalmaz az Önök programja. A munkából származó jövedelemmel kapcsolatban büntetést, a tőkenyereségből származóval kapcsolatban pedig támogatást alkalmaznak, mert a fiskális politikák terén nincs harmonizáció, továbbá a szolgáltatások úgynevezett liberalizációjának részeként az európai szociális modell lerombolása folyik.

A szerződés 43. és 49. cikke olyan modellt támogat, amely a munkavállalók jogaival szemben a piacnak és a piac szabadságának kedvez, továbbá – amint azt Önök is jól tudják – az Európai Bíróság hozott már olyan ítéleteket, amelyek legalizálják a szociális dömpinget. Ez a tényleges valóság. Tehát sajnálatos módon az

Önök programjának e része, amely számunkra alapvető fontosságú, nem változtat semmin, és semmi újat nem vezet be. Azaz ellentmond a spanyol elnökség „Újítsuk meg Európát!” („Innovating Europe”) jelmondatának.

Ebben a konkrét kérdésben nincs újítás. Folytonosság van Barroso úr megválasztása következtében, amit mi elleneztünk – bár Ön természetesen támogatta őt –, és úgy gondoljuk, hogy ez a folytonosság árt az európai modellnek.

Ami a külpolitikát illeti, nem értünk egyet azzal, hogy növelnünk kell katonai erőnket. Ártanak nekünk azok a képek, amelyek arról tanúskodnak, hogy a haiti katasztrófa kapcsán vadászhelikopterek és a hadi flotta bevetésére kerül sor. Ártanak és kész! A Haitin bekövetkezett katasztrófához hasonló idején nem erre van szükség, hanem polgárvédelemre. Orvosokra, építészmérnökökre és olyan emberekre, akik segítenek enyhíteni a tragédia miatt érzett fájdalmakat.

Végül, Zapatero úr, beszéljünk a Marokkóval tartandó csúcstalálkozóról. Nem értünk egyet azzal, hogy Marokkó kiemelt státust kapjon, amíg a Szaharában élők nem gyakorolhatják az önrendelkezéshez való jogukat, és állandó zaklatásnak vannak kitéve, ismétlem állandó zaklatásnak a marokkói hatóságok részéről. Nem értünk egyet ezzel a csúcstalálkozással. Úgy gondoljuk, hogy európai csúcstalálkozót a Szaharában élők önrendelkezéshez való jogával kapcsolatban kell megrendezni.

Ami Izrael Államot illeti, sokkal szigorúbbnak kell lennünk a szomszédsági politika terén, és biztosítanunk kell, hogy a szomszédsági politika részeként betartsák a társulási megállapodás 2. cikkét, mert Izrael rendszeresen megsérti a nemzetközi jogot.

Marta Andreasen, az EFD képviselőcsoport nevében. – Köszönöm, elnök úr. Rodríguez Zapatero úr, figyelmesen hallgattam a spanyol elnökséggel kapcsolatos javaslatait, és természetesen sok sikert kívánok Önöknek. Én most a valóságról szeretnék beszélni.

Délkelet-Angliát képviselem, és sok választóm – más európai polgárokkal együtt – már régóta szenvedő alanya a Földközi-tenger partvidékén és Spanyolország más részein az urbanizációval kapcsolatban elkövetett visszaéléseknek. Ez a Parlament három jelentést fogadott el, amelyek intézkedésre sürgetik a spanyol hatóságokat, de néhány politikus elítélésén és egy új földtörvény elfogadásán kívül nem került sor konkrét intézkedésre azok védelme céljából, akik kárt szenvednek.

Választóim különféle problémákkal találták szembe magukat, kezdve a berkshire-i Len és Helen Prior drámai helyzetétől, akiknek azért rombolták le a házákat, mert a hatóságok szerint az építkezés során megsértették a partvidékkel kapcsolatos törvényt, továbbá említhetném a szintén berkshire-i Doreen Snook alicantei és Lohmann úr lanzarote-i esetét, akik jelenleg nem lakhatnak az általuk megvásárolt házakban a megfelelő infrastruktúra és szolgáltatások hiánya miatt.

Spanyol állampolgárként szégyellem a hazámban történeteket. Komoly aggályaim vannak a spanyol idegenforgalom jövőjét illetően most, hogy a sajtó tele van a szerencsétlenül járt emberek eseteivel.

(ES) Zapatero úr, most pedig az anyanyelvén fogok Önhöz szólni, amely egyben az én anyanyelvem is.

Az érintettek nem gazdag emberek, egyszerű emberekről van szó, akik munkájuk gyümölcsét arra használták fel, hogy ingatlant vásároljanak hazánkban, ahol enyhe az éghajlat és kedvesek az emberek, hogy majd ott élhessenek, ha nyugdíjba vonulnak. Méltánytalan dolog, hogy ezeknek az embereknek ügyvédek és egyéb szakértőket kell megfizetniük azért, hogy csekély siker reményében képviseljék védelmüket a bíróságon.

az EFD képviselőcsoport nevében. – Az Európai Unió arról gőzölködi a lakosságot, hogy szeretné a békét fenntartani Európában. Vajon az általam ismertetett helyzet a békét segíti elő Európában?

Ön azt ígéri nekünk, hogy kihúzza Európát a válságból. Ha nem tudja rendezni az általam említett problémát, hogyan hihetnénk el azt, hogy képes megoldani Európában a pénzügyi válságot? Zapatero úr, most akarunk megoldást. Azt akarjuk, hogy az emberek beköltözhesse az általuk vásárolt házakba. Ha erre nincs lehetőség, tisztességes kártérítést kell kapniuk, amely lehetővé teszi számukra, hogy hasonló ingatlant vásároljanak.

Eddig az Európai Parlament csak fenyegetett azzal, hogy leállítja a támogatások Spanyolországnak történő kifizetését, de biztosíthatom Önt arról, hogy ha ez a helyzet nem rendeződik a spanyol elnökség ideje alatt, minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy ezt a fenyegetést valóra váltsuk.

Francisco Sosa Wagner (NI). - (ES) Örömmre szolgál, hogy jelen lehetek ezen a rendkívül kivételes fórumon a spanyol kormány elnökével együtt, akit már lelkes joghallgató kora óta nagyra értékelek.

Úgy gondolom, hogy történetesen az Európai Unió soros elnöksége a lehető legjobb lehetőséget biztosítja hazámnak, hogy ismételten bebizonyíthassa, hogy Spanyolország meghatározó szerepet szeretne játszani Európában.

Amint azt az elnök úr is elmondta, az Európához való csatlakozásról sokáig álmodoztak a spanyolok a diktatúra hosszú ideje alatt. Ezért különösen örülünk annak, hogy itt vagyunk, és ízlelgetjük az élményeket, mert tudjuk, hölgyeim és uraim, hogy a tagállamoknak az általunk képviselt uniója jelenti az egyedüli választ a világ előtt álló kihívásokra, mivel a hagyományos értelemben vett államok nem képesek hatékony megoldásokat találni.

Rendkívül fontos Európa számára, hogy megtalálja a helyét saját szerepének meghatározása, valamint azon értékek védelme által, amelyek a forradalmak bölcsőjében, a kiváló európai elmék könyveiben és a nép szenvedései során jöttek létre. Ezen értékek közé tartozik a szabadság, a józan ész, a szekularizáció és a szolidaritás. Ezért tudom, elnök úr, hogy szeretné kihasználni a lehetőséget, hogy átültesse a Lisszaboni Szerződést a gyakorlatba.

Egyetértek az Ön által javasolt célkitűzésekkel, bár egyik-másik homályos, továbbá nem különülnek el az esetleges és az alapvető fontosságú ügyek. Az egyik, az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzés elhitheti velem, hogy a Bizottság által végrehajtott európai politika helyes, holott megbukott Koppenhágában. Az a fontos, hogy véget vessünk annak, hogy sok nemzetet veszteség ér, mert bolygónk több milliárd lakosa nem lehet szenvedő alanya a gazdag államok önzősége következményeinek.

Ezenkívül szeretnék nagyobb hangsúlyt helyezni az emberi jogok világszerte biztosítandó védelmére. Amikor az emberek azzal vádolják az Európai Uniót, hogy lelketlen bürokratikus intézmény, elfelejtkeznek arról, hogy az Unió lelke az Alapjogi Charta. Úgy gondolom, hogy ebben a tekintetben a spanyol elnökségnek a következő ügyekkel kell foglalkoznia: nem kerülhet sor a marokkói csúcstalálkozóra, amíg Marokkó nem vállal kötelezettséget az Egyesült Nemzetek – az Ön által más összefüggésben említett szervezet – által a Szaharával kapcsolatban hozott határozatok teljesítése iránt.

Kubában és Iránban – a tegnapi parlamenti vitával összhangban – együttes fellépést kell ösztönözniük a kormánnyal szemben álló ellenzéki szervezetek elismerése érdekében. Ha a jogok képezik az Unió, Európa lelkét, bátorodom emlékeztetni Önt arra, hogy helyezzen nagy hangsúlyt arra, hogy – amint azt a beszédében nagyon helyesen mondta – egy közös energiapolitika alkossa Európa gerincét. E nélkül semmi sem halad előre, sőt még a nemzetközi politikát is az a veszély fenyegeti, hogy semmivé válik, mint a füst.

Végezetül szeretném emlékeztetni Önt arra, hogy ne feledkezzen meg azon kötelezettségvállalásáról, hogy Ceuta és Melilla városa a legtávolabbi régiókéhoz hasonló státust kap.

Nagyra becsült Zapatero elnök úr, kedves barátom, José Luis, azzal zárom mondandómat, hogy sok sikert kívánok ennek az erős, szövetségi Európának az érdekében, amelyben mindketten hiszünk.

José Luis Rodríguez Zapatero, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a felszólalások hangneméért és tartalmáért, amelyek a parlamenti képviselőcsoportok nevében hangzottak el ma délelőtt.

A legfontosabb ügyekről fogok beszélni, kezdem a Daul úr által említettekkel. Köszönetet mondok az Ön által a gazdasági kormányzásra, a közös gazdaságpolitikára vonatkozó pozitív ösztönzéssel kapcsolatban elmondottakért. Ön felvetette azt a kérdést, hogy mi a célja egy ilyen gazdasági kormányzásnak, egy ilyen gazdaságpolitikának, illetve – már elnézést a kifejezésért – ideológiai szempontból beavatkozott egy szociáldemokrata elképzelés vagy terv lehetséges kívánalmaiba. Úgy hallottam, hogy Ön különösen az állami kiadások általános növelésével kapcsolatban adott hangot tartózkodásának, valamint kifejezte, hogy a vállalkozások számára kedvező környezetet részesíti előnyben.

Szeretnék tisztázni valamit. Nincs sok köze a beszédemhez, sokkal inkább politikai meggyőződésemet érinti. Határozottan támogatom a stabilitási paktumot. Határozottan támogatom, hogy a gazdasági ciklus során költségvetési egyensúly alakuljon ki. Ez olyannyira így van, hogy a gazdasági és pénzügyi válságot megelőzően az általam vezetett kormány – amelynek most is én vagyok az elnöke – első négy évében államháztartási többletre tett szert és a GDP 32 %-ára csökkentette a költségvetési hiányt. Tehát én ennek vagyok a híve. A hiány és a többlet is eszköz, a gazdasági ciklustól függően. Most – az európai kormányok többségéhez hasonlóan – azt támogattam, hogy fiskális ösztönzőkkel reagáljunk, aminek következtében költségvetési

hiány alakul ki, az állami kiadások pedig kissé növekedtek, mert csökkentek a magánberuházások. Ez nem ideológiai probléma. Ez a valóságból fakadó probléma. A pénzügyi válság azt jelentette, hogy a magánberuházások és a magánhitelek befagytak és leálltak. Ésszerűnek tűnik, hogy a gazdasági visszaesés bizonyos mértékű ellensúlyozásának egyetlen módját az állami ösztönzők jelentették. Ezt meg kell szüntetni, amint a körülmények engedik, és vissza kell térnünk a stabilitási paktumhoz.

Más országokhoz hasonlóan hazánkban is nagy lesz a költségvetési hiány, valójában már most is az. Ugyanakkor arról is biztosíthatom Önt, hogy országom teljesíteni fogja a Bizottságnak 2013-ra vonatkozóan tett kötelezettségvállalását, és vissza fog térni a stabilitás útjára, ami 3%-os költségvetési hiányt jelent. Amint azt a Bizottság is tudja, ennek eléréséhez kidolgoztunk egy megszorító intézkedéseket tartalmazó tervet, egy szigorú költségvetési konszolidációs tervet. A terv az állami költségvetés tekintetében szigorú, és meg is fogjuk valósítani.

Egyetértek azzal, hogy a vállalkozások, a gazdasági tevékenység, a kezdeményezés és a verseny szempontjából kedvező környezetet kell kialakítanunk. Felszólalásomban tulajdonképpen határozottan támogattam egy közös energiapiac és egy európai digitális piac létrehozását. Ez a gazdasági szabadság, a kezdeményezés, valamint az energia terén az európaiak közötti kereskedelem elősegítését és a verseny előmozdítását jelenti, mert ez csökkenti az árakat és ösztönzi a technológiai innovációt. Digitális téren – amelyre ma nagy hangsúlyt helyeztem – jórészt a jövőt alapozzuk meg, amennyiben az e-kereskedelmet, valamint a kommunikációs technológiák terén jelenleg létrehozott termékek átadását ösztönözzük, amelyek a bruttó hazai termék növekvő hányadát teszik ki.

Tehát javaslatunk és tervünk a 2020-as stratégiára irányul, hogy támogassuk a kereskedelmi akadályok nélküli Európa létrejöttét, az európai versenyt, innovációt és vállalkozói környezetet. A kormányoknak lehetőség szerint az üzleti tevékenység mögötti környezet kiigazítása helyett szintén azt kell tenniük, hogy beavatkoznak a pénzügyi vagy ingatlanspekulációnak kedvező környezet megváltoztatása érdekében. Ez más dolog. Időnként a pénzügyek vagy az ingatlanok kapcsán bizonyos elképzelések miatt szándékosan vagy akaratlanul a spekuláció kap támogatást. Spanyolország és egyes polgárok, nem csupán britek, ennek estek áldozatul. Ez a kormány hatáskörén belül annak akaratán alapul. Tudniuk kell azt, hogy Spanyolországban megoszlanak a hatáskörök, nemcsak a központi kormány rendelkezik hatáskörrel, hanem az autonóm közösségek és a tanácsok is. Vannak természetesen törvényeink és bírósági eljárásaink, de teljesen tisztában vagyok azzal, amiről Ön beszélt, és ezért intézkedni fogunk.

Tehát: olyan gazdasági környezet kialakítását támogatom, amely előnyös az üzleti tevékenységeknek, kezdeményezéseknek és innovációnak, de nem kedvező a pénzügyi és az ingatlanspekuláció szempontjából.

Természetesen támogatom az ésszerű adóterheket, és egyáltalán nem képviselek ellenkező modelleket azért, mert amíg kormányon voltunk, csökkentettem a vállalkozások adóit, a munkavállalók jövedelemadóit és a személyi adókat. Az intervenció híveként támogatom a beavatkozás filozófiája által az adózással és a költségvetési egyenleggel kapcsolatban képviselt nézeteket.

Végezetül azt szeretném még elmondani Daul úrnak, hogy tudomásul veszem a tisztelt Ház többségét kitevő képviselőcsoportjának álláspontját a Tanács elnökének – az állandó elnök – és a Parlament elnökének szerepével kapcsolatban. Úgy gondolom, hogy ez fontos kérdés. Én amellet vagyok, hogy az összes nagyszerű európai intézménynek zökkenőmentes legyen a kapcsolata a Parlamenttel. Nyilvánvaló, hogy amennyiben azt szeretnék, hogy Európa nagyobb jelentőségre tegyen szert, erősebb Parlamentre van szükségünk. Ez a véleményem.

Schulz úr, szeretnék köszönetet mondani az Ön által elmondottakért. Meggyőződésem, hogy az Európai Unió alapelveinek sok köze van a szociáldemokrácia alapelveihez, valamint hogy a szociáldemokrácia volt az európai eszme és az európai elképzelések megalkotásának legfőbb ösztönzője. Szeretném megerősíteni, hogy – más elképzelések befolyásának ellenére, amelyekkel az alkalmazás tekintetében sok probléma volt – elköteleztünk vagyunk a társadalmi kohézió, azon elképzelés iránt, amely szerint elengedhetetlen, hogy a demokrácia szociális jellegű legyen.

Verhofstadt úr, nagyon köszönöm, amiket elmondott. Jóformán mindenben egyetértek Önnel. Ami a koordinációt és a lisszaboni stratégia meghíúsulását illeti, a nyitott koordináció eredménytelen volt. Tisztában vagyunk ezzel. A módszert 2004-ben felülvizsgáltuk, és most vagy komolyan vesszük ezt, vagy 2020-ban ismét azt fogjuk mondani, hogy nem működött. A kormányzáshoz közösségi módszerre van szükség. Nem tudom, hogy Önök közül egyesek miért lepődnek meg a „szankciók” vagy „követelmények” szavak hallatán. Az Európai Unió működése során sok olyan határozat született, amelyek szankciókat tartalmaznak. Amennyiben az irányelveket, a stabilitási paktumot nem tartják be, ennek természetes következménye a

szankciók alkalmazása. Ez a módszer működik is. A Parlamentnek abban kell biztosnak lennie – mert az Európai Uniónak bizonyosnak kell lennie afelől –, hogy azok a dolgok, amelyeket együtt értünk el, jó eredményekkel járnak. Ezek közé tartozik az euró, a stabilitási paktum és a belső piac, amelyet tovább kell fejleszteni és erősíteni, mert a növekedés és a versenyképesség legfontosabb ösztönzői közé tartozik.

Teljes mértékben egyetértek azzal, amit Ön Koppenhágával és az azt követő stratégiával, az új stratégiával kapcsolatban javasolt. Érdekes kezdeményezésnek tartom, hogy legyen egy főképviselő, aki ezért a kérdésért felelős, és való igaz, hogy a koppenhágai csúcstalálkozó nem hozta meg azokat az eredményeket, amiket szerettünk volna. Az igaz, hogy Európa pozitív álláspontot képviselt, de ez nem tekinthető eredménynek.

Meyer úr, minden tiszteletem az Öné, de vannak dolgok, amelyekben nem értünk egyet. Természetesen eltekintve attól, hogy az Európai Unió nem rendelkezik hatáskörrel például a költségvetési politika terén, nem konzervatív programot terjesztettem elő, hanem inkább egy reformprogramot. Mindenekelőtt ez egy olyan program, amely arra szolgál, hogy időt takarítsunk meg a jövőben, hogy elébe vágjunk a jövőnek, ami szerintem a legjobb módja annak, hogy egy haladó szellemű programmal álljunk elő. Egy haladó szellemű programmal, amely megérti, előre jelzi a változásokat és újításra képes. Remélem és bízom benne, hogy az Európai Unió lépést fog ezzel tartani.

Tiszteletben tartom az Ön Marokkóval kapcsolatos álláspontját, de nem értek egyet vele. Észak-Afrika, különösen Marokkó stratégiai jelentőségű az Európai Unió számára. Párbeszéd és együttműködés révén hadd biztosítsuk, hogy előrehaladjon a modernizációs folyamat, és hagyjuk a saharai konfliktus rendezését a megfelelő szervezetre, azaz az Egyesült Nemzetekre, amely olyan lépéseket tesz, amelyeket természetesen Spanyolország is támogat és tiszteletben tart.

Ami Haitit illeti, való igaz, hogy gyakran látunk helikoptereket és vadászrepülőgépeket, amelyek konfliktusokat szítanak és területeket bombáznak bolygónkon, és ezeket nehezen tudjuk összeegyeztetni a lelkiismeretünkkel. Gyakran nehéz ezt összeegyeztetni a lelkiismeretünkkel és a meggyőződéseinkkel, de el kell mondanom, hogy jómagam dicséretre méltónak tartom, hogy helikopterek és hajók élelmiszert szállítanak, segítenek rendet teremteni és életeket mentenek meg.

(Taps)

Számomra ez valami olyat jelent, ami dicséretre méltó. Amennyiben Európa rendelkezik egy gyorsan bevezethető erővel, és remélem így lesz, támogatnám Barnier úr javaslatát. Amint az itt már korábban elhangzott, polgári és katonai részből kell állnia, hogy a rendelkezésünkre álló erőforrások felhasználásával a lehető legrövidebb időn belül hatékonyan felléphessünk.

Figyeltem a javaslataira, Andreassen asszony. Természetesen szeretném megerősíteni, hogy a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport képviselőjeként a felszólalása során tett javaslatok közül többel is egyetértek. Felszólalásomban végig a fenntartható növekedésről, a környezetvédelmi szempontból fenntartható növekedésről beszéltem. Egyetértek Önnel abban, hogy az elektromos járművek elősegítik, illetve elő kellene segíteniük más közlekedési módok használatát. Figyelembe veszem azon javaslatát, hogy a szociális paktumban a környezeti fenntarthatóság szempontját alapvető fontosságúnak kell tekinteni, és természetesen mélyszélesen meg vagyok győződve arról, hogy az innováció, a versenyképesség és a termelékenység jövőjét az úgynevezett zöld gazdaság jelenti. Ezenkívül a kommunikációs technológiákban rejlő lehetőségek, valamint nyilvánvalóan – amint azt Sosa Wagner is említette – az energiával kapcsolatos közös vagy egységes elképzelés is hozzájárul, mivel ez központi jelentőségű az Európai Unió létének jövője szempontjából.

Kirkhope úr, egyetértek azzal, amit honfitársam, Mayor Oreja úr személyiségének jelentőségéről mondott, viszont nem értek egyet Önnel abban, hogy a tisztelt Házban előterjesztett elképzeléseimben, kezdeményezéseimben és politikai javaslatomban bármilyen formában is nagyobb mértékű ellenőrzést vagy központosítást sugalmaznék. Nem, ez egy arra irányuló politikai javaslat, hogy a belső piac lehetne nagyobb és több területre kiterjedhetne, valamint hogy növekedjen a versenyképesség és több innovációra kerüljön sor. Ez azt jelenti számunkra, hogy egyesíteniünk kell erőinket. Az erők egyesítése nem ellenőrzést jelent, az egyesítés nem jelent vezetést. Éppen ellenkezőleg az erők egyesítése demokratikusabb, az egyesítés pedig elősegíti az együttműködést.

Véleményem szerint még kedvezőtlenebb lenne számunkra, ha továbbra is 27 kis, központosított ellenőrzési rendszert működtetnénk, mivel a globalizált világban a belső piaccal és közös politikával rendelkező versenytársaink – például az Egyesült Államok, Kína és India – kihasználnák hátrányos helyzetünket. Ezt nagyon rövid időn belül meg fogjuk tapasztalni, ha mi, európaiak nem hajtjuk végre ezt a lényeges változást,

és nem valósítjuk meg ezt az új, fokozottabban Közösség-orientált politikát, India, illetve Kína a termelés és az innováció tekintetében fel fog zárkózni hozzánk.

Nem, nem áll érdekünkben – hadd mondjam azt, hogy minden tisztelem ellenére –, szóval nem érdekünk az ellenőrzés vagy a beavatkozás. A vita nem ezzel kapcsolatos. Amikor 2020-ról és a kormányzásról beszélünk, tulajdonképpen együttes kapacitásainkról van szó, a földrés 500 millió polgára által képviselt szinergiák összegéről, amelynek sikerült előidéznie és elindítania az ipari forradalmat, az energiaforrások legjobb felhasználását és a legjelentősebb tudományos eredményeket. Ha egyesítjük mindezen értékeket, rendelkezni fogunk a vezető szerep betöltéséhez, gazdasági, növekedési és jóléti modellünk fenntartásához szükséges kapacitással. Ezek a célkitűzéseink.

Természetesen – teljesen egyetértek – úgy gondolom, hogy Iránnal kapcsolatban egyértelmű az Európai Unió álláspontja. Iránnak be kell tartania a nemzetközi szabályokat, a nemzetközi közösségnek pedig – az Európai Uniónak is – meg kell követelnie Irántól, hogy tartsa be a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásával kapcsolatos nemzetközi szabályokat. Ebben a kérdésben osztom az Ön aggodalmát és érzéseit.

Sosa Wagner úr, örülök, hogy most, ezen a vitán itt lehetek Önökkel együtt ezen a fórumon, ebben a nagyszerű intézményben. Feljegyeztem az Ön javaslatát. Teljesen egyetértek azzal, amit Ön az energiáról mondott, amely témára nagy hangsúlyt helyeztem felszólalásom során. Túlnyomórészt az energia fogja meghatározni, hogy az Európai Unió jelentős földrészé tud-e válni politikai és gazdasági szempontból egyaránt. Kétségtelen, hogy minél több ponton kapcsolódunk energiahálózatokhoz és minél inkább csökken az energiatartósságunk, annál erősebbek leszünk politikai és gazdasági szempontból.

Ahogy azt mi is jól tudjuk, az energia meghatározta a történelem menetét. Meghatározta, hogy bizonyos hatalmak hogyan gyakoroltak uralmat más országok felett. Ez az energiaforrások feletti ellenőrzés és az energiatartósság révén valósult meg, de napjainkban természetesen ezekhez hozzájárul az energiatartósság is.

Az Európai Unió az alapvető jogok védelmére irányuló politikát támogat, és ez a következő hat hónapban is így lesz. Rendkívül intelligensen teszi ezt és annak biztosítására törekedve, hogy fejlődés következzen be ott, ahol várakozásaink és reményeink szerint erre lehetőség van. Az Unió így cselekszik, ha úgy érezzük, hogy jobb, ha a kezünket nyújtjuk, ahelyett hogy becsuknánk az ajtót. Ennélfogva meg fogjuk rendezni a csúcstalálkozót szomszédunkkal, Marokkóval. Mindenkor elő fogjuk segíteni az emberi jogok védelmét.

Elnök úr, mindent egybevetve rendkívül hálás vagyok mindenért, amit a különböző parlamenti képviselőcsoportok nevében felszólalók elmondtak. Szeretném kifejezni, hogy méltányolom mindnyájuk álláspontját. Figyelmet tanúsítok a hazámmal kapcsolatban felvetett határozottabb, konkrétabb kérdésekre, azzal az országgal kapcsolatban, amelyet rendkívül büszkén képviselek tekintettel arra, amit az elmúlt 25 évben – mióta az Európai Unió részévé váltunk – elértünk. Ezenkívül teljes alázattal képviselem hazámat, mert azért vagyunk itt, hogy megosszunk dolgokat egymással, és úgy gondolom, hogy ennek az a legjobb módja, ha alázatosak vagyunk, készek vagyunk az egységre, ha összegyűlünk és együtt védjük meg az Európai Unió nagyszerű eszméjét.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, úgy vélem, általános konszenzus alakult ki a Tanács spanyol elnökségének prioritásaival kapcsolatban, természetesen a különböző képviselőcsoportok beállítottságától függően vannak csekély eltérések, de van egy olyan kérdés, amely több felszólalásban is szerepelt, és amelyre szeretnék utalni, konkrétan az európai koordináció, illetve összhang kérdéséről van szó, akár az Európán kívüli természeti katasztrófákkal kapcsolatos, akár a külkapcsolatok keretében megtett válaszlépéseket, például a koppenhágai csúcstalálkozót követő időszakra vonatkozókat, vagy a gazdaságpolitikai válaszlépéseket tekintjük. És úgy gondolom, hogy erre a kérdésre van megoldás, azaz a Lisszaboni Szerződés alkalmazása. Nem kell túl messzire mennünk.

Ami a humanitárius válságokkal kapcsolatos válaszlépéseinket illeti, ott van a híres Barnier-jelentés, amelyre már történt utalás a mai nap. Ez az a bizonyos jelentés, amelyet én és a Tanács akkori soros elnöksége, az osztrák elnökség kértünk európai parlamenti képviselőtársunktól és személyes jó barátomtól, Michel Barnier-től. Akkoriban Barnier úr nem töltött be biztosi funkciót, és én a saját kezdeményezésemre kértem fel a jelentés elkészítésére.

Kézhez kaptuk a jelentést, amelyet én is és a Tanács akkori elnöksége is támogatott. Ezután azonban nem került sor az alkalmazására, mert – legyünk őszinték – a Tanács nem akarta alkalmazni. Ezért kell többet tennünk az Európai Unió külső humanitárius fellépésének összhangja terén.

Úgy gondolom, hogy most a Lisszaboni Szerződésben rejlik a válasz. Van egy főképviselőnk, a Bizottság elnökhelyettese, aki egyben a Külügyminiszterek Tanácsának elnöke.

Ezért hoztam létre az új Bizottságon belül egy új tisztséget, azaz a nemzetközi együttműködéssel, humanitárius segítségnyújtással és válságkezeléssel kapcsolatos funkciót. Ezt a szerepet egy biztos, ez esetben valószínűleg egy hölgy tölti majd be, akinek ez lesz az első feladata, és akinek szorosan együtt kell működnie a főképviselővel és a Tanáccsal, hogy egy napon lehessen egy valódi külügyi szolgálatunk, én bízom ebben, ezenkívül szakértelemmel rendelkezessünk a válságkezelés és a polgári védelem terén. Az első kérdéssel kapcsolatban ennyit szerettem volna elmondani.

A második kérdés a nemzetközi tárgyalásokat érinti, például a koppenhágai csúcstalálkozót követő tárgyalásokat. Ezzel kapcsolatban ismét a Lisszaboni Szerződést kell idéznem, mert úgy vélem, sokan nem olvasták. A 17. cikk a következőket mondja ki: „A közös kül- és biztonságpolitika, valamint a Szerződések által meghatározott más esetek kivételével [a Bizottság] ellátja az Unió külső képviseletét”.

Ezentúl a Bizottság képviseli az Uniót a külügyekben, nem az Európai Tanács. Nyilvánvaló, hogy az állam-, illetve kormányfők fogják képviselni saját országukat. Mindazonáltal ki fogja képviselni az Uniót a külügyek terén a közös kül- és biztonságpolitika kivételével? A Bizottság.

Ezért hoztam létre az éghajlatváltozással kapcsolatos funkciót, és remélem, hogy a biztos, ez esetben egy hölgy, a jövőben minden szükséges támogatást megkap majd, hogy a koppenhágai csúcstalálkozót követő tárgyalásokon képviselhesse az Uniót. Ezzel a kérdéssel kapcsolatban is foglalmazzunk világosan.

A harmadik kérdés a gazdaságpolitikára vonatkozik. Ezúttal is a Lisszaboni Szerződésből kell idéznem. Egyesek úgy gondolják, hogy a gazdaságpolitika teljesen nemzeti ügy. Ez nem így van. A 120. cikk szerint: „A tagállamok közös érdekű ügynek tekintik és összehangolják gazdaságpolitikájukat a Tanácsban”. A 121. cikk (2) bekezdése a következőkről rendelkezik: „A Tanács a Bizottság ajánlása alapján tervezetet készít a tagállamok és az Unió gazdaságpolitikájára vonatkozó átfogó iránymutatásokról, és erről jelentést tesz az Európai Tanácsnak.”, majd így folytatja – az egész cikket el kell olvasni –: „A tagállamok gazdaságpolitikájának szorosabb összehangolása és gazdasági teljesítményének tartós egymáshoz közelítése érdekében a Tanács a Bizottság által benyújtott jelentések alapján figyelemmel kíséri az egyes tagállamok és az Unió gazdasági fejlődését”.

Tehát közös figyelemmel kísérésről van szó. Ezen túlmenően – és ebből a szempontból a Lisszaboni Szerződés újdonságot tartalmaz – a Bizottság most már konkrét ajánlásokat, különösen a következő esetben, idézek a szerződésből: „Ha [...] megállapításra kerül, hogy egy tagállam gazdaságpolitikája nem felel meg a[z ...] említett átfogó iránymutatásoknak, vagy veszélyeztetheti a gazdasági és monetáris unió megfelelő működését, a Bizottság az érintett tagállamot figyelmeztetésben részesítheti.” Majd ezt követően: „A Tanács, a Bizottság ajánlása alapján, megteheti a szükséges ajánlásokat az érintett tagállamnak.”

Ez nagyon érdekes, mert mindazonáltal ebben a vonatkozásban a Parlament is rendelkezni fog hatáskörrel: „A Tanács elnöke és a Bizottság jelentést tesz az Európai Parlamentnek a többoldalú felügyelet eredményeiről”. Azaz ezentúl a Lisszaboni Szerződés biztosítja a mechanizmusokat – nem kell semmi újat feltalálnunk ...

(Mikrofonon át nem hallható megjegyzés)

Nem, természetesen igen, Már megtettem. Nincs szükségem az Ön támogatására, hogy ezt kimondjam ...

És az az igazság, hogy – amennyiben valóban akarjuk alkalmazni – a Lisszaboni Szerződés tartalmazza az összhang és a következetesség biztosításához szükséges eszközöket, ebben a kérdésben nincs szükség politikai vagy ideológiai megosztottságra. Szerintem ez a lényeg – és ezért kell ma hangsúlyoznom a következőt: ez az első alkalom, hogy az Európai Parlamentben megjelent az Tanács új soros elnöksége.

A spanyol elnökséget nagy felelősség terheli. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta először veszi át a tisztséget a soros elnökség. Továbbá, amint azt Zapatero úr is említette – és az Európa iránti elkötelezettsége miatt teljes bizalmamat élvezi –, úgy gondolom, hogy felelősek vagyunk azért, hogy a szerződés betűjét és szellemét is alkalmazzuk. A Lisszaboni Szerződés betűje és szelleme is teljesen egyértelmű.

Erősebb Európára van szükség! Erősebb Európára, nem az intézmények kedvéért, hanem azért, hogy az intézmények jobban szolgálhassák a polgárok tényleges érdekeit.

(Taps)

Elnök. - Köszönöm, Barroso úr. Mindannyian olvastuk a Lisszaboni Szerződést és tudjuk, hogy nem ír elő mindent. Ezért olyan fontos, hogy közösen dolgozzuk ki a Lisszaboni Szerződés értelmezését, valamint hogy együtt tervezzük meg több évre előre az Európai Unión belül végzendő munkát.

Jaime Mayor Oreja (PPE). - (ES) A spanyol kormány tisztelt elnökéhez szeretnék szólni. Azt szeretném mondani Önnek, hogy nem arról van szó, hogy csupán más időszakban élünk, nem akármilyen időben élünk az Európai Unióban és az Európai Unió szempontjából.

Ön és Daul elnök úr is helyesen mondta: az Európai Unió és az európaiak is tudják, hogy a legfőbb gondot a válság okozza számukra. Ezen a helyen ma arra is rá kell mutatni, hogy mindamellett a gazdasági válságot megelőzően a különböző választásokon, ahol alacsony volt a részvétel, az európaiak annak is jelét adták, hogy egyre inkább elfordulnak és eltávolodnak az európai intézményektől.

Tehát az értékek válsága az európai integrációs projektet megelőzően és az alatt is megnyilvánult. Azért szeretném ezt elmondani Önöknek, mert tekintettel a Lisszaboni Szerződés által biztosítandó nyilvánvaló ösztönzésre, először adódik alkalmunk arra, hogy csökkentjük ezt a szakadékot az európaiak és az európai intézmények között.

Az átalakulás és a változás időszakát éljük tehát – vagy legalábbis kellene élnünk –, amire Ön is utalt. Szeretném azonban kijelenteni, hogy az előttünk álló elsődleges kihívást az jelenti, hogy meg tudjuk találni a fordulópontot abban a folyamatban, amelynek során az európaiak egyre távolodnak az európai politikától.

Az átalakulás időszaka mindig lehetőségeket rejt magában. Kockázat is rejlik benne, de nyilvánvalóan arra ösztönzi az embert, hogy alakítson ki néhány világos elképzelést, amelyeket mindig meg lehet osztani minden európaival. Ezért azt szeretném mondani, hogy magánál a Lisszaboni Szerződésnél kétségtelenül sokkal fontosabb, hogy az európai intézmények, mindnyájunk és a nemzeti kormányok, parlamentek, továbbá a politikusok felfogásában következzen be változás. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése nem elegendő ahhoz, hogy az Európai Unión belüli átalakulásról és változásról, valamint az európai eszmével kapcsolatos ambícióról beszéljünk.

Ezért azt szeretném mondani Önöknek, hogy elsődleges célnak azt kell kitűznünk, hogy az európaiak jobban megértsenek bennünket, mivel nem értik, amit mondunk. Értelmetlenül, néha érthetetlenül fogalmazunk, ennél fogva meg kell tanulnunk kimondani, hogy önmagában véve ez a probléma és a kihívás, hogy közelebb kerülhessünk az európai polgárokhoz. Sokkal több időt, politikai energiát és ösztönzést kell fordítanunk annak biztosítására, hogy az európaiak megérthessenek bennünket.

Hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződés következtében minden elnökség eltérő, különböző és nehezebb lesz, és eddigiekhez képest több áldozatot és nagylelkűséget kíván tőlünk. Ezért ma örömmel közlöm Önökkel, hogy a spanyol *Partido Popular* támogatta a spanyol kormánynak az európai elnökséggel kapcsolatos célkitűzéseit az Európai Unió számára rendkívül fontos időszakban.

Most arra van szükség, hogy ezeket megfelelően megvalósítsuk. Elmondom Önöknek, hogyan nem szabad a spanyol elnökség teljesítményét mérni. Nem mérhető az általunk megrendezendő ülések számával. A jó elnökség mércéjét nem a hagyományos beszédek vagy nagy szavak, illetve közhelyek jelentik. Az elnökség teljesítménye az eredmények, a tények, a felfogásunk minden európai intézményen belüli megváltoztatására való képesség, valamint az alapján mérhető, hogy képesek vagyunk-e rangsorolni az európaiak tényleges problémáit. Ez az egyetlen módja annak, hogy valóban közelebb kerüljünk az európaiakhoz.

(Taps)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Az Európai Parlament szocialista küldöttségének nevében – amely, ahogy Ön is említette, a legnagyobb képviselettel rendelkezik az Európai Parlamentben, és demokratikus szempontból a legerősebb képviselőcsoport az Európai Unió egész történetében – én is nagy örömmel üdvözlöm az Európai Unió spanyol elnökségét, és sok sikert kívánok ezekben a döntő fontosságú időkben.

Ez rendkívül fontos időszak, mert végre hatályba lép a Lisszaboni Szerződés. Azért is fontos, mert új intézmények alakulnak: az új Bizottság, a Tanács állandó elnöki tisztsége, az Európai Unió főképviseletének tisztsége. Mindenekelőtt azonban azért fontos, mert alkalmat ad számunkra arra, hogy a Lisszaboni Szerződés eszközei és az új intézmények segítségével megtegyük, amit meg kell tennünk, azaz hogy válaszleléseket tegyünk az elmúlt 80 év legsúlyosabb és legkomolyabb válságával kapcsolatban, amely kemény gazdasági, pénzügyi, sőt társadalmi kihatással jár.

Az európai polgárok 10 éve szemlélői az intézményi vitának, és június 7-én megválasztották ezt a Parlamentet, amely 500 millió embert képvisel. Ezek az emberek ránk figyelnek, elvárásaik vannak velünk szemben és válaszokat várnak tőlünk. Az átláthatóság hiányára és a kapzsiságra tekintettel összehangolást és ellenőrzést szeretnének ott, ahol nem volt irányítás, az erkölcsi felelősség helyreállítását szeretnék. Tehát azt szeretnék, ha kikeverednénk a válságból, mégpedig a korábbiakhoz képest jobb helyzetben, ugyanakkor saját modellünkhöz hűen.

Ezért úgy gondolom, hogy a spanyol elnökség helyesen teszi, hogy az értékek – az egyenlőség fontosságának – ismételt megerősítésével kezd. Az Európai Unió az egyenlőségen alapul, a törvény előtti egyenlőségen, az egyenlőség alkotja a szociális modellt, a kirekesztés és a megkülönböztetés elleni küzdelem, a társadalmon belül leginkább rászorulóknak védelmének, a nemi alapú erőszak elleni küzdelem és az európai védelmi okirat iránti elkötelezettség gerincét is. Az Uniónak a minőség is az alapját képezi, amely a jövő tekintetében az innováció, az oktatás és képzés hajtóereje, amelyek mindig is új lehetőségeket nyitottak azok számára, akik az adott pillanatban nem rendelkeztek kilátásokkal.

Ezenkívül az elnökség helyesen döntött a tartalom tekintetében, és hivatkozott a 2020-as stratégia jelentőségére, amely elismeri, hogy a lisszaboni stratégia nem működött, emiatt nem lehetünk boldogok vagy elégedettek, valamint hogy több innovációra és megfelelőbb energiaforrásokra van szükségünk. Aztán megemlíthetjük még az Európai Külügyi Szolgálatot, hogy hatást fejtessen ki Haitin, valamint a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó cselekvési tervet is.

Engedelmükkel azt is szeretném elmondani, hogy az elnökség felfogását és bátorságát is helyesnek tartom abban a vonatkozásban, hogy a nemzeti előítéletekkel, valamint a hanyatlással és a beletörődéssel szemben változtatásra ösztönöz ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Tisztelt Zapatero úr! Sok sikert kívánok Önnek, a soros elnöknek, mivel ez Európa és polgárai javát szolgálja.

A válság globális gondolkodást és helyi szintű intézkedéseket tesz szükségessé, de közös összefogásra van szükség. Használja ki a sikeres helyi és regionális modelleket, amelyek a realgazdaságon, az állami és a magánszféra közötti együttműködésen és az emberekhez való közelségen alapulnak. Vonja be a munkába a régiókat, és építsen ki velük döntéshozatali eljárásokat; ez a Lisszaboni Szerződés alkalmazását is jelenti, amely – most először – szereppel ruházza fel a régiókat.

Az Ön programja megfelel az régiókról, és nem határozza meg világosan, miként kerül alkalmazásra a szubszidiaritásról szóló jegyzőkönyv. Vállaljanak kockázatokat, hajtsanak végre innovációt, de mindezt hitelesen tegyék, mivel itt senki sem hiszi el, amit Ön mond, miután Spanyolország lecsökkentette az innovációra szánt költségvetését.

Örömmel hallom, hogy Ön támogatja a nők és a férfiak közötti egyenlőséget, ennek ellenére programjának a nyelvezete egyáltalán nem tükrözi a különböző nemeket, mivel csak hímnemű névmásokat használ. Ez rossz tünetnek mondható.

Ami pedig Baszkföldet illeti, tegyen a békéért, támogassa a termelő ágazatokat, adjon lendületet a baszk nagysebességű vasút létrehozásához, továbbá kapcsolja össze adórendszerünket, rendőrségünket és a nyelvünket az európai intézményekkel. Európa úgy fog épülni, ha összehozzuk az embereket, a tudást, az akaratot és a politikai realitást. Ez a Parlamentet jelenti, amellyel – meg kell mondanom – túlságosan későn tudatta nem túl magas színvonalú programját és menetrendjét, és amely olyan szintű tiszteletet érdemel, amelyet még a január 8-i hivatalos megnyitón sem láttam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Üdvözlöm, miniszterelnök úr! Attól tartok, hogy az Ön által vezetett elnökség azt kockáztatja, hogy a politika olyan teremtményének tartják majd, aminek óriási a szája, óriási elképzelései vannak, de nincsen füle, amivel hallana.

Higgye el, semmi sem tenne boldogabbá, mint ha hat hónap múlva gratulálhatnék Önnek, mert megtette a válságból való kilábaláshoz szükséges intézkedéseket – ami persze a valóságban jobb és hatékonyabb gazdasági irányítást igényel –, és mert szociális, környezetvédelmi és demokratikus szempontból sikerült átszerveznie az Európai Uniót.

De bevallom, aggasztónak találom, hogy az elnökség programjában például bizonytalanok az ösztönzési tervekkel kapcsolatos célok, és alig van hivatkozás az Unió gazdasági irányítására.

Ezenkívül egy valódi pénzügyi reform megvalósítása érdekében, amely a szociálpolitika kialakításához európai erőforrásokat is felhasznál, és amelynek határozott része egy környezetbarát, „zöld” irányvonal, egyértelművé kell tennünk, hogy a szennyezőnek fizetnie kell, és ez azokra is vonatkozik, akik csalárdul és felelőtlenül cselekednek, legyen szó bankokról, multinacionális vállalatokról vagy egy adócsalóról. Ugyanakkor gyávaságot is látok az Ön javaslataiban, és túl sok engedményt tesznek azoknak, akik szégyentelenül eljátszák közös társadalmi és környezetvédelmi jelenünket és jövőnket.

Az viszont bizonyos, hogy túl sok csúcstalálkozót terveznek az Ön elnöksége idejére, legyen szó Latin-Amerikáról vagy a földközi-tengeri térségről. Két másik dologgal kapcsolatban is aggályaim vannak. Az első az Ön azon határozata, hogy felülvizsgálja az egyetemes joghatóság kérdését, ez ugyanis gyengít bennünket, ha népirtás vagy egyetemes büntettek esete áll fenn, akár Izraelben, Kínában vagy Guatemalában. A másik aggályom pedig az, hogy például a Szahara vagy Kolumbia esetében, de mondhatnék mást is, a kereskedelmi megállapodások elsőbbséget élveznek az emberi jogok védelme felett.

Mindazonáltal engedje meg, hogy gratuláljak Önnek és támogatásomról biztosítsam egy bizonyos dologban, a nők és férfiak közötti egyenlőségben. Igen, ebben hitelesnek tartom, e téren lehetőséget látok, és hiszem, hogy ebben a kérdésben alapvető fontosságú munkát tud majd végezni, mert már sok más területen bizonyított. Remélem és bízom abban, hogy továbbra is példát mutat sok más országnak, amelyek e tekintetben nagy lemaradásban vannak; e téren mindig számíthat a Parlament támogatására.

Adam Bielan (ECR). - (PL) Tisztelt elnök úr! Zapatero úr! Az Ön országa rendkívül nehéz időszakban vette át az elnökséggel járó feladatokat, most, amikor az utóbbi 80 év legsúlyosabb válságát éli át a kontinens – de remélhetőleg már a válság végső szakaszában járunk. Ezért teljesen érthető, hogy az elkövetkező hat hónap legfőbb feladataiként a fejlődés útjára való visszatérést és a munkanélküliség elleni küzdelmet jelölte meg. De ha az európai gazdaság versenyképességének növekedéséről beszél, nem feledkezhetünk meg arról, hogy mindez nem valósítható meg a gazdaság megreformálása, illetve anélkül, hogy befejezzük a közös piac építését, vagy hogy harcoljunk a gazdasági nacionalizmus feléledése ellen például Franciaországban.

Örömmre szolgál, hogy az energiabiztonság kérdése szintén szerepel Spanyolország prioritásai között. Zapatero úr! Én Lengyelországból jöttem, amely a legtöbb országnál jobban megérti annak a szükségességét, hogy bővíteni kell az energiatermeléshez használt anyagok ellátását, ami nemcsak az elosztási csatornák bővítését jelenti, amiről az orosz Gazprom vállalatnak dolgozó lobbisták próbálnak meggyőzni minket, hanem az ellátási forrásokét is. Remélem, hogy hat hónap múlva ezen a téren is valódi sikert tudnak majd felmutatni.

Végül, az uniós bővítéssel kapcsolatban mondanék néhány szót, amit Moratinos úr – nagyon helyesen – nemrég alapvető fontosságúként jellemezett. Most, miközben ezt a vitát folytatjuk, egyik fontos szomszédunk, Ukrajna, amely az energiabiztonság szempontjából szintén fontos, most ment át a második demokrácia vizsgálaton. Remélem, hogy hat hónap múlva elmondhatjuk majd, hogy Ukrajna közelebb került az európai uniós tagsághoz.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Tisztelt elnök úr! A spanyol elnökség a fogyasztókkal kapcsolatos prioritásainak ismertetésekor összesen két sort szentel a kormányzási programból. Ez jól szemlélteti, mekkora jelentőséget tulajdonít a fogyasztóvédelemnek. Ezért szeretnénk tudni, hogy az elnökség mit is szándékozik tenni a polgárok jogai terén? Védeni akarja azokat a javasolt teljes körű harmonizáció felülvizsgálatával vagy a bejelentett kötelezettségvállalások teljesítésére korlátozza tevékenységét?

Ez a szűk látókör a szociális szférában nem csak a fogyasztókra vonatkozik. A közelmúltban tapasztalható válság miatt kialakult munkanélküliség nagy erővel sújtja az uniós polgárokat, akik intézkedésekre várnak. A fiatalok különösen nehéz helyzetben vannak. Erre válaszul az elnökség támogatja a fiatalok szakmai képzés keretében történő foglalkoztatását, ezzel csak fokozva kizsákmányolásukat és a vállalkozások túlzott nyereségét. Ezért felszólítjuk a spanyol elnökséget programjának átdolgozására, hogy védelmezzék az állandó munkahelyeket.

Rolandas Paksas (EFD). - (LT) Én is remélem, hogy a spanyol elnökség sikeres lesz, és az ismertetett prioritásokon túl Spanyolország figyelmet szentel egy olyan problémának is, amely napjainkban különösen aktuális – az emberi jogokról és szabadságokról van szó. A CIA-börtönökkel kapcsolatban a litván parlament által elvégzett vizsgálatot követően fény derült arra, hogy egy másik államban – egy európai államban – is létrehozták a szükséges infrastruktúrát személyek illegális bebörtönzése céljából. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok a globális politika és gazdaság két sarokköve, azonos jogokkal rendelkező szövetségesek és partnerek, de mindez nem jelenti azt, hogy CIA-ügynökök főnként viselkedhetnek szuverén államokban, saját területünkön. Az Európai Parlamentnek folytatnia kellene a személyek illegális

kiadásával és európai államokban történő bebörtönzésével kapcsolatos vizsgálatát. A vizsgálat következtetéseiről egy dokumentumban kell beszámolni, amelynek köteleznie kell a tagállamokat minden polgár jogainak és szabadságainak feltétel nélküli biztosítására.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) A spanyol elnökségnek a bevándorlási politikáról, és különösen a határellenőrzésről szóló nyilatkozatai – furcsa módon – nincsenek összhangban egymással. Különösen tartalom nélkülinek tűnik Spanyolországnak az iránti meggyőződése, hogy az ilyen kérdéseket európai szinten kell szabályozni, ha azt vesszük, hogy az ország a közelmúltban tömegesen legalizálta az illegális bevándorlókat. Ennek – hogy úgy mondjam – az északabbra fekvő európai államok is hamarosan meg fogják fizetni az árát, anélkül, hogy valaha is beleszólásuk lenne az ügybe. Azt is furcsállom, hogy a spanyol elnökség továbbra is az aktív bevándorlási politika mellett emel szót, most, e súlyos gazdasági válság idején, amikor senki sem tudja megmondani, hány millió európai van munka nélkül. Tulajdonképpen arra lenne szükségünk, hogy lezárjuk a határainkat, ténylegesen megállítsuk a bevándorlást, és – természetesen – gazdasági támogatást nyújtsunk azoknak az országoknak, amelyeknek erre szükségük van. A további nagyarányú bevándorlás, amit Ön támogat, csak nagyarányú problémákhoz vezethet.

Werner Langen (PPE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Zapatero úr! Gratulálnom kell Önnek az ékesszólásáért. De mit is akart tulajdonképpen mondani? Mi az üzenete számunkra? Mi a lényege annak, amit elmondott? Már sok beszédet hallottam, ugyanis Ön a 32. kormányfő, akit végighallgattam, de ritkán hallottam olyan beszédet, ami ennyire semmitmondó volt. A közelgő csúcstalálkozót, a pénzügyi piacok szabályozása terén szükséges szigort, illetve azt a tényt tekintve, hogy a Tanács az elmúlt néhány hónapban sorsára hagyta a Bizottságot, hol van az Ön stratégiája?

Schulz úr az Ön beszéde alatt bizonyára egy másik helyiségben tartózkodott, ha azt javasolja, hogy fogadjuk el itt az Ön spanyol modelljét. Egy dolgot azonban tisztázni szeretnék: Európa nem engedhet meg magának 20 %-os munkanélküliségi rátát. Mi olyan jó akkor ebben a spanyol modellben? Milyen válaszlépéseket adnak a válságra? Hogyan tudják összehangolni itt a dolgokat? Azt akarjuk, hogy vezessenek bennünket. Akkor majd támogatjuk Önöket. De mit tehetünk egy ilyen lagymatag dologgal? Természetesen ellenezzük a családon belüli erőszakot, de ki nem? Az egyetlen konkrét javaslatuk az elektromos autó volt – most, válság idején és a közelgő csúcstalálkozóra készülve összesen ennyit tudnak felmutatni, Zapatero úr? De az is ámulatba ejt, hogy a Bizottság elnökének fel kellett idéznie az Ön számára a Szerződésnek a gazdaságpolitika összehangolásáról szóló részét. Ön pedig nagyon figyelt, mert erről eddig még sosem hallott!

Csak annyit tudok mondani Önnek, hogy kövesse pártbéli kollégájának, Almunia úrnak az ajánlásait. Ő ellenállt, amikor a Tanács elutasította a Stabilitási és Növekedési Paktumot. Ő a követendő példa. Segítsen neki bebiztosítani a Stabilitási és Növekedési Paktumot. Segítsen neki ebben, és akkor számíthat majd ránk. De ezzel a lagymatag, „minden fantasztikus” hozzáállással semmire sem fog jutni Európában.

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Tisztelt elnök úr! A Tanács tisztelt soros elnöke! Azt hiszem, Langen úr nem nagyon figyelhetett, mert ha azt tette volna, egy világos modernizációs stratégiáról és egy szociális paktumról is hallott volna. Nem lep meg, hogy nem hallotta, hogy Zapatero úr a szociális paktumról is beszélt, mert ez fontos része ennek a stratégiának. Zapatero úr határozottan utalt a munkanélküliségre, és a saját országában meglévő munkanélküliségre is. Ez a probléma összességében mindannyiunkat aggaszt. De nem ő a felelős ezért a helyzetért, hanem azok, akik az elmúlt néhány évben a maximális dereguláció politikáját folytatták. Az Önök soraiban ülnek azok, akik kivették részüket abban, ami miatt most vállalni kell a felelősséget.

Különösen nagy szükség van most a szociális paktumra, mert tudjuk – és ebben igaza van, bár csak részben –, hogy konszolidálnunk kell a költségvetéseket. De azt is tudnunk kell, hogy ez nem történhet a társadalom kiszolgáltatott tagjainak a kárára, mivel sokan vannak olyanok – csak a mai újságokba kell beleolvasni –, akik például nem rendelkeznek munkanélküliségi biztosítással. Ez nem egyszerűen ezeknek az embereknek a tragikus sorsa, mert mindez a gazdasági növekedésre is hatással van, hiszen nagyon jól tudjuk, az alacsonyabb társadalmi rétegekbe tartozók ebben a helyzetben visszafogják a költésüket, és a gazdasági fejlődés és a növekedés részben azért van veszélyben, mert csökkentek a fogyasztói kiadások. Ha nem védjük meg a társadalom kiszolgáltatott tagjait egy szociális paktummal, nemcsak emberségből fogunk megbukni, de a gazdasági fejlődésnek is útjába állunk. Ezért ez a szociális paktum rendkívül fontos.

Zapatero úr! Különösen a szociális paktum kapcsán maximális támogatásunkra számíthat.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). - (ES) Zapatero úr! Múlt év szeptemberében Joaquín Almunia biztos úr megjelent a Parlamentben a Gazdasági és Monetáris Bizottság előtt. Miután beszámolt a németországi

export fellendüléséről és a franciaországi fogyasztás növekedéséről, Almunia úr elmondta, hogy Spanyolországban a válság sokkal mélyebb lesz és hosszabb ideig fog tartani.

Tulajdonképpen az Európai Bizottság előre megjósolta, hogy Spanyolországban az elkövetkező néhány évben tovább nő a munkanélküliség és nagymértékben romlanak az államháztartási mutatók, és idén nagyon valószínű, hogy csökkenni fognak a bankhitel-lehetőségek a családok és a vállalkozások számára.

Szeptemberben azt kérdeztem Almunia biztostól, hogy miért van az, hogy Európa már fellendülőben van, míg Spanyolország egyre mélyebbre kerül a válságban, amire ő szó szerint azt válaszolta, hogy azért, „mert a spanyol kormány nem hajtja végre azokat a reformokat, amelyekben megállapodtunk”. A válság globális, de a megoldások helyi szintűek. Sok európai ország gyorsan felismerte a válságot, gyorsan cselekedett, és most gyorsan ki is lábalnak belőle. Önök elvesztegettek két évet, és még mindig nem állnak elő konkrét megoldásokkal.

Zapatero úr! Ön megtörte a spanyol szocialista párt, a PSOE nemes hagyományát Európában. Felipe González az európai szociáldemokrata reformereket tartotta referenciapontnak, de Ön sokkal inkább a forradalmi dél-amerikai populista politikák felé hajlik. A reformok jobban előreviszik a nemzeteket, mint a forradalmak, és Európa e tekintetben a bevált gyakorlat példájának tekinthető. Mutasson alázatot és tanuljon, ne akarjon kioktatni.

Lenne két kérdésem is: mikor szólalhatunk fel katalánul ebben a képviselőteremben? És végül, mikor fogja a spanyol állam hatálytalanítani azokat a nemzetközi szerződéseket, amelyek 23 országból induló repülőgépek esetében tiltják a barcelonai repülőtéren való leszállást?

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). - (ES) Üdvözlöm, Zapatero úr! Néhány éve arról biztosított bennünket, hogy Spanyolország meghaladta Olaszországot az egy főre jutó termelésben, és hogy hamarosan Franciaországot is felülmúlja. Nemzetközi minősítő intézetek adatai alapján azonban Spanyolország – 20%-os munkanélküliséggel és 78 milliárd euró összegű hiánnyal – jelenleg első helyen áll az Európai Unió szegénységi indexében.

Mi történt, Zapatero úr? Európa esetében is ugyanazokat a gazdasági gyakorlatokat fogja alkalmazni, mint Spanyolországban tette?

Ezenkívül ez a hiány nem azért van, mert kiterjedt távközlési infrastruktúrákat építettek ki. Mi, Európai polgárai, mikor élvezhetjük a kontinens északi és déli részét egyesítő, vasúti teherszállítási tengely előnyeit, amely végighalad a Földközi-tenger partvidékén?

És ez a hiány szintén nem azért keletkezett, mert változást idéztek elő a termelési modellben. Az európai polgárok hogyan bízhatnak abban, hogy Ön végre fogja hajtani az európai digitális napirendet, amikor éppen most csökkentette felére a kutatási költségvetést?

Végül, az itt képviselt többi európai tagállammal ellentétben Spanyolország továbbra sem ismeri el Koszovót. Meddig szándékozik még kihasználni a nemzetközi közösség türelmét, és meddig akarja elutasítani, hogy nép akaratának demokratikus kifejezéséként népszavazást tartsanak az önrendelkezésről?

Lajos Bokros (ECR). - (ES) Nagy jelentőségű és egyben szimbolikus, hogy annak az országnak a miniszterelnöke, ahol jelenleg a legmagasabb a munkanélküliség az Európai Unióban, a foglalkoztatás növelésének fontosságáról beszél. Ezért azt kérdezném a spanyol kormány miniszterelnökétől, hogy konkrétan melyek azok a legfontosabb intézkedések, amelyekkel csökkenteni kívánják a munkanélküliséget, nemcsak Spanyolországban, de Európában is.

A spanyol kormány programja rendkívül nagy célokat tűzött ki. Egy növekedési és foglalkoztatási stratégia elfogadását szeretnék elérni. Ugyanakkor megfelelnek a lisszaboni programról, amely előrevetítette Európának a világ legversenyképesebb régiójává való átalakulását. Hogyan lehetséges kigondolni egy új stratégiát, majd egy hónap alatt kidolgozni anélkül, hogy először megvizsgálnák a korábbi program sikertelenségének okait?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Tisztelt elnök úr! Ennek az időszaknak az uniós politikák és prioritások nagymértékű változását kell magával hoznia.

A munkanélküliség riasztó méreteket öltött: több mint 24 millió a munkanélküliek száma, és csak a múlt év során több mint 5 millióval nőtt az állástalanok száma. Ez a helyzet súlyosbította a szegénységet, ami ma már több mint 80 millió embert érint. Olyan paktumra van szükségünk, amely a társadalmi fejlődést és az előrehaladást célozza, és amely a termelésre koncentrál – különösen a mezőgazdaság és az ipar területén –, valamint a foglalkoztatásra – jogok és a társadalmi integráció biztosítása mellett –, ahelyett, hogy megint csak a Stabilitási Paktumhoz térnénk vissza, annak liberalizációihoz és neoliberais diktátumaihoz, amint azt a Tanács elnöke tette.

Mint már láthattuk, ezek járultak hozzá az egyenlőtlenségek növekedéséhez, a legfőbb gazdasági és pénzügyi szereplők nagyobb nyereségének kiemelt kezeléséhez. Ugyanakkor a fiatalok átlagosan több mint 21%-a nem talál munkát az Európai Unióban, minden ötödik gyermek szegénységben él, és a nőkkel szembeni megkülönböztetés ismét növekvőben van. Mindezeket szem előtt tartva a feladat most az, hogy szakítsunk ezekkel a jelenlegi politikákkal...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mario Borghezio (EFD). - (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az Eurobarometer mutatói szerint Spanyolországban a negyedik legmagasabb a szegénységben élők aránya – 21% – Lettország, Románia és Bulgária után.

E körülmények mellett, és ismervén azokat az adatokat, amelyekről már számos alkalommal szó esett – nem utolsósorban a munkanélküliségre vonatkozóan –, a spanyol elnökség milyen bevándorlási politikát javasol? A spanyol elnökség ugyanis azt hangoztatja, hogy növelni kívánja a bevándorlást.

Ez most nekem teljességgel ellentmondásosnak tűnik. Madrid szempontjából nézve a dolgot, miért van szüksége arra Spanyolországnak és az európai országoknak – ugyanis Spanyolország nem az egyetlen olyan ország, amely ilyen mértékű munkanélküliséggel küzd –, hogy új munkaerőt importáljon? Valóban további bevándorlókat akarunk, akiknek se otthonuk, se állásunk nincs? Valóban növelni akarjuk azoknak a számát, akik a szegénységi küszöbön élnek, amikor már most is aggasztóan sokan vannak ilyen helyzetben?

Úgy vélem, hogy ehelyett egy alapvető célra kell koncentrálnunk a bevándorlás terén, arra, hogy integráljuk azokat a bevándorlókat, akik már az országainkban vannak, és megállítsuk...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mario Mauro (PPE). - (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Zapatero úr! Bevallom, hogy hétpróbás konzervatívként úgy készültem erre a vitára, mintha egy bikaviadalra készültem volna. Ön azonban egyenlőségről és emberi jogokról beszélt, és mindezt oly módon tette, hogy most azt látom, mik azok, amik egyesítenek bennünket, nem pedig azt, amik elválasztanak. Óvatos matador volt, én pedig óvatos bika leszek és nem mozdulok a karámból.

De engedje meg, hogy visszatérjek két rendkívül unalmas kérdéshez, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy milyen hozzájárulást tud tenni a Lisszaboni Szerződés végrehajtásának értelmezéséhez. Ön az országában egy sor politikát határozott meg a szubszidiaritás elvére alapozva, támogatva ezzel a katalánoktól a baszkokig, a valenciaiaktól a galíciaiakig számos közösség saját identitásához kapcsolódó követeléseit, és mindezt nem viták nélkül.

Hogyan szándékozik most megvédeni a szubszidiaritás elvét a tagállamok és az Európai Unió közötti kapcsolatban, más szóval a tagállamok azon kérései kapcsán, hogy rendelkezhessenek saját hagyományaikkal, saját identitásukkal, elismerjék értékeiket, hogy az Európai Unió alapelve – az „egyesülve a sokféleségben” – megerősítést nyerjen?

A másik kérdésem a külügyi főképviselővel kapcsolatos: Lisszabon után Önök közül – Van Rompuy elnök úr és Barroso elnök úr – kinek a feladata az, hogy elmagyarázza Ashton bárónőnek, hogy 12 nap elteltével talán ideje lenne, hogy ellátogasson Haitire? Hogy itt van az ideje annak, hogy az Európai Unió külpolitikája nemcsak egy költségvetéssel, hanem egy arccal, és emberi kapacitással is támogatást nyújtson, csakúgy, ahogyan más nemzetközi szervezetek vezetői is tették? De persze csak akkor, ha Haitit nem keverjük össze Tahitival.

Adrian Severin (S&D). - Tisztelt elnök úr! A spanyol elnökség az első az új Lisszaboni Szerződés rendszerében.

Ez az első kihívás. Megvan a szerződés, de megfelelő módon tovább kell fejlesztenünk azt, és még másra is szükség van. Az Európai Szociális Paktum és az európai gazdasági irányítás talán része lehet ennek, de ezekhez több európai pénzügyi forrásra, illetve a tagállami adópolitikák harmonizálására van szükség. Sajnos az erre irányuló próbálkozásokat a nemzeti kormányok mindig megghiúsították.

Remélem, hogy a spanyol elnökség képes lesz jobban összehozni őket, mint ahogyan ez a múltban volt.

A spanyol elnökségnek megoldást kell találnia az Európai Unió két nagy ellentmondására, ami a páneurópai szükségletek és az európai nemzeti egoizmus, illetve az Unió nyugati és keleti területeinek fejlettségi szintje között feszül, és az ezekből fakadóan a politikai érzékenységre gyakorolt következményekre. A politikai érzékenység eltérő a két részben. Érzékelik, hogy „több” Európára van szükség, ami némiképp eltérő a két részben a társadalmi és gazdasági különbségek miatt. Remélem, a spanyol elnökség meg tud birkózni ezzel.

Ezek valóban olyan kihívások, amelyek ismételten több közös erőforrást és fokozottabb politikai egységet követelnek meg. Ezért azt gondolom, nem csak olvasnunk kell a Szerződést, amely nagyon hasznos és lehetővé teszi számunkra a nagyobb összhangot, de biztosítanunk kell...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Zapatero úr! Spanyolország immáron negyedik alkalommal veszi át az Európai Unió soros elnökségének szerepét. Ön tudja, mit jelent együttműködni az Európai Parlamenttel számos különféle helyzetekben.

Most már a rendelkezésünkre áll a Lisszaboni Szerződés, ami azt jelenti, hogy mostantól az Európai Parlament az Ön legfontosabb kapcsolattartó partnere. Programjában azt említette, hogy azt szeretné, hogy az EU gyökeret hajtson azok akaratában, akik legitimmé teszik azt, azaz az európai polgároknak. Ez igen nagyra törő cél. Az odavehető út az európai polgárok képviselőin keresztül vezet, más szóval a parlamenteken keresztül. Ezért örömmel hallottam Öntől, hogy a nemzeti parlamentek, azaz az uniós tagállamok parlamentjei, illetve az Európai Parlament közötti együttműködés ennek az útnak a sarokköve. Közelebb akarja hozni a parlamenteket, hogy ezáltal a polgárokat is közelebb hozza egymáshoz. Ez jó dolog.

E tekintetben nagy felelősség hárul Önre, mivel az Ön által vezetett elnökség az első a Lisszaboni Szerződés hatálybelépése óta. Az ezután következő elnökségek az Önök példáját fogják követni, Önök tehát példát állítanak. Azt szeretném, hogy a későbbi elnökségek Önökhöz mérhessék magukat, ha együttműködési struktúráról van szó. Sok sikert kívánok!

Peter van Dalen (ECR). - (NL) Az elnökség szeretné felgyorsítani a csatlakozási tárgyalásokat, többek között Izlanddal. Képviselőcsoportom nem ellenzi Izland csatlakozását, de jelenleg túl nagy a bizonytalanság az Icesave-adósság az Egyesült Királyság és Hollandia felé történő visszafizetése körül. Izland és az Icesave már sok éve túlzottan nagy kockázatokat vállalt. Úgy tűnt, csak a csillagos ég a határ, és folyamatos volt a fogyasztás és a hitelek kihelyezése. Olyan nemzetközi szervezetek, mint a Nemzetközi Valutaalap figyelmeztettek a veszélyekre, de ez nem gátolta meg a magatartás további folytatását mindaddig, amíg a recesszió be nem következett. Érdekes módon a reykjavíki kormány most krokodilkönnyeket hullat. Már jó ideje figyelmeztették őket, hogy a dolgok nagyon rossz irányba haladnak. Ha felkészültek volna, tudtak volna védekezni. Röviden, Izland csak akkor csatlakozhat az EU-hoz, ha teljesíti nemzetközi kötelezettségeit, azt pedig világosan meghatározták, hogyan és mikor kell az Icesave-adósságot visszafizetni. Ez az egyetlen módja annak, hogy kialakuljon a csatlakozáshoz szükséges bizalom.

Miguel Portas (GUE/NGL). - (PT) Zapatero úr! Ön is jól tudja, hogy az európai termelés növekedése lassú lesz és nem lesz látványos. Ezért nem értem, miért ragaszkodik ahhoz, hogy visszaállítsa a Stabilitási Paktumot annak eredeti formájába, amikor csökkennek az állami beruházások és a szociális kiadások.

És még egy dologról kérdezném, amiről nem beszélt. Miért nem mondott semmit az adóparadicsomokról? Miért nem mondott semmit arról, hogy bizonyos tagállamok ellenzik a banktitkokat? Miért nem mondott semmit egy, a pénzügyi tranzakciók megadóztatásáról szóló, valódi európai kezdeményezésről?

Végül, a következőt kérdezném Öntől: miért van az, hogy a kötelezettségvállalásaiból miért hiányzik mindig az igazságosság a gazdaságban, miért nincs egy csepp igazságosság sem a gazdasági kérdésekben?

Enikő Győri (PPE). - (HU) A közös célok közül szeretném kiemelni a gazdasági válságból való kilábalást, a munkahelyteremtést. Mindannyian tudjuk, egyes országokban már vannak fellendülésre utaló jelek, de ez a foglalkoztatási helyzeten még nem érződik. Az Unióban a polgároknak márpedig leginkább munkahelyekre van szükségük. A lisszaboni stratégia megújításának tehát csak ez lehet a kiindulópontja. Gondoskodnunk

kell arról, hogy az új EU 2020 program ne ismételje meg a lisszaboni stratégia hibáit. Még nem látjuk, mitől lesz más, hitelesebb, mint elődje. Egyenlőre csak szlogenszerű célokról hallunk, s egy igen feszített elfogadási menetrendről.

Ha az Európai Parlamentet súlyának megfelelően bevonjuk a folyamatba, lehetetlen, hogy még a félév vége előtt a végére érjünk az eljárásnak. Kíérlelt és egyeztetett programra van szükség, nem pedig egy hirtelen összetákoltt kommunikációs akcióra. Gondoljuk át tehát a következőket. Hogyan osztjuk meg a felelősséget a tagállamok és az Unió között? Hogyan ellenőrizzük a stratégia végrehajtását? Kiket akarunk helyzetbe hozni az új stratégiával? Hogyan fogja az az Unió összes régiójának érdekét képviselni, nem pedig csak egyes ágazatokét, cégekét vagy országokét? Hogyan fűszöljük össze a kohéziós és strukturális politikában? A kapkodásban mindezek megválaszolására biztosan nem jut idő. A sietség a minőség rovására megy.

A majdani magyar elnökség céljai közül két összeurópai jelentőségű kérdésre szeretném felhívni a figyelmet. Az egyik, hogy egy fenntartható európai vízgazdálkodási stratégiára készülünk, ugyanis a víz közös kincs. Ehhez kapcsolódik a Duna, mint zöld folyosó koncepciója. A másik célunk pedig az európai régiók helyzetbe hozása. Ki kell használnunk az ezekben a közösségekben rejlő erőt.

Marita Ulvskog (S&D). - (SV) Köszönöm az Ön által ismertetett erős szociális programot – abban maximálisan támogatni fogjuk. Két kérdésem van Önhöz. Az első a koppenhágai csúcstalálkozóval kapcsolatos. A koppenhágai csúcs kudarcot vallott, most pedig a kérdés az, hogyan tudunk ismét kezdeményező szerepet vállalni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben? Spanyolország képes-e elvezetni bennünket egy olyan kötelező érvényű megállapodáshoz Mexikóban, amely nem növeli a különbséget a világ szegény és gazdagabb országai között? Meg lehet-e például próbálni azt, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos kezdeményezések finanszírozása oly módon történjen, hogy ne kelljen elvenni a szegénység elleni küzdelem célját szolgáló, rendszeres uniós segélyekből? Ez fontos megoldandó kérdés a spanyol elnökség számára.

A szociális paktum nagyon érdekesnek tűnik. De van egy komoly probléma: már nincsen megfelelő egyensúly az európai munkavállalók és az európai munkáltatók között. A munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv megbontotta ezt az egyensúlyt, és ez veszélybe sodorja a szociális paktumot. Túl nagy a bérdőmping, és túl gyakori az durva kizsákmányolás.

Diana Wallis (ALDE). - Tisztelt elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani a miniszterelnök úrnak az őszinte és európai beszédéért, amivel kezdetét veszi a spanyol elnökség. Egy ilyen pillanatban általában fontos az udvariasság, és kollégáim tudják, hogy udvarias ember vagyok, mindazonáltal vissza szeretnék térni egy olyan kérdésre, amely számos brit és más európai polgár számára nagy problémát jelent: spanyolországi otthonuk elvesztésére.

Az előttem felszólalótól eltérően én Európa-párti módon szeretném megközelíteni a kérdést, hiszen ez a Parlament a Petíciós Bizottságon keresztül újra és újra jelentéseket készített és meghallgatásokat tartott. Ez európai probléma, a mozgás szabadságának problémája. Az európai polgárság problémája. Az európai igazságszolgáltatás, a polgári igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés problémája.

Sajnálom, miniszterelnök úr! Sok nagyszerű észrevételt tett az európai polgársággal, a méltányossággal és az őszinteséggel kapcsolatban. Nagyon remélem, miniszterelnök úr, hogy közvetíteni tudja majd ezeket az észrevételeket azon európai polgárok számára is, akik otthonalanná válhatnak és akik elveszíthetik megtakarításaikat az Ön országában, mert – sajnálom, hogy ezt kell mondanom – e Parlament számára mindez közigazgatási visszaélésnek tűnik.

Evžen Tošenovský (ECR). - (CS) Miniszterelnök úr! Az elnökségének prioritásait összegző program közlekedési fejezetében említést tett a Galileo projektről. A Galileo projekt az Európai Unió egyik legnagyobb és legbonyolultabb projektje. A spanyol elnökség alatt ezt a projektet már a végrehajtás szakaszába kell ütemezni. Azt kérném Öntől, hogy fordítson több figyelmet erre a projektre, amely nemcsak műszaki, hanem pénzügyi szempontból is összetett, mivel a finanszírozását nem tisztázták teljesen. Hiszem, hogy a spanyol elnökségnek köszönhetően ez a program sikeresen lezárul majd, és a teljes projekt beindításra kerül. Ez óriási feladatot jelent a spanyol elnökség számára, mert ezt még más, igen jelentős projektek követik az innováció és a távközlés terén, valamint más kapcsolódó területeken.

Corien Wortmann-Kool (PPE). - (NL) Tisztelt elnök úr! A Tanács tisztelt soros elnöke! Barroso úr! Almunia biztos! Szintén az EU 2020 stratégiáról szeretnék szólni, mivel most, a válság idején Európának minden eddigénél keményebben kell dolgoznia a polgáraiért és a munkahelyeikért. Ön bejelentette, hogy az EU 2020 fontos prioritás, de az elnökség madridi beiktatási ünnepségén tett néhány vitát kiváltó politikai

kijelentést és sok bírálata is érte, ugyanakkor az a komoly feladat hárul Önre, hogy rávegye a tagállamokat, hogy ugyanazt a dalt fújják – de ehhez diplomáciai érzék szükséges. Önök, a spanyol elnökség, talán akadályozni kívánják Van Rompuy elnök urat ezekkel a kijelentésekkel? A Lisszaboni Szerződés értelmében társjogalkotóként és az Európai Parlament fontos partnereként nem inkább a jogalkotási program megvalósítására kellene törekedniük? Nem az elnökség feladata – és ezt szintén tartalmazza a programjuk –, hogy határozott pénzügyi szabályozásról gondoskodjanak? Mert e téren a Parlament számára csalódást okozott a Tanács tavaly decemberi ülésén a pénzügyi felügyelet kapcsán elért kompromisszum. Nem kellene sokkal inkább ezzel foglalkoznia, és a belső piaccal, ahol még sok a javítanivaló? Ez fontos lenne a kis- és középvállalkozásaink számára, amelyek a hajtóerőt jelentik munkahelyek mögött.

Ami az EU 2020 stratégiát illeti, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport azt szeretné, ha véget érne ez a tagállamok számára rendezetlen helyzet, és ehelyett konkrét javaslatokat szeretnénk – és most Barroso úrhoz is szólok – egy szilárd és átlátható irányítási struktúrára vonatkozóan, amely tiszteletben tartja a szubszidiaritás elvét. Brüsszel hatásköre nem terjed ki például a nyugdíjkorhatárra. Brüsszelnak döntéseket kellene hoznia a tagállami munkaerőpiacok vagy oktatási rendszerek reformjáról? Legyünk határozottak, de tartsuk tiszteletben a szubszidiaritás elvét!

Monika Flašíková Beňová (S&D). - (SK) Az Ön által ismertetett program igen nagyra törő – meglehetősen nagy fejlődést tehet lehetővé az Európai Unió számára. És mivel szerencsém volt találkozni kormányának számos tagjával, tudom, hogy szakmailag nagyon jól képzettek és felkészültek a program végrehajtására. Ehhez gratulálni szeretnék.

Különösen várom az igazságügyi miniszterrel és a belügyminiszterrel folytatott együttműködést, mivel az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport alelnökeként elsősorban ezekkel a területekkel foglalkozom. Óriási munka áll előttünk és számos intézkedést kell hoznunk, ideértve azokat, amelyekről a tegnapi esti ülésen szó esett, főként a bel- és igazságügy terén, amelyekkel kapcsolatban a spanyol elnökség bátor fellépést szándékozik tenni.

Sok kérdés van és sok megoldásra van szükség az európai uniós polgárok alapvető jogai terén, többek között a polgári jogi és büntetőjogi eljárásokban részt vevők anyagi és eljárási jogai tekintetében, valamint a védelem kérdése terén az európai politika szociális dimenziójának újraindításával kapcsolatban. Figyelmet kell szentelnünk a bevándorláshoz és a menekültügyhez kapcsolódó kérdésekre, és azt hiszem, hogy...

Marian Harkin (ALDE). - Tisztelt elnök úr! Az egyik változás, amiről a miniszterelnök úr ma délelőtt beszélt, az az állampolgári kezdeményezés. Helyénvalónak tartom, hogy egy olyan ország kezdje meg a Lisszaboni Szerződés végrehajtását, amelynek polgárai „igen”-t mondtak az alkotmányra. Amikor a Lisszaboni Szerződés mellett kampányoltam Írországból, sokszor hivatkoztam Spanyolországra és a spanyol emberekre.

De nekünk, politikusoknak feladatuk biztosítani, hogy a polgárok ne csak az állampolgári kezdeményezésben rejlő lehetőségeket ismerjék, de a korlátaival is tisztában legyenek. Tudjuk, hogy nem elég az, hogy egymillió aláírás gyűljön össze egy adott kérdéssel kapcsolatban. A kérdésnek az Unió hatáskörébe kell tartoznia, és nem szabad többet ígérnünk annál, mint amit teljesíteni tudunk.

Miniszterelnök úr! Ma délelőtt Ön említette az élelmiszerbiztonság kérdését. Örömmel látom, hogy a Mezőgazdasági Tanácsban előrehaladást ért el az élelmiszerlánc működésének javítása terén. Az élelmiszerellátás biztonságát nem lehet garantálni – és nem is lesz garantálva – mindaddig, amíg a gazdálkodóink méltányos és elfogadható, stabil jövedelemmel nem rendelkeznek.

Végül, miniszterelnök úr, gratulálok a nemi alapú erőszak felszámolására irányuló kezdeményezéséért, és már várom az ezzel kapcsolatos további részleteket.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) Engedje meg, hogy először kifejezzem abbéli reményemet, hogy programjának meglehetősen általános jellege ellenére a spanyol elnökség konkrét eredményekkel tud majd szolgálni június végére.

Örömmel hallom, hogy az elnökség fontosnak tartja az Európai Kutatási Térség fejlesztését és a kutatók mobilitásának biztosítását. De most, amikor munkaerő-piaci korlátozások vannak érvényben, ezt a feladatot nehéz lesz teljesíteni. Remélem, hogy a munkaügyi miniszterek nem hivatalos találkozásánál, amelyre a hónap végén kerül sor, konkrét eredmények születnek e téren.

A program a TEN-T iránymutatások felülvizsgálatát is tartalmazza. Nagyon hasznos lenne, ha a felülvizsgálat figyelembe venné a Duna-stratégiát is, amely annak ellenére, hogy az elnökségi program nem említi közvetlenül, az Európai Bizottság 2010-es kötelezettségvállalásainak részét képezi.

Az energiaágazatban kívánatos lenne az európai energiahatékonysági cselekvési terv javítása, valamint a 2010–2014 közötti időszakra szóló energetikai cselekvési terv elfogadása. Ez előbbivel kapcsolatban úgy vélem, hogy a felülvizsgálatnak javaslatot is tartalmaznia kell a pénzügyi forrásokra vonatkozóan, különösen az épületek energiahatékonnyá tétele céljából. Az európai gazdaságélénkítési terv részét képezte, hogy az Európai Unió részt vállal a Nabucco gázvezeték finanszírozásában. Az Európai Uniónak érdeke, hogy ez a finanszírozás 2010–2014 közötti időszakra szóló energetikai cselekvési terv keretében is folytatódjon.

Ami a keleti partnerséget illeti, érdemes megemlíteni, hogy az Európai Unió és Ukrajna közötti kapcsolatok rendkívül fontosak. Megragadnám az alkalmat, hogy megkérjem arra, hogy ne feledkezzen meg a dél-kaukázusi régióról, amely fontos alternatív energiaforrás az Európai Unió számára, vagy a Moldovai Köztársaságról, amelynek jelenleg, a demokráciába való átmenet időszakában nagy szüksége van az EU támogatására.

Gianluca Susta (S&D). - (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, Zapatero úr! Köszönöm, hogy ilyen komoly elkötelezettséget tanúsít az Ön által említett kérdésekben ebben a parlamenti ciklusban, bár most nem az összes hasznos tétel felsorolására van szükség, hanem arra, hogy gyakorlati lépéseket tegyünk Európa felvirágoztatása érdekében.

Le kell zárnunk ezt az intézményi struktúrák meghatározásáról szóló időszakot, és szembe kell néznünk azokkal a súlyos problémákkal, amelyek még mindig megakadályozzák Európát abban, hogy nemzetközi partnereivel egyenlő feltételek mellett versenyezzen. Tudnunk kell, hogy az Európai Unió a közeljövőben helyet kaphat-e az ENSZ-ben, hogy kaphat-e helyet, Európai Unióként a G20-ak között, hogy akar-e nagyobb adóügyi és szociális harmonizációt, és milyen erőforrásokat kíván felhasználni az európai gazdasági körforgásban annak érdekében, hogy valóban azt tehesse, amit más nemzetközi versenytársai tettek.

Konkrét intézkedésekkel kell előállnunk – és ezt Barroso úrnak is mondom – Európa fellendítése érdekében, hogy hat hónap múlva ne ugyanazokat az eredményeket lássuk, amiket korábban láttunk más, korábbi tapasztalatokból kifolyólag. Azt is tudni szeretnénk, hogy végre eljött-e annak az ideje, hogy – ahogyan Kissinger mondta 30 éve – a világ legfontosabb vezetői tudják, kit kell hívni, ha beszélni akarnak valakivel Európából, és nem csak a tagállamokkal akarják felvenni a kapcsolatot.

A Lisszaboni Szerződés utáni Európa rangja a tét, és az európai szociális modell, az az alapvető demokrácia, amelyet mi, az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetségének tagjai itt, az Európai Parlamentben határozottan követelünk, és amelyre polgáraink jövőbeni jólétét kívánjuk építeni.

Paulo Rangel (PPE). - (PT) Tisztelt elnök úr! Zapatero úr! Barroso úr! Fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy az elhangzott beszédben voltak nem egyértelmű dolgok, különösen a gazdasági kérdésekkel kapcsolatban. A célok és a kijelölt célok világosak, de maradnak tisztázatlan kérdések. Például nem hallottam a munkanélküliség kezelésére irányuló konkrét intézkedésről. Most azonban az intézményi kérdésekről szeretnék szólni.

A spanyol elnökség sokat beszél az állampolgári kezdeményezésről és a Külügyi Szolgálat rendszerének gyors felállításáról. Jelenleg intézményi szinten véleményem szerint fontos lenne az is, ha elhangzana valami a fennmaradó intézményekkel való kapcsolatról, tekintve, hogy a Lisszaboni Szerződésnek még csak a kezdeti szakaszában járunk.

Ezenkívül fontosnak tartom, hogy a Tanács és a spanyol elnökség világosan kinyilvánítsa, hajlandó együttműködni a Bizottsággal és a Parlamenttel, hogy ezzel egyértelművé váljon, hogy a Bizottság és a Parlament közötti kapcsolatok hogyan fognak működni a Lisszaboni Szerződés keretében, mivel a spanyol elnökségnek – egyedülálló módon – lehetősége van arra, hogy precedenst teremtsen.

Bármit is tesz a spanyol elnökség egyrészt az imént említett, a Bizottsággal fenntartott kapcsolatok tekintetében, másrészt a Parlamenttel, valamint magával az Európai Tanács elnökével fenntartott kapcsolatok tekintetében, egyértelműen kezességet vállal a Lisszaboni Szerződés sikeréért.

Mindezekre tekintettel szeretnék pontosabb tájékoztatást kapni arról, mi a véleménye a soros elnökség, a Bizottság, a Parlament és a Tanács elnöksége közötti kapcsolatok szerkezetéről.

Alejandro Cercas (S&D). - (ES) Tisztelt Zapatero miniszterelnök úr! Üdvözlöm! Sok szerencsét kívánok Önnek és köszönöm a beszédét. Mindenekelőtt azt szeretném megköszönni, hogy hivatkozott az Európai Szociális Chartára. Végre, valaki a Tanácsból megérti, hogy Európa nem létezhet a munkavállalók nélkül, és úgy még kevésbé, ha a munkavállalók ellen van.

Vége, valaki a Tanácsból kezdi megérteni, hogy rendkívül súlyos problémával nézünk szembe: kiábrándult emberek millióival, szakszervezetekkel, amelyek úgy érzik, kizárják őket az európai integráció folyamatából, mivel az csak az üzleti szempontokat veszi figyelembe, elveszítette politikai célkitűzéseit és alig vannak szociális törekvései.

Két intézkedés mérgezte meg a Parlamenttel és a szakszervezeti mozgalommal való kapcsolatot. Az egyik a munkavállalók szabad mozgása Európában, amely fenyegetést jelent a nemzeti szociális modellekre, a másik pedig a munkaidőről szóló irányelv, amely történelmi jelentőségű eredmények elvesztésével, valamint a család és munkaidő összeegyeztethetőségének lehetetlenségével fenyeget.

Miniszterelnök úr! Ön hat hónapnyi változásról beszélt. Változtassa meg az eljárásokat, változtassa meg a menetirányt. Nem fog tudni mindent megváltoztatni, de azt megteheti, hogy elindul egy új úton, egy olyan úton, amelyre Európának szüksége van. Európának szüksége van a munkavállalókra. Nem lehet egy pusztán gazdasági Európát létrehozni; politikai és szociális Európára is szükség van.

4. Köszöntés

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Tájékoztattak arról, hogy a galérián helyet foglal a Koreai Köztársaság nemzetgyűlésének küldöttsége, akiket melegen üdvözlök. Szeretnénk üdvözölni a küldöttség tagjait és vezetőjét, Lee Kang Rae urat, az Európai Parlament és a koreai parlament közötti 12. parlamentközi találkozó alkalmából.

Az Európai Parlament mindig is támogatta a Koreai-félszigeten a békét és a stabilitást, valamint az emberi jogok védelmét. Természetesen örömmel fogadjuk, hogy a Koreai Köztársaság egyre tevékenyebb szerepet vállal nemzetközi szinten, és a legjobbakat kívánjuk nekik, amikor idén a G20-ak találkozójának elnöki tisztjét töltik be.

Tudatában vagyunk annak, hogy a Koreai Köztársaság és az Európai Unió közötti átfogó társulási megállapodás hamarosan eljut a ratifikációs szakaszba. Ezért gratulálunk koreai kollégáinknak. Reméljük, hogy látogatásuk sikeres lesz, és hogy mindenekelőtt szívesen hallgatják ezt a mai, rendkívüli jelentőségű vitát itt, az üléstermünkben.

5. A spanyol elnökség programjának ismertetése (a vita folytatása)

Elnök. - Hölgyeim és uraim! Folytassuk az spanyol elnökség programjáról szóló vitánkat.

Carlo Casini (PPE). - (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! A Parlament Alkotmányügyi Bizottságának elnökeként örülök annak, hogy a spanyol elnökség fontosnak tartja az Európai Unió működéséről szóló szerződés által előírt strukturális reformok teljesítését, különös tekintettel az Európai Külügyi Szolgálatra, az állampolgári kezdeményezésre, valamint azt, hogy az EU kitartson az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény mellett, amelyhez az általam vezetett bizottság már előadót is kinevezett, a spanyol Jáuregui Atondo urat, akit már ismernek.

Ugyanakkor a spanyol *El País* múlt vasárnapi számában megjelent interjúban Zapatero úr elmondta, hogy szeretné, ha a vallásszabadságról szóló törvény Spanyolországban esetleg azt eredményezné, hogy lépések történnek a normalizáció felé minden állami intézményben.

Ezzel kapcsolatban azt szeretném javasolni, hogy röviden szóljunk arról, hogy az európai struktúrák egy cél elérését szolgálják, és az Európai Unió célját a Lisszaboni Szerződés 2. cikke megerősíti: az emberi méltóság, az egyenlőség, a szabadság tiszteletben tartása és a szolidaritás. Ezért hangot kell adnom az ennek az értékekről folytatott vitának az irányával kapcsolatos aggályaimnak.

A kulturális egység előrébb való a gazdasági egységnél. Az európai szellem erősebb, mint az állami – elnézést, az igazságügyi – struktúra. Az európai szellem az ókori görögök igazság és szépség iránti vágyában gyökeredzik, a római jog kultúrájában, és ehhez a rendkívüli örökséghez a kereszténység hozzáadta az emberek értékét, akik egyenlők a fogantatástól a természetes halálig.

Ma, Krisztus keresztje nevében kérjük, hogy menjenek el Haitira, legyenek jelen Haitin, minden ember, de különösen a legszegényebbek érdekében.

Ezért azt kérdezem Önöktől: mit jelent a „normalizáció” a vallásszabadság tekintetében? Talán azt jelenti, hogy megtiltjuk a polgároknak vallási hovatartozásuk nyilvános kifejezését? A gyökerek, többek között országaink keresztény gyökereinek elfeledését jelenti?

Kader Arif (S&D). - (FR) Tisztelt elnök úr! Zapatero úr! Buzek úr! Hölgyeim és uraim! Most, a válság idején a kereskedelmi politika mindennél fontosabb szerepet kap a közvitában, mivel az európaiak egyre inkább azt látják, hogy az uniós szinten bevezetett kereskedelmi stratégia közvetlen hatással van a növekedésre és a foglalkoztatásra.

A megnövekedett nemzetközi verseny mellett a csökkentett költségekért folyó versenyfutás miatt túl sok munkahely szűnt meg és túl sokszor történt meg a termelés áthelyezése. E helyzetet látván képviselőcsoportunk úgy véli, hogy a kereskedelemnek eszközként kell szolgálnia az olyan célok megvalósításában, mint például a munkahelyteremtés, az egyenlőtlenségek csökkentése és a fenntartható fejlődés. A kereskedelmi biztos, De Gucht úr a meghallgatása során egyetértett azzal, hogy a kereskedelem önmagában nem lehet cél.

Ezért azt szeretném megtudni, hogy Ön, az elnöksége során támogatni fogja-e az európai kereskedelempolitika reformját annak biztosítása érdekében, hogy ezáltal több munkahely jöjjön létre, és hogy a kereskedelempolitika szorosabban kapcsolódjon egy megfelelő iparpolitikához? Intézkedni fog-e annak érdekében, hogy támogassa a világsszintű méltányos kereskedelmet, amely képes arra, hogy előmozdítsa a fejlődést, a tisztességes munkát és az emberi jogok tiszteletben tartását? Más szóval, bevezet-e kötelező érvényű szociális és környezetvédelmi normákat a megállapodásainkba?

Luis de Grandes Pascual (PPE). - (ES) Zapatero úr! Spanyolként nagy megtiszteltetés számomra, hogy itt üdvözölhetem Önt, az Európai Unió soros elnökét. Ebben az időszakban sok az elvárás és a kihívás, és természetesen mindent meg kell tennünk azért, hogy megfeleljünk ezeknek az elvárásoknak. Fontos, hogy polgáraink lássák, hogy újjászervezett intézményeink képesek megoldásokkal szolgálni a valódi problémákra.

Ön tudja, hogy mi egyetértünk az Ön által előterjesztett programmal. Tudja, hogy a spanyol néppárt, a *Partido Popular* számára ez az állam kérdése, és hogy minden olyan dologban támogatni fogjuk, amelyről úgy gondoljuk, hogy közös európai érdek, ez pedig fontos Spanyolország számára. Ez egy nagyra törő – és remélhetőleg – tartalmas program.

Remélem, hogy a spanyol elnökség albumában – amely minden bizonnyal színes és változatos lesz – az emberek minden eseményt mérföldkőnek tekinthetnek majd az őket érintő, nagyon is valós problémák megoldásában.

A válság keményen sújtja a gazdaságot, és a munkanélküliség olyannak tűnik, mint az apokalipszis ötödik lovasa. Ön őszintén elismerte, hogy Spanyolországban 20 %-os a munkanélküliség, de ez nem csorbítja az Ön tekintélyét. Úgy vélem, hogy ez mindannyiunkat arra kötelez, hogy megoldással álljunk elő erre a problémára, amelyet közösen kell rendeznünk. Valós problémával állunk szemben.

Miniszterelnök úr! Nincs időm arra, hogy hosszan beszéljek. De azt el szeretném mondani, hogy Spanyolországban számos kihívással kell szembenéznie, és biztos vagyok a spanyol nemzet képességeiben. Hinni akarok benne és bizonyos számomra, hogy Ön képes lesz kezelni a kihívásokat. A jelen Európájában nem tehetjük meg, hogy nem felelünk meg az elvárásoknak.

Másrésről a globalizált világ – erre okosan hivatkozott is – azt jelenti, hogy új hatalmi centrumok vannak kialakulóban, ezért az Európai Uniónak aktívabb és következetesebb szerepet kell vállalnia értékei és érdekei védelmében. Máskülönben azt kockáztatjuk, hogy jelentéktelenné válunk.

Végül, miniszterelnök úr, mi, spanyolok, nem fogjuk elfogadni, hogy megtagadják tőlünk a javaslatok előterjesztésének képességét. Ahhoz jogunk van. Ugyanakkor alázatosnak kell lennünk és el kell fogadnunk azt a tanácsot, amit Don Quijote adott Sancho Panzának, amikor alázatosságot javasolt a Barataria szigetének kormányzásáról szóló fantáziájában.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Glenis Willmott (S&D). - Tisztelt elnök úr! Örömmel hallgattam, ahogyan a miniszterelnök úr ismertette a spanyol elnökség rendkívül pozitív és ambiciózus programját. A munkahelyekre és a növekedésre helyezte a hangsúlyt, ami mindannyiunk számára elengedhetetlen, mivel már kifelé jövünk a recesszióból. Már nagyon várom, hogy együtt dolgozhassak egy másik szocialista kormánnyal.

A következő hat hónap döntő fontosságú lesz az EU jövője szempontjából, ami a gazdaságot és a környezetvédelmet illeti, és már várjuk a Tanács februári ülését, amelytől határozott lépéseket várunk a pénzügyi ágazat megreformálása érdekében.

A sikertelen koppenhágai klímátárgyalások után szeretném hallani, hogy az elnökség hogyan fog együttműködni a Bizottsággal annak érdekében, hogy egy közös uniós kibocsátás-csökkentési célt jelöljenek ki a január 31-i cél tekintetében. Erről már volt szó, de végül még nyomatékosan hangoztatni szeretném, miniszterelnök úr, hogy a soros elnökség ideje alatt ragadja meg az alkalmat és találjon megoldást a földkisajátítások kérdésére és azokra az egyéb problémákra, amelyek oly sok aggodást és szenvedést okoznak több tízezer becsületlen ingatlantulajdonosnak Spanyolország déli részein. Nem lehet tovább halogatni a cselekvést.

Zapatero úr! Jó itt látni Önt, és sikerekben gazdag hivatali időt kívánok Önnek!

Tunne Kelam (PPE). - Tisztelt elnök úr! A spanyol elnökséget a Lisszaboni Szerződés intézményi szintű végrehajtása alapján fogják megítélni. Miniszterelnök úr, sok sikert kívánok Önnek!

A gazdasági fellendülés és a munkahelyteremtés ösztönzése érdekében az a nehéz feladat áll Önök előtt, hogy megvalósítsák az EU belső piacát, ezen belül megnyissák a szolgáltatási piacokat azokon a területeken, amelyeket még most is kivételként kezelnek. Amíg ez meg nem valósul, minden uniós stratégia csak korlátozott hatással bír majd.

Támogatom Önt a közös energiapiac létrehozása iránti elkötelezettségében, az energiahálózatok Európa-szerte történő összekapcsolásában. Azt szeretném, ha ehhez felhasználná a Parlamentnek a külső energiabiztonságról és a szolidaritásról szóló álláspontját, amely még 2007-ben került elfogadásra és azóta végrehajtásra vár.

Az Agenda 2020 információs és kommunikációs technológiák bevezetését jelenti a mindennapi gyakorlatba, felhasználva azon tagállamok legjobb gyakorlatait, amelyek már haladást értek el ezen a téren. Remélem, hogy az Ön elnöksége döntést tud hozni egy, az informatikai rendszerek igazgatásáért felelős központi ügynökség létrehozásáról, amelyre Európának egyértelműen szüksége van. Ezenkívül sürgősen ki kell dolgoznunk egy megbízható európai kibervédelmi biztonsági stratégiát.

Remélem, hogy az EU tevékenyebb szerepet játszik majd a dél-kaukázusi helyzet stabilizálásában is, az új keleti partnerség stratégiája keretében.

Végül, de nem utolsósorban azt javaslom, hogy maradjon elkötelezett az EU Kubáról kialakított közös álláspontja mellett, amíg valós változások nem történnek. Sajnos az, hogy a rendszer nem volt hajlandó engedélyezni egyik szocialista kollégánk belépését Kubába, mert fel akarta venni a kapcsolatot az ellenzékkel, nem a valós változás jele.

Catherine Trautmann (S&D). - (FR) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Zapatero úr! Először is köszönöm Önnek, Zapatero úr, hogy tettvággyal, politikai távlatokkal és energiával érkezett közénk, most, amikor az Európai Uniónak ki kell lábalnia a válságból, és miután sikertelennek bizonyultak a koppenhágai tárgyalások.

Azt várom a Bizottságtól és az elnökségtől, hogy képessé tegyen bennünket arra, hogy a több és jobb munkahely létrehozását, a társadalmi kirekesztés elleni küzdelmet és a fenntartható fejlődést helyezzük a 2020-as stratégia középpontjába. Ez különösen igaz az agrárköltségvetésre és a halászati költségvetésre is. Ön elkötelezte magát ezek mellett.

Zapatero úr! Számítunk Önre abban, hogy biztosítja az erőforrásokat ehhez a politikához, hogy összekapcsolja a talajszennyezés és az élelmezésbiztonság kérdését, megteremti a zöld munkahelyekhez és a halászati erőforrások megőrzéséhez szükséges feltételeket, biztosítja az élelmiszerellátás biztonságát és méltányosabb kereskedelmi feltételeket hoz létre a déli országok számára.

Ambiciózus agrárköltségvetésre van szükségünk, és azt is kérném Öntől, hogy a halászati költségvetést kapcsolják össze ezzel a költségvetéssel. E kérdésekkel kapcsolatban a munkánkat – és az alkalmazott politikát – az elért eredmények fényében fogják megítélni.

Jan Olbrycht (PPE). - (PL) Tisztelt elnök úr! Zapatero úr! Azon kérdések között, amelyeket ma a miniszterelnök úr némiképp általánosan ismertetett számunkra, sok olyan téma van, amely pontosítást és konkrét javaslatokat igényel.

Ezek a kérdések két kategóriába sorolhatók: azok a kérdések, amelyekkel – hogy tárgyilagosan fogalmazzak – a spanyol elnökségnek foglalkoznia kell majd, illetve azok, amelyekkel foglalkozni akar, mert megpróbálja

majd elérni céljait. Az európai intézmények közötti kapcsolatok kérdése azok közé tartozik, amelyekkel mindenképpen foglalkoznia kell, és ennek kapcsán fel szeretném hívni Zapatero úr figyelmét a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseire, mivel a szubszidiaritásról szóló jegyzőkönyvben szó van arról, hogy a tagállamok regionális és helyi hatóságainak szerepét is meg kell határozni. Spanyolország regionalizációjával kapcsolatos tapasztalatából talán arra következtethetünk, hogy a spanyol elnökség lesz az, amely megpróbálja majd pontosítani a regionális és helyi hatóságok szerepének meghatározását. Ez különösen fontos akkor, amikor Zapatero úr arról beszél, hogy egyik célja az innovatív jelleg és az oktatás fejlesztése, ami – mint tudjuk – nagyrészt európai pénzeszközök felhasználásával kerül megvalósításra regionális és helyi szinten.

Az Európai Parlament nagy érdeklődéssel várja bizonyos kérdések kifejtését, az intézményi kérdések megoldását, valamint a kohéziós politika jövőjével kapcsolatos javaslatokat, amelyekre – mint tudjuk – először Zaragozában, majd az Európai Innovatív Régiók Hetében kerül sor. Nagy érdeklődéssel várjuk a döntéseket és a konkrét javaslatokat.

Anni Podimata (S&D). - (EL) Tisztelt elnök úr! Miniszterelnök úr! Az a tény, hogy ebben a kritikus időszakban Spanyolország veszi át az Európai Unió soros elnökségét, óriási kihívást és óriási lehetőséget jelent majd mindazok számára, akik szerint a válságkezelés eddig alkalmazott európai receptje egyoldalú volt, és nem tettek eleget a reálgazdaságot és a foglalkoztatást érő hatások korlátozására; mindazok számára, aki szerint a kilábalási stratégiának az egész fejlesztési modellt megváltoztató stratégiának kellett volna lennie, ezzel védve az európai polgárok gazdasági, szociális és környezeti jólétét. A spanyol elnökség óriási kihívás mindazok számára, akik szerint európai gazdaságirányításra van szükség, a gazdaságpolitikai eszközök demokratizálása mellett, amelyek az európai polgárok érdekeinek védelme érdekében védelmezik majd a pénzügyi körülmények és a szükséges szolidaritást – ahol szükségesnek tartják –.

Edite Estrela (S&D). - (ES) Örülök, hogy lehetőségem van elmondani, hogy José Luis Zapatero ismét meglepte az európai nőket az általa javasolt kimagaslóan innovatív és haladó szellemű intézkedésekkel. Ezt természetesen úgy érte el, hogy egy kormányt hozott létre, amelyben valóban érvényesül egyenlőség, és bátran a nemzeti és az európai napirendekre tűzte a nemek közötti egyenlőség és a kölcsönös tisztelet kérdését.

Miniszterelnök úr! Engedje meg, hogy őszintén gratuláljak Önnek a nemi alapú erőszak, e társadalmi csapás elleni ambiciózus cselekvési programjáért. A nemi alapú erőszak elleni európai figyelőszolgálat létrehozása haladó szellemű javaslat, amelyet az európai nők üdvözölnek és támogatnak.

Miniszterelnök úr! A portugál szocialisták nevében sok szerencsét kívánok Önnek. Számíthat a szolidaritásunkra. Nők Zapateroért!

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). - (ES) Nagyon őszinte leszek, miniszterelnök úr: Ön nagyszerű előadást tartott arról, hogy a spanyol elnökség mi mindent szándékozik tenni. Azt hiszem, kivételes beszédet hallhattunk.

Latin-Amerikáról szeretném Önt kérdezni, miniszterelnök úr! Véleményem szerint Latin-Amerika nagyon fontos Európa számára, és persze Európa is fontos Latin-Amerikának. Sok emberi kapcsolat, üzleti érdek fűz össze bennünket, és számos felemelkedőben levő latin-amerikai nemzet – úgymint Argentína, Brazília vagy Mexikó – része annak az új világvezetésnek, amelynek Európával szövetséget kell kötnie.

Meg szeretném kérdezni Öntől, elnök úr, hogy milyen tervei vannak az Európai Uniónak és a soros elnökségnek Latin-Amerikával kapcsolatban, mit várnak a Latin-Amerikával megrendezésre kerülő csúcstalálkozótól, és milyen közös tervek vannak az Európai Uniónak és a soros elnökségnek Latin-Amerikával?

Laima Liucija Andrikiene (PPE). - (ES) Mivel csak egy percem van, a polgárok jogairól szeretnék szólni néhány szót.

A spanyol elnökség lehetőség számunkra ahhoz, hogy rendet tegyünk a házunk táján. Az egyik példa a Kanári-szigetek és az ott élő emberek.

Tavaly a Kanári-szigetekre utaztam egy spanyol nyelvtanfolyamra. Legnagyobb meglepetésemre azzal szembesültem, hogy ha spanyol nyelvtanfolyamon veszek részt a kontinensen vagy a Baleár-szigeteken, akkor visszatérítik a költségeket, de akkor nem, ha a nyelviskola a Kanári-szigeteken van, mert az nem Európa része. Az Európai Uniónak része, de Európának nem. Ennek következtében a szigeteken működő nyelviskolákat, bármilyen magas színvonalat képviselnek, megfosztják attól a lehetőségtől, hogy...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Chris Davies (ALDE). - Tisztelt elnök úr! A miniszterelnök úr nyitó beszédében beszélt arról, hogy Európának hatékonyabb külpolitikát kell kidolgoznia, különösen közeli szomszédjai tekintetében, és azok közé kell sorolnunk Izraelt is.

Itt van egy ország, amely egy másik nép területét katonai megszállás alatt tartja, amely megsérti az emberi jogokat, amely blokád alatt tartja Gázát és kollektíven büntet másfél millió embert, és mindezek ellenére ezt az országot mi rendes kereskedelmi partnernek tekintjük. Az alapelveink és a politikáink világosak: éppen múlt hónapban történt, hogy a külügyminiszterek újjálag megerősítették azokat, de úgy tűnik, hogy a szavaink és a tetteink nincsenek összhangban egymással.

Úgy vélem, hogy az elkövetkező néhány hónapban az elnökség igazi próbája az lesz, hogy elkezdünk-e némi függetlenséget alkalmazni az Izraellel fenntartott kapcsolatainkban, és világosan kinyilvánítjuk-e, hogy az elveink nemcsak üres szavak, hanem alkalmazni is fogjuk azokat.

Kinga Gőncz (S&D). - (HU) Én is szeretnék sok sikert kívánni a spanyol elnökségnek, amely a Lisszaboni Szerződés szerinti trió-elnökségek első tagja. A 2020-as stratégiával kapcsolatban sokszor elhangzott, hogy kulcsfontosságú lesz a krízisből való kilábalás szempontjából. Itt azonban nagyon nagy a felelőssége a tagállamoknak, amelyek kompetenciájába tartozó politikákról van szó. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy vannak olyan közösségi politikáink, van közösségi költségvetésünk, amely szintén eszközül szolgálhat a krízis hatásainak csökkentésében. Ebből a szempontból nagyon fontos, hogy már 2011 elején elinduljanak a tárgyalások az új költségvetési időszakról, és a Bizottság beterjessze a javaslatát erre vonatkozóan, hogy kidolgozhassuk ezeket a politikákat, és szeretném kérni a Bizottságot, hogy ez valóban időben megtörténjen.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). - (ES) Zapatero úr! Remélem, hogy spanyol kormány miniszterelnökeként valóban rendelkezik a kellő bátorsággal és képességgel ahhoz, hogy végrehajtsa ezt a rendkívül ambiciózus programot, különös tekintettel a nőkkal szembeni erőszakra vonatkozó programra.

Két kérdésem van. Az egyik a külpolitikához kapcsolódik. Ön elmondta, hogy Európának fogadnia kell a külpolitikára, és egyben az európai érdekek védelmére is. Azt kérdezném Öntől, hogy mik az európai érdekek? Nagy, multinacionális vállalatok érdekei, amelyek csak nyereséget akarnak termelni anélkül, hogy tekintettel lennének a szociális és a környezetvédelmi megállapodásokra? Vagy az Európai Unió Alapjogi Chartájában kifejezett európai értékekben – például az emberi jogokban, a demokratizálódásban, a civil társadalom megerősödésében és a kisebbségek jogaiban – érvényesülő értékekről van szó? Milyen értékekre utal?

A másik kérdés: egyetlen szót sem szólt a migráció kérdéséről, amely pedig nagyon fontos Európa számára. Szükségünk van egy programra...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

John Bufton (EFD). - Tisztelt elnök úr! Ma egy kifejezetten Európa-párti programmal indított, miniszterelnök úr. Én csak azt szeretném elmondani Önnek, hogy ez a program nem működőképes. Az euró jelen pillanatban rendkívül nehéz helyzetben van egyes országokban. Görögországban súlyos a helyzet, és Spanyolország, az Ön hazája, szintén szorult helyzetben van. A saját hazájában a 18–24 év közöttiek esetében jelenleg 40%-os a munkanélküliség.

A spanyol emberek szólhatnak ma maguk nevében. Az elkövetkező hat hónapban Ön az én országom polgárai nevében is beszélni fog. Először a további integrációt említette. Azt kérem Öntől, hogy mielőtt további integrációt valósít meg, menjen el az én országomba, az Egyesült Királyság polgáraihoz, és adja meg nekik a népszavazás lehetőségét!

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

Zoltán Balczó (NI). - (HU) Tisztelt Zapatero elnök úr! Ön a változás fontosságáról beszél, és indokként említi meg a gazdasági világválságot, amelyről elmondja, hogy 80 éve a legsúlyosabb és 8 millió munkahelyet szüntetett meg. A felsorolt eszközök támogatásra méltóak, de nem jelentenek igazi fordulatot. A válság tanulságait levonva, valódi gazdaságpolitikai fordulatra van szükség. Egyetért-e azzal, hogy a liberalizált piac nem képes önszabályozásra? Egyetért-e azzal, hogy liberális dogmákat felül kell vizsgálni? Egyetért-e azzal, hogy a közösség szabályzó szerepének növelésére van szükség, hogy a piacgazdaság közepette is nélkülözhetetlen az állam beavatkozása. Megtisztelne, ha választ adna.

José Luis Rodríguez Zapatero, a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök úr! Elégedetten látom, hogy az Európai Parlament mögött több az erő és a lendület, mint valaha. Nagyon sok közbeszólást, konkrét kérdést hallhattunk, és sajnos nem tudok mindegyikre reflektálni válaszbomban anélkül, hogy teljesen elfogadhatatlan módon meghosszabbítanánk az ülés időtartamát.

Engedjék meg, hogy kompromisszumos megoldásként csak bizonyos kérdésekre válaszoljak, azokra, amelyek véleményem szerint a legfontosabbak és amelyeket mindenképpen tisztázni kell. Azt a kompromisszumot ajánlom, hogy a képviselők által felvetett minden egyes konkrét kérdésre válaszolni fogok a záró ülésen, amelyre a hathónapos időszak végén kerül majd sor, amikor értékeli a spanyol soros elnökség munkáját. Ezért remélem, minden képviselőt meg tudok nyugtatni bizonyos konkrét kérdéseik kapcsán, amelyeket mind megjegyeztem.

Először is engedjék meg, hogy néhány szót szóljak honfitársaim, a spanyol európai parlamenti képviselők felszólalásaival kapcsolatban. Köszönöm a spanyol néppártnak, hogy támogatásáról biztosított itt, ezen az ülésen; e támogatást a nemzeti politikai viták során is megerősítették és erről indítvány is készült. Ez kétségkívül rendkívül pozitív tényező az előttünk álló munkát látva, és kiemeli közös európai vágyunkat, a közös erőfeszítést és azt a munkát, aminek folytatására vállalkoztunk ebben a rendkívül nehéz időszakban, a gazdasági válság idején.

Utalnék a bevándorlásra. Az egyik tisztelt képviselő a bevándorlási politikánkról kérdezett, sőt, azt is mondta, hogy nem tettem említést róla. Az igaz, hogy a beszédemben nem tettem említést erről a kérdéssel, de meg kell mondanom, nem volt idő arra, hogy mindenre kitérjek. Határozottan azt állították, hogy támogatom a tömeges bevándorlást, de ezt kategorikusan cáfolni szeretném! Amit támogatok, az az emberi jogok, mindenki, minden egyes személy emberi jogainak tiszteletben tartása, független attól, hogy honnan érkezett.

(Taps)

Európai paktumunk van a bevándorlásról, amely a francia soros elnökség idején került elfogadásra. Be kell tartanunk az abban foglaltakat, és természetesen a paktum magában foglalja a határellenőrzéseket, az együttműködést és a bevándorlók származási országaival való politikai párbeszédet, ami a legjobb módja annak, hogy elkerüljük a bevándorlók tömeges beáramlását. Azt azonban még hozzá kell tennem, hogy az integráció, a bevándorlók emberi jogait figyelembe vevő integráció az európai bevándorlási paktum politikájának részét képezi. Egy ország nevében mondom ezt, amely az elmúlt néhány évben rendkívül nagyarányú bevándorlást tapasztalt, de nem hiába, hiszen 2000 óta a spanyol népesség hatmillió fővel gyarapodott. Spanyolország az emigrációt is megélte, mivel a diktatúra idején gazdasági emigráció indult el számos európai országba.

Tapasztalatból tudjuk, milyen az, ha valakinek el kell hagynia a hazáját egy jobb jövő vagy annak reményében, hogy némiképp méltóságteljesebb életet élhessen. Tudjuk, hogy ezt nehéz megtenni, és azt is tudjuk, hogy az országokat, a nemzeteket nem pusztán politikai, katonai vagy gazdasági erejük alapján sorolják be. A nemzeteket – és Európát is – az alapján is megítélik, mennyire tartják tiszteletben az emberi jogokat, és hogyan bánnak azokkal az emberekkel, akik hozzájuk – hozzánk – jönnek dolgozni egy olyan jövő reményében, amelyben nem lehet részük saját országukban.

(Taps)

Ezenkívül az Európai Uniónak tudnia kell – és tudja is –, hogy 2025-re népességének 30%-a 65 évesnél idősebb lesz. Ez sehol máshol a világon nem lesz így. Európa lesz az a terület, az a kontinens, ahol a legnagyobb számú 65 év feletti ember él majd. Ennek következtében csökkenni fog a termelési kapacitás, csökken az aktív népesség száma és a munkaerő-kapacitás, és mindez nyomást fog gyakorolni szociális védelmi rendszereinkre. Középtávon Európának munkavállalókra van szüksége. A válság után munkavállalókra lesz szüksége, a nőket be kell vezetnie a munkaerőpiacra és szüksége van az aktív népesség növekedésére, hogy fenn tudja tartani a szociális védelmet. Ez alapvető fontosságú következtetés.

Most pedig a szubszidiaritásról és a nyelvekről szeretnék szólni. Természetesen hűen fogjuk alkalmazni a Lisszaboni Szerződést, és felhívnom a figyelmet arra, hogy az én kormányom volt az, amely támogatta a spanyol mellett a többi hivatalos nyelv használatát az európai intézményekben. Nincs kétség afelől azonban, hogy jelenleg az intézmények közötti egyensúly elsősorban a Lisszaboni Szerződés alkalmazásában jelenik meg. Volt néhány olyan észrevétel, amelyet igazságtalannak tartok, bár be kell vallanom, nem ezek voltak a jellemzők. A soros elnökség elnökeként kifejeztem, hogy támogatom a Tanács állandó elnöksége, és természetesen a főképvisező által betöltött intézményi szerepet, valamint a Bizottság teljes körű együttműködését, és továbbra is támogatni fogom.

Az Európai Parlament új hatásköreit a soros elnökség indítja be, teljes együttműködésben a Bizottság elnökével, akik mindig is bizonyították, hogy folyamatos munkakapcsolatban áll a Parlamenttel. A Barroso úr által végzett munkára utalok ezzel. Bíráltak azért, hogy támogatom őt. Igen, támogattam és támogatom őt, mert láttam, hogy egy erős és egységes Európáért dolgozik, és ez mindennél, minden ideológiai álláspontnál fontosabb.

Harmadszor pedig a pénzügyi rendszerről, az adóparadicsomokról, valamint az új szabályozásról és felügyeletről szeretnék beszélni. Nem említettem ezeket a kérdéseket, hogy ne merítsék ki minden témát, mindazonáltal teljes mértékben egyetértek az új pénzügyi felügyeletre és szabályozásra vonatkozó szabályok alkalmazásával. Az adóparadicsomok megszüntetésével kapcsolatban pedig a soros elnökség határozott és szigorú lesz.

(Taps)

Ez minden országot persze arra fog ösztönözni és késztetni, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket az adóügyi átláthatóság és az információk biztosítása érdekében a nemzetközi közösség keretében.

Az éghajlatváltozás kérdéséről szólva: február 11-én a Tanács – a Bizottság közreműködésével – elemezni fogja a koppenhágai csúcstalálkozót. Természetesen az Európai Uniónak tovább kell haladnia egy olyan stratégia felé, amely az éghajlatváltozás mérséklésének előmozdítása érdekében haladó szellemű megállapodást garantál számunkra. Én azt támogatom, hogy az Európai Unió ismerje annak a módját, hogyan lehet intelligensen összehangolni a kibocsátások csökkentésével kapcsolatos saját céljait – amelyeket 2020-ra vagy a 2020–2030 közötti időszakra vonatkozóan határozott meg – más szereplők igényeivel. Az európai egység és a közös stratégia támogatásával ezt a feladatot az Európai Bizottságra kell bízunk. Azzal is tökéletesen egyetértek, hogy az Egyesült Államok és Kína az a két vezető szereplő, amelyektől sokkal tevékenyebb szerepet várhatunk el.

Jómagam teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy a közös agrárpolitikának magában kell foglalnia a halászatot is, és hogy a szociális paktum, amelyre néhány képviselő utalt, felülvizsgálatra szorul, változásra, hogy beépítsük az érdekeket, a jogszerű képviseletet, valamint az európai munkavállalókat képviselő személyek többsége által elfogadott konstruktív álláspontot. Ők a munkavállalókat képviselik, ők a szakszervezetek, az európai szociális paktum megnyilvánulásai, amelynek köszönhetően az elmúlt néhány évtizedben a legnagyobb szociális jóléttel rendelkező régióvá váltunk, és a második világháború óta a legnagyobb mértékű jólétben élünk.

(Taps)

Az Európai Unió és az európai jólét jövője nem garantálható a munkavállalók, a szociális jogok és szociális jóléti politikák nélkül, és ezért ezeket mindenképpen a szociális paktum részévé kell tennünk.

Az egyik kérdés a külpolitikára vonatkozott. A Közel-Keletre, hangsúlyosan Latin-Amerikára, és utalás hangzott el Izraelre vonatkozóan is. Reményeink szerint a következő hat hónapban megállapodást tudunk kötni a Közel-Keletről. Tudjuk, hogy a közel-keleti béke szükséges és alapvető feltétele annak, hogy béke legyen más régiókban, ahol gyakori a radikalizmusból, ideológiai és vallási fanatizmusból fakadó terror és mindennaposak a konfliktusok. Az Európai Unió szerepe az, hogy elősegítse ezt a békefolyamatot azáltal, hogy kötelezettséget vállal a tárgyalások folytatására. Tudjuk, mik a célok és a feltételek. Tudjuk, hogy ennek a párbeszédnek egyebek mellett szólnia kell a palesztin állam elismeréséről, mint alapvető feltételtől.

(Taps)

Az Izraellel folytatott együttműködés a békét szolgálja. Ha nem működünk együtt Izraellel – az Izraeli erő minden jogos bírálat ellenére, amelyekkel számos intézkedése miatt illetik –, nem lesz béke. A Palesztinával folytatott együttműködés keretében azért küzdünk, hogy joga legyen saját államhoz, saját területhez, hogy lehetősége nyíljon a jólétre és képes legyen megoldani minden megoldásra váró problémát. Eltökéltem fogunk dolgozni e célokért – természetesen más jelentős nemzetközi szereplőkkel együttműködésben.

Most pedig jöjjön Latin-Amerika. Latin-Amerika fiatal, mérhetetlenül fontos kontinens, amely előtt nagy jövő áll. 500 millió lakosa van, és Európa jelentős nyomot hagyott rajta: nemcsak nagy spanyol behatás érte, hanem nagy európai behatás is, mivel Latin-Amerikában – hosszú idő után – már léteznek demokratikus és haladó értékek, de nehézségek is vannak annak megerősítésében, hogy nemzetek csoportjaként mi jelent a stabilizáció és az egyesülés. A latin-amerikai csúcstalálkozón haladást szeretnénk elérni a Mercosurral, Közép-Amerikával és az Andok Közösséggel kötendő kereskedelmi megállapodások terén. Mindez a fejlődés

és a haladás érdekét szolgálja, a latin-amerikai és ugyanúgy az európai gazdasági érdekeket, amelyeket – véleményem szerint – szintén meg kell védeni.

Európai érdekek. Amikor többen is utaltak az Unió nők és férfiak közötti esélyegyenlőségi politikáira, és egyet is értettek azzal kapcsolatban – akkor azt nagyon jó példának, a polgárság politikájának tartottam. Azok az európai érdekek. A külpolitikai cselekvések terén azt tartom európai érdeknek, ami magában foglalja az Európa által képviselt értékeket, amely a felvilágosodás korából és mindazokból a kulturális, vallási és polgári hagyományból ered, amely virágzott és fejlődött Európában. Normalizálni annyit jelent, mint tolerálni, tiszteletben tartani az európai tradíciót, a legjobb európai tradíciót, amely szerint ez a föld a vallási, ideológiai, politikai és kulturális szabadság földje. Ez a szabadság megköveteli a toleranciát és az egyenlő bánásmódot valamennyi hit és meggyőződés között, hogy a demokrácia teljes lehessen.

(Taps)

Tisztelt elnök úr! Alapjában véve reflektálni szerettem volna a hazámmal, Spanyolországgal kapcsolatos, más országok képviselői által tett egyes felszólalásokra. Ezek közül elsősorban Langen úr hozzászólására, aki konkrétan hivatkozott Spanyolországra, annak gazdasági jellemzőire, és erre mindenképpen válaszolni szeretnék. Amikor hozzáfogtam a beszédemhez ma délelőtt, egy európai ország nevében szóltam, egy Európa-párti ország nevében, amely hálás azért, hogy az Európai Unió tagja lehet, hálás azoknak az országoknak, amelyek bátorították az EU-ba való belépésre, és amely ország óriási átalakulást és haladást élt át az elmúlt 25 évben. Olyannyira, hogy amióta csatlakoztunk az Európai Unióhoz, 15 százalékponttal csökkentettük az egy főre jutó jövedelemben meglévő különbséget, ezzel meghaladva a jelenlegi európai átlagot. Ez sok spanyol – a spanyol munkavállalók és vállalkozók – erőfeszítéseinek köszönhető.

Most, miután ilyen jelentős mértékű fejlődést értünk el, a gazdasági válság hatásait vagyunk kénytelenek elszenvedni, ami a foglalkoztatást sem kíméli. Igaz, hogy magas a munkanélküliség, csakúgy, mint a 70-es és a 90-es évek válságai idején. Ez országunk jellemzője, mint ahogyan az is, hogy gazdasági növekedés esetén más országoknál magasabb foglalkoztatási szintet tudunk produkálni. Mindazonáltal biztosíthatom Langen urat, hogy ha a hazájában holnap növekedne a munkanélküliség, akkor – bárki is irányítsa az országot – politikai vezetőként, miniszterelnökként és Európa-pártiként a válaszom lényege a támogatás és a szolidaritás lenne, nem a vádaskodás, mint ahogyan a délelőtt folyamán Öntől hallhattuk.

(Taps)

A támogatás és a szolidaritás lenne a válasz. Így érzek, európaiként, aki nagyra becsüli az Ön hazáját, és remélem, ez nem fog megtörténni.

Befejezésül, elnök úr, e soros elnökség alatt a szolidaritáson, az együttműködésen, az erősebb gazdasági unión, a reformokon és a meggyőződésekben alapuló európai projekt megvalósításáért fogunk dolgozni. Köszönöm, hogy említést tettek Almunia úrról, többek között azért, mert én javasoltam őt az általa betöltött posztra. Azt is tudjuk, hogy az elkövetkező hat hónapban a Parlament számíthat az országom és a kormányom együttműködésére, tiszteletére és elismerésére, és e soros elnökség végén itt leszek, mindenről számot adok Önöknek, és tisztelettel és szolidárisan válaszolni fogok az összes feltett kérdésre.

(Taps)

Elnök. - Köszönjük a beszédét, Zapatero úr! Az együttműködésünk, az Európai Parlament és a spanyol elnökség közötti együttműködés rendkívül fontos. A jogalkotás terén tevékenykedünk, ezért is van, hogy a soros elnökségek kormányaira mindenképpen szükségünk van, hogy végrehajthassuk a jogalkotási eljárást.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Örömmel hallgattam a Spanyol Királyság miniszterelnökének beszédét, különös tekintettel a gazdasági, szociális és környezetvédelmi kérdések közötti egyensúlyra. Támogatom a szociális partnereken alapuló szociális paktum elképzelését, mert amellet, hogy előfeltétele egy nagyobb szociális cél elérésének, meggyőződésem, hogy Európa gazdasági teljesítményében is szerepet játszik. Most, amikor az Ibériai-félsziget két fontos elnökségi szerepet is betölt (az Európai Unió Tanácsának elnöke a spanyol miniszterelnök, José Luis Rodríguez Zapatero, az Európai Bizottság elnöke pedig José Manuel Barroso), sajnálom, hogy a spanyol elnökség nem tett tanúbizonyságot azon képességéről, hogy hozzáadott politikai értéket tud vinni az amerikai kontinens USA-n és Kanadán kívüli részeivel való kapcsolatokba. Ez igen sajnálatos, mivel a hatodik EU–Latin-Amerika–Karib-térség csúcstalálkozó (EU-LAC) 2010 első felében kerül megrendezésre, miközben az EU-Mexikó és az EU-Brazília csúcstalálkozóra 2010 első, illetve második felében kerül sor. Megragadnám az alkalmat, hogy ismételten sajnálatomat fejezzem

ki amiatt, hogy az Európai Tanács új elnöke, akit november közepén választottak meg és 2009. december 1-jén lépett hivatalba, még mindig nem üdvözölte az Európai Parlament tagjait és egy egyszerű üzenetet sem küldött számukra.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Tagja voltam annak az AFET-küldöttségnek, amely 2009 októberében, Madridban kidolgozta a prioritásokat a spanyol elnökség számára. E célok ismeretében felhívnám a figyelmet néhány olyan pontra, ahol egyezések vannak Románia céljaival.

A spanyol elnökség legfőképpen a földközi-tengeri térségre koncentrál, amely Románia számára is nagyon hasznos lehet. A román vállalatok számára megnyílik a lehetőség, hogy visszatérjenek a földközi-tengeri térség piacaira (például Algériában, Törökországban, Szíriában és Egyiptomban). A legfőbb közös cél az Európai Unió energiabiztonságának garantálása, és ebben Románia is szerepet kap a következők révén: Nabucco, a Konstanca-Trieszt páneurópai kőolajvezeték, valamint a szomszédos országok gázvezetékeinek összekapcsolása: Románia-Magyarország (Arad-Szeged), Románia-Bulgária (Giurgiu-Ruse) Isaccea-Negru Vodă gázvezeték.

Ugyanakkor úgy érzem, hogy a spanyol elnökségnek különös figyelmet kell fordítania a keleti partnerség országaira. Romániának kiemelt fontosságú célja, hogy a Moldovai Köztársaságot – tekintettel jövőbeni csatlakozására – felvegyék a nyugat-balkáni országok csoportjába. 2008. január 12-én Chişinăuban elkezdődtek a tárgyalások az Európai Unió és a Moldovai Köztársaság közötti társulási megállapodás aláírásáról. Moldova jelenleg pénzügyi és politikai támogatásra szorul. Ezt kiemelten kellene kezelni mind a soros elnökségnek, mind pedig az utána következő elnökségeknek.

Dominique Baudis (PPE), írásban. – (FR) Tisztelt elnök úr! A következő hat hónapban Ön lesz az Európai Unió soros elnöke. Számos kihívás vár Önre a külpolitika terén, különösen, ami a Földközi-tenger déli partját illeti. Mit szándékozik tenni annak érdekében, hogy újraindítsa az Unió a Mediterrán térségért kezdeményezést, amelynek központja Barcelonában található? Az Unió a Mediterrán Térségért kezdeményezés főtákarát nemrég választották meg. Milyen együttműködést tervez folytatni az Unió a Mediterrán térségért első főtákarával? Határozott, a gazdasági partnerséget meghaladó stratégiára van szükségünk a földközi-tengeri térségben, hogy valódi politikai partnerségeket tudjuk kialakítani.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Spanyolország veszi át az Európai Unió soros elnökségének stafétáját, most, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésekor. Ez azt jelenti, hogy a soros elnökséget betöltő állam saját ambiciózus programjának megvalósítása érdekében szorosabb együttműködést tud majd folytatni az Európai Parlamenttel. Támogatom az EU 2020 stratégiával kapcsolatban kidolgozott spanyol programban megjelölt legfontosabb prioritásokat, a foglalkoztatás és a társadalmi haladás védelmét, az oktatással és az innovációval, valamint az energiabiztonsággal kapcsolatos kezdeményezéseket. Litván európai parlamenti képviselőként rendkívül fontos számomra, hogy a soros elnökséget betöltő állam tovább folytassa az EU balti-tengeri régióra vonatkozó stratégiáját, amely a svéd elnökség idején került elfogadásra. Ezekben az években Európa a szegénységgel és a társadalmi elszigeteltséggel küzd. Arra kérem Spanyolországot, hogy elnöksége során tegye meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy felvegye a harcot a szegénység ellen és biztosítsa a minimális szociális garanciákat. Svédország, ez az észak-európai ország, sikeres elnökséget zárhatott le, és azt kívánom a déli Spanyolországnak, hogy munkája legyen hasznos az európai polgárok számára.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Fel szeretném hívni a spanyol elnökség figyelmét számos olyan kérdésre, amelyet kiemelt fontosságúnak tartok, és amelyekre az elkövetkező hónapokban megoldásokat kell találnunk. A határokon átnyúló egészségügyi ellátásban a betegek jogait kiemelten kell kezelni, mivel biztosítani kell, hogy Európában minden beteg azonos jogokkal rendelkezzen. Felszólítom az elnökséget, hogy tegyen erőfeszítéseket a helyzet rendezésére a Tanács szintjén. Arra is kérem az elnökséget, hogy támogassa az orvosi rendelőnyhez kötött gyógyszerekkel kapcsolatban a nyilvánosság részére nyújtandó tájékoztatásról szóló irányelvet, amelyet a Tanács ellenez. Az e téren fennálló helyzet fenntartása nem szolgálja a betegek vagy a gyógyszeripar érdekeit. Támogatni kell az üzleti szférát ahhoz, hogy kilábalhassunk a gazdasági válságból, különösen az új tagállamokban, ahol a téren súlyos problémák vannak. E tekintetben véleményem szerint alapvető fontosságú a kkv-knak nyújtott támogatás. A spanyol elnökségnek erőteljesen támogatnia kell a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló irányelvet, mivel az létfontosságú a kkv-k számára. Sok sikert kívánok a spanyol elnökségnek prioritásai megvalósításához, és hogy megoldásokat találjon az Európai Unió előtt álló kihívásokra.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Európa célja az, hogy átfogó békemegállapodást érjen el a Közel-Keleten, amelynek középpontjában a két állam együttélését biztosító megoldás áll: biztonságos államot akarunk az

izraeliek számára, és életképes, demokratikus államot a palesztinok számára, az 1967 előtti határokat figyelembe véve. De ez már az utolsó pillanat a probléma megoldásához. A Tanács december 8-án kiadott, egyértelmű nyilatkozatát Önnek lendülettel és eltökéltséggel kell tovább vinnie. Az előrelépéshez alapvető fontosságú, hogy megteremtsük a feltételeket az előrehozott palesztin választásokhoz. Európának egyértelművé kell tennie, hogy azokkal fog tárgyalni, akik az új választásokon megválasztásra kerülnek, függetlenül a politikai hovatartozásuktól, a palesztin nép által elfogadott megállapodások végrehajtása iránti elkötelezettségükre alapozva. Az Izrael, a Palesztin Hatóság és a Hamász tekintetében alkalmazott európai politikának mostantól azon kell alapulnia, hogy e felek haladéktalanul komoly végső tárgyalásokba kezdenek-e a két állam helyzetéről a közel-keleti kvartett útiterve és az arab békekezdeményezés alapján. Ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy Izrael azonnal és feltétel nélkül hagyjon fel Gáza ostromával és vessen véget a másfél millió gázai lakos mérhetetlen szenvedésének. Ha Európa nem tesz bátor lépéseket most, és nem ösztönzi az USA-t a hasonló fellépésre, a helyzet nagyon gyorsan helyrehozhatatlanná válhat.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) A spanyol soros elnökség azt a nagyon fontos feladatot kapta, hogy alkosson cselekvési tervet a Stockholmi Program végrehajtására. E terv egyik legfontosabb célkitűzésévé kell tenni a bevándorlással és a menekültügygel, a határellenőrzéssel és a határbiztonsággal, valamint a szervezett bűnözéssel és a terrorizmussal kapcsolatos összes kérdéscsomag megoldását, azaz összefoglalva, az uniós polgárok biztonságának garantálását.

E célok megvalósításához a jövőben még szélesebb körű információcserére lesz szükség az intézmények és a különleges ügynökségek között, továbbá az EU adatbázisának egységesítésére, és ebből eredően a polgárok személyes adatainak folyamatos gyűjtésére. Ugyanakkor stabil egyensúlyra van szükség a biztonság fenntartása és a polgárok magánélethez való jogának tiszteletben tartása között. Konszenzus megteremtését kell elősegíteni a tagállamok között annak érdekében, hogy ésszerű kapcsolatot találjanak a két említett cél között.

Az alapvető emberi jogok tiszteletben tartását kell minden európai politika legfontosabb céljának tekinteni, és erre maximális figyelmet kell fordítani annak a három országnak, amelyek a következő 18 hónapban az EU soros elnökségének szerepét betöltik.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Nagyon sok sikert kívánok a spanyol elnökségnek. Spanyolország az első tagállam, amely a gyakorlatban is alkalmazza a Lisszaboni Szerződéssel létrejött új intézményi modellt.

Reméljük, hogy a Zapatero úr által megismertetett prioritásokat – azaz Európa kivezetése a válságból, valamint a gazdasági növekedés újbóli megindulásának megszilárdítása – sikerül megvalósítani és folytathatjuk az energiabiztonság érdekében és az éghajlatváltozás ellen tett erőfeszítéseinket. Fontos egy integrált erdészeti politika elfogadása, és nagyobb hatékonyság elérése a vízgazdálkodásban.

A szegénység elleni küzdelem európai évében és a gazdasági válság idején azt reméljük, hogy egységes politikák jönnek létre a társadalom legkiszolgáltatottabb tagjai védelmében. Remélem, hogy a tagállamok és az európai intézmények együttműködnek majd annak érdekében, hogy az EU gazdagabbá és egységesebbé váljon, és erőteljesebb nemzetközi jelenléttel rendelkezzen.

Azt is remélem, hogy e soros elnökség megerősíti a Portugália és Spanyolország közötti kapcsolatokat. Mindenki számára világos, hogy gazdaságaink kölcsönösen függenek egymástól, és számos szálon kapcsolódnak egymáshoz. A közös erőfeszítések egyik jó példája a Bragában működő Ibériai Nanotechnológiai Laboratórium, amely tudományos kutatások, innovációk és a tudás fejlesztését teszi lehetővé, növelve vállalatunk versenyképességét.

Carlo Fidanza (PPE), írásban. – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! A Tanács soros elnöke ismertette prioritásait. Ezek mind fontos dolgok, de nem lehet nem észrevenni azt a dermesztő csendet, ami az illegális bevándorlás elleni küzdelmet övezi – ezt a területet ugyanis nem határozták meg prioritásként.

Nem történt hivatkozás a Frontex-program megerősítésére, vagy arra, hogy még inkább kötelezővé kellene tenni a menekültek elhelyezéséről szóló megállapodásokat; nem vállaltak kötelezettséget arra, hogy növelik az együttműködést az illegális bevándorlók származási országaival, vagy hogy az ENSZ keretén belül támogatják a menedékkérők helyszíni azonosítását végző központok létrehozását, amely központok meghatározzák, ki jogosult valóban menedékkjogra.

Ez a hiányosság nagyon komolyan jelzi, hogy eltérünk az Európai Tanács által nemrég megerősített álláspontoktól, illetve az olasz kormány álláspontjától, amely mindig is azért küzdött, hogy a bevándorlásügyhöz tartozó kérdések az európai napirend élére kerüljenek.

Reményeim szerint a spanyol elnökség – amellet, hogy emberi jogok melletti általános kiállását hangoztatja – felül tudja majd vizsgálni a prioritásait és tenni fog a korábbi soros elnökségek által a bevándorlásügy terén tett kötelezettségvállalások megvalósítása érdekében. Ezek megvalósulásáig továbbra is nyomást gyakorolunk Zapatero úrra és kormányára.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Örömmel fogadtam, hogy a spanyol soros elnökség célkitűzései között kiemelt helyet foglal el a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség megteremtése mind az európai munkaerőpiac és a mezőgazdasági fejlesztések, mind pedig a harmadik országokkal fenntartott kapcsolatok terén. Üdvözlendő továbbá, hogy a program hangsúlyt helyez a nemi alapú erőszak elleni harcra, illetve az ilyen típusú bűncselekmények áldozatainak védelmére, valamint az általános célok között is nyomatékosítja a nemek közötti egyenlőség szerepét az Európai Unió növekedésében. Rendkívül fontos fejlemény, hogy a hátrányos megkülönböztetés elleni fellépésről szóló fejezetben az elnökség ígéretet tesz a férfiak és nők között fennálló bérszakadék csökkentésére, a nemek közötti egyenlőség 2011-2015-ös útitervének előmozdítására, a Nemi Alapú Erőszak Európai Megfigyelőközpontjának felállítására, valamint az ENSZ „Pekingi Akciótervének” eddigi eredményeit és jövőbeni kihívásait értékelő fórum megrendezésére. A program nem nevesíti ugyan a romák társadalmi befogadásával kapcsolatos terveit, de szívből remélem, hogy az elnökség folytatja az elődei által megkezdett munkát és különösen a szegénység és társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évében minden eszközzel elősegíti majd Európa legnagyobb és legkiszolgáltatottabb kisebbsége, a romák társadalmi és gazdasági integrációját. Remélem továbbá, hogy a Nemzetközi Roma Napon, Córdoba-ban tartandó csúcstalálkozón a spanyol elnökség is jelentősen hozzájárul majd, hogy minél előbb tető alá hozzuk a formálódó Európai Roma Stratégiát.

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) Örömmel üdvözlöm a spanyol elnökség által bemutatott, „Innovating Europe” programot, mert prioritásként határozta meg a turisztikai politika kialakításának felgyorsítását, beleértve a turisták nézőpontjának érvényesítését az iparágat érintő EU-s politikák tekintetében. Ennek érdekében egy európai turisztikai modell kialakítására törekszik az elnökség, tekintettel a csoportos turizmusra is. Itt hívom fel a figyelmet, hogy itt a fogyatékossgal élők érdekeit szintén maximálisan figyelembe kell venni. Továbbá az elnökség a közlekedés terén az intelligens közlekedési rendszerek támogatását is javasolja, amivel egyet is értek, és itt ragadom meg az alkalmat, hogy elismételjem: szakítani kellene azzal a jogi gyakorlattal, hogy az Európai Unió annyiféle közlekedésügyi szabályozást léptetett életbe és tart hatályban, ahányféle közlekedési eszköz van. Jelenleg ugyanis a különböző szükségletű emberek nem kapnak egységes színvonalú közlekedési szolgáltatásokat, holott mindenkit azonos utasjogok illetnek meg. Javasolom, hogy az elnökség vegye figyelembe a Siim Kallas biztosi elnök által tett nyilatkozatot, amelyben az európai állampolgárok legfőbb szabadságjogának nevezte a szabad mozgáshoz való jogot, amely a korszerű közlekedésben ölt testet. A biztosi elnök a kezdeményezéssel egyetértve ígéretet tett egy egységes, minden közlekedési ágazatra vonatkozó magatartási kódex megalkotására. Ezzel mandátuma alatt elérheti, hogy rendezett és átlátható jogai legyenek minden európai polgárnak, és ebben a spanyol elnökség is jelentős szerepet játszhat és kell is, hogy játsszon.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) Nagy örömmel tölt el, hogy a szomszédsági politika a spanyol elnökség prioritásai között szerepel. Tudom, mennyire fontos Spanyolország számára, hogy együttműködést alakítsanak ki a földközi-tengeri térség országaival, és mekkora fontosságot tulajdonít az Unió a Mediterrán Térségért kezdeményezésnek. Természetesen megértem, hogy ez sok olyan országot érint, amelyek az EU szomszédai és fontos gazdasági partnerei. Még nagyobb örömmel hallgattam Zapatero úr és a spanyol elnökség más képviselőinek azon kijelentéseit, amelyek szerint folytatni kívánják elődeik – különösen a csehek és a svédek – munkáját, hogy együttműködést alakítsanak ki az EU keleti szomszédaival, ezen belül kiváltképpen a Lengyelország és Svédország által javasolt keleti partnerség programban szereplő államokkal. Ezzel kapcsolatban azzal a kéréssel fordulok az elnökséghez, és személyesen Zapatero úrhoz, hogy kezelje kiemelt figyelemmel Belarusz helyzetét. Rendkívül fontos lenne a Belarusszal kapcsolatos stratégiánk újragondolása, valamint az ország belpolitikájának nyomon követése. Az EU-nak követelnie kell, hogy a belorusz hatóságok tartsák tiszteletben az emberi jogokat és változtassanak a civil társadalom intézményével szemben tanúsított magatartásukon. Zapatero úr hangsúlyozta az emberi jogok fontosságát. Sajnálatos módon Belaruszban még mindig vannak politikai foglyok, és a hatóságok által a demokratikus ellenzékkel, a szabad médiával és a nem kormányzati szervezetekkel – ezen belül az etnikai kisebbségek szervezeteivel – kapcsolatban tanúsított magatartás nincs összhangban az uniós normákkal. A demokratizálódás és az alapvető emberi jogok tiszteletben tartása olyan tényező, amelyet az EU és Belarusz között a keleti partnerség keretében megvalósuló együttműködésnek feltételül kellene szabni.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), írásban. – (PL) A spanyol elnökség egyik prioritása az uniós gazdaság ösztönzése a fenntartható fejlődéssel kapcsolatos európai stratégia elfogadása és 2020-ig történő

megvalósítása révén. A Bizottság által előterjesztett dokumentum szerint a stratégia lényege a tudásalapú és a fokozottabban környezetbarát gazdaság előmozdítása. Spanyolország másik ötlete a pénzügyi büntetések rendszere, amely például azt jelenti, hogy csökkentik az EU költségvetéséből nyújtott támogatásokat azon országok esetében, amelyek nem érik el a stratégiában meghatározott célokat. Spanyolország most visszakozik ettől, miután számos ország és érdekcsoport ellenállását fejezte ki a javaslattal kapcsolatban.

Én viszont feltenném a kérdést: miért nem folytattak konzultációt egy ilyen forradalmi elképzelés bejelentése előtt? Spanyolország nem látja, akár saját tapasztalatából, hogy a kevésbé tehetősebb országoknak talán nem olyan egyszerű e nagyra törő célok megvalósítása, és nem a szándék hiánya miatt, hanem mert nem képesek rá? Nem gondolja, Zapatero úr, hogy a további büntetések bevezetése az eredeti szándékkal ellentétes hatást vált ki, azaz még nagyobb aránytalanságot okoz egyes régiók fejlődésében, és hogy ez az egész Uniót gyengíteni fogja? Mi mind egy erős Uniót akarunk, az erős Unióhoz pedig erős részek kellenek. A régiók közötti különbségek kiegyenlítésére irányuló politika működik, tehát ne rontsuk el az eredményeit drasztikus intézkedések alkalmazásával.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Örömmel fogadtam, hogy a spanyol elnökség kiemelt feladatként kezeli az Európai Unió energiabiztonságának garantálását. Ezért a földgáz több forrásból történő beszerzéséhez elengedhetetlen a Nabucco projekt időben történő befejezése. A Nabucco gázvezetékéről szóló kormányközi megállapodás aláírását követően az Európai Uniónak cselekednie kell.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a spanyol elnökség prioritásainak tartalmazniuk kell a keleti partnerség államaival fenntartott kapcsolatokat. E tekintetben fontosnak tartom, hogy erőteljes politikai támogatást nyújtsunk az EU és a Moldovai Köztársaság között nemrég elkezdődött tárgyalások sikeres lezárásához. E tárgyalásoknak egy társulási megállapodás aláírását kell eredményezniük, ami jelentős előrelépést jelentene az európai értékek érvényesülése felé ebben az EU közvetlen közelében található európai államban. Úgy vélem, mindenképpen pozitív jelzést kell küldenünk a Moldovai Köztársaság polgárainak, akik többségében a Koalíció az Európai Integrációért pártja szavazott a 2009. évi választásokon.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Meglehetősen furcsának tűnik, hogy a spanyol elnökség a gazdasági válság elleni küzdelemre szólít fel bennünket, és kötelezővé akarja tenni a gazdaságpolitikai célok végrehajtását. Mindez elég abszurd egy olyan ország részéről, ahol a munkanélküliségi ráta csaknem 20 %-os, azaz az európai átlag kétszerese. Mi több, a spanyol elnökség az európai gazdaságirányítás régi elképzelését támogatja. A szubszidiaritás elvének ilyen súlyos megsértését a lehető leghatározottabban el kell utasítani. Az EU-nak továbbra is a sokféleség és a nemzetállamok uniójának kell lennie, ezzel tartozik polgárainak.

És azzal is tartozik polgárainak, hogy végre világosan beszéljenek a Törökországgal folytatott tárgyalásokról. A spanyol elnökség a homokba dugja a fejét, más szóval nem akarja észrevenni, hogy Törökország nem Európa része, sem földrajzi, sem vallási, sem pedig kulturális szempontból. Ebben az anatóliai országban még mindig megkülönböztetés éri az etnikai és a vallási kisebbségeket, és Ankara nem hajlandó elismerni Ciprust, egyik tagállamunkat. Azt mondani, hogy ebben az évtizedek óta zajló konfliktusban hamarosan „pozitív eredmények” várhatók, nem több mint ószinte kívánság. De pusztán a dolog pénzügyi oldalát nézve, az EU nem boldogulna Törökország csatlakozásával. A törökök tömeges beáramlása és a párhuzamos társadalmakban bekövetkező robbanás végleg elintézné az EU-t. Itt az ideje, hogy haladéktalanul beszüntessük az Ankarával folytatott csatlakozási tárgyalásokat, és a jövőben egy kiemelt partnerségi viszony kialakításáért dolgozzunk.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Örömmel fogadtam, hogy a spanyol elnökség prioritásokat vállal az agrárágazatban, amelyek ezen időszak céljai közül valóban a legfontosabbak: a közös agrárpolitika jövőjéről szóló viták folytatása, valamint a közös agrárpolitika hozzáigazítása a jelen Európájának állandóan változó realitásához.

De más fontos elképzeléseket is láttam a spanyol elnökség programjában: elegendő forrásokat garantálnak az európai mezőgazdaság számára és folytatják a tejkvóták fokozatos megszüntetését a KAP állapotfelmérésének eredményei alapján. Végül, de nem utolsósorban üdvözlöm a Mezőgazdasági és Halászati Tanács hétfőn elkezdődött tárgyalásainak első ülését, amelynek keretében az élelmiszerlánc jobb működéséről folytattak eszmecserét az áringadozások korlátozása, valamint a feleslegnek az élelmiszerláncban belüli igazságosabb elosztása érdekében. Ezek mind nagyszerű célok, és egyben alapvető fontosságúak Európa polgárai számára.

Sławomir Witold Nitras (PPE), írásban. – (PL) Zapatero úr, köszönöm programismertető beszédét! Hiányoltam azonban, hogy nem történt egyértelmű utalás az óriási hiányok problémájára. Nem tudom elképzelni, hogy a spanyol elnökség ne foglalkozzon ezzel a kérdéssel és ne kezelje prioritásként. Zapatero úr!

Nemcsak Görögország helyzete, hanem Spanyolország és más országok helyzete is az Ön legfontosabb feladatai közé tartozik. Nem tart attól, hogy ha nem sikerül kordában tartania a költségvetést Spanyolországban, nem marad pénz az Ön „elektromos autóinak” a megvásárlására? Meg kell mondanom Önnek, hogy egyes európai kormányok – például a spanyol kormány – megfontolatlan politikái csökkentik Európa versenyképességét, korlátozzák a munkahelyek számát, és késleltetik az euróövezet kiterjesztését, és mindennek oka Európa belső instabilitása. Kérem, nagyon komolyan nézzen szembe ezzel a kihívással. Ez kötelessége.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A spanyol soros elnökség a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével egy időben veszi át hivatalát. Az, hogy milyen gyakorlatok alakulnak ki egyrészt az Európai Tanács állandó elnökével és a külügyi és biztonságpolitikai főképviselővel, másrészt a többi közösségi intézménnyel és a tagállamok vezetőivel fenntartott kapcsolatokban, nagyrészt a most kezdődő soros elnökségtől függ majd. Az szeretném kérni, hogy maximálisan ismerjék el az új intézményeket, a Szerződés szövegével és a végrehajtandó reform szellemével összhangban. Fontos, hogy nemzetközi szinten az Európai Unió egy hangot hallasson. És még ennél is fontosabb, hogy erre a hangra figyeljenek, hogy új irányvonalakat jelöljön ki és döntő befolyása legyen, ha döntések meghozatalára kerül sor. A koppenhágai klímakonferencián kialakult helyzet megismétlődésének elkerülése érdekében az elnökségnek már most cselekednie kell egy olyan légkör megteremtése érdekében, amely lehetővé teszi, hogy az Európai Unió álláspontjának megfelelő döntések szülessenek a 16. ENSZ klímakonferencián. Az EU-nak egységes álláspontot kell képviselnie a válság elleni küzdelem és egy új pénzügyi rend létrehozása terén.

Az új elnökségnek az a feladata, hogy aktívan érdeklődjön az európai gazdasági és szociális modellnek a jelenlegi gazdasági válság során levont következtetésekből eredő változásával kapcsolatos mindenféle elméleti észrevétel iránt. Én magam azonban számítok az elnökség megértő támogatására a közös agrárpolitika reformjával kapcsolatos munka terén. Hamarosan ez lesz a legfontosabb politikai kérdések egyike az Európai Unióban.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A spanyol elnökség programja fontos elrendő célokat tartalmaz, amelyeknek köszönhetően biztonságban érezhetjük magunkat egy versenyképes és erős gazdasággal rendelkező Európában. Három célt tartok különösen fontosnak.

1. Határozott és gyors fellépés a munkanélküliség növekedésének lassítása érdekében. A munkahelyteremtéshez sok előkészítő munkára és komoly pénzügyi támogatásra van szükség, ideértve a piackutatás és a képzés támogatását. 2010 az emberek számára a legmegfelelőbb év lesz egy magasabb képesítés megszerzéséhez vagy hogy átképezzék magukat a válságból kilábaló gazdaság szükségleteivel összhangban.

2. A családon belüli erőszak elleni küzdelem, ideértve a családon belüli erőszak áldozatainak védelméről szóló uniós irányelvre vonatkozóan előterjesztett javaslatot. Európai szinten e jelenség mértéke nem hagy kétséget afelől, hogy sok nő legkevésbé sem érzi magát biztonságban a saját otthonában. Ez abszurd helyzet, amely rossz fényben tünteti fel az EU tagállamait, mivel nem boldogulnak ezzel a fontos társadalmi problémával. A politikusok ebben nagyon is hibáztathatók, mert nem lépnek fel kellőképpen a nőkkel szembeni erőszak ellen, és gyakran azt a látszatot keltik, hogy a probléma nem elterjedt. Az, hogy a nőkkel szembeni erőszakról szóló állásfoglalás esetében nem volt kellő támogatás az Európai Parlamentben, rossz fényt vetett a jobboldalra. Szerencsére a baloldali szavazatokkal sikerült elfogadni a dokumentumot.

3. További intézkedések a megkülönböztetés elleni küzdelemben, ideértve a megkülönböztetés különböző formáiról szóló új irányelvvel kapcsolatos előrelépést, és súlyos büntetéseket kivetését azon országok tekintetében, amelyek késleltetik a megkülönböztetés elleni uniós jogszabályok végrehajtását.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az EU spanyol elnöksége ismét döntő pillanatban lép színre. Nyolc éve, 2002 első felében, Spanyolország az euró közös pénznemként történő bevezetésének feladatát kapta. Most egy hasonlóan nagy jelentőségű feladat előtt áll: a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseinek végrehajtása vár rá. A tagállami soros elnökség és az Európai Tanács elnöke közötti hatáskörmegosztás óriási jelentőséget kap. Az, hogy prioritásként kezeljük a külpolitikát, amely megerősíti az Unió helyzetét a nemzetközi szinten, megérdemli a támogatást. A kérdés csak az, hogy az újonnan kinevezett külügyi és biztonságpolitikai főképviselő el tudja-e ezt érni? Ezek a félelmek Ashton asszony kijelentéseiből és múltjából adódnak, valamint a hivatalba lépése után tett első intézkedéseiből. Nem hiszem, hogy bárkinek bizonyítanunk kellene, hogy továbbra is küzdenünk kell a válság és annak negatív gazdasági és társadalmi következményei ellen. Az ilyen lépés különösen Spanyolország érdekét szolgálja, amelyre a válság különösen nagy erővel sújtott le. Hogyan térhetünk vissza oda, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum kritériumait mind a nagy,

mind pedig a kis tagállamok fenntartsák? Hogyan lehetne összehangolni a válság elleni küzdelmet Európában és a világon? A Lisszaboni Szerződés rendelkezéseiből adódik az a kihívás is, hogy meg kell szervezni az elnökségi trión belül az együttműködést. Spanyolországának össze kell hangolni munkáját Belgiummal és Magyarországgal. Különösen fontos biztosítani a sima átmenetet az egyes elnökségek között, hogy ezáltal fenntartsák a munka folyamatosságát. Sok sikert kívánok a spanyol elnökségnek.

Bogusław Sonik (PPE), írásban. – (PL) Tisztelt elnök úr! Őszintén üdvözlöm a spanyol elnökséget! Bevallom, konkrét elvárásaim vannak velük szemben. Először is azért, mert a spanyol elnökség az energiabiztonságot jelölte meg egyik prioritásaként. Ezt nagy örömmel vettem tudomásul. Az energiabiztonság olyan kérdés, amelyet minden soron következő elnökségnek kiemelten kellene kezelnie. Hangsúlyozni szeretném, hogy az energiabiztonsági és szolidaritási cselekvési terv fontos eleme az energiabiztonságnak, és e cselekvési terv bevezetéséhez szükséges munka folytatása és felgyorsítása alapvető fontosságú.

Egyetértek azokkal az elvekkkel, amelyek mentén a spanyol elnökség elképzei az éghajlatváltozás hatásának csökkentésére irányuló intézkedéseket. Fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy mennyire fontos az uniós polgárok azzal kapcsolatos tájékoztatásának összehangolása, hogy maguk hogyan küzdhetnek az éghajlatváltozás ellen. Már a koppenhágai csúcstalálkozó után is láthattuk, hogy a politikusok szándéka önmagában nem hozhat sok változást. Ennek kapcsán a lehető legnagyobb mértékben be kell vonnunk az európaiakat, és meg kell győznünk őket arról, hogy az éghajlatváltozás nem csak egy elvont folyamat, hanem olyan valami, amely minden egyes embert külön-külön és együttesen is érint.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) Magyar képviselőként – a spanyol–belga–magyar elnökségi trió részeseként – üdvözlöm a spanyol elnökséget. Ritkán hallottunk az ide látogató miniszterelnököktől olyan világos víziót az EU jövőjéről, az elnökségi programról, mint amelyet Zapatero úr ismertetett ma reggel. Egyetértek azzal a gondolattal, hogy a Gazdasági Unió megvalósítása nélkül Európa globális versenyképessége kerül veszélybe. A Zapatero úr által a következő tíz évre említett négy prioritás valóban a legfontosabb stratégiai irányokat jelöli ki. Az egész Közösség, de különösen az új tagállamok, és köztük Magyarország érdeke az energiafüggettség csökkentése. A „zöld gazdasági növekedés”, a digitális piac, a közös innovációs potenciál megteremtése és az európai oktatás érdemi fejlesztése nélkül nincs az Uniónak megújulási képessége.

Külön üdvözlendő, hogy a spanyol elnökség intenzívvé teszi a közös agrárpolitika jövőjéről szóló vitát. Szorít az idő: előbb az új KAP kereteit kell kidolgoznunk, hogy ehhez rendelkezünk hozzá a költségvetést, és nem fordítva. Ellenkező esetben nem csak a KAP haszonélvezői, de az egész Közösség is sokat veszít. A KAP jövőjéről folytatott párbeszéd fontos rendezvénye Magyarországon a Magyar Agrárakadémia, amelynek 2010-es rendezvényén reményeim szerint a soros spanyol elnökség is jelen lesz.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A spanyol elnökség stratégiai szempontból döntő pillanatban kap szerepet Európában. Az a tény, hogy a Lisszaboni Szerződés most lép hatályba, növeli az új szerződés hatékony alkalmazásával kapcsolatos elszámoltathatóságát, ami előfeltétele programja fejlesztésének.

Már izgatottan várom a kohéziós politika jövőjéről szóló vitát, és megpróbálok tenni azért, hogy szó essen a területi kohézió kérdéséről is. Európa egyik legkülső régiójából érkeztem, ezért figyelmem középpontjában az állt, hogy az új elnökség mit fog tenni a szigeti régiók fejlesztési politikájával.

Az EU-Marokkó csúcstalálkozó minden bizonnyal ideális fórumot teremt az Európa–Afrikai-atlanti Együttműködési Térség felélénkítéséhez, különösen a Madeira, az Azori-szigetek, a Kanári-szigetek és a szomszédos országok között együttműködés révén. Ezt minden erőmmel támogatni fogom.

A Spanyolországgal való földrajzi és történelmi közelsége miatt Portugália – különösen legkülső régiói, mint például Madeira – látni szeretné, hogy a spanyol elnökség miként szándékozik kidolgozni és végrehajtani egy új európai stratégiát ezekre a régiókra vonatkozóan.

Ezzel kapcsolatban szorosan nyomon követem, hogy az elnökség milyen intézkedéseket hoz „A legkülső régiók: előny Európa számára” című bizottsági közleményben foglalt ajánlások végrehajtása során, valamint a jövőbeni pénzügyi tervről szóló vitákat.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) A spanyol elnökségnek véglegesítenie kell a Lisszaboni Szerződés végrehatására vonatkozó intézményi megállapodásokat. Az új komitológiai szabályok meghatározása a jogalkotási eljárás egyik lényeges része. Számos olyan dosszié van – például az épületek energetikai teljesítményéről szóló irányelv és az intelligens közlekedési rendszerekről szóló irányelv –, amelyek elfogadása attól függ, milyen gyorsan sikerül meghatározni az intézményi együttműködés szabályait. A gazdasági válság

ezenkívül súlyos hatást gyakorol az európai polgárokra, akik elveszítik munkahelyüket és azt remélik, hogy intézkedéseket hoznak a gazdasági fellendülés elősegítésére. Az EU 2020 stratégiának megoldásokat kell találnia ezekre az elvárásokra. Az Európai Unió triójának – amelyet a spanyol, a belga és a magyar elnökség alkot – ezért meg kell erősíteni a szociális Európát, azáltal, hogy munkahelyeket teremtenek és javítják az európai polgárok életkörülményeit. Végül, de nem utolsósorban 2010 a félideje a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervnek. Idén a tagállamoknak rendkívüli lehetőség áll rendelkezésükre, hogy felülvizsgálják az operatív programokat az európai pénzalapok maximális lehívása és olyan projektek végrehajtása érdekében, amelyek munkahelyeket hoznak létre és javítják az európai polgárok életminőségét. Határozottan javaslom a spanyol elnökségnek és valamennyi tagállamnak, hogy használják ki a félidős értékelést, hogy a 2012–2013 közötti időszakban már gazdasági fellendülésről beszélhessünk.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A spanyol elnökségnek a haladásellenes „Lisszaboni Szerződés” hatékony alkalmazásával kapcsolatos prioritásai, valamint azon prioritásai, amelyek célja az alulról induló kezdeményezéseket ellenző lisszaboni stratégiának az EU-2020 stratégiával való folytatásának előmozdítása, a CDSP megerősítése, továbbá a demokratikus jogok és szabadságok megnyirbálása a Stockholmi Program keretében, mind a pénzügyi prioritásai. A spanyol elnökség programja az euró egységes használatát siettető tőke programja, amelynek célja a kapitalista átstrukturálás támogatása, és az, hogy zavartalanul folytassa a munkásosztály és a polgári osztályok jogai és életszínvonala elleni támadását. Ez a támadás elsősorban a bérek és a nyugdíjak megnyirbálására irányul, a munkakapcsolatok teljes szétverésére, a rugalmas és szerződéses foglalkoztatási formák általános alkalmazására, a nemzeti biztosító rendszerek és a gazdálkodók jövedelmének megsemmisítésére – tekintve hogy a közösségi költségvetésében drámai módon csökkentették a mezőgazdaság és az állattartás tekintetében rendelkezésre álló keretet, valamint a szociális ellátásokat –, továbbá az egészségügy, a jólét és az oktatás elüzlésére, a „költségvetési hiány” szellemével és a Stabilitási Paktum alkalmazásával riogatva. Az euró egységes használatát támogató nagytőke azt az utat választotta, hogy megerősíti az EU imperialista politikáit új politikai és stratégiai intervenciók mechanizmusokkal, például az Európai Külügyi Szolgálat, hogy ezzel megerősítse „harcoló csapatokkal” való katonai felkészülését és növelje térnyerését a NATO-val.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim! Spanyolország már negyedik alkalommal lép az Unió élére. De ez az első alkalom, hogy új szabályoknak kell megfelelnie, és az első alkalom, hogy munkáját a Lisszaboni Szerződés által előírt új intézményekkel együtt végzi. Ezek a körülmények különös jelentőséggel ruházzák fel Spanyolország szerepét, és növelik a rá háruló felelősséget, tekintettel arra, hogy a pénzügyi válság és az Európában végbemenő változások egybeesnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével. Egy viszonylag sikeres cseh elnökség és a svédek gyakorlott vezetése után Európa szeme az Ibériai-félszigetre irányul. A prioritásokat már hallhattuk, ezek a következők: az európai polgárok jogaival kapcsolatos munka, gazdasági fellendülés és pénzügyi ellenőrzés, a jog érvényesülésének támogatása és stratégia kidolgozása az európai államok belbiztonságára vonatkozóan – mindez egy időben az új szerződés teljes körű hatálybalépésével. Igen nagyra törő célok. Spanyolország előtt óriási lehetőség és kihívás áll, mert az új jogszabályt konkrét cselekvésbe kell átültetni és hozzá kell igazítani a dinamikusan változó globális helyzethez. Az Európai Unió vezetése a globális pénzügyi válság idején nem könnyű feladat. Annál türelmetlenebbül várom az eredményeket, és sok sikert kívánok az „új európai projekt” beindításához. Köszönöm.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

***

David-Maria Sassoli (S&D). - (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az olasz rendőrség múlt éjjel letartóztatott öt személyt, akik maffiatámadást akartak végrehajtani egyik kollégánk, Crocetta úr ellen, aki a Parlament képviselője és a szicíliai Gela városának egykori polgármestere.

A rendőrség szerint a támadás bármely nap bekövetkezhetett volna, mától, január 20-tól kezdődően. Emlékeztetni szeretném Önöket, hogy a belga hatóságoknak még megfelelő kíséretet kell biztosítaniuk Crocetta úr számára, akik már egy ideje rendőri védelem alatt áll Olaszországban, mint ahogyan erről a Parlament elnökségét is tájékoztatták.

Azt kérném az elnökségtől, hogy a tisztelt Ház és az Európai Parlament nevében tanúsítson szolidaritást kollégánk iránt, és tegyen intézkedéseket annak biztosítására, hogy Crocetta úr megfelelő védelemben részesüljön európai parlamenti képviselői feladatainak ellátása során.

6. Szavazások órája

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit lásd a jegyzőkönyvben)

6.1. Az európai ombudsman megválasztása (szavazás)

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretnék gratulálni Nikiforos Diamandouros úrnak európai ombudsmanná történő megválasztásához.

Ahogy a tavalyi jelentésében is rámutatott, a legfontosabb feladat az, hogy a polgároknak bizalmat építsünk az EU iránt, és ezzel mindannyian egyetértünk. Nagyon fontos, hogy mindannyian hozzájáruljunk ehhez a fontos munkához, mind intézményként, mind pedig egyénenként.

A Bizottság és az ombudsman közötti kapcsolatok mindig is kiválóak és igen konstruktívak voltak. Véleményem szerint az együttműködésünk most még inkább zökkenőmentessé és produktívá vált.

Az elvégzett vizsgálatokon keresztül az európai ombudsman és a munkatársai sokat tettek annak érdekében, hogy kialakuljon és megerősödjön egy szolgáltatási kultúra a Bizottságon belül. Nagyon fontos tanulságokat vontunk le a kritikus észrevételekből, és azt is láthatjuk, hogy egyre nő a hajlandóság a barátságos megoldásokra. Ennek a folyamatnak nem szabad megállnia, és tudom, hogy a Bizottság továbbra is szoros figyelemmel kíséri majd az ombudsman tevékenységét, és szívesen fogadja a javaslatait.

A következő évek érdekesek és nehezek lesznek az ombudsman számára. Itt természetesen a Lisszaboni Szerződés által kínált új lehetőségekre gondolok. Mint mindannyian tudják, a gondos ügyintézéshez való jogot az Európai Unió Alapjogi Chartája is biztosítja.

Semmi kétségem nincsen afelől, hogy az ombudsman még nagyobb mértékben hozzá fog járulni a demokrácia megerősítéséhez Európában. Ehhez az átláthatóságot és a szolgáltatásorientált intézményeket használhatja eszközül. Mindannyiunk feladata, hogy támogassuk őt a munkájában.

Még egyszer gratulálok tehát a kinevezéséhez, és sok szerencsét kívánok az előttünk álló fontos feladatok elvégzéséhez.

6.2. A Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztése a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióba behozott egyes ipari termékekre vonatkozóan (A7-0001/2010, Danuta Maria Hübner) (szavazás)

6.3. Az Európai Parlament határozata a Bíróság és a Törvényszék bíráit és főtanácsnokait kiválasztó testület tagjára irányuló javaslatról (szavazás)

6.4. Az AKCS-EK partnerségi megállapodás (Cotonou-i megállapodás) második felülvizsgálata (A7-0086/2009, Eva Joly) (szavazás)

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Az európai ombudsman megválasztása

Vito Bonsignore (PPE). - (IT) Ezzel a szavazással az Európai Parlament kifejezésre juttatta az európai ombudsman iránti bizalmát, akinek a megbízása a jelen Parlament megbízatási idejének végéig tart.

Mindenképpen hangsúlyoznom kell, hogy a szavazás eredménye nagyon kedvező mindannyiunk, azaz minden európai polgár számára. Az európai ombudsman a polgároknak az intézményeink által elkövetett hivatali visszasságokkal kapcsolatos panaszait kezeli. Az ombudsman beszámolt a Parlamentnek, megválaszolta azokat a kérdéseket, amelyek arra vonatkoztak, hogy hogyan lehetne a munkáját átláthatóbbá

tenni, és hogyan lehetne javítani a Parlament és az ombudsman munkatársai közötti együttműködést, valamint a nagyközönséggel folytatott kommunikációt.

Nagyon fontos szerepet fog játszani az európai polgárok védelmében, segíteni fogja őket az államigazgatással fennálló kapcsolataikban, és talán abban is, hogy az európai polgárok úgy érezzék, hogy közös Európában élnek. Mindannyiunk közös feladata, hogy csökkentsük az időnként rendkívül improduktív bürokrácia terheit.

Az Európai Unió még hatékonyabbá válhat, ha a polgárokat sikerül közelebb hoznia a történésekhez. Ezért azt remélem, hogy az új ombudsman fel tudja majd használni a korábbi tapasztalatokat, és tovább javítja majd az európai polgárokkal fennálló kedvező kapcsolatokat.

- Jelentés: Eva Joly (A7-0086/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, hogy az előadónk, Joly asszony és minden politikai csoport kiváló munkát végzett a jelentés összeállításában, amelyet jómagam és az Európai Néppárthoz (Kereszténydemokratákhoz) tartozó kollégáim is határozottan támogatunk.

A jelentésnek különösen azt a részét támogatom, amely rámutat arra, hogy a Cotonou-i megállapodás felülvizsgálatáról szóló tárgyalások során figyelembe kell venni egyrészt a pénzügyi válság következményeit, másrészt pedig a migráció hatásait, és mindennekfelett azt, hogy gátat kell vetni az illegális bevándorlásnak.

Ennek ugyanis rendkívül kedvezőtlen a hatása, mind az AKCS-országok gazdaságaira – amelyek a bevándorlás következtében elveszítik a fejlődéshez szükséges munkaerőt és képzett szakembereket –, mind pedig azokra az EU országokra, például Olaszországra, amelyeket a leginkább érint az illegális bevándorlás, és amelyeknek a befogadóképessége mind gazdasági, mind foglalkoztatási szempontból véges, és ezeket a határokat semmiképpen nem léphetik túl, ha nem akarnak társadalmi visszaesést.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, én a Joly-jelentés ellen szavaztam, noha úgy gondolom, hogy mind egyetértünk az egyik központi gondolatával, nevezetesen azzal, hogy olyan politikát kell folytatnunk, amelynek a fő célja az, hogy elősegítse az afrikai országok saját gazdaságainak a fejlődését, mert csak így tudunk szembeszállni az agyelszívással, és így tudjuk elérni, hogy a képzett afrikaiak végre a saját országaik fejlesztésének szenteljék magukat. Ezt értem és támogatom. Azt viszont nem értem, hogy ugyanez a jelentés miért érvel olyan makacsul az afrikai országokból történő kivándorlás és az Európába történő bevándorlás mellett? Végére is ez a legképzettebb, legdinamikusabb és leginkább vállalkozó szellemű afrikaiak agyelszívását segíti elő. Továbbra is fenntartom azt, hogy a Kék Kártya katasztrofális Európa számára, és különösen ártalmas Afrika és az afrikai emberek számára. Az említett „körkörös migráció” pedig csak vágyálom, mert ezek a bevándorlók soha nem térnek haza, és ezzel létrejön az illegális bevándorlás új táptalaja.

***

Daniel Hannan (ECR). - Elnök úr, ezen a héten, és ma különösen, a napirendünk szánalmasan gyenge, sivár és csonka volt. Hogy miért, azt mindenki tudja: ezt a hetet a háttérben folyó manőverezésekre fordítottuk. Ha máshol lennénk, azt mondanám, hogy füstös szobákban történő manőverezésre, de mivel Brüsszelben vagyunk, inkább füstmentes szobákat mondok.

Lebonyolítottuk a meghallgatásnak nevezett képtelenséget. Olyan jelöltek kerültek elő, akikkel kapcsolatban azt kell mondanom, hogy ebben a Házban még egyetlen olyan képviselővel sem találkoztam, aki azt gondolná, hogy az Európai Bizottság kezében koncentrálódott félelmetes hatalmat most az egész Európai Unió 27 legképzettebb emberének fogjuk adni. Ezek az emberek nemcsak végrehajtók lesznek, hanem joguk lesz jogszabályokat is kezdeményezni – ez a hatalmi koncentráció minden vonatkozásban rendkívüli, és még inkább az, ha arra gondolunk, hogy nem közvetlenül a választótestületüknek tartoznak elszámolással. Ez a legexkluzívabb választókerület Európában – 736 parlamenti képviselő döntheti el, hogy ki irányítsa a kontinenst.

Nem kell ahhoz euroszeptikusnak lennünk, hogy ezt visszatetszőnek találjuk. Számomra elképesztő, hogy ez a kontinens, amely exportálta a népképviselői kormányzat és a parlamenti demokrácia eszméjét, amely elvitte a demokrácia magjait távoli kontinensekre, ahol azok termékeny talajra találtak, most fejszét fog a kezébe az ősi fa ellen itt Európában. Ez a folyamat mindannyiunk számára szegény.

***

- Jelentés: Eva Joly (A7-0086/2009)

Syed Kamall (ECR). - Elnök úr, az EU-AKCS kapcsolatok vizsgálatakor a legfontosabb alapelv mindenképpen az legyen, hogy hogyan segíthetünk abban, hogy ezekben az országokban kiemeljük az embereket a szegénységből.

Amikor az AKCS-országok vállalkozóival beszélek, arról panaszkodnak, hogy még 40 évvel a függetlenségük elnyerése után is szenvednek a 40 évig tartó szocializmus problémáitól, és még mindig az elsődleges gazdaságtól függenek, és túlságosan nagy mértékben támaszkodnak a segélyekre.

Ezek a vállalkozók azt is el szokták mondani, hogy a kereskedelmi korlátok milyen károkat okoznak az országaiknak, és mennyire megdrágítják az élelmiszerek és a gyógyszerek importját a legszegényebb polgárok számára. Panaszkodnak az EU vámtarifa és nem vámtarifa jellegű korlátaira, és örülök neki, hogy az EU-AKCS már elkezdte lebontani a vámtarifák egy részét, ha a nem vámtarifa jellegű korlátokat még nem is.

Annak is örülök, hogy a Bizottság ténylegesen létrehozott egy olyan egységet, amely segíti a fejlődő országok vállalkozóit az EU-ba irányuló exportban. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a legfontosabb alapelv az, hogy a legszegényebbeket úgy tudjuk legkönnyebben kimozdítani a szegénységből, ha elősegítjük a kereskedelmet, és segítjük a szegényebb országok vállalkozóit.

Philip Claey's (NI). - (NL) Elnök úr, a 31. bekezdés, ami arra kéri a Bizottságot, hogy vegye fel a megállapodásba a körkörös migráció elvét, és ennek körkörös vízumok kiadásával történő elősegítését, önmagában is elegendő ok volt arra, hogy a Joly-jelentés ellen szavazzunk. A „körkörös migráció” ugyanis csak délibáb. Olyan dolog, ami csak a hivatalos EU dokumentumokban és hasonlóknak létezik, de – néhány kivételtől eltekintve – nem a való világban. A körkörös migráció úgy működik, hogy egy bevándorló korlátozott tartózkodási engedélyt kap, de ennek lejáratát után is Európában marad, és illegálisba vonul. Ez a valóság az úgynevezett körkörös migrációval. Valójában ösztönzi az illegális bevándorlást, és ezt a Bizottság és a Parlament is tudja. Ennek ellenére újra és újra használják ezt a kifejezést, hogy elhitessék az emberekkel, hogy sok bevándorló később visszatér a származási országába. Szerintem jobban tennénk, ha mielőbb abbahagynánk a valóság kendőzését.

***

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr, engedelmeivel szeretnék egy megjegyzést tenni az idő betartásával kapcsolatban, mert ebben a Házban túlságosan is gyakran előfordul, hogy a felszólalók túllépik a rendelkezésükre álló időt – és ebben senki nem akadályozza meg őket. Van, aki majdnem kétszer annyi ideig beszél, mint az megengedett. Kérem az elnököt és az alelnököket, hogy hassanak oda, hogy az időt mindenki betartsa a szabályok szerint, és hogy aki hozzá kíván szólni, annak legyen erre lehetősége.

***

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Az európai ombudsman megválasztása

Alfredo Antoniozzi (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, az európai ombudsman nagyon fontos szerepet játszik a polgárok számára, mert biztosítja azoknak az európai intézményeknek a megfelelő működését és átláthatóságát, amelyek mintegy 27 tagországot és majdnem 500 millió embert képviselnek. Ebben a Házban szeretnék rámutatni arra, hogy milyen fontos szerepet játszik az ombudsman az EU nyelveinek védelmében, mivel az elmúlt években számos panaszt kaptunk a nyelvi diszkriminációval kapcsolatban, és ezek a panaszok az olasz nyelvet is érintették. Ennél fogva örülök az európai ombudsman ismételt kinevezésének, és sok szerencsét kívánok neki a munkájához, és egyúttal kérem, hogy fordítson kellő figyelmet a nyelvek védelmére.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Üdvözlöm Nikiforos Diamandouros európai ombudsmanná történő ismételt megválasztását egy újabb ciklusra, 2014-ig. Támogatom az ombudsmant a következő elsődleges céljaiban: biztosítani kell, hogy az Európai Unió polgárai élvezzék a Lisszaboni Szerződés által biztosított előnyöket és erőforrásokat, és jobb együttműködésre kell törekedni a nemzeti és regionális ombudsmanokkal, nagyobb átláthatóságot biztosítva ezáltal európai szinten.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Teljes mértékben támogatom Nikiforos Diamandouros úr európai ombudsmanná történő ismételt megválasztását. Az európai ombudsman kivizsgálja az Európai Unió intézményeivel és szervezeteivel szemben felmerülő panaszokat. Az ombudsmannak független, pártatlan és nem részrehajló köztisztviselőnek kell lennie. Diamandouros úrról bebizonyosodott, hogy nagy szakmai hozzáértéssel és hatékonysággal állt ki a polgárok mellett. Attól sem riadt vissza, hogy kritikával illesse az

európai intézményeket, köztük az Európai Parlamentet is, ha szükséges volt. Most, hogy az EU Alapjogi Chartájának azonos a jogi értéke, mint a megállapodásoknak, biztos vagyok benne, hogy a charta, és különösen a megfelelő ügyintézéshez való jog fog állni Diamandouros úr ombudsmani munkájának középpontjában.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Egy olyan Európában, amely közelebb kíván kerülni a polgáraihoz, és jobban a szolgálatukra kíván lenni, elengedhetetlen, hogy az emberek tényleges ellenőrzést tudjanak gyakorolni az EU intézményei és szervezetei fölött. Pontosan ez az, ahol nélkülözhetetlennek bizonyult az európai ombudsman szerepe, mivel a polgárok jelentenek neki minden adminisztratív rendellenességet, megkülönböztetést, hatalommal való visszaélést vagy mulasztást, vagy olyan eseteket, amikor nem kapnak választ egy európai intézménynek vagy szervezetnek feltett konkrét kérdésekre.

Ebben a vonatkozásban üdvözlöm az új európai ombudsman következő öt évre történő megválasztását, és remélem, hogy megbízatása teljesítése során az Európai Unió alapértékei, vagyis a szabadság és az igazság fogják őt vezérelni. Így biztosítható, hogy az európai polgárokat jobb intézmények szolgálják, és a polgárok hatékonyabb ellenőrzést tudjanak gyakorolni ezek felett, így az egész EU erősebb, tisztességesebb és egységesebb lesz.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az európai ombudsmannak az a feladata, hogy megoldja a közösségi intézmények és szervezetek nem megfelelő működéséből adódó gondokat, akár saját kezdeményezésére, akár egy bizonyos panasz alapján. Ez azt jelenti, hogy az európai ombudsman segít a Polgárok Európájának létrehozásában, most, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lépett, és az Európai Unió Alapjogi Chartája jogilag kötelező erejűvé vált. Meg kell jegyeznünk, hogy a megfelelő ügyintézéshez való jog az európai polgárok alapvető joga, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikke is biztosít.

2001-ben az Európai Parlament jóváhagyott egy határozatot a helyes hivatali magatartási kódexről, amelyet az Európai Unió intézményeinek és szervezeteinek is tiszteletben kell tartaniuk. Véleményem szerint ennek a kódexnek európai jogszabállyá kellene válnia, amely jogalkotási koherenciával rendelkezne az EU-n belül, és garantálná, hogy az intézmények betartsák a legalapvetőbb elveket a polgárokkal fennálló kapcsolatokban. Nagyon lényeges, hogy az európai polgárok ismerjék a jogaikat, és tudják, hogy hogyan védhetik meg vagy állíthatják helyre azokat, ha sérülnének.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Elnök úr, az Európai Parlamentben lényegében minden évben értékeltük Diamandouros úr ombudsmanként végzett munkáját, amikor megvitattuk az általa beadott éves jelentéseket, és mindig a legjobb osztályzatokat adtuk neki. A két hivatali ciklusban végzett munkája során Diamandouros úr számos kezdeményezést indított annak érdekében, hogy növelje az ombudsmani hivatal ismertségét, ami azt jelentette, hogy egyre több polgár tudta igénybe venni a segítségét. A legutolsó adatok, amelyek 2008-ból származnak, 3406 panaszról szólnak az előző évi 3211-gyel szemben. Érdeemes megjegyezni azt a tényt, hogy az ombudsman nemcsak a hozzá benyújtható panaszok kivizsgálásával foglalkozott, hanem információkkal is szolgált a jogok követelésével kapcsolatban olyan esetekben, amelyek nem az ő hatáskörébe tartoznak.

Ezen felül Diamandouros úr értékes együttműködést kezdeményezett az egyes tagállamokban működő ombudsmanok között, ami lehetővé tette az információk és a jó gyakorlatok cseréjét. Az ő kezdeményezésére kapcsolattartókat neveztek ki a nemzeti ombudsmanok irodáiban, és az EU jogszabályainak végrehajtásáról és alkalmazásáról tájékoztatókat tesznek közzé az Ombudsman Newsletter-ben (Ombudsman Hírlévél). Ezek alapján őszintén gratulálok Diamandouros úrnak az eredményeihez, és európai ombudsmanná történő ismételt megválasztásához, és további gyümölcsöző kapcsolatra számítok az Európai Parlament jelenlegi ciklusa alatt.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Tisztelt kollégák, ma az ombudsmanunk, Nikiforos Diamandouros úr munkájának méltatása céljából kértem szót. Feladatait a szabályok betartásával végezte, függetlenül és feddhetetlenül. Zászlóvivője annak az eszmének, hogy az EU intézményei átláthatóak legyenek. Márpedig legyünk őszinték, kollégák: a polgáraink nem merülnek bele annyira az európai ügyekbe, mint amennyire mi szeretnénk. Ezért az EU intézményeinek úgy kell működniük, mintha üvegfal mögött ülnének. Ez az ombudsman eddig arról tett tanúbizonyságot, hogy képes ennek az elvnek megfelelően dolgozni, ezért üdvözlöm az ismételt megválasztását. Köszönöm szépen.

David Martin (S&D), írásban. – Nagyon örülök, hogy Nikiforos Diamandouros urat ismét európai ombudsmanná választották. A polgári jogok bátor bajnokaként ismertük meg, és örülök, hogy folytathatja a munkáját.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az ombudsman megválasztását célzó szavazásban Pierre-Yves Monette-re szavaztam. Ő volt az egyetlen, aki vette a fáradságot, és bemutatkozott az Európai Parlament független képviselőinek, és megválaszolta a kérdéseiket.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *írásban*. – (PL) Ma döntést hoztunk az európai ombudsman megválasztásáról. Ez a választás rendkívül fontos az Európai Unió polgárai számára, mert az európai ombudsman az emberi jogok védelmével foglalkozik. Megvizsgálja az EU polgároknak az európai intézmények helytelen működésével kapcsolatos panaszait. Ilyen módon az európaiak rendelkeznek bizonyos kontrollal az Unió minden testülete, hivatala, intézménye és ügynöksége felett.

Nagyon fontos tehát, hogy a polgáraink tisztában legyenek a jogaikkal. Tudniuk kell, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lépése után nőtt az EU intézmények működésére gyakorolt befolyásuk. Az új ombudsman szerint ezen felül az európai ombudsman szorosabban együtt fog működni más európai intézményekkel. Annak is örülünk, hogy az új tagállamok polgárai is élnek azzal a lehetőséggel, hogy panaszt emeljenek, amit az elmúlt években benyújtott panaszok viszonylag magas száma is jól mutat. Ez azt mutatja, hogy az új tagállamok lakóit érdeklik az Európai Unióval kapcsolatos kérdések, és nem közömbösek az EU iránt.

- Jelentés: Danuta Maria Hübner (A7-0001/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *írásban*. – (PT) A Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióba behozott egyes ipari termékekre a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztéséről szóló jelentés mellett szavaztam, mivel annak az a célja, hogy javítsa az Azori-szigeteken működő gazdasági szereplők (gyártók, forgalmazók, nagykereskedők és kiskereskedők) versenyképességét. A tervezett intézkedés stabilabb foglalkoztatást biztosítana az Azori-szigeteken, és így le lehetne győzni a sziget elhelyezkedéséből adódó gazdasági hátrányokat.

Az adók átmeneti felfüggesztése, ami lehetővé teszi az Azori-szigeteken és Madeirán működő gazdasági szereplők számára, hogy bizonyos mennyiségű nyersanyagot, alkatrészt és készterméket vámmentesen importáljanak olyan ágazatokban, mint például a halászat, a mezőgazdaság, az ipar és a szolgáltatások, kedvező feltételeket teremt a hosszú távú befektetésekhez.

Ezek az intézkedések a kis- és középvállalkozásoknak és a helyi mezőgazdasági termelőknek is sokat segítenek majd, mert munkahelyeket tudnak majd teremteni, és beruházásokat hajthatnak végre a legkülső régiókban. Tekintettel a jelenlegi gazdasági válságra, rendkívül fontos, hogy konkrét intézkedésekkel ösztönözzük a gazdaságot és stabilizáljuk a munkahelyeket.

Jean-Pierre Audy (PPE), *írásban*. – (FR) Kiváló lengyel kollégám, Hübner asszony által készített jelentés alapján a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióba behozott egyes ipari termékekre a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló állásfoglalás mellett szavaztam. Madeira és az Azori-szigetek regionális hatóságai, egyetértésben tagállamuk, Portugália kormányával, azt kérték, hogy átmenetileg függesszük fel a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételeket, hogy ezzel is javítsuk a helyi gazdasági szereplők versenyképességét, és stabilizáljuk a foglalkoztatást az Unió eme legkülső régióiban. Teljes mértékben egyetértünk azzal, hogy az Unió támogassa a speciális helyzetben lévő legkülső területeket, egészen addig, ameddig ez a tolerancia nem válik a spekuláció táptalajává, vagy nem tér el annak eredeti céljától.

Zigmantas Balčytis (S&D), *írásban*. – (LT) Támogatom a Bizottság azon javaslatát, hogy ideiglenesen függesszük fel a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott vámtételeket, mert úgy gondolom, hogy az EU-nak a gazdasági válság következményeivel küzdő régiókkal vállalt szolidaritását nem csak szavakban, hanem tettekben is ki kell mutatnia. Tudomásom szerint ez az intézkedés összhangban áll az Európai Gazdaságélénkítési Tervvel, hiszen a gazdasági válság eltérő módon érintette a különböző EU tagállamokat és régiókat, ezért gondoskodnunk kell arról, minden egyes tagállamban vagy régióban az adott konkrét gazdasági igényeknek megfelelő intézkedéseket tegyünk meg.

Mivel ezek a szigetek az idegenforgalomtól függenek, az pedig csökkenőben van, egyre nagyobb a veszélye a munkanélküliségnek és a kis- és középvállalkozások összeomlásának, és ez rendkívül súlyosan érintené a távoli szigetek lakosságát. A vámmentesség alkalmazásakor a Közösségnek arra is oda kell figyelnie, hogy az intézkedés elérje alapvető célját – segítse a helyi vállalkozókat és a helyi mezőgazdasági termelőket és kis- és középvállalkozásokat abban, hogy túléljék ezt a nehéz időszakot –, és hogy ezeket az elveket más EU tagállamokra is alkalmazzuk.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A legkülső régiók fejlődését olyan tényezők is súlyosan hátráltatják, mint a társadalom és a gazdaság szerkezete, a távoli fekvés és a szigetjelleg, a kis méret, a nehéz terepviszonyok és éghajlat, valamint a gazdasági függőség. Ez azt jelenti, hogy létfontosságú, hogy az Európai Unió továbbra is különös figyelmet fordítson ezekre a régiókra, felmérje a problémáikat és a lehetőségeiket, tanulmányozza, hogy miben mások és gyengébbek, mert csak így tudja megvalósítani a gazdasági és társadalmi fejlődésükhöz szükséges politikákat és intézkedéseket. Üdvözlöm a Tanács rendeletére vonatkozó javaslatot, mivel ez ösztönzést nyújt a fenntartható fejlődéshez, és elősegíti a legkülső régióknak a világgazdaságba történő integrálását. A Közös Vámtarifa vámtételek átmeneti felfüggesztése lehetővé teszi Madeira és az Azori-szigetek autonóm régiók számára, hogy leküzdjék a földrajzi helyzetükből adódó gazdasági hátrányokat, és szembeszálljanak a gazdasági válság sajátos hatásaival. Helyeslem a Madeira és az Azori-szigetek regionális hatóságai által elindított kezdeményezést, és azt, hogy elkötelezetten hozzá akarnak járulni a régiójuk fejlődési stratégiájához, amivel egyben hozzájárulnak az Európai Unió versenyképességéhez és fenntartható gazdasági fejlődéshez is.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztéséről szóló jelentés mellett szavaztam a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióba behozott egyes ipari termékekre vonatkozóan. A vámtételek felfüggesztése elősegíti a helyi gazdasági szereplők versenyképességének javítását, és hozzájárul munkahelyek teremtéséhez és fenntartásához is a legkülső régiókban, mivel ellensúlyozza a földrajzi elhelyezkedésből adódó gazdasági hátrányokat, miközben nem befolyásolja a belső piac konszolidációját vagy a szabad verseny elvét az EU-n belül.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Úgy vélem, hogy az autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztése elengedhetetlen ahhoz, hogy javítsuk a Madeira és az Azori-szigetek portugál autonóm régiókban működő gazdasági szereplők versenyképességét, és stabilabb foglalkoztatást biztosítsunk ezeken a szigetekeken.

A vámtételek felfüggesztése lehetővé teszi a Madeirán és az Azori-szigeteken működő helyi gazdasági szereplőknek, hogy vámmentesen importáljanak nyersanyagokat, alkatrészeket és késztermékeket, mivel ezeket a termékeket helyben fogják feldolgozáshoz vagy gyártáshoz felhasználni.

Ennek a kivételnek a jóváhagyása elengedhetetlen a portugál autonóm régiók fejlődéséhez, amelyek mindegyike nagymértékben az idegenforgalomra támaszkodik, ezért rendkívüli módon ki van téve ezen ágazat ingadozásainak. Ez azt jelenti, hogy a teljes gazdasági fejlődést a helyi gazdaság jellemzői és a földrajzi elhelyezkedés határozza meg.

Ennek fényében a helyi iparnak biztosított minden ösztönző segít a helyi lakosság életkörülményeinek javításában, és megnyitja a szigetekeken az utat munkahelyteremtéshez, ami nagyon lényeges a lakosság megtartásában és a fejlesztési feltételek kialakításában.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Közös Vámtarifa alapján alkalmazott vámtételek ideiglenes felfüggesztése lehetővé teszi a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régiókban működő gazdasági szereplők számára, hogy vámmentesen importáljanak bizonyos mennyiségű nyersanyagot, alkatrészt és készterméket. Ezeket a nyersanyagokat a mezőgazdasági termelésben és az ipari feldolgozásban és karbantartásban fogják felhasználni az autonóm régiókban.

A felfüggesztés 2019. december 31-ig lesz érvényben, és ezzel együtt olyan intézkedéseket is be kell vezetni, amelyek megakadályozzák, hogy a vámtarifák felfüggesztése következtében tisztességtelen verseny alakuljon ki. Így javítani tudjuk a kkv-k és a mezőgazdasági termelők versenyképességét Madeirán és az Azori-szigetek autonóm területeken.

Ez az intézkedés igazodik a szóban forgó legkülső régiók sajátos igényeihez, ezért ösztönözni fogja a gazdasági tevékenységeket, és ezzel elősegíti a foglalkoztatás stabilizálását. Madeira és az Azori-szigetek helyi gazdasága a belföldi és a nemzetközi idegenforgalomra támaszkodik, amelyre szintén hatással volt a jelenlegi gazdasági válság. Ez azt jelenti, hogy a vámtételek felfüggesztése teljesen indokolt, és várhatóan pozitív hatást gyakorol majd a régiók gazdasági fejlődésére.

Szeretném, ha az ilyen jellegű folyamatokban gyorsabb elemzéseket és döntéshozást tudnánk megvalósítani, hogy hatékonyabban és a kellő időben tudjunk reagálni.

Mindezek alapján a javaslat mellett szavaztam.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Madeira és az Azori-szigetek regionális hatóságai azzal a céllal kérték a Közös Vámtarifa Egyezmény alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztését

bizonyos ipari termékek importjára, hogy stabilabb termelékenységet és foglalkoztatást lehessen biztosítani ezekben a legkülső régiókban.

Egyetértünk a dokumentumban leírt javaslatok tartalmával. Úgy gondoljuk azonban, hogy a rendeletben megfogalmazott mezőgazdasági célokra kívül eső alkatrészeket is tekinthetnénk ipari célokra szükséges alkatrészeknek, különösen az energiaipar és a környezetvédelem terén, például az energiaipar számára, főleg az úgynevezett „tisztá energiákhoz” (szélerőmű, naperőmű stb.) szükséges alkatrészeket.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek 2019-ig történő felfüggesztése a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióiba behozott egyes ipari termékekre vonatkozóan rendkívül nagy jelentőségű az EU e legkülső régiói számára a jelenlegi globális gazdasági válságban. Létfontosságú a kkv-k és a helyi mezőgazdasági termelők támogatásához, mivel javítja a helyi gazdasági szereplők versenyképességét, és stabilabb foglalkoztatást biztosít ezekben a régiókban.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Madeira és az Azori-szigetek regionális hatóságai azért kérték a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztését, hogy megerősítsük a helyi gazdasági szereplők versenyhelyzetét, és stabilizáljuk a foglalkoztatást az Unió e legkülső régióiban. Annak biztosítása érdekében, hogy az importált termékek – legyenek azok akár nyersanyagok, akár alkatrészek vagy késztermékek - ne torzítsák a versenyt, olyan szabályozást fogunk bevezetni, hogy legalább két évig csak a szigetekeken működő helyi vállalatok használhatják azokat, és csak ezt követően adhatják el azokat az Unió más részeiben működő vállalatoknak. De hogyan lehet ezt a valóságban megvalósítani? Mivel erre nem kaptunk meggyőző magyarázatot, tartózkodtam a szavazástól.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a Bizottságnak a Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek 10 éves felfüggesztésére vonatkozó javaslatát a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régiókba behozott egyes ipari termékekre vonatkozóan, valamint Hübner asszony jelentését, amelyek együttesen

1. pozitív diszkriminációt valósítanak meg az Azori-szigetek és Madeira legkülső régiók javára, elismerve, hogy az adott régiókat érintő strukturális korlátok a jellegükből adódóan állandóak;
2. megteremtik a gazdasági tevékenységek élénkítésének és a foglalkoztatásnak a feltételeit a szigetcsoportokon, ezáltal hozzájárulnak a szigetek demográfiai stabilitásához.

Ez jó példa arra, hogy milyen kohéziót lehet elérni, ha az Európai Unió a szolidaritás elvére épít.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A legkülső régiók fejlődését távoli fekvésük, szigetjellegük, és az éghajlati és a nehéz földrajzi jellemzőik határozzák meg, valamint az a tény, hogy gazdaságilag korlátozott számú terméktől és szolgáltatástól függenek.

Az a rendelet, amelyről ma szavazunk, lehetővé teszi Madeira és az Azori-szigetek számára, hogy 2019 végéig számos készterméket vámmentesen importáljanak mezőgazdasági, kereskedelmi vagy ipari felhasználásra, valamint nyersanyagokat és alkatrészeket a mezőgazdaságban, feldolgozásban vagy ipari karbantartásban történő felhasználásra.

Ez a vámmentesség mindkét régió teljes területére kiterjed majd, nem csak a vámmentes övezetekre, ezáltal minden helyi gazdasági szereplő élvezheti az előnyeit.

Emlékszem, hogy ezt az ügyet egyszerűsített jogalkotási eljárással tárgyaltuk, hogy fel tudjuk gyorsítani. A Regionális Fejlesztési Bizottság Elnöke maga volt a javaslat előadója, ezáltal szavazásra lehetett azt bocsátani a plenáris ülésen anélkül, hogy először vitára bocsátottuk volna.

Nagyon örülök a végeredménynek, amely magában foglalja az általam javasolt módosításokat is, és számos olyan terméket magában foglal a Madeirai Vámmentes Övezet számára, amelyek már szerepeltek egy 2008-ban megszünt 2000. évi rendeletben, valamint további 2008-ban és 2009-ben benyújtott kéréseket is, amelyek nem szerepeltek a Bizottság eredeti javaslatában.

Állásfoglalási indítvány: B7-0042/2010

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Európai Parlament Jogi Bizottságának javaslata, mely szerint nevezzük ki Ana Palacio Vallelersundit az Európai Unió működéséről szóló szerződés 255. cikke szerint létrehozott bizottságba, elvileg üdvözlendő. Intézményi szempontból azonban érthetetlen, hogy egy hét

emberből álló külön bizottság miért tehet kötelező erejű javaslatokat a nemzeti kormányok számára. Ezért a javaslat ellen szavaztam.

Evelyn Regner (S&D), írásban. – (DE) A mai szavazásban, amelynek során arról döntöttünk, hogy kinevezzük-e Ana Palacio Vallelersundit abba a bizottságba, amely felméri a jelöltek alkalmasságát a Bíróság és a Törvényszék bírói vagy főtanácsnoki feladataira, a javaslat ellen szavaztam, mert az Európai Parlament által kinevezett személytől azt várom el, hogy a jelöltek kiváló jogi szaktudása mellett a társadalmi megfelelőségüket és kompetenciájukat is vizsgálja meg. Ebben a vonatkozásban nem bízom Palacio asszonyban, mert attól félek, hogy a bírák és a főtanácsnokok értékelése során nem venné figyelembe a társadalmi értékek és az emberismeret meglétét. Különösen a Lisszaboni Szerződésben meghatározott célok és értékek vonatkozásában – itt a szociális piacgazdaságot említettük – és az EU Alapjogi Chartájának az elsődleges jogban való rögzítettségét illetően a jövőben ez abszolút nélkülözhetetlen lesz a bírák és főtanácsnokok kiválasztásánál.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) A Közös Vámtarifa alapján alkalmazott autonóm vámtételek ideiglenes felfüggesztése a Madeira és az Azori-szigetek autonóm régióban behozott egyes ipari termékekre vonatkozóan várhatóan hosszú távú perspektívát nyit majd a befektetők számára, és lehetővé teszi, hogy a gazdasági szereplők elérjenek egy bizonyos szintű ipari és kereskedelmi aktivitást. Szocialistaként úgy gondolom, hogy ezeket az intézkedéseket mindaddig érvényben kellene tartani, ameddig ezek a régiók komoly gazdasági gondokkal küzdenek. Üdvözlöm a Bizottság javaslatát, mert az intézkedés bevezetése középtávon stabilizálni fogja a foglalkoztatást, valamint a gazdasági és társadalmi környezetet Európa e legkülső régióiban, amelyek sajátos gondokkal küzdenek. Kénytelen vagyok azonban felhívni a figyelmüket arra, hogy milyen kockázatokkal jár a vámtételek ideiglenes felfüggesztése olyan termékek esetében, amelyek ezekből az országokból származnak. Szorosan figyelemmel kell tehát kísérnünk a vámtételek felfüggesztésének a versenyre gyakorolt hatását.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 255. cikke értelmében az Európai Parlament egyike azon intézményeknek, amelyek jelölteket javasolnak abba a bizottságba, amelynek feladata véleményt formálni az Európai Bíróság bírói és főtanácsnoki pozícióiba jelentkező jelöltek alkalmasságáról. Tekintettel arra, hogy a bizottságnak csak hét tagja van, felelősségük pedig óriási, nagyon fontos, hogy mindannyian makulátlan hírnévvel és kimagasló képességekkel rendelkező személyek legyenek. Az Európai Parlament tagjaként, és a Lisszaboni Szerződés által biztosított új jogköröknek köszönhetően most nekem is van némi beleszólásom a bizottság hét tagja közül egynek a megválasztásába, és nagyon örülök Palacio Vallelersundi asszony jelölésének. Palacio Vallelersundi nyolc évig tagja volt az Európai Parlamentnek, és a képviselőtársai kétszer is megválasztották a Bizottsági Elnökök Értekezlete tagjának.

Elnöke volt a Jogi és a Belső Piaci Bizottságnak, valamint a Bel- és Igazságügyi Bizottságnak. Ezen felül az egyéb szakmai eredményei - például a Világbank főtanácsadójaként dolgozott, és ő volt Spanyolország első női külügyminisztere – sem hagynak semmi kétséget afelől, hogy ő a megfelelő személy erre a feladatra.

- Jelentés: Eva Joly (A7-0086/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Az AKCS-EK partnerségi megállapodás felülvizsgálatáról szóló jelentés mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy olyan fontos gondolatokat tartalmaz, amelyeket figyelembe kell venni a jelenleg folyó tárgyalások során.

Az lenne a kívánatos, hogy a szervezethez tartozó fejlődő országokkal fennálló kapcsolatunknak a különböző – kereskedelmi, fejlesztési, mezőgazdasági vagy akár halászati – európai politikák koherenciája képezze az elvi alapját.

Figyelembe kell vennünk a stratégiai partnerségi megállapodások által teremtett új helyzetet is. Ezek az elsősorban kereskedelmi megállapodások új platformokat teremtenek a parlamenti párbeszédhez, és tiszteletben kell tartanunk őket. Az előttünk álló új kihívásokra, például az éghajlatváltozásra vagy a gazdasági válságra megfelelő válaszokat kell adnunk, és azok bekerülnek az új Cotonou-i megállapodásba, amelynek a véglegesítése márciusban várható.

Az is fontos, hogy az AKCS-országokkal fennálló kapcsolatokra vonatkozó európai stratégia vegye figyelembe, hogy a legkülső régióink milyen közelségben és kapcsolatban állnak ezekkel az országokkal. A legkülső régiók lehetnek az EU elsődleges közvetítői a gazdasági partnerségi megállapodásokban. A legkülső régiók sajátos vetületet adnak az EU külső intézkedéseinek, így fontos szerepet játszanak egy igazi, kibővített szomszédsági politika kifejlesztésében.

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Francia kollégámnak, Joly asszonynak az AKCS (afrikai, karibi és csendes-óceáni térség) – EK partnerségi megállapodás (Cotonou-i megállapodás) második felülvizsgálatáról szóló jelentése mellett szavaztam. Egyetértek a jelentésben leírt állásponttal, amely szerint az AKCS-országokkal fennálló speciális szerződésnek az alkalmazását hozzá kell igazítanunk a jelenlegi válságokhoz, például az éghajlatváltozáshoz, az égből szökő élelmiszer- és üzemanyagárakhoz, a pénzügyi válsághoz és a súlyos afrikai szegénységhez. Az AKCS-országok az Európai Unió partnerei, és gondosan ápolnunk kell ezt a kapcsolatot annak érdekében, hogy legyenek szövetségeseink a globális kormányzásról szóló soron következő fontosabb tárgyalásokon.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Az AKCS-EK partnerségi megállapodás (a Cotonou-i megállapodás) második felülvizsgálatáról szóló jelentés mellett szavaztam. A jelentés időszerű, és helyesnek tartom, hogy a gazdasági partnerségi megállapodás kérdéséről folyamatosan tárgyaljunk. A Cotonou-i megállapodás elsődleges céljai a szegénység felszámolása, a fenntartható fejlődés támogatása, és segítségnyújtás az AKCS-országoknak a globális gazdaságba történő integrálódáshoz.

A megállapodásoknak és a jelenleg folyó és a jövőben folytatandó kereskedelmi tárgyalásoknak abban az irányban kell haladniuk, hogy teljesítsék és megerősítsék az EU és partnerei rendelkezéseit a gyermekmunkával kapcsolatban.

A Cotonou-i megállapodás 50. cikke a megfelelő munkakörülmények biztosítására és a gyermekmunka felszámolását célzó nemzetközi intézkedések javítására vonatkozik. A gyermekmunkával kapcsolatos kérdéseknek kiemelt fontosságot kell tulajdonítanunk az EU kereskedelmi megállapodásaiban.

Ezek alapján üdvözlöm a jelentés cikkeit, amelyek azt kérik, hogy az EU és az AKCS kezdjenek tárgyalásokat az AKCS-EU kapcsolatok 2020 utáni jövőjéről, és azt ajánlják, hogy ebben a folyamatban adjunk nagyobb szerepet a független feleknek, tehát olyan szervezeteknek, amelyek nem államok vagy kormányok.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – A Cotonou-i megállapodás második felülvizsgálatára nagyon nehéz körülmények között kerül sor, amikor a globális gazdaság válsággal küzd. Véleményem szerint a megállapodás felülvizsgálata lehetővé teszi, hogy felfrissítsük és megerősítsük az EU és az AKCS-országok közötti együttműködés legfontosabb alapelveit. A megállapodás aláírása óta sokat változott a helyzet, új kihívások és problémák merültek fel. A megállapodással kapcsolatos tárgyalásoknak olyan rendkívül fontos kérdéseket kell felölelniük, mint az éghajlatváltozás elleni küzdelem a fejlődő országokban, a hatalmas mennyiségű megújuló energiaforrás praktikus felhasználása, az élelmiszerválság és a megművelhető földek megszerzése.

Nagy figyelmet kell fordítani a migrációs problémákra is. Az elmúlt években tanúi lehettünk annak, hogy fiatal afrikaiak százai fulladtak a vízbe az EU partjai mentén. A tömeges bevándorlás a működésképtelen gazdaságok, az elszegényedés, az emberi jogok megsértése és sok más tényező együttes eredménye. Ezekkel egyértelműen foglalkozni kell a módosított megállapodásban.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – A Cotonou-i megállapodás második felülvizsgálatáról szóló jelentéstervezet mellett szavazok, amely felveti a fenntartható fejlődéssel és az AKCS-országoknak a globális gazdaságba történő fokozatos integrálásával kapcsolatos legfontosabb kérdéseket. Az olyan kérdések, mint az éghajlatváltozás, az energiabiztonság, a képzés és az oktatási ügyekben történő együttműködés elengedhetetlenek az AKCS-országok gazdasági és társadalmi fejlődéséhez. A globális felmelegedés, ami elsősorban a fejlődő országokat érinti, szintén lehetőséget teremt számunkra. A megújuló energiaforrások, amelyekkel ezek az országok rendelkeznek, nélkülözhetetlenek a gazdasági és társadalmi fejlődésükhöz, és lehetővé teszik, hogy az energiafüggetlenség irányába haladjanak, így segítenek a globális válság leküzdésében. Ugyanígy az oktatásra és képzésre fordított befektetés is fontos eszköz a szegénység, a munkanélküliség, az illegális bevándorlás és az agvellszívás elleni harcban, így hozzájárul az AKCS-országok fejlődéséhez, és segíti őket saját gazdaságaik felépítésében.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom a jelentést, amely azt mondja, hogy az AKCS-EK partnerségi megállapodás második felülvizsgálatának összhangban kell állnia a jelenlegi globális válsággal, és úgy kell megvalósítani, hogy teljes mértékben tiszteletben tartsuk az egyenlő felek közötti partnerség elveit. A megállapodás jelenlegi, második felülvizsgálata nagyszerű lehetőséget kínál arra, hogy szembenézzünk a pénzügyi, éghajlatváltozási, élelmiszer- és energiaválságokkal, és tanuljunk az eddigi hibákból, hogy értelmes változtatásokat végezzünk a Cotonou-i keretrendszerben, és erősítsük az AKCS egységét, kohézióját és szolidaritását. A jelentés az emberi jogi záradékok és szankciók fokozottabb megerősítését kéri. A jelentés kifejezi sajnálatunkat is azzal kapcsolatban, hogy a parlamentek (Európai Parlament, KPK és az AKCS-országok nemzeti parlamentjei) véleményét nem kérték ki a tagállamok, és nem tudtak beleszólni sem a döntéshozatali folyamatba, amelynek végén azonosították a felülvizsgálandó területeket és cikkeket, sem pedig a tárgyalási

mandátum létrehozásába. A Cotonou-i megállapodás elsődleges célja, hogy csökkentse, majd megszüntesse a szegénységet úgy, hogy összhangban áll a fenntartható fejlődés céljaival, és fokozatosan integrálja az AKCS-országokat a világ gazdaságba.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az AKCS-EK partnerségi megállapodás második felülvizsgálatáról szóló jelentés mellett szavaztam, hogy megvédjem azoknak a változtatásoknak a szükségességét, amelyek segítségével szembe tudunk szállni az előttünk álló nagy kihívásokkal, például az éghajlatváltozással, a pénzügyi válsággal és az élelmiszer válsággal.

Üdvözlöm azt a támogatást, amit a Parlament nyújtott az AKCS-országoknak, amelyek a klímaváltozást fontos kérdésként szeretnék kezelni a Cotonou-i megállapodás második módosított verziójában. Sajnos azonban a parlamentek (az Európai Parlament, a Pánafrikai Parlament és az AKCS-országok nemzeti parlamentjei) nem éltek azzal a lehetőséggel, hogy javaslatokat tegyenek, és a tagállamokkal együtt aktívan részt vegyenek a döntéshozatali folyamatokban, amelyek célja a fontos megállapodás felülvizsgálata.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Remélem, hogy a Cotonou-i megállapodás második módosított verziója segíteni fogja a fenntartható fejlődést az AKCS-országokban, és ez biztosítja majd a társadalmi kohéziót és segíti a szegénység elleni küzdelmet.

A válság hatásai – a klímaváltozással együtt – súlyosan érződnek az AKCS-országokban, és egyre rosszabbá válnak. Ennek fényében az élelmiszer-ellátás függetlensége létfontosságú. A természeti erőforrásokat megfelelően kell használni, és ösztönözni kell a megújuló energiaforrások használatát.

Garantálnunk kell azt, hogy minden AKCS-ország lássa annak a kereskedelmi keretrendszernek az előnyeit, amely legalább megfelel az előzőleg érvényben volt helyzetnek. Szerintem az Európai Fejlesztési Alapnak (EDF), amely a megállapodás keretében támogatja a fejlesztési együttműködési politikát, tartalmaznia kellene a Parlament költségvetési jogosítványait is.

Mindezek miatt a jelentés mellett szavaztam.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az előadóhoz hasonlóan mi is úgy gondoljuk, hogy a Cotonou-i megállapodás második felülvizsgálata jó alkalmat kínál néhány módosítás elvégzésére.

A jelentés olyan alapelveket határoz meg, amelyek megvalósításuk esetén elősegítenék a megállapodás jobbá tételét – ilyen például az AKCS-országok élelmiszer-ellátási függetlenségének és élelmezésbiztonságának védelme, valamint az adóparadicsomok elleni közdalem.

Ugyanakkor nem tudok egyetérteni néhány fontosabb gondolattal, például a nagyobb regionalizációra való törekvéssel az AKCS-EK kapcsolatokban, mivel ez nagy fenyegetést jelentene az AKCS-államok koherenciájára és erejére nézve.

Máshol pedig hiányzik a jelentésből az, amire pedig szükség lenne. Az a függőség és alávetettség, amelynek az AKCS-országok ki vannak téve, és az a szerep, amit a jelenlegi együttműködési és fejlesztési segélyek játszottak ennek az állapotnak a kialakulásában – fontos kérdés – nem kap elég figyelmet. Nem foglalkoznak továbbá azokkal a következményekkel sem, amelyek ezzel kapcsolatban felmerülhetnek az EU által javasolt gazdasági partnerség megvalósításából.

A számos AKCS-ország által felvetett fenntartásokat és ellenvetéseket fel kellett volna tüntetni a jelentésben az olyan prioritásaikkal együtt, mint például az Európai Fejlesztési Alap.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Tisztelt kollégák, nagy öröömre szolgál, hogy ma szólhatok a Parlamenthez, mivel olyan irányba tettünk egy lépést, ahol kiegyenlítettebb szerep jut a gazdagabb és szegényebb országok számára, miközben megerősítjük az emberi jogokat is. A megállapodás felülvizsgálata álljon összhangban az új világ igényeivel, amelyben élünk, és egyenlő felek partnerségére kell épülnie. Új világ köszöntött be, új gazdasággal, amelyben a javak tisztességes elosztása és a klímaváltozás az új prioritások. Szeretném felhívni a figyelmet a saját csoportom munkájára az Európai Parlamentben, mivel ők szúrták be a szegénység eltörlésére vonatkozó gondolatot a felülvizsgálatba.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Tagadhatatlan, hogy ez a jelentés tartalmaz néhány nagyon értékes javaslatot, és dicséretes szándékot. A megújuló energiaforrásoknak tulajdonított fontosság, az a kötelezettség, hogy az AKCS-országokban működő multinacionális vállalatok vallják be nyereségüket és adójukat, az élelmiszer-ellátási függetlenség koncepciójának felvétele, valamint Európa kritikája a migrációs

hullámok kezelése miatt mind-mind olyan javaslatok, amelyeket támogatunk. Nem mehetünk el azonban szó nélkül amellett, hogy ez a jelentés nem változtat semmit a Cotonou-i megállapodáson.

Az a megállapodás az Európai Uniónak a WTO ultraliberális logikájához történő ragaszkodását szimbolizálja. Minket azonban nem tudnak félrevezetni: az említett „fejlődés” nem más, mint az önző motivációk előtere, amelyek a lomái megállapodások lebontásához vezettek. Elítéljük a megállapodásban rögzített európai partnerségi megállapodások megvalósítását, és a Bizottság által fejlesztési segélyek formájában alkalmazott zsarolást, amelynek célja, hogy mi diktálhassunk, valamint az AKCS-országok gazdaságainak kifosztását. Azért szavazunk a jelentés ellen, mert nem akarjuk támogatni azt, hogy az Európai Unió félredobja az egyetlen olyan gazdasági együttműködési eszközt, amelyet nem a szabad és torzulatlan verseny iránti megszállottság irányít, sem pedig az, hogy bólogatunk az USA követeléseire a WTO-ban.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Haitin bekövetkezett legutóbbi tragédia is azt bizonyítja, hogy a partnerségi megállapodások nem megfelelőek a problémák megoldására. A Cotonou-i megállapodás második felülvizsgálata tehát kiváló alkatot teremt arra, hogy korrekciókat végezzünk az aktuális kihívásoknak megfelelően, például az éghajlatváltozás, az élelmiszer és a benzin árának meredek emelkedése, a pénzügyi válság, és a számos AKCS-országban tapasztalható súlyos nélkülözés alapján. Most kell olyan eszközöket kidolgoznunk, amelyek ténylegesen megoldják az érintett országok többségét folyamatosan gyötrő különféle problémákat.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak és a különböző képviselőcsoportoknak az általam teljes mértékben támogatott jelentés elkészítése során végzett kiváló munkájukhoz.

A jelentésből a Cotonou-i megállapodás felülvizsgálatáról szóló tárgyalásokat szeretném kiemelni. Az ilyen megállapodásokban valóban figyelembe kell venni a különböző kritikus tényezőket, például a pénzügyi válság hatásait, a migrációs mozgások növekedését, és mindenekelőtt az illegális bevándorlást.

Meggyőződésem, hogy kizárólag a gazdasági együttműködés megfelelő értékelése teszi lehetővé, hogy kontrolláljuk a válság negatív hatásait és következményeit, mind az AKCS-országok gazdaságai számára – amelyek elveszítik a munkaerőt, mégpedig a fejlődéshez szükséges képzett munkaerőt –, mind azon EU országok számára, amelyeket a legjobban sújt az illegális bevándorlás.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – Nagyon fontos, hogy a Cotonou-i megállapodást minden szempontból felülvizsgáljuk a legutóbbi fejlemények fényében, amelyek jelentős hatást gyakorolnak az AKCS-országokra. Elsősorban azonban a regionális integrációval kapcsolatos aggályokat szeretném kiemelni, amelyek nemcsak az AKCS-országokra, hanem a latin-amerikai országokra, különösen az Andokban élő lakosságra is vonatkoznak. Bizonyos kereskedelmi megállapodásoknak (amelyek a Bizottság tisztviselői szerint állítólag előmozdítják a fejlődést) az lehet az eredménye, hogy veszélybe kerül az országok közötti kereskedelem egy adott régióban, ezért a megfogalmazott fejlesztési célhoz képest – ami a regionális integráció elősegítése lenne – pontosan ellentétes hatást váltanak ki. Az Európai Uniónak folyamatosan át kell értékelnie kereskedelmi irányelveit és azok hatásait. Ennek elmulasztása, vagy a megfelelő intézkedések elmulasztása kedvezőtlen hatást gyakorolhat a hosszú távú fejlődésre.

Brian Simpson (S&D), írásban. – Meg fogom szavazni a jelentést, de el kell mondanom, hogy a Bizottság által támogatott bizonyos szervezetek, amelyeknek az volt a feladatuk, hogy kiosszák a projekteket az AKCS-EK partnerség keretében, nyakig merültek a korrupcióba, majd kirekesztő és megtorló kampányba kezdtek azon munkatársaik ellen, akik fényt derítettek erre.

Természetesen a Vállalkozásfejlesztési Központ (CDE) néven ismert szervezetre gondolok, amely a Bizottság támogatásával minden leplező munkatársat eltávolított a hivatalából, és nem sokat tett azért, hogy helyrehozza a szervezet irányításában és felső vezetésében elkövetett hibákat.

Amikor az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) megvizsgálta a CDE-t, és megállapította, hogy valóban korrupció történt, és hogy a Bizottság, mint a CDE vezetőségi tagja nem gyakorolt kellő gondosságot akkor, amikor a csalás történt, azt vártuk volna, hogy valami történik, és mindenképpen megvédi azokat, akik leleplezték a csalást. Nos, az Európai Bizottság legnagyobb szégyenére egyikre sem került sor.

Noha ma a jelentés mellett szavazok, azon gondolkodom, hogy a jövőben nem kellene-e részletesebben megvizsgálni, hogy a partnerségek EU-s oldala miért képtelen megfelelő pénzügyi ellenőrzést gyakorolni.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A Cotonou-i megállapodást, amelyet 2000-ben kötöttünk, és amely az EU és az afrikai, karibi és csendes-óceáni térség (AKCS) országai közötti kapcsolatokat szabályozza,

ötévente vizsgáljuk felül. Céljai között szerepel a szegénység felszámolása és az AKCS-országok fokozatos integrálása a globális gazdaságba, mégpedig a fenntartható fejlődés következetes betartásával. Az újabb felülvizsgálatra most a globális pénzügyi válság, a gyors éghajlatváltozás, az élelmiszer- és energiaárak emelkedése, valamint a föld használatáról és a külföldi befektetések fenntarthatóságáról folyó vita közepette kerül sor.

Legfőbb ideje, hogy megerősítsük a parlamenti ellenőrzést az egyes országok stratégiái és az Európai Fejlesztési Alap (EFA) felett, és következetességre törekedjünk a kereskedelmi, külügyi és fejlesztési politikánkban. Ideje, hogy holisztikus módon közelítsük meg az éghajlatváltozást, és a lehető legnagyobb figyelmet fordítsuk a megújuló energiaforrásokból származó energiafajtákra. Ideje, hogy gátat vessünk a fejlődő országokból kiinduló jogellenes pénzmozgásoknak, és megreformáljuk az Európai Fejlesztési Bank (EFB) működését úgy, hogy nagyobb átláthatóságot érjünk el az adóparadicsomokkal kapcsolatban. Ideje felismernünk, hogy a föld tulajdonjoga és a tiszta vízhez való jog alapvető jogok. Ideje beismernünk, hogy a természeti erőforrások méltányos elérhetősége segíthet abban, hogy kiemeljük az embereket a szegénységből. Mindezeket a jelentés is hangsúlyozza, ezért támogatom.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Joly asszonynak az AKCS-EK partnerségi megállapodásról szóló jelentésének elfogadásánál tartózkodtam a szavazástól.

A jelentés számos olyan konkrét javaslatot tartalmaz a megállapodás – közismertebb nevén a Cotonou-i megállapodás – újratárgyalásával kapcsolatban, amelyet magam is támogatok.

Egyetértek például azzal, hogy mérjük fel a világ legszegényebb országainak helyzetét, és nézzük meg, hogy mit mondhatunk el róluk az éghajlatváltozás, a demokrácia, az emberi jogok, az agyelszívás és a korrupció szempontjából, és milyen állapotban van a gazdaságuk, ezen belül különösen a mezőgazdaságuk.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport által előterjesztett és a plenáris ülésen elfogadott módosítások azonban teljesen megváltoztatják a jelentést. Erre konkrét példa a 3. módosítás, amely megtagadja az egyes országok lakosságától azt a jogot, hogy meghatározzák a saját agrárpolitikájukat.

Iva Zanicchi (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az AKCS-EK partnerségi megállapodás (a Cotonou-i megállapodás) második felülvizsgálata mellett szavaztam. Ezt a megállapodást, amely az Európai Unió és a 77 AKCS-ország közötti politikai, kereskedelmi és fejlesztési együttműködési kapcsolatokat szabályozza, és amely a 2000-től 2020-ig terjedő időszakra vonatkozik, 2005-ben már felülvizsgáltuk egyszer.

A második felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket illetően jogosak azok az igények, hogy a megállapodásba építsünk be ad hoc rendelkezéseket az éghajlatváltozással kapcsolatban, vizsgáljuk felül a megújuló energiaforrásokra vonatkozó rendelkezéseket, bővítsük a vidékfejlesztéssel és az élelmiszer-biztonsággal kapcsolatos rendelkezéseket, és tegyünk nagyobb erőfeszítéseket az illegális pénzmozgások és az adóparadicsomok visszaszorítására.

Biztos vagyok abban, hogy ez a felülvizsgálat tovább erősíti majd az EU és az AKCS-országok között fennálló partneri kapcsolatokat, és nagyobb szinergiát és együttműködést biztosít a közös célok eléréséhez.

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.35-kor felfüggesztik és 15.10-kor folytatják)

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. SWIFT (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a SWIFT-ről szóló tanácsi nyilatkozat vitája.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, ez egy tanácsi nyilatkozat egy programról, amely egy megállapodás az Európai Unió és az Egyesült Államok között, mint tudják, a terrorizmus

finanszírozásának nyomon követésére, a célja pedig a finanszírozásra vonatkozó adatok cseréje és az adattovábbítás, és véleményem szerint ezt mindenki jónak tartja. Ez a megállapodás az utóbbi néhány hónapban már érvényben volt. Jól bevált, és biztosítja a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program céljaira szánt információáramlás folytonosságát.

Ez a megállapodás hivatalosan január 31-én lejár. Ezért a svéd elnökség előző hivatali ideje alatt a Tanács fontolóra vette, hogy a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program folytatásának biztosításáról szükséges lenne megállapodást aláírni. E célból a Tanács 2009. november 30-án határozatot fogadott el a TFTP-ről (terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program) szóló megállapodás aláírásáról.

Ez egy ideiglenes megállapodás. Ezért csak egy rövid időszakra érvényes, 2010. október 31-én lejár. A Tanács által tavaly elfogadott ideiglenes megállapodás tehát mindenképpen érvényét veszti, hacsak az Európai Parlament ezt megelőzően nem hoz 2010-ben döntést.

Ez a jelenlegi helyzet. Azóta a Bizottság nem adott ki közleményt a megállapodás tartalmáról, amely az Európai Parlament előtt még mindig nem ismert, de most elmondhatom Önöknek, hogy ez a jövő hét folyamán, január 25-én meg fog történni. Január 25-én tehát az Európai Parlament meg fogja kapni ezt a közleményt. A megállapodás megfelelő fordításban a Parlament elé fog kerülni, hogy elnyerje a Parlament jóváhagyását.

A Bizottság szerint ez eddig a következő okból nem történt meg: a Bizottság nem fejezte be a szükséges fordításokat, és ezért a Tanács nem kapta meg azokat a Bizottságtól. Ahogy mondtam, a különböző nyelvű verziók még nincsenek készen, és mint tudják, a Tanács csak akkor bocsáthatja a Parlament elé a dokumentumot, a megállapodást, ha a különböző nyelvű verziók elérhetők, ez pedig a Bizottságtól függ. Ez január 25-én meg fog történni.

A jövőre nézve ezenkívül és egy végleges, nem pedig ideiglenes megállapodás céljából a Bizottságnak szándékában áll ajánlásokat tenni egy hosszú távú megállapodás létrehozására, nem egy olyan megállapodásra, amely jövő októberben lejár, tehát nem egy olyanra, amelyről most van szó, hanem egy hosszú távúra. El kell kezdeni foglalkozni ezen hosszú távú megállapodással és annak megtárgyalásával a Lisszaboni Szerződés nyújtotta új jogalappal összhangban, amelynek alapján az Európai Parlamentet teljes körű részvétel illeti meg. Az Európai Parlamentnek már teljes körű részvétele van ezekben a megállapodásokban, és ez így lesz a küszöbön álló megállapodás esetében is, amellyel kapcsolatban a Bizottság még nem tett ajánlásokat.

Befejezésül szeretném elmondani, hogy ez egy kiemelkedően fontos ügy. Ez az eljárás, ez a program a terrorizmus elleni küzdelmet szolgálja. A detroiti incidens megmutatta, hogy a veszély és a fenyegetés továbbra is fennáll, és ezért a tagállamok nem engedhetik meg, hogy a TFTP rendelkezésére bocsátott, finanszírozásra vonatkozó adatok folyamatos áramlása megszűnjön. Judge Bruguière ezt magyarázta novemberben a Parlament előtt adott nyilatkozatában. Elmondta, hogy véleménye szerint számos tagállam számára hasznosak és előnyösek voltak az Egyesült Államok számára a terrortevékenység felderítése és megelőzése érdekében nyújtott információk.

Ez arra ösztönözte a Tanácsot, hogy az előző svéd elnökség alatt egy új megállapodás ideiglenes alkalmazását tegye lehetővé annak érdekében, hogy elkerüljük a jelenlegi érvényesség január 31-i lejártát és az információáramlás bármiféle felfüggesztését. Ez volt a Tanács egyetlen lehetősége, és természetesen érthető a Parlament azon álláspontja, hogy meg akarja kapni a szükséges információkat. Ahogy azt már elmondtam, ez azért nem történt még meg, mert az Európai Bizottság késlekedik a megfelelő fordítások elkészítésével.

Manfred Weber, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, López Garrido úr, hölgyeim és uraim, a vita során eleinte természetesen számos európai parlamenti képviselő frusztrált és ingerült volt, mivel ismét az volt a benyomásunk, hogy gyorsan, még a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt áterőltetik a Tanácsban a dolgokat. Ezért most hálás vagyok a Tanácsnak, hogy rájött, hogy jó dolog a Parlamenttel konzultálni, a ratifikálási folyamatban az új Lisszaboni Szerződést alkalmazni, és megadni a Parlamentnek a lehetőséget, hogy megítélje, hogy ez a megállapodás alkalmazandó-e vagy nem.

Ebben a jogalkotási folyamatban, ha most elkezdjük, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport világos döntéshozatali kritériumokat fog alkalmazni. Az éremnek két oldala van. A PPE képviselőcsoport egyrészt azt a világos elvet vallja, hogy az európai adatokra – legyenek azok bárhol tárolva – európai adatvédelmi szabványokat kell alkalmazni. Azt valljuk, hogy fellebbezési jogot kell biztosítani azok számára, akik úgy érzik, hogy adatellenőrzés során méltánytalanul bántak velük. Alapelvünk az, hogy adatokat ne egy általános szabály alapján lehessen továbbadni, hanem csak egyedi esetekben, és csak akkor, ha az illető gyanúsítja valamilyen. Ezt nagyon fontosnak tartjuk.

Az érme másik oldala pedig az, hogy természetesen együtt akarunk működni az Egyesült Államokkal. Együtt akarunk működni az USA-val, aki partnerünk a terrorizmus elleni küzdelemben. Nem akarunk olyan helyzetet, amelyben az egyes államokra – amennyiben a megállapodások lejárnak – nagy nyomást gyakorolnak, mint pl. Belgiumra, mert akkor előfordulhat, hogy az államok kétoldali alapon kezdenek el eljárni. Alapos megfontolásra van szükség. Mi, a PPE képviselőcsoport figyelmet fogunk szentelni ennek, ha előterjesztésre kerül a jogalkotási javaslat.

Megint arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy ne alkalmazza az időhúzás taktikáját, hanem bocsássa rendelkezésünkre a szöveget, hogy tudjunk vele foglalkozni. A Parlament képes gyorsan dolgozni, és képesek leszünk gyorsan megvitatni ezt az ügyet. Akkor a minisztereken múlik majd – hogy teljesen egyértelműen fogalmazzak: a belügyminisztereken –, hogy meg tudják-e győzni a Parlamentet, hogy a megállapodásban javasolt módszerek valóban szükségesek-e a terrorizmus elleni küzdelemhez.

Nyitottak vagyunk erre a folyamatra, de a Parlamentet még meg kell győzni, és ezt a minisztereknek kell megtenniük.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, komoly jogalkotási folyamat veszi most a Lisszaboni Szerződéssel kezdetét.

López Garrido úr, Ön azt állítja, hogy a fordítások, illetve a fordítások hiánya egy ilyen érzékeny területen késedelmet okozhat, és ezt nekünk egyszerűen el kell fogadnunk, akkor a legnagyobb tisztelettel azt kell mondanom, hogy ez csak kifogás, amellyel magát akarja védeni, és egy kicsit megnyugtatni minket. Azonban ezt az érvet nem tudjuk komolyan venni. Tudomásul veszem, hogy ezzel érvelt, de elfogadni nem tudom.

Valójában valami teljesen másról van itt szó: nem akarják az Európai Parlament részvételét. Ez ilyen nagy horderejű, nemzetközi megállapodások esetén egyszerűen megengedhetetlen. Azt akarjuk, hogy a Parlament az első naptól fogva valóban részt vehessen ennek a megállapodásnak a végrehajtásában. Hogy miért? Buzek úr, a Ház elnöke nagyon pontosan megfogalmazta ezt levelében, amikor azt írta, hogy a SWIFT-megállapodás lehetőséget ad a polgárok számára a legtöbb tagállamban az alkotmány által és ugyanakkor az Alapjogi Charta által is biztosított, alapvető szabadságok széles körű megsértésére.

Ha egy ilyen megállapodás alapján olyan végrehajtási intézkedésekre kerül sor, amelyek sérthetik a polgárok alapvető szabadságait, akkor teljes mértékben biztosítani kell a polgárok jogvédelmét jogaik ilyen sérülése ellen. Ez azt jelenti, hogy minden szempontból biztosítani kell az adatvédelmet, biztosítani kell az adatok bizonyos, ésszerű idő utáni törlését, és pontosan meg kell határozni a polgárok fellebbezési lehetőségeit alapvető jogaik megsértése esetén. A jogállamiság elvének egyik alapvető eleme az, hogy a polgároknak lehetőségük van megvédeni magukat, ha az állam törvénytelenül jár el velük szemben.

Az Európai Unió el nem készült fordításokra hivatkozva nem szakíthat ezzel a mind a 27 tagállamban kőbe vésett jogi hagyománnyal. Ha valóban meg akarjuk alapozni európai szinten is a jogállamiságot, akkor európai szintre is át kell vinni a biztonsági okokból történő beavatkozás szükségességének modelljét és a polgárok jogos védelmét.

A Tanácsnak ezért el kell magyaráznia nekünk, hogy miben fog a SWIFT-megállapodás hozzáadott értéke állni, amennyiben most – ahogy a Tanács akarja – ideiglenesen hatályba lép. Nem akarok most arról beszélni, hogy számos amerikai biztonsági szolgálat megsértette az adatvédelmet. Előfordulhat, hogy valaki robbanóanyagot tesz az alsónadrágjába, és átrepüli az Atlanti-óceánt. Ez az amerikai titkosszolgálatok eddigi intenzív, biztonsági munkájának az eredménye. Nem múlhat ezen.

Nem értem, miért kell most gyorsított eljárásban eljárunk, amikor már február 1. óta van egy megállapodás az EU és az Egyesült Államok között az ideiglenes jogsegélyről, amelynek 4. cikke pontosan meghatározza, hogyan kell továbbadni a bankadatokat alapos gyanú esetén. Ez azt jelenti, hogy a SWIFT-megállapodás hatályba lépése nem jelent hozzáadott értéket a védelem szempontjából.

Ezért egyáltalán nem érthető, mire ez a nagy sietség – erre mondjuk németül, hogy „kutyafuttában tenni valamit” –, és nagyon határozottan meg kell fogalmaznunk a Tanács felé egyhangú kívánságunkat: bocsássák rendelkezésünkre a megfelelő dokumentumokat! A szükséges gyorsasággal meg fogjuk vitatni az ügyet, és le fogjuk zárni a parlamenti eljárást, mivel biztonságot szeretnénk, de nem csak a biztonsági szervek számára; biztonságot akarunk a polgárok számára is, akiket ezeknek a biztonsági szerveknek kellene megvédeniük. Szerintem ez ennek a megállapodásnak az értelme, de azt is akarjuk, hogy a jogszabály megfelelő legyen.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, kezdjük a jó hírrel: a spanyol elnökség bejelentette, hogy január 25-én, hétfőn, azaz jövő hétfőn előterjesztik a dokumentumot

– ezt feljegyeztem magamnak. Tehát ez azt jelenti, hogy egy hetünk van megvitatni a Parlamentben; ezek a tények.

Elnök úr, az a kérésem – ezt már jeleztem, és reményeim szerint a többi képviselőcsoport is támogatni fog ebben –, hogy az Elnökök Értekezletén hozzanak döntést, hogy tartsanak bizottsági ülést és ülést is ezen ideiglenes megállapodás felülvizsgálatára, mivel nem lenne értelme, hogy hatályba lépjen február 1-jén, mielőtt a Parlament megvitatta volna.

Ezért két lehetőség van, Zapatero úr: igen vagy nem. Azt mondhatom, hogy az 'igen' elnyerése számos feltételen fog múlni; ezt fontos tudni, és január 25. előtt választ kell kapnunk erre. A Parlament által megfogalmazott feltételekre nem érkezett válasz.

Ezek a feltételek a következők: először is az, hogy a Parlamentet teljes körűen tájékoztatni kell, és meg kell adni neki minden szükséges információt; másodszor, hogy a Parlamentnek részt kell vennie a végleges megállapodás tárgyalásaiban; harmadszor pedig a megállapodás tényleges tartalmára vonatkozóan van összesen kilenc különleges feltétel, amelyeket az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság fogalmazott meg, és amelyeket a Parlament is elfogadott.

Kérésünk Önökhöz nagyon egyszerű: nemcsak az ideiglenes megállapodást kell január 25-én megküldeniük nekünk; hanem a Parlament három kérésére is meg kell adniuk a három választ. Amennyiben három kérésünkre pozitív választ kapunk, akkor van esély arra, hogy elfogadjuk a megállapodást. Ha három kérésünkre nem kapunk pozitív választ, akkor a szavazás eredménye valószínűleg inkább negatív lesz – mindenesetre az én képviselőcsoportomnak ez a véleménye.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a szavazás negatív eredménye azt fogja jelenteni, hogy az ideiglenes megállapodás nem fog hatályba lépni február 1-jén. Ez a jelenlegi helyzet, és ezért holnap mindenesetre fel fogom szólítani az Elnökök Értekezletét a megfelelő bizottság összehívására és az ideiglenes megállapodást tárgyaló ülés megtartására.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Parlament most teljes frusztrációját a spanyol elnökségre zúdítja, amely még csak most lépett hivatalba. Az elnök most kénytelen ezt az egész Tanács nevében elviselni, de úgy gondolom, hogy neki is része van az ügyben. Dühítő, hogy a 21-es és 22-es helyeken nem ülnek ott a Bizottság képviselői, mivel ha jól értem, a Bizottságnak kötelessége lett volna az egész folyamatot előmozdítani, miután a Parlament felszólított a jóváhagyási eljárás elindítására. De a Bizottság nem teljesíti a kötelességeit, és távol maradt a vitától.

Nem akarom ismételtetni, amit képviselőtársaim már elmondtak, de szeretném elmondani, hogy véleményem szerint nagyon veszélyes lenne, ha a Tanács hatályba léptetné ezt az ideiglenes SWIFT-megállapodást anélkül, hogy a Parlament előbb szavazna arra, amit be akarnak nyújtani nekünk. Szerintem ez az eljárás – ha ebben az örült tempóban, vagy ahogy Schulz úr helyesen mondta, kutyaftutában folytatják, hogy február 1-jére átnyomják – nemcsak a Parlament provokálása, hanem a szerződések megszegése is, a Lisszaboni Szerződés megszegése, amely éppen most lépett életbe – és ez felelőtlen lépés.

Sürgősségi esetekben lehetőség van a lényeges információk cseréjére kétoldalú megállapodások révén az USA-val és bármely más országgal a világon, amellyel ilyen megállapodás létezik. Tehát nincs ok a sietségre.

Szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy az EU polgárai érdeklődéssel figyelik, hogyan reagálunk a nagyra becsült Lisszaboni Szerződésre. Ha ezen a ponton nem biztosítjuk a parlamentáris ellenőrzést, ha elfogadjuk a nemzeti adatvédelmi törvények és az Alapjogi Charta – amelyre annyit hivatkoztunk a Lisszaboni Szerződés vitájában – megszegését, az szerintem egyfajta kamikaze akció lesz, amely egyáltalán nem lesz igazolható. López Garrido úr, Ön és a Bizottság viselik a felelősséget ezért.

Szeretnék még valamit kérni Öntől. Most kaptam egy üzenetet, amely szerint a SWIFT-megállapodást bizonyos nyelveken már közzétették. Elmondanám, kérem, hogy mely nyelveken és mikor tették közzé a megállapodást a Hivatalos Lapban, és hogy az Európai Parlament számára miért nem tették még elérhetővé ezeket a fordításokat?

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a közelmúlt eseményei ismét arra emlékeztettek bennünket, milyen fontos az információk megosztása az EU polgárainak biztonsága érdekében. A SWIFT ebben értékes eszköz. Nemrégiben Washingtonban volt szerencsém találkozni az USA kormánytisztviselőivel, köztük David Cohen úrral, az amerikai pénzügyminisztériumnak a terrorizmus finanszírozását vizsgáló államtitkárával, és biztonságérzettel töltöttek el a többszintű biztonsági rendszerek,

a biztonsági berendezések és a független felügyelet, amelyek reményeim szerint biztosítani fogják, hogy az új megállapodás végrehajtása kifogástalan legyen.

Van azonban egy terület, amellyel kapcsolatban komoly aggályaim vannak, ahogy annak már mások is hangot adtak: a Tanács nem megfelelő konzultációja a Parlamenttel és a Bizottság állítólagos késedelme. Elengedhetetlen, hogy a Parlamentet és a Parlament megválasztott képviselőit gyakran és megfelelően tájékoztassák, és nem szabad a Parlament hozzájárulását retrospektív eszközzé tenni. Ha a Tanács mégis így tesz, azzal azokat a demokratikus elveket és értékeket aknázza alá, amelyeket a Parlament és ez az ülésterem mindennél nagyobbra becsül. Nagyon remélem, hogy a Tanács és természetesen az elnökség figyelembe fogja venni ezeket az észrevételeket.

Rui Tavares, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, az egész folyamat során sértő, szinte megalázó módon bántak a Parlamenttel. Elfogadhatatlan, hogy azt mondják nekünk, hogy a fordításokra kell várnunk, amikor kiszivárogtatott információk alapján tudjuk, hogy a sajtóban számos változat kering.

Ráadásul a megegyezés vázlatát egy pénteki napon mutatták be nekünk Brüsszelben, amikor az európai parlamenti képviselők Strasbourgba mentek. Csak egyetlen európai parlamenti képviselő volt Brüsszelben. Történetesen én voltam az.

A Bruguière-jelentésre, azaz egy titkos jelentésre való állandó hivatkozás is elfogadhatatlan. Ez nem túl meggyőző, hiszen mindenki, aki olvasta a Bruguière-jelentést, tudhatja, hogy szinte egyáltalán nem tartalmaz empirikus adatokat.

Elfogadhatatlan, hogy azt mondják, hogy ez egy előzetes jelentés, hiszen az elmúlt kilenc hónapban gyűjtött adatok öt éven belül kerülnek az amerikai kormányzathoz, lehetséges, hogy már nem is az Obama-kormányhoz, hanem a Sarah Palin-kormányhoz. Hogyan érezhetik magukat így biztonságban az európai polgárok? Nyilvánvalóan nem hagytak nekünk más lehetőséget, mint hogy nemet mondjuk erre a megállapodásra - nem könnyítik meg az életünket.

Azzal, hogy nemet mondunk a megállapodásra, szívésséget teszünk a Bizottságnak, mivel van két új biztos, Malmström asszony és Reding asszony, akikről biztosan tudjuk, hogy képesek lesznek tárgyalások útján a lehető legjobb megállapodást elérni, és abban is biztosak vagyunk, hogy ezt meg is fogják tenni.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Elnök úr, az utóbbi években nagyon sok intézkedés került elfogadásra – többek között a Tanács által – a terrorizmus elleni küzdelem ürügyén. Azonban ezen intézkedések közül sok nem áll elfogadható arányban a terrorizmus jelentette tényleges fenyegetéssel. Épp ellenkezőleg, ezen intézkedések a polgárok jogainak elfogadhatatlan korlátozásait eredményezték. Semmiképpen nem kivétel ez alól a SWIFT-megállapodás által bevezetendő, semmiféle gyanúhoz nem kötött szisztematikus adatcsere sem. Még a nem éppen az adatvédelem iránti elkötelezettségéről híres Német Szövetségi Bűnügyi Hivatal is elismerte ezen intézkedés aránytalanságát. Véget kell vetnünk annak, hogy folyamatosan korlátozzák a polgárok jogait, és nem szabad elfogadnunk az ideiglenes megállapodást.

A Tanács módszereivel kapcsolatban szeretném még egyszer világosan elmondani, hogy az USA mindenféle korlátozás nélkül vizsgálta és tárolta a SWIFT-felhasználók adatait. Azonban a Tanács nem szankcionálta ezt az eljárást, hanem legalizálta! Természetesen én is sürgetem a Tanácsot, hogy minden, az üggyel kapcsolatos információt bocsásson az Európai Parlament rendelkezésére.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Azt hiszem, Harms asszony mondta, hogy valamelyik nyelvi változatot már közzétették. Nekem nincs ilyen információ. Ellenőrizni fogom, és írásban ismertetem a helyzetet. Azt mondtam el Önöknek, hogy a február 1-jén ideiglenesen hatályba lépő megállapodás január 25-én az Európai Parlament elé fog kerülni. Összhangban az európai joggal, a Lisszaboni Szerződés 218. cikkével és a bécsi egyezményrel az aláírt megállapodások ideiglenesen hatályba léphetnek. Tehát ez törvényes.

Az Európai Unió és természetesen a Tanács számára fontos, hogy a megállapodás hatályban is maradjon. Fontos, hogy a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó programról szóló megállapodás hatályban maradjon. Úgy gondoljuk, hogy ez egy pozitív lépés, amely a terrorizmus elleni küzdelmet és az Egyesült Államokkal való együttműködést szolgálja, amely megbízható állam, a partnerünk, szomszédunk, és ugyanaz a célja, mint nekünk: a terrorizmus elleni küzdelem. És ennek semmi köze a fordítások késlekedéséhez, ami nem csak kifogás, Schulz úr. És Weber úr, nem az időhúzás taktikájáról van szó.

Mint tudják, néhány hete vagy hónapja a svéd elnökség, a Tanács felajánlotta, hogy egy nyelven elküldi a dokumentumot a Parlamentnek, de a Bizottság szerint ez nem lett volna lehetséges, mivel az aktuális Bizottságnak kell létrehoznia és továbbítania a különböző nyelvű változatokat. A Tanácsban, a svéd

elnökségben megvolt a jó szándék, de a dokumentum elküldése sem jogilag, sem technikailag nem volt lehetséges. Ez az oka, hogy csak most érkezett meg. Megértem, hogy az Európai Parlament szeretne volna korábban látni a dokumentumot. Ezt teljes mértékben megértem. Ha európai parlamenti képviselő lennék, ugyanezt gondolnám, és én is már előbb látni szerettem volna a dokumentumokat. A már említett okból nem történt így. Az ok, amit említettem, nem időhúzás vagy valaminek a rejtegetése, és nem is ürügy. Egyáltalán nem.

Úgy gondolom, hogy ebben a megállapodásban az Európai Parlament teljes mértékben részt fog venni, hiszen a Lisszaboni Szerződés életbe lépett, elfogadtuk - legalábbis gondolom, nagy részünk - a Lisszaboni Szerződést, és ez a szerződés megadja a Parlamentnek a jogot, hogy szuverén módon részt vegyen ebben a megállapodásban. Tehát a Parlamentnek lehetősége lesz, ha úgy akarja, az ideiglenes megállapodás érvényességének véget vetni. A Parlament részt fog venni a következő, hosszú távú megállapodás tárgyalásaiban. Természetesen az Európai Parlamentnek a Tanáccsal együtt felhatalmazása lesz arra, hogy befolyásolja a SWIFT-megállapodást, amelyet nagyon fontosnak találunk, és amely mindenképpen érdemes a Parlament figyelmére, arra, hogy a Parlament alaposan, komolyan és sietség vagy nyomás nélkül megtárgyalja – hogy egy Önök által is használt kifejezést használjak.

Verhofstadt úrnak és a többi felszólalónak is mondanám, hogy teljes mértékben egyetértünk azzal, hogy tiszteletben kell tartani a polgárok alapvető jogait, a magánélethez való jogot, valamint az európai adatvédelmi törvényt. Most ráadásul egy újabb eszközünk van ezen jogok biztosítására, mégpedig az Európai Unió Alapjogi Chartája, amely a Lisszaboni Szerződéssel együtt most lépett életbe, és teljes mértékben hatályos. A Charta többek között biztosítja a magánélethez és az adatvédelemhez való jogot. Tehát minden feltétel megvan egy jó megállapodáshoz.

Ami Verhofstadt úr javaslatát illeti, hogy küldjünk levelet, vagy hogy késlekedés nélkül fogalmazzuk meg a Tanács álláspontját a Parlament által megállapított feltételekről, úgy gondolom, hogy a legjobb megoldás az lenne, hogy amikor a Parlament megkapja a dokumentumot, akkor a Parlament rendelkezésére fogunk állni minden részlet és minden feltétel megvitatásában annak érdekében, hogy komoly, erőteljes megállapodás születhessen nyomás nélkül.

Természetesen úgy gondoljuk, hogy a jelen pillanatban fontos, hogy hatályba lépjen ez az ideiglenes megállapodás, és aztán a Parlamentnek természetesen meglesz a Lisszaboni Szerződés által biztosított joga véglegesen dönteni arról, hogy a megállapodás fennmaradjon-e. Ez Önökön fog múlni. Ez a Parlament egészen fog múlni

Elnök. - A vitát lezárom. Már korábban mondtam, hogy nem adhatok másoknak szót. Ha ügyrendi javaslatot szeretnének tenni, meg tudom adni a szót. Kérem, folytassuk.

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök úr, csak egy dolgot szeretnék megérteni: ha csak egy vagy néhány nyelvi változat áll rendelkezésre, akkor szeretném tudni, milyen nyelveken beszélnek a Bizottság és a Tanács azon tagjai, akik aláírták a megállapodást, és ki döntött erről november 30-án.

Elnök. - Ez nem ügyrendi javaslat volt, mégis megadtam a szót in 't Veld asszonynak, mert olyan udvariasan kérte. Kérem, folytassa, miniszter úr!

Diego López Garrido, a Tanács soro elnöke. – (ES) Elismétlem, amit mondtam. Ellenőrizni fogom a – ha jól emlékszem – Harms asszonytól a dokumentummal kapcsolatban kapott információt. Nem vagyok biztos benne, mert nincsen itt nálam. Majd tudatni fogom vele, mi derült ki.

De ismétlem: január 25-én meg fogják kapni a megállapodást, és mindent megvitathatunk a megállapodással kapcsolatban, amit csak akarnak. A spanyol elnökség, a kormányzat és a Tanács annyi ideig fog a rendelkezésükre állni, ameddig csak akarják, hogy alaposan megtárgyaljuk ezt a megállapodást, amelynek jövőbeli hatálybalépése az Európai Parlamenttől fog függeni.

Elnök. - Ha egyvalakivel kivételt teszünk, akkor másokkal is meg kell tennünk, ezért nem tagadhatom meg Schulz úrtól a szót. Kérem, Schulz úr, folytassa!

Martin Schulz (S&D). - (DE) Elnök úr, elnézést kérek, hogy még egyszer szót kértem. Ez ritkán fordul elő velem, de hát nem a vidámparkban vagyunk. López Garrido úr, a megállapodás január 13-án megjelent az Európai Unió Hivatalos Lapjában. Ön nem felelős ezért, de ha most azt mondja nekünk, hogy először utána kell néznie, mely nyelvi változatok állnak rendelkezésre, akkor ismét el kell mondanom, hogy ez itt nem

valami szabadidős tevékenység az európai parlamenti képviselők és a miniszterek szórakoztatására. Itt jogalkotás folyik, és komoly munkát várunk el mindenkitől!

Szeretnék mondani valamit Önöknek – nem a spanyol elnökségnek, hanem a Tanácsnak –, mégpedig azt, hogy ahogyan a Tanács kezelte ezeket az ügyeket, az azt mutatja, hogy egyáltalán nincs tekintettel a Parlamentre. Itt az ideje, hogy megmondjuk a Tanácsnak, hogy vége a kisdud játékainak. Ez itt egy komoly jogalkotási eljárás – és Európában természetesen ehhez az is hozzátartozik, hogy már az eljárás kezdetekor az összes nyelven elérhetőnek kell lennie minden dokumentumnak és minden dossziénak, és kizárja azt, hogy varázsszavszóval kelljen felkutatnunk a dokumentumokat, miután az eljárás feltehetőleg már le is zárult. Az eljárás így komolytalanná válik. Kérem, mondja meg, mely nyelvi változatok voltak elérhetőek, amikor a megállapodás január 13-án megjelent az Európai Unió Hivatalos Lapjában. Képviselőcsoportom nevében hivatalosan folyamodom ezen információért Önhöz.

Elnök. - Kérem, hölgyeim és uraim, most, hogy Schulz úr befejezte, megadom a szót a miniszternek a végső válasza, utána pedig lezárjuk a vitát.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Mindenről informálni fogjuk a Parlamentet, amit kért: a nyelvi változatokról, hogy melyek elérhetőek stb. És alaposan és komolyan fogunk válaszolni.

Nem gondolom, hogy a Tanács megalázó módon bánt volna az Európai Parlamenttel, sem azt, hogy bármilyen módon megtagadta volna a Parlamenttől az információkat. A spanyol elnökségre hivatkozom, amely minden tőle telhetőt megtett, hogy rendelkezésre bocsássa a megállapodást, de ez jogilag nem volt lehetséges, mivel nem született meg az összes fordítás. Most, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lépett, az Európai Parlament teljes mértékben meg fogja tudni vitatni ezt az ügyet, és a Tanács készen áll minden kívánt információt a Parlament rendelkezésére bocsátani, és párbeszédet folytatni ki az ügyről.

Nem hiszem, hogy ezt az Európai Parlament rossz bánásmódnak minősítheti a Tanács részéről, ezért nem osztom Schulz úr érzéseit az ügygel kapcsolatban. A tények majd igazolni fogják ezt. A teljes szöveg elérhető lesz az Európai Parlament számára, és a Parlament olyan hosszasan és olyan mélységben tárgyalhatja meg a megállapodást a Tanáccsal, amilyenben csak akarja, és a végső szó a Parlamenté lesz ebben az ügyben.

Ez ennyire egyszerű. Ezért véleményem szerint nem kell amiatt aggódni, hogy a Tanács információkat tartana vissza bármilyen témával kapcsolatban. A Tanács teljes mértékben hisz abban, hogy tiszteletben kell tartani az Unió alapvető jogait és a Parlamentet, amely az európai polgárokat képviseli.

Elnök. - A vitát lezárom. Ebben az ügyben most már senkinek nem adom meg a szót.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A szóban forgó SWIFT-megállapodás (Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication) a globális bankhálózatban szereplő adatok továbbadását szabályozza. A SWIFT központja Belgiumban van, adatközpontjai pedig Hollandiában és az USA-ban. A SWIFT csatornán keresztül naponta 200 ország 8000 pénzintézete kommunikál egymással. A Bizottság szerint adatokat csak nemzetközi tranzakciók esetén lehet lekérni, és ezt a szolgáltatást kizárólag a titkosszolgálatok vehetik igénybe a terrorizmussal kapcsolatos nyomozás céljából. Azonban mind magas rangú politikusok, mind bünyügyi szakértők kétségbe vonják, hogy az USA-ban valóban csak a terrorizmus elleni küzdelem céljára használnák ezeket az adatokat. Az adatokkal való visszaélés, a polgári jogok sérülése, az adatok kiszolgáltatása harmadik fél számára: a SWIFT-megállapodás következményeképpen ezek mind reális veszélyek lehetnek. Nekünk, európai parlamenti képviselőknek nem szabad hagynunk, hogy ez a megállapodás – és az abból eredő adattovábbítás az USA felé – életbe lépjen, különösen nem az Európai Parlament jóváhagyása nélkül. A megállapodás ideiglenes, az Európai Parlament februári vitájáig érvényes hatálybalépése súlyosan sértené a demokrácia alapelvét.

11. A koppenhágai klímaváltozási csúcs eredményei (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a koppenhágai klímaváltozási csúcs eredményeiről szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozatokról folytatott vita.

Elena Espinosa Mangana, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, tisztelt képviselőtársak! Azért állok itt ma a Parlamentben, hogy megosszam önökkel a koppenhágai csúcs eredményeivel és azokkal a kihívásokkal kapcsolatos nézeteimet, amelyek a csúcs után mind az Európai Unió, mind pedig a 2010 első felében Spanyolország által betöltött soros elnökség számára felmerültek.

Az Európai Unió környezetvédelmi miniszterei az elmúlt hétvégén hosszan tárgyaltak ezekről a kérdésekről. Szeretném hangsúlyozni, hogy általánosságban valamennyien folytatni kívánjuk a megkezdett munkát, elsősorban a következő három területen: a csúcsmegállapodások felhasználása annak érdekében, hogy a lehető leginkább működőképesse tegyük azokat; az eredmények egyes elemeinek megerősítése az Egyesült Nemzetek Szervezetén belül; valamint az összes kibocsátás csökkentésére vonatkozó célkitűzés megvalósítását célzó erőfeszítések.

Közös célokkal és stratégiákkal rendelkezünk. Ennek megfelelően legelső feladataink a következők lesznek: vállalásaink hivatalos bejelentési folyamatának véglegesítése; a más ipari és feltörekvő nemzetekével összehasonlítható cselekvési keretrendszer megerősítése; illetve valamennyi rendelkezésünkre álló eszköz felhasználása mind az Európai Unión belül, mind pedig a harmadik országokkal kialakított kapcsolatainkban.

A decemberi csúcsmegállapodás – rendkívül összetett konferencia, amelyet az eljárással kapcsolatos fásztó egyeztetések jellemeztek – az ún. Koppenhágai Egyezséggel zárult. Számos állam- és kormányfő, valamint regionális csoportvezető személyesen részt vett az elfogadott dokumentum elkészítésében, amely a világ összes kibocsátásának több mint 80%-át termelő országok akarát tükrözi. A résztvevők között található valamennyi iparosodott ország, a legnagyobb feltörekvő gazdaságok és a különösképpen veszélyeztetett országok közül is jó néhányan. Ennek köszönhetően remélhetőleg hatékonyabban léphetünk fel a hivatalos folyamat akadályozó számos kétséggel szemben is, amely folyamatnak pedig jogilag kötelező érvényű megoldásokhoz kellene vezetnie az ENSZ keretein belül és lehetőség szerint már Mexikóban.

Az Egyezés tartalmát illetően úgy vélem, fontos hangsúlyozni, hogy a hőmérsékletemelkedés két fokban történő korlátozása tekintetében egyértelmű támogatást élvezünk. Ez kétségtelenül az egyik legfontosabb elem, amely a lehető legjobb eredményekkel kecsegtet: valamennyi iparosodott ország elkötelezettsége az iránt, hogy az összes gazdasági ágazatban alkalmazható csökkentési célokat állapítsanak meg.

A feltörekvő nemzetek konkrét, ellenőrizhető intézkedéseket valósítanak majd meg, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy jelentősen visszafogják kibocsátásaik növekedését; ezek a következők: szolidaritásalapú finanszírozás, amelynek célja az éghajlatváltozás elleni küzdelem keretében végzett rövid és középtávú fellépés támogatása; az új kormányzati modellek előmozdítását célzó elemek; valamint a technológiai fejlődést és az erdőpusztulás által okozott kibocsátások csökkentését elősegítő mechanizmusok.

A koppenhágai csúcsmegállapodás rámutatott, hogy új nemzetközi környezetben mozgunk, olyanban, amelyet javítani kell, ha megoldást szeretnénk találni a globális problémákra. A hatályos döntéshozatali szabályokat úgy kell módosítani, hogy azok megfelelően alkalmazkodjanak az új korszakhoz és az új igényekhez.

Megvannak a cselekvéshez szükséges eszközeink: egy közösségi szinten már elfogadott jogszabály; a kibocsátáscsökkentés, a nemzetközi szolidaritás és a technológiai innováció és együttműködés ösztönzése iránti leghatározottabb elkötelezettség; valamint az Unión belüli megfelelő intézményi felépítés, amelyet okosan, az egyes összetevők egymást kiegészítő jellegének maximális kihasználásával kell alkalmaznunk.

Az éghajlat-változási politikák tárgyalása során a Környezetvédelmi Tanács vezető szerepét a külső fellépés iránti fokozottabb hatékonysággal kell egyesíteni. Továbbá az előttünk álló környezetvédelmi feladatokat össze kell kapcsolnunk a szakértőink által a gazdasággal és az innovációval kapcsolatos politikákat érintően megfogalmazott véleményekkel; ezenfelül szorosabb egységet kell teremtenünk a klímacélok, valamint a fejlődési és jóléti modellek között. Mindezt úgy kell megvalósítanunk, hogy – sem az Európai Unión belül, sem pedig azon kívül – ne tévesszük szem elől a közvélemény és azon jogalkotók szerepe megerősítésének szükségességét, akik vállalják, hogy egy jobb jövő és a közérdekek védelme érdekében erőfeszítéseket tesznek.

Juttassuk érvényre a közös európai tapasztalatokat. Először is ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy még január 31. előtt megfelelő válasz születessen. A kibocsátáscsökkentésre kötelezett országok összefogása révén a Koppenhágai Egyezés lehetővé teszi a jövőbeni erőfeszítések összehasonlítását, amelyet az Európai Unió megkövetelt; az azonban még mindig nem egészen egyértelmű, mennyire határozottak a többi ország vállalásai. Ha bebizonyosodik, hogy elégtelenek, tovább kell fokoznunk a közös csökkentések mértékét.

Meg kell teremtenünk továbbá azokat a feltételeket, amelyek alapján az egyezés elemei késlekedés nélkül alkalmazhatók lesznek. Létfonosságú, hogy az Európai Unió és tagállamai az ígéreteiket megtartó országok élvonalába tartozzanak. Éppen ezért a 2010-2012 közötti időszakra szánt támogatási összegeket a lehető leghamarabb át kell utalnunk.

Olyan pénzügyi keretet szeretnénk kidolgozni, amely a koppenhágai zöld éghajlati alap révén alátámasztja a harmadik országokkal szemben tett szolidaritási vállalásainkat, és ezzel egyidejűleg elősegíti a számviteli szabályok javulását, valamint az erdőirtás okozta kibocsátások csökkentése és a technológiai együttműködés

terén megvalósított fellépést. Mindezt a következő elemekkel kell kiegészíteni: a kibocsátások nemzeti és közösségi szintű csökkentésének teljesítését célzó saját politikák; az innováció és az intelligens energiafelhasználás által biztosított lendület; az ágazati politikákra vonatkozó alkalmazkodási intézkedések beépítése; és végül a következetes külső fellépés.

Mindebben szorosan együtt kívánunk működni a Bizottsággal és a Parlamenttel egy olyan világrégió létrehozása érdekében, amely az éghajlatváltozás elleni küzdelem élvonalában áll, amely a legalacsonyabb szén-dioxid-kibocsátásokkal büszkélkedhet, amely a leginkább felkészült arra, hogy szembenézzen az éghajlatváltozás jelentette kihívásokkal és amely mindebből a leghatékonyabban képes az innovációt és a versenyképességet növelő meghatározó erőt teremteni.

Éghajlat-változási politikánk az európai modell egyik meghatározó központi jellemzője. Úttörő munkát végeztünk, amikor ezt az elvet beépítettük a – nem csupán gazdasági, de egyben társadalmi és környezetvédelmi szempontból is – igazságosabb és fenntarthatóbb fejlődésre irányuló javaslatainkba, annak tudatában, hogy mindezzel a nemzetközi biztonságot erősítjük. Ez tette lehetővé, hogy a legnagyobb szereplők, például Kína és az Egyesült Államok közös tárgyalóasztalhoz üljenek és meghatározzák, illetve megosszák egymással az együttműködés lényegi összetevőit.

Az Európai Uniónak, amely rendületlenül kiáll az ENSZ-nek a globális kérdések megoldásában játszott szerepe mellett, egyéb területeken is van még tennivalója, kétoldalú és többoldalú, hivatalos és nem hivatalos formában egyaránt, elősegítve, hogy minden érintett megfelelően azonosítsa a lehetőséget, meghallgatva partnereinket és erőfeszítéseket téve annak érdekében, hogy megerősítsük az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel összehangolt ágazati válaszlehetőségeket.

Maradéktalanul ki kell használnunk a Lisszaboni Szerződés elfogadásából és az új intézmények hatályba lépéséből fakadó előnyöket, és az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozó legfőbb üzeneteket szisztematikusan be kell építenünk a harmadik országokkal való kapcsolatainkba.

Nem kis feladat áll előttünk. A spanyol kormány tisztában van a kihívás nagyságával, és bizonyítani kívánja elkötelezettségét az iránt, hogy az ambiciózus, kötelező érvényű mexikói megállapodást ösztönző elemeket illetően a lehető legnagyobb előrelépést tegye.

Nem tékozzhatjuk el a Koppenhágában megteremtett politikai lehetőséget, és nem is szállíthatjuk lejjebb saját elvárásainkat vagy a nemzetközi közösség elvárásait. Most a szavahihetőségünk forog kockán. Állnunk kell a sarat. Az Európai Parlamentet megillető új, bővített jogkörök, amelyek még polgárközelibbé teszik az intézményt, szorosabb, gyümölcsözőbb együttműködést tesznek majd lehetővé.

Felszólalásom befejezéseként ezt illetően valamennyiüknek gratulálok, és emlékeztetnék rá, hogy az előttünk álló döntő hathónapos időszak során minden eddiginél nagyobb szükség lesz az önök kemény munkájára és támogatására.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Hadd mondjak köszönetet önnek a Bizottság nevében, amiért megvitathatjuk a koppenhágai klímaváltozási konferencia eredményeit és a Koppenhágai Egyezséget követő folyamatot. Kollégám, Stavros Dimas úr arra kért, tolmácsoljam bocsánatkérését, amiért betegség miatt nem lehet ma itt személyesen, ami különösképpen sajnálatos, mivel feltehetően most vett volna részt utoljára a plenáris ülésen. Vállaltam, hogy e rendkívül fontos vitán helyettesítem őt.

Elismerésemet szeretném kifejezni az Európai Parlamentnek a konferenciát megelőzően, valamint annak során játszott aktív és támogató közreműködéséért. A küldöttségünkkel kialakított kapcsolat a konferencia egész ideje alatt hasznosnak bizonyult. Különösképpen fontos szerepet játszottak abban, hogy hatékonyabban tudtuk megszólítani a más országokból és régiókból érkező főbb érintetteket.

Úgy vélem, egyetértünk abban, hogy a koppenhágai eredmények jelentősen elmaradnak az ambiciózus és jogilag kötelező érvényű megállapodásra vonatkozó célkitűzéstől, amelyre az éghajlatváltozás 2 °C-ra történő korlátozásához szükség lenne. Ez súlyos csalódás valamennyiünk számára, akik hosszú éveken át harcoltunk az éghajlatváltozás visszafordítását célzó konkrét politikai döntésekért.

A kudarcnak számos oka volt, amelyekre hamarosan visszatérek. Mégis azt kell megállapítanunk, hogy az Egyezség jobb, mint a teljes eredménytelenség, amely a legrosszabb forgatókönyv lett volna.

Egy részről – hogy valami pozitívát is mondjak – a Koppenhágai Egyezség legalábbis elismeri, hogy az éghajlatváltozást 2 °C-ban kell korlátozni. Ezenfelül arra kéri a fejlett országokat, hogy 2010. január 31-ig állapítsák meg a gazdaság egészére vonatkozó kibocsátási célokat, a fejlődő országokat pedig arra szólítja

fel, hogy ugyanezen határidőig nevezzék meg az enyhítési intézkedéseket. Továbbá megteremti a rendkívül tekintélyes pénzügyi csomag alapjait, amely az elkövetkező 3 éves időszakra évi 30 milliárd dollárt irányoz elő, és elismeri, hogy 2020-ig évente 100 milliárd dollárra van szükség.

Más részről az Egyezség komoly hiányosságokkal küzd. Nem tesz említést a közép- vagy hosszú távú enyhítési célokról. Az eddig bejelentett csökkentésre irányuló vállalások nem elegendők a 2 °C-os célkitűzés megvalósításához. Véleményem szerint sajnos kevés okunk van az optimizmusra, amely szerint január 31-én komolyabb ajánlatokra számíthatunk – éppen ellenkezőleg. Végül, de semmi esetre sem utolsó sorban, az Egyezség jogilag nem kötelező érvényű, és ami talán ennél is aggasztóbb, nem rendelkezik egy jogilag kötelező erejű megállapodás ez évi megkötéséről, amely az egyik legfontosabb célunk volt.

Előre tekintve a következő lépés az lesz, hogy biztosítsuk: az Egyezség működésbe lép és utat nyit egy új klímaszerződés előtt, amelyről sürgősen, még az idei év során meg kell állapodni. Legelőször is elengedhetetlen lesz annak biztosítása, hogy valamennyi központi szereplő támogassa az Egyezséget, és január 31-ig bejelentse saját célértékeit. Emellett megfelelő pénzügyi támogatásról kell gondoskodni. E tekintetben meg kell vizsgálni a koppenhágai zöld éghajlati alap létrehozásának lehetőségeit. Meg kell erősítenünk a szövetséget azokkal az országokkal és régiókkal, amelyek osztják a nemzetközi éghajlati tárgyalások sikeres lezárására vonatkozó elképzelésünket.

Befejezésképpen, hatalmas kihívások előtt állunk; meg kell teremtenünk az európai szintű egységet, stratégiai együttműködést kell kialakítanunk a legfőbb külső partnerekkel és meg kell őriznünk a többoldalú éghajlati fellépés iránti határozott elkötelezettségünket, ugyanakkor a COP 15 találkozó számos tanulsággal is szolgál. Ezek közül az egyik legfontosabb kétségtelenül az, hogy meg kell tanulnunk egységesen fellépni. Koppenhágában Kína, India, az Egyesült Államok és más nagyhatalmak is valamennyien képesek voltak erre, míg Európa számos különböző álláspontot képviselt. Ugyanez vonatkozik a globális kormányzásra és a nemzetközi biztonságra. Mára ténylegesen válaszúthoz érkezünk. Vagy határozottan és egységesen lépünk fel Európa ökológiai, gazdasági és politikai megújulása érdekében, vagy azt kockáztatjuk, hogy gazdaságunk megreked, és politikailag jelentéktelenné válunk.

Tekintsünk úgy Koppenhágára, mint a fenti forgatókönyvre utaló erőteljes figyelmeztetésre. Ennél jobban kell teljesítenünk, és képesek is vagyunk rá. Csak egységben lehetünk sikeresek, és e cél elérése érdekében örömmel tekintek az önökkel folytatott közös munka elébe.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Először is arra kérem, adja át üdvözlőnk Dimas biztos úrnak, és tolmácsolja az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport köszönetét az elmúlt években tett erőfeszítéseikért. Természetesen mi is csálódottak vagyunk az éghajlat-változási csúcs eredményei miatt, nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy egyes elemek, például az éghajlati célú támogatások, az erdőpusztítás és a kétfokos cél tekintetében történelmi jelentőségű lépéseket tettünk; jöhet mindez még nem tökéletes, ahogyan arra ön is rámutatott. Természetesen jobban örültünk volna ennél ambiciózusabb eredményeknek – csak meg kell nézni az állásfoglalásunkat –, mégis ezek azok a kezdeti lépések, amelyek alapján tovább kell építkoznünk.

Nélkülözhetetlen, hogy mélyreható elemzést készítsünk a csúcstalálkozón való európai részvételről, Európa ugyanis egy sorsdöntő pillanatban nem volt jelen. Lehet, hogy tartalmi és technikai szempontból a találkozót megfelelően előkészítettük, politikai szempontból azonban katasztrofálisnak bizonyult. Európa egész egyszerűen gyenge politikai teljesítményt nyújtott. Igaza van abban, hogy Európának egységesen kell fellépnie, ezt azonban könnyebb mondani, mint megvalósítani. Most valóban élnünk kell a Lisszaboni Szerződés által biztosított lehetőségekkel is. Reményeink szerint hamarosan két új hölgy – Hedegaard és Ashton asszony – csatlakozik a vezetőkhöz. Be kell vonniuk a világ többi részét is, és határozott klímapolitikával utat kell nyitniuk Mexikó előtt. Elnök úr, a PPE képviselőcsoport adott nekem véli, hogy ragaszkodnunk kell a novemberi állásfoglalásban előirányzott 30%-os célkitűzéshez, és ezt a célt nem csupán európai, de világméretű elkötelezettséggel kell alátámasztani. Mivel stratégiánk elutasításra talált, felül kell vizsgálni azt; számos fontos szereplő nem támogatta a globális célkitűzést. Újra kell tehát gondolni a stratégiát, ugyanakkor ki kell tartanunk céljaink mellett.

Marita Ulvskog, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SV) A koppenhágai csúcs kudarc volt. Tovább nőtt a világ gazdag és szegény országai közötti szakadék, és sem a svéd elnökség, sem pedig a dán miniszterelnök nem volt képes ezt megakadályozni vagy elkerülni. Ahogyan egy képviselőtársam az imént megfogalmazta, Európa nem volt jelen. A kiábrándító eredményt követően fontos, hogy visszanyerjük a kezdeményező erőit. Erre természetesen csak akkor van lehetőség, ha elismerjük, hogy a koppenhágai konferencia kudarc volt –

ahogyan Hedegaard asszony, az éghajlat-politikáért felelős biztosjelölt is tette. Ha nem így teszünk, azzal csupán tovább növeljük a megismételt hibák kockázatát.

Hogyan teremti meg a spanyol elnökség és a Bizottság a mexikói kötelező érvényű klímamegállapodás lehetőségét? Biztosítani fogják-e többek között a fejlődő országoknak szánt új éghajlati kezdeményezésekhez szükséges finanszírozást, hogy az ne csupán a szegénység elleni küzdelemre előirányzott támogatások átcsoportosításában merüljön ki? Javasolni fogják-e, hogy saját kibocsátáscsökkentési célkitűzéseinket 20-ról 30%-ra emeljük? Ez jelentené a kezdeményező erő visszanyerését. Megszüntetik-e a fejlődő országok bizalmatlanságát azáltal, hogy a kiotói megállapodás által képviselt értékeket nevezik meg mint a globális éghajlati megállapodást célzó további munka alapját?

Corinne Lepage, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Továbbra is változatlanok azok a körülmények, amelyek 192 állam- és kormányfőt bírtak rá arra, hogy ellátogasson Koppenhágába, és a konferencia kudarca semmiképpen sem adhat okot arra, hogy céljainkat alább adjuk.

Ugyanakkor kétségtelenül módosítanunk kell a stratégiánkat – új stratégiára van szükség. Ennek határozottnak, dinamikusnak és innovatívnak kell lennie.

Először is határozottnak, mivel döntő fontosságú, hogy ne csupán megőrizzük, hanem növeljük is célkitűzéseinket, egészen az üvegházhatású gázok kibocsátásának 30%-os csökkentéséig. Fel kell gyorsítanunk az energiahatékonyságon, a tiszta és hatékony folyamatokon, a megújuló energiaforrásokon és az információs, illetve a környezetvédelmi technológiák közötti új szintézisen alapuló zöld gazdaságra történő áttállást, mivel a Koppenhágában kezdődött harc egyben az ipar és a XXI. század ipari vezetőinek a harca is.

Dinamikus stratégiára van szükség, amely semmilyen módon nem vonja kétségbe az ENSZ-folyamat jogszerűségét. Az Egyesült Államok és Kína tekintetében kezdeményezésekre van szükség annak érdekében, hogy megteremthessük a mexikói megállapodás lehetséges alapját. Nem hagyhatjuk, hogy a működés közben látott G2 szövetség valósággá váljon, hanem a folyamat meghatározó szereplőivé kell előlépnünk; ez csak úgy lesz lehetséges, ha egységes álláspontot képviselünk.

Innovatívvá kell válnunk: innovatívvá a szénpiacokon a finanszírozási módszerekkel kapcsolatos felső árkorlát előírása révén. Személyes véleményem, anélkül, hogy képviselőcsoportomat idézném, az, hogy a határainkon kivetett szénadó kérdését meg kell oldanunk. Ezt követően a támogatások növelése révén helyre kell állítanunk az Afrikával kapcsolatos bizalmat, de nem úgy, hogy a hivatalos segélyeket használjuk fel újra, és egyszerűen „széntámogatásnak” nevezzük el őket.

Mindent egybevetve jelentős erőfeszítést kell tennünk abbéli elszántságunk megőrzése érdekében, hogy továbbra is világvezető szerepet töltsünk be az éghajlatváltozás terén.

Satu Hassi, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! A koppenhágai csúcs eredménye a már említett okok miatt csalódás. Az ENSZ dokumentuma most először hivatkozik a kétfokos hőmérséklet-emelkedési korlátra, az egyes országok által Koppenhágában említett kibocsátási korlátok azonban több mint háromfokos globális felmelegedéshez vezetnének. Legutoljára, amikor a hőmérséklet három fokkal meghaladta a jelenlegi értéket, a tengerszint 10 méterrel volt magasabb.

Őszintén be kell vallanunk, hogy az EU nem a sokat hangoztatott vezető szerepben lépett fel. E vezetés legfontosabb módja az lett volna, és továbbra is az, ha szigorúbb, legalább 30%-os kibocsátáscsökkentési célokra törekszünk. Ha figyelembe szeretnénk venni a klímászakértők üzenetét, ami melegen ajánlott, tényleges célként 40%-os csökkentést kellene megneveznünk. Ha most megállunk a 20%-os kibocsátáscsökkentésnél, az azt jelenti, hogy az EU egyáltalán nem gondolta komolyan a több mint tíz éve hangoztatott kétfokos felmelegedési korlátot.

A számos kormány, többek között a holland kormány megbízásából készült jelentések értelmében a 20%-os kibocsátáscsökkentés messze elmarad a világ legambiciózusabb célkitűzéseitől. A rendelkezésre álló adatok fényében a 30%-os csökkentési cél alacsonyabb költségekkel jár majd annál, mint amennyibe a két évvel ezelőtti becslések szerint a 20%-os csökkentés került volna.

Voltak természetesen olyan országok is Koppenhágában, amelyek megpróbálták megtorpedózni a tárgyalásokat. Ha az EU vállalta volna a vezető szerepet, megnehezítette volna ezt számukra. Ez alkalommal az EU megkönnyítette ezt a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti második kötelezettségvállalási időszak befagyasztásával, amely rendkívül fontos a fejlődő országoknak. Építő jellegű lenne kijelenteni, hogy bizonyos feltételek mellett felkészültünk a kiotói második időszakra, és ugyanígy konstruktív lenne, ha úgy támogatnánk

a gazdaságilag kevésbé fejlett országok által hozott éghajlati intézkedéseket, hogy nem a fejlesztési együttműködési pénzeket csoportosítsuk át más címszó alá.

E szerény eredménytől most egy megfelelő éghajlati megállapodás irányában kell elmozdulnunk. Ez csak akkor nyerhet nemzetközi legitimitást, ha az Egyesült Államok részvételével születik meg. Ezenfelül meg kell újítani az éghajlati diplomácia formáját is. Nem elegendő, hogy szakértőink jól eligazodnak a technikai útvesztőkben. Türelmes diplomáciai erőfeszítésekre van szükség a buktatók kiküszöbölése és annak érdekében, hogy életképesebbé tegyük az ENSZ tárgyalási folyamatot, és így az, többek között, szavazásra vonatkozó szabályokat fogadhatson el.

Martin Callanan, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Bízom abban, hogy idővel kiderül, tévedek, de egyre valószínűbbnek tűnik számomra, hogy a Koppenhágában indult és lezajlott megbeszélések ténylegesen olyan jogilag kötelező érvényű szerződéshez vezetnek majd, amely a világ valamennyi fő kibocsátóját jelentős mértékű kibocsátáscsökkentésekre kötelezi.

Ilyen körülmények között úgy vélem, butaság lenne, ha mi, akik itt az EU-ban a kérdésekről vitázunk, további kibocsátáscsökkentésről állapodnánk meg. Szóba került a 30%-os érték. Hasi asszony az imént 40%-ot említett.

Világszintű megállapodás hiányában úgy gondolom, örülnék lenne további csökkentést kérni, mivel azt kockáztatnánk, hogy fogyasztóinkat a fejlett világon belül a legmagasabb energiaszámlákkal terheljük, és ezáltal világviszonylatban rendkívüli mértékben aláásnánk az európai nehézipar és a nagy energiafogyasztók versenyképességét.

Már eddig is láthattuk, hogy számos ágazat elvándorolt az EU-ból, és ezáltal – nyilvánvalóan – csupán áthelyezték a kibocsátásokat az EU-ból Kínába, Indiába vagy más országokba. Ez örült gazdaságpolitika, mivel a környezetvédelem számára semmiféle tiszta haszonnal nem jár. Néhány szempontból valójában káros következményekkel járhat a környezet számára, mivel ezeket az árucikkeket végül egyszerűen visszaexportálják az EU-ba.

Átfogó, világszintű megállapodásra van szükség. Ezzel teljes mértékben egyetértek. Bízom abban, hogy teszünk is majd azért, hogy ez megvalósuljon, ennek hiányában azonban óvatosságnak kell lennünk a további egyoldalú európai csökkentésekkel.

Bairbre de Brún, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr! Sürgősen szükség van egy ambiciózus, jogilag kötelező érvényű megállapodásra.

A legújabb tudományos eredmények szerint az EU-nak 2020-ig 40, 2050-ig pedig 80-95%-os kibocsátáscsökkentést kell vállalnia, és ezt nem tehetjük függővé mások cselekedeteitől.

Mindenkinek tudnia kell, milyen konkrét kibocsátáscsökkentésre lehet számítani, és tudnunk kell, hogy a fejlődő országok megkapják majd a szükséges támogatást ahhoz, hogy felvehessék a harcot az éghajlatváltozás és annak következményei ellen.

Egyértelműsége van szükség. Egyértelműsége a tekintetben, pontosan ki biztosítja majd ezt a támogatást, mekkora összeggel járulnak hozzá az egyes fejlett országok, és mikor folyósítják ezeket. Még egyszer nem tehetünk tanúságot a politikai akarat olyan mértékű hiányáról, mint Koppenhágában.

Mindemellett sok sikert kívánok Dimas biztos úrnak.

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! A COP 15 találkozóval kapcsolatban sokat hallottunk az ún. éghajlati menekültekről. Az emberek mindig is menekültek a természeti katasztrófák, a terméshiány, a szárazság, az áradások és az éhínség elől. Tény, hogy az éghajlatváltozás és annak az emberekre, valamint a környezetre gyakorolt hatásai olyan problémák, amelyekkel ha tetszik, ha nem, foglalkoznunk kell. Fel kell azonban tennem a kérdést, hogy jelenleg a helyes irányban haladunk-e. Egyetértek azzal, hogy mindennapi életünk során tudatosabban kell felhasználnunk az erőforrásokat és új technológiák után kell kutatnunk. Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy már most is rendelkezünk olyan eszközökkel, amelyek segítségével kezelni tudjuk az esetleges hirtelen felmerülő nehézségeket. A COP 15 találkozóval kapcsolatban például szó esett a Csendes-óceán egyik szigetcsoportjáról, a Cook-szigetekről. A szigetek számára az a probléma, hogy a növekvő tengerszint veszélyezteti őket. Gáttal biztosítani lehetne a védelmüket, és a gát lényegében egy teljesen kivitelezhető beruházás – csak nem egy szegény szigetcsoport számára. Míg mi, itt a nyugaton az energiáról, az elektromos gépjárművekről, a napenergiáról, a bioüzemanyagokról és az európai külkerületekben a hulladékszelektálás új módjairól beszélünk, addig sok sziget fokozatosan

eltűnik. Feltenném tehát a kérdést, vajon a nyugati világnak milliárdokat kell-e költenie az éghajlati technológiába való beruházásokra – amelyeknek eredménye igencsak megkérdőjelezhető –, miközben már ismert, alacsony költségű módszerekkel több millió emberen lehetne segíteni. Itt az ideje, hogy a statisztikák, a bizonyítékok és a kutatás felett folytatott viták helyett valódi cselekvés révén, világszinten ellensúlyozzuk az éghajlatváltozás hatását.

Nick Griffin (NI). - Elnök úr! Koppenhága után teljesen át kell értékelnünk a globális felmelegedés kérdését. A sors íroniája, hogy Koppenhágában nem csupán a „Climategate II” botrányral, de egyben az elmúlt évtizedek legkeményebb telével is szembe kellett néznünk. Azóta lelepleződött a potsdami tengersizint-emelkedéssel kapcsolatos pánikkeltés is; a Goddard Intézetről bebizonyosodott, hogy meghamisították a hőmérsékleti adatokat; a Himalája eltűnő gleccsereiről kiderült, hogy csupán a fantázia szüleményei; Pachauri úrról pedig az, hogy az éghajlatváltozáson nyereszkedett. A világ hőmérséklete csökken. A globális felmelegedés egy nagy csalás.

Mindez nem marad büntetlenül. A szénadó nyomán megugranak az üzemanyagárak, ami ebben a pillanatban is sok idős polgár életét követeli. A nem létező probléma kutatására elherdált milliárdokat nem költhetjük az olyan valódi csapások elleni küzdelemre, mint az Alzheimer-kór, vagy olyan valós környezetvédelmi katasztrófák megállítására, mint az erdőirtás. A szénkibocsátási egységek kereskedelme milliókat hoz a tőzsdecápák számára, a szegénységben élő családok kárára. A mezőgazdasági területek bioüzemanyagok előállítása érdekében való feláldozása már eddig is megduplázta a világ élelmiszerárát, így milliók éheznek, míg a kapzsi vállalatok még zsírosabb haszonhoz jutnak.

Azok, akik ezt az áltudományos zagyvaságot, tehát az emberi tevékenység által kiváltott éghajlatváltozás elképzelését népszerűsítik – a Shell, a Monsanto, a nemzetközi bankok, a Bilderberg csoport egy világot hirdető tagjai, a szénmilliomosok és ostoba, bábként használt baloldali szövetségeik – az emberi történelem legnagyobb hazugságát terjesztik. Felelősségre kell vonni őket, ahogyan az ittenihez hasonló helyeken tevékenykedő kollaboránsaikat is, és erre sor fog kerülni.

Peter Liese (PPE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Koppenhágában és a konferenciát követően sokat hallottunk az ENSZ szabályzatának módosításairól. Azt javaslom, hogy módosítsuk a Parlament szabályait, hogy a szélsőséges csoportok Griffin úrhoz hasonló tagjai ne szólalhassanak fel a vita elején, csupán annak végén, mert legalábbis az első fordulóban ez a hely illeti meg őket a politikai palettán.

Hölgyeim és uraim! Koppenhága természetesen csalódást okozott. Kétségtelen, hogy számos követelésünk és a polgárok számos elvárása nem teljesült. Egy dolgot szeretnék hozzátenni az eddig elmondottakhoz. Azt szeretnénk, ha a légi és a tengeri közlekedésből származó kibocsátásokra vonatkozóan is születne nemzetközi megállapodás. Koppenhágában ebben az ügyben sajnálatos módon semmilyen előrelépés nem történt. Az éghajlati megállapodás még csak említést sem tett róla. Ez kiábrándító eredmény, különösen azért, mert tisztában vagyunk azzal, hogy minden elvesztegetett évvel még tovább kell majd fokoznunk erőfeszítéseinket. Minél később kezdünk nekik, annál bátrabb és erőteljesebb vállalásokra lesz szükség, ami természetesen minden eltelt évvel egy kicsivel nehezebbé válik. Olyan ez, mint egy súlyos betegség, minél korábban indul a kezelés, annál enyhébb beavatkozásra van szükség. Ezért csalódást hát Koppenhága.

Mindazonáltal nem szabad negatív, egyoldalú nézőpontból szemlélnünk azt. Ma reggel megkérdeztek tőlem, vajon az éghajlatváltozás kérdése politikai szempontból halott ügynek tekinthető-e. A válasz nem. Tovább kell folytatódnia, és a polgárok is ezt várják tőlünk. A pozitív koppenhágai eseményekre kell összpontosítanunk. Két kis példát említenék, nevezetesen két fejlődő ország, a Maldív-szigetek és Costa Rica által megvalósított intézkedéseket, amelyeknek célja az, hogy a két érintett állam az elkövetkező tíz évben éghajlatsemlegessé váljon. Az egész világ – Európa és a világ többi része is – példát vehet róluk. Kis országokról van szó, ha azonban a nagy államokat, például Brazíliát vesszük szemügyre, ott is figyelemre méltó történetek tapasztalhatók.

Éppen ezért elemeznünk kell az elkövetett hibákat, és nem lehetünk annyira arrogánsak, hogy a korábbi politikát folytatjuk. Ugyanakkor hamut sem kell hinteni a fejünkre; helyett csatlakoznunk kell a világ azon szereplőihöz, akik haladást szeretnének elérni az éghajlat védelmét illetően. A két játékos felet mostantól nem az iparosodott országok és a fejlődő országok képviselik, hanem a kérdés lényegét megértő országok állnak majd szemben a világ többi részével, amelynek mérete, bízunk benne, csökkenni fog.

Jo Leinen (S&D). - (DE) Elnök úr, Espinosa asszony! Az elmúlt héten részt vettem a Környezetvédelmi Tanács Sevilleben tartott informális találkozásán. Ez volt a spanyol elnökség idején elsőként összeült tanács. Ön, mint tudjuk, egy sajnálatos családi esemény miatt nem tudott ott lenni, Teresa Ribera államtitkár azonban

nagyszerű munkát végzett az ön helyetteseként. A rendkívül jól szervezett ülés során nyilvánvaló volt, hogy a spanyol elnökség mennyire elkötelezett e kérdés iránt.

Mindez szép és jó, a tanácsi ülés eredménye azonban nem volt igazán kielégítő. A Miniszterek Tanácsa megosztott volt, és a határozott irányultság teljes hiánya volt megfigyelhető. Semmiféle egyetértés nincs a tagállamok között azt illetően, mit is kellene tenni. Ez nem jó jel. Az ön feladata és felelőssége, hogy közös nevezőre leljen a 27 tagállam között.

Koppenhágát követően az Európai Uniónak véleményem szerint három feladata van. Először is vissza kell nyernünk vezető szerepünket a globális éghajlatvédelem terén. Másodszor hitelesen kell cselekednünk az általunk tett vállalások tekintetében, és harmadszor pedig Mexikót megelőzően sürgősen új partnerekre kell szert tennünk.

A vezető szerep visszanyerését illetően egyetértek mindazokkal, akik úgy fogalmaztak, hogy ki kell tartanunk a CO₂-kibocsátás 30%-os csökkentésére vonatkozó ígéretünk mellett. Szeretném továbbá, ha január 31-én az ENSZ bonni Titkársága felé ezt a 30%-os célt, nem pedig a 20%-os célkitűzést erősítenénk meg. Ha saját tetteinket mások hasonló erőfeszítéseitől tesszük függővé, a folyamat a végtelenségig eltart majd, és Mexikó is kudarccal fog zárulni.

A hiteles fellépés tekintetében a 7,2 milliárd eurót még Mexikó előtt ténylegesen elő kell teremteni. Az afrikai országoknak látniuk kell, hogy az első intézkedések máris folyamatban vannak.

Végezetül, a partnerek megnyerését illetően bízom abban, hogy létre tudjuk hozni az éghajlatvédelmi diplomáciát, és hogy különösképpen az Afrikai Unió segítségével megfelelő partnereket találunk majd a mexikói globális megállapodás eléréséhez, Latin-Amerikát és Ázsiát is beleértve.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr, együttműködő képviselőtársak! Koppenhágából tovább kell lépnünk. Az igazság az, hogy nem tudjuk, merre induljunk. A sötétben botorkálunk. Úgy gondolom, egyszerűen csak minden lehetőséget ki kell próbálnunk, és reménykednünk kell, hogy egyik-másik eredményt hoz majd.

Abban azonban biztos vagyok, hogy meg fogjuk próbálni megőrizni céljainkat és vezető szerepünket, és most két héten belül kulcsfontosságú döntés születik majd, ezért szeretném tudni, mit tesz az elnökség annak érdekében, hogy sikerrel járjon.

A kibocsátások 40%-a az erőművekben elégetett szerves fűtőanyagokból származik. Ezért ismerjük el, hogy a szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológia milyen nagy jelentőséggel bír. Ezért döntött úgy a Tanács három évvel ezelőtt, hogy 2015-ig kísérletet kell tennünk 12 demonstrációs projekt létrehozására. Egy évvel ezelőtt megállapodtunk e projektek támogatásának módjáról: ennek értelmében a kibocsátáskereskedelmi rendszerből származó, 300 millió euró értékű kibocsátási egység használható fel. Három hónapig tartott, amíg a javaslat kijutott a Parlamentből és a Tanács jóváhagyta a megvalósítás megkezdését, egy évvel később azonban még mindig nem sikerült megegyezésre jutnunk a projektek kiválasztásának, illetve a pénz felhasználásának módjáról. A Bizottság végül elkészítette a határozattervezetet. Ez csupán 8 szén-dioxid-leválasztási és -tárolási projektre tesz javaslatot, és az ajánlott menetrend alapján nincs lehetőség arra, hogy 2015-ig valamennyi megépüljön. Rehn biztos úr így most meleg helyzetben van; bízom benne, hogy a vita végéig valaki eljuttat hozzá egy feljegyzést, amelynek alapján meg tudja magyarázni a dokumentum szerény ambícióit.

Egy azonban biztos: bármilyen tökéletlen is mindez, tovább kell mennünk. A Tanács éghajlatváltozással foglalkozó bizottsága február 2-án megvitatta a kérdést, és néhány tagállam részéről ellenállás tapasztalható; az ellen tiltakoznak, hogy a projektek kiválasztását, illetve a támogatás felhasználását és elosztását illetően a Bizottság mondja ki az utolsó szót.

Koppenhágát követően ez az ülés kínál először lehetőséget az Európai Uniónak, hogy megmutassa, vajon előrelép-e, és gyakorlati intézkedéseket tesz, vagy visszafelé halad. Létfontosságú próba ez mind a Bizottság, mind pedig az elnökség számára.

A következő kérdést intézném tehát a miniszter asszonyhoz: gondoskodik-e az elnökség arról, hogy az ülésen megállapodás szülessen, vagy kihagyják ezt a lehetőséget?

Bas Eickhout (Verts/ALE). - (NL) Elnök úr! Fogalmazunk világosan: Koppenhága kudarcnak bizonyult. A csúcsnak valójában három igazi vesztese volt: az ENSZ, az Európai Unió és az éghajlat. Éppen ezért rendkívüli jelentőséggel bír, hogy 2010 során, a mexikói találkozóra felhaladva e három vesztest győztessé avassuk. Ehhez három dolognak kell megtörténnie. Először is az EU-nak valóban egységes álláspontot kell

kialakítása, ahogyan azt Rehn biztos úr már említette, ugyanakkor – és örömmel venném, ha erre konkrét választ kapnánk – ki fogja ezt megtenni? Ki szólal majd fel Európa nevében Mexikóban?

Másodszor az ENSZ-et illetően Európának a tárgyalások során is bizonyítania kell vezető szerepét, ami azt jelenti, hogy a jövőben nem csupán az Egyesült Államok és Kína felé kell nyitnunk, hanem és elsősorban azon országok felé, amelyek osztják az éghajlattal kapcsolatos fellépés iránti igényünket, például az Afrikai Unió, Mexikó, Brazília és Dél-Afrika felé. Bővítenünk kell azon államok körét, amelyekkel megállapodást kívánunk kötni.

A harmadik pedig az éghajlat. Igaz, hogy megállapodtunk a két fokról, ez a szám azonban következményekkel is jár. A tudomány szerint a két fok azt jelenti, hogy a gazdag országoknak 40%-kal kell csökkenteniük CO₂-kibocsátásukat. Az EU-nak ezért jelenleg 30%-ra kell ígéretet tennie. Január 31-én ismét lehetőséget kap arra, hogy a 30%-os érték előterjesztésével bizonyítsa vezető szerepét, és arra kérem az EU-t, hogy ezt a célértéket ajánlja fel. Hálás lennék, ha figyelembe vennék ezt a javaslatot, mivel ez az egyetlen módja annak, hogy példát mutassunk, és 2010 az ENSZ, az Európai Unió és az éghajlat éve lehessen.

Derk Jan Eppink (ECR). - Elnök úr! Támogatom a 2020-ra előirányzott környezetvédelmi terveket, egyes módszerekkel kapcsolatban azonban komoly kétségeim vannak. A koppenhágai konferencia egy rossz módszer jó példája. És mi a tanulság?

A konferencia túlságosan nagyra sikerült ahhoz, hogy eredményes legyen: rockkoncertet rendezhetünk 50 ezer résztvevővel, csúcstalálkozót nem. Másodszor, Kína és India túljárt Európa eszén, és az Egyesült Államok is csatlakozott hozzájuk. Döntő pozíció helyett az EU a zavart szemlélődő szerepébe kényszerült.

Mi a teendő? Úgy gondolom, felül kell vizsgálnunk az alkalmazott formát, és hasznosabb lenne, ha az egy woodstocki méreteket öltő esemény helyett inkább G20 találkozóként valósulna meg. Másodszor fel kell hagynunk az erkölcsi fölényeskedéssel, hogy megmondjuk Kínának és Indiának, mit tegyen. A két országot büntető korlátozások katasztrofális következménnyel járnának. Éppen ellenkezőleg, az EU-nak saját jelenlegi álláspontját kell felülvizsgálnia, amely hosszú távon aláássa az itteni növekedést és foglalkoztatást.

Végül, komoly kutatásra van szükség a rendelkezésre álló adatokra vonatkozóan. A „Climategate” már emlékeztetőül szolgált, és úgy tűnik, az az állítás, amely szerint a Himalája gleccserei olvadóban vannak, spekuláción alapul. Az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) egyes tagjai immár egyenesen globális lehűlésre számítanak.

Objektív, elfogulatlan tudományos kutatásra van szükség, nem pedig hátsó szándékok által vezérelt politikai aktivizmusra. Mi igaz, és mi nem: jelenleg egyszerűen nem tudjuk, és úgy vélem, először is tisztázniuk kell a tényeket. Biztos úr, miniszter asszony, bízom benne, hogy e kérdésekben nyitott hozzáállást tanúsítanak majd.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Sabine Wils (GUE/NGL). - (DE) Elnök úr! Az ENSZ éghajlati konferenciája az iparosodott nemzetek számító politikai érdekei miatt fulladt kudarcba. Ennek eredményeképpen a fejlődő országok és az alámerüléssel fenyegetett szigeti államok több milliárd polgárának létezése került veszélybe.

Nincs arra vonatkozó megállapodás, hogyan fogjuk hatékonyan megakadályozni a bolygó további felmelegedését. Az EU a nemzeti vállalkozások és a nagyvállalatok profitja nevében vett részt a játékban. Nem foglalmaztuk meg időben azt a célt, hogy az EU tagállamain belül 2020-ig 30%-kal csökkentsük az üvegházhatású gázok kibocsátását.

Ha az éghajlatvédelmi célokat más államok előzetes beleegyezésétől tesszük függővé, az emberiség jövőjét tesszük kockára. A tények egyértelműek: 2007-ben az egy főre jutó CO₂-kibocsátás mértéke Kínában 4,6, Németországban 9,7, az Egyesült Államokban pedig 19,1 tonnára rúgott. Sürgősen érvényesülnie kell az emberiség egészére vonatkozó éghajlati igazságosságnak. Jövőre Mexikóvárosban az iparosodott nemzeteknek és a feltörekvő gazdaságokban kötelező érvényű, ambiciózus célokat megfogalmazó megállapodást kell kötniük.

Godfrey Bloom (EFD). - Elnök úr! Természetesen mondhatja, hogy szkeptikus vagyok, csak mert nem öltözöm úgy, mint egy madárijesztő.

Önökhez hasonlóan magam is megküzdöttem a koppenhágai hóviharral. Érdekes, nemde, hogy 30 éve az idei tél volt a leghidegebb Londonban? Ugyanez a helyzet Lengyelországban, Koreában és Kínában. Floridában, Arizonában és Texasban 100 éve a legalacsonyabb hőmérsékletet – utóbbi esetében pedig az első havazást – jelentették. Természetesen, ahogy Giles Coren, a londoni *Times* napilap munkatársa mondta, te jószágos ég, egyszerűen csak nem értjük – természetesen erről szól a globális felmelegedés: hozzá kell szoknunk a fagyos hőmérséklethez.

Láthattuk Al Gore hokiütőjét, amelyet értesüléseim szerint még mindig mutogatnak London állami iskoláiban – Al Gore, olajkufár vipera, csaló! Volt szerencsénk Jones professzorhoz is, a Kelet-Angliai Egyetem munkatársához is – csaló! Most pedig – erről még nem tudhatnak, hiszen a nyilvánosság előtt titokban tartják – az új-zélandi nemzeti éghajlati adatbázis: a benne szereplő adatok mind hamisak.

Mikor ébrednek végre fel? Csalás, csalás, csalás!

(A felszólaló a 149. cikk (8) bekezdése értelmében elfogadja, hogy válaszol a kék kártyával jelzett kérdésre.)

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr! A jelek szerint Bloom úr úgy gondolja, hogy az éghajlatváltozás teljes tudománya zagyvaság, csak mert volt egy hideg télünk.

Azon tűnődöm, vajon Bloom úr megfogalmazná-e a Parlament számára az éghajlat és az időjárás közötti különbséget.

Godfrey Bloom (EFD). - Az éghajlat, Davies úr, az, amelyet valamennyiünknek el kell viselnie.

Zoltán Balczó (NI). - *(HU)* Tisztelt Miniszter asszony! Meglepő hírem van az Ön számára. A koppenhágai klímatalálkozó lezajlott. Ön úgy beszélt célokról, illúziókról, mintha még előtte állnánk. Az eredmény kudarc. Számon kérhető aláírt kötelezettségek nem születtek. Arra pedig, hogy az önkéntesség mit jelent, jó példa Kiotó. Tudjuk mit ért az Egyesült Államok vállalása, de Kanada példája is említésre méltó. Aláírta a Kiotói Egyezményt, aztán 26 %-kal növelte a szén-dioxid-kibocsátást minden következmény nélkül. Koppenhága félreérthetetlen üzenet arról, hogy milyen világban élünk.

A mai világot a gazdasági fundamentalizmus határozza meg. Ha az emberi társadalmi érdek szembekerül a globális gazdaság érdekével, akkor mindig az utóbbi érvényesül. Persze a globális gazdaság mögött egy szűk hatalmi elit húzódik meg. A visszafordíthatatlan klímaváltozás megakadályozásához egy másik klíma megváltoztatására van szükség. A politikai erkölcsi klíma megváltoztatására. Amíg ez nem következik be, amíg az ember van a gazdaságért, és nem fordítva, amíg nem válik elfogadott vezérlőelvű az ökoszociális piacgazdaság, addig a többi hasonló konferenciák is kudarcra lesznek ítélve.

Richard Seeber (PPE). - *(DE)* Elnök úr! Ha tanulhatunk valamit Koppenhágából, akkor az a realitásérzék. Még emlékszem arra a vitára, amely Koppenhágát megelőzően itt a Parlamentben zajlott. Mindenki optimizmustól átszellemülve beszélt, de az egészből nem lett semmi. Nemzetközi konferenciára került sor, amely saját szabályai szerint működik, és kizárólag jó szándékkal keveset érhetünk el. A következő, mexikói tárgyalásokat tehát a szükséges realitásérzékkel közelítsük meg.

Ha értékelni szeretném Koppenhágát, őszintén azt kell mondanom, hogy nem volt annyira rossz, hiszen az eredmény alapul szolgálhat a mexikói tárgyalásokhoz, és végre-valahára elértünk valamit. Nekünk, európaiaknak a legnagyobb csalódást az jelenti, hogy mi – az EU – nem voltunk jelen a végső dokumentum szövegezésénél. Ezen mindenképpen el kell gondolkodnunk, mivel állandóan azt hangsúlyozzuk, hogy mi szeretnénk játszani a vezető szerepet az éghajlatváltozás elleni világméretű küzdelemben.

Mi ennek az oka? Először is valószínűleg az, hogy 14%-os CO₂-kibocsátásunkkal nem vagyunk a legnagyobb szennyezők között. Az Egyesült Államok és Kína együtt az összes kibocsátás közel feléért felelős. Európában azonban nem képviselünk egységes álláspontot. A legutóbbi Környezetvédelmi Tanács igen világosan szemléltette, milyen különbözőek az itteni vélemények. Sok tagállam például a tisztelt Ház képviselőitől teljesen eltérő módon értékeli a problémát.

További ok azonban minden bizonnyal az, hogy az európaiak nem olyan jók, mint amilyennek mondjuk magunkat. Ha eltekintünk a tiszta fejlesztési mechanizmusoktól, más szóval a közös végrehajtási intézkedésektől és az egyéb intézkedésektől, és csupán saját CO₂-kibocsátási intézkedéseinket vizsgáljuk, azt látjuk, hogy a végeredmény nem olyan kedvező, mint azt állítjuk.

Harmadszor pedig azt is ki kell mondani, hogy a világ más országai és régiói eltérően közelítenek a problémához. A mi fő célunk a jogilag kötelező érvényű megállapodás. Kína és az Egyesült Államok azonban más utat választott.

Összegezve, mérlegelnünk kell, vajon nem kellene-e nagyobb rugalmasságot tanúsítanunk a tárgyalások során, mivel fontos ugyan, hogy közösen tegyünk az éghajlatváltozás jelensége ellen, ennek elérésére azonban egészen más módszereket is alkalmazhatnánk.

Dan Jørgensen (S&D). - (DA) Elnök úr! A következőt kérdezném a klímaszkeptikus képviselőktől: ha tízből kilenc orvos azt közölné önökkel, hogy több mint 90 százalék az esélye, hogy súlyos betegségben szenvednek, ám a betegsége van – mellékhatások nélküli – gyógymód, bevennék a gyógyszert? Természetesen igen. Ugyanígy kellett volna reagálnia a világnak is Koppenhágában. Nyilvánvalóan így kellene reagálnia a világnak, amikor a terület vezető kutatóinak több mint 90%-a azt állítja, hogy a globális felmelegedés valóságos, és az emberi tevékenység eredménye. Az EU-nak ezért példát kell mutatnia. Természetesen bírálhatjuk az Egyesült Államokat. Természetesen elmaraszthatjuk Kínát, amiért Koppenhágában nem rendelkezett a szükséges politikai akarattal. Itt a Parlamentben azonban a saját házunk táján kellene körülnéznünk – és az EU által tanúsított vezető szerep hiányát kellene kritizálnunk. Az EU két dolgot tehetett volna, amelyeket a mexikói konferencia előtt meg is kell tennie. Először is vezető szerepet kell vállalnunk a kibocsátási célok iránti elköteleződés tekintetében. Ez azt jelenti, hogy a 2020-ig ígért csökkentés szintjét 20-ról 30%-ra emeljük. Másodszor meg kell neveznünk azokat az összegeket, amelyeket hajlandók vagyunk rászánni a biztosan bekövetkező éghajlati változásokhoz való hosszú távú alkalmazkodás támogatására. Végül egyértelmű, hogy egységes fellépéssel erőteljesebb hatást tudunk elérni, hiszen így a koppenhágainál racionálisabban és világosabban tudunk majd tárgyalni. Az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselője, Callanan úr úgy fogalmazott:

„a jelenlegi helyzetben örültség lenne növelni a céljainkat”.

Nem, Callanan úr, az lenne örültség, ha nem növelnénk a céljainkat.

Lena Ek (ALDE). - (SV) A koppenhágai csúcs kétségtelenül komoly csalódást okozott, most azonban előre kell tekintenünk. A liberálisok ezt teszik, és bízom benne, hogy ez Európában közösen is megvalósítható. Stratégiára van szükség, egy „poszt-koppenhágai menetrendre”. Ennek eléréséhez fontos eszköz lenne a kibocsátáskereskedelmi rendszerre irányuló erőfeszítések folytatása. Az EU-nak haladéktalanul meg kell indítania a tárgyalásokat az Egyesült Államokkal annak érdekében, hogy a kialakulóban lévő amerikai rendszert beépítsük az európai rendszerbe. A transzatlanti szén-dioxid-kibocsátási piac a globális piac létrehozásának kezdetét jelenthetné.

Rehn úr kiváló bevezetőt mondott. Következtetései igen helytállóak. Az EU-nak egységesen kell fellépnie a tárgyalások során. Szem előtt kell azonban tartanunk, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében az Európai Parlamentnek immár beleszólása van a döntéshozatal módjába. A Parlamentet be kell vonni az előkészítő munkába, mivel a végleges megállapodáshoz szükség van a támogatásunkra.

Európán belül ezzel egyidejűleg tovább kell erősítenünk szénpiacunkat, és fel kell hagynunk a kereskedelmi jogok ingyenes kiosztásával. Beruházásokat kell eszközölnünk az új technológiákba és harmadszor, meg kell állapítanunk a szén-dioxid árának alsó határát. Az éghajlati célokat a piaci mechanizmusok és nem a további bürokrácia révén valósíthatjuk meg.

Ha most magunk mögött hagyjuk Koppenhágát, új lendületet veszünk, és minden erőnket a jövőbeni intézkedésekre összpontosítjuk, elsőként az EU 2020 stratégiára kell koncentrálnunk. Ebben szerepelnek az intézkedések, és az energiahatékonyságra, valamint az új technológiába való befektetés módjára vonatkozóan alaposan kidolgozott javaslatokra van szükség. Létre kell hoznunk az éghajlattal kapcsolatos foglalkoztatási stratégiát. Végül, ezt egyértelműen ki szeretném mondani, 30%-kal kell csökkentenünk a szén-dioxid-kibocsátást, ha nem csupán az éghajlatért, de a piacért vívott csatát is meg szeretnénk nyerni.

Yannick Jadot (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr, Espinosa asszony! Rendkívül meglepődtem azon, milyen elégedettséggel szóltak az EU éghajlatügyi tevékenységéről. Igaz, hogy az elmúlt tíz év során Európa több és jobb munkát végzett, mint a világ legtöbb más országa, az európai vezetés azonban Koppenhágában egyértelműen kudarcot vallott.

Koppenhágában annak is tanúi lehettünk, ahogy Európa egyszerűen az európai állam- és kormányfők személyes kommunikációs stratégiájának összességévé válik, és e tekintetben külön említést szeretnék tenni Sarkozy úrról, Merkel asszonnyról és Brown úrról. Ilyen körülmények között világos, hogy az ENSZ-folyamat

könnyedén aláásható. Igaz, hogy az ENSZ rendszere bonyolult, és hogy a G20-találkozó, amelynek megállapodásai tartalom nélküliek, ám jó lehetőséget kínál a nagy médiamutatványokhoz, sokkal egyszerűbb.

Ez azt jelenti, hogy az elkövetkező évben Európának még több és még jobb munkát kell végeznie. Jelenlegi célunk a 20%-os csökkentés. Ez azonban valójában azt jelenti, hogy kevesebbet tennénk, mint az elmúlt 10 évben; azt jelenti, hogy visszafogjuk Európai éghajlati erőfeszítéseit. Amikor a tudósok szerint 40%-os célt kellene elérnünk, ez nem csupán az éghajlat, de gazdaságunk és munkahelyeink szempontjából is abszurdum.

Ezért kérem, Espinosa asszony, ne szállítsa le Európa éghajlati ambícióit a legkisebb közös nevező értékére, a Barroso elnök úr által hangoztatott célokra, aki nem ragaszkodik a 20%-hoz, vagy az Olaszország és Lengyelország által hangoztatottakra, amely országok hamarosan még az éghajlatváltozás létezését is tagadni fogják. Olvassa el ismét a Parlament állásfoglalását, és haladéktalanul döntsön a feltételek nélküli 30% mellett.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) Elnök úr! El kell fogadnunk azt a tényt, hogy néhány európai ország kivételével senki sem szeretne fizetni a CO₂-kibocsátás csökkentéséért vagy korlátozni az energiafelhasználást. Sőt, a helyzet még ennél is rosszabb. Egyes fejlődő országok, idegesítő gyarmatosításellenes retorikájukat hangoztatva, ezen szeretnének meggazdagodni, miközben ők a légköri szén-dioxid legfőbb kibocsátói. Az afrikai országok, Kína és India meg szeretnék tartani mentességüket, hogy kivonhassák magukat a nemzetközi kibocsátás-ellenőrző rendszerből és ezzel egyidejűleg hozzájussanak a tiszta technológiákra szánt eurómilliárdokhoz. Ezt az álláspontot nem tudjuk megindokolni adófizetőinknek. A koppenhágai konferenciát követően meg kell értenünk, hogy Európa nem viselheti egymaga ezeket a költségeket. Először is azért, mert ha egyedül cselekszünk, még inkább lelassítjuk gazdaságunk növekedését, és visszavetjük polgáraink jólétét. Másodszor, ha egyedül cselekszünk, semmin sem fogunk tudni változtatni a kibocsátást illetően, hiszen saját kibocsátásainkat már sikerült visszafognunk.

Elie Hoarau (GUE/NGL). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony, hölgyeim és uraim! Noha Koppenhága kudarcra zárult, kivételes volt a nem kormányzati szereplők mozgósítása, és azt bizonyította, hogy az éghajlati igazságosság valódi nemzetközi támogatást élvez.

Mostantól kezdve adottnak tekinthető, hogy a folytatódó tárgyalási folyamat során kiemelt fontosságú területként figyelembe kell venni a kiszolgáltatott szigeti államok és az afrikai országok érdekeit. Emellett arról is mindenképpen gondoskodnunk kell, hogy a Koppenhágában bejelentett 100 milliárd dollár tényleges többletet jelentsen a hivatalos fejlesztési segélyek terén tett vállalásokhoz képest.

Végül nem szabad elfelejtenünk, hogy nagyon kevés időnk maradt, ha még azelőtt cselekedni szeretnénk, hogy az éghajlatváltozás következményei visszafordíthatatlanná válnának. 2010 az utolsó esélyünk, ha Mexikóvárosban valódi eredményt szeretnénk elérni.

Oreste Rossi (EFD). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Ne mondják, hogy nem figyelmeztettük önöket előre. A COP 15-tel kapcsolatban a Parlament által elfogadott állásfoglalásnak nagyobb volt a füstje, mint a lángja.

Túl sokat kértünk, és semmit sem kaptunk. Ezek nem az *Északi Liga*, hanem Ivo de Boer, az ENSZ klímakonferenciája főtitkárának szavai. Nem volt éppen katasztrófa, még akkor sem, ha a megállapodás legfeljebb szándéknyilatkozatnak tekinthető. A példátlanul hosszú és intenzív maratoni megbeszélések végén létrehozott szöveg, amely megmentette a COP 15-öt a teljes eredménytelenségtől, elhanyagolható tartalommal bír.

Az USA elnöke, Obama úr, a brazil Lula elnök, Ven Csia-pao kínai miniszterelnök, Szingh indiai miniszterelnök és a dél-afrikai Zuma elnök által elfogadott és a többi országra rákényszerített Koppenhágai Egyezséget még csak el sem fogadták hivatalosan. Miután nyolc ország elutasította, ami miatt elfogadhatatlanná vált, az Egyezséget a 192 résztvevő állam plenáris ülésén egyszerűen tudomásul vették.

Hölgyeim és uraim! A globális felmelegedés kérdése időpazarlás. December óta az újságok és a televíziós hírműsorok folyamatosan arról tudósítanak, hogy Európában fagyos, hideg időjárás uralkodik. Hagyjunk hát fel az éghajlattal kapcsolatos felesleges és költséges lamentálással.

Angelika Werthmann (NI). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A koppenhágai klímacsúcs egyetlen konkrét eredménye a globális felmelegedés két Celsius fokban történő korlátozása volt. Az ehhez szükséges intézkedések azonban homályban maradtak. Ez a csekély kompromisszum csalódás számunkra, különösen azért, mert mostantól az egyes országok maguk döntenek arról, hogy elfogadják-e az éghajlatvédelmi célokról szóló megállapodást. Rettentően fogy az idő. Most nekünk kell eldöntenünk, hogyan tovább. A fenntartható, éghajlatot védő fejlődést kell támogatnunk, amely lehetővé teszi, hogy a bolygó erőforrásait felelős módon

használjuk fel saját magunk és a jövő generációi javára. Az EU-nak és tagállamainak ki kell alakítaniuk a zöld technológiák terén vállalt világvezető szerepüket. Ez legalább az első lépést jelenti majd.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr! Senkinek sem kerülte el a figyelmét, hogy Koppenhága kihagyott lehetőség volt. Ugyanakkor – és igen, itt az ön szavait ismétlem, biztos úr – a csúcstalálkozónak mégis volt két érdeme. Először is jóval több állam- és kormányfőt mobilizált, mint annak idején a kiotói csúcs. Másodszor lehetővé tette a feltörekvő országok számára, hogy éljenek az azon pénzügyi vállalkozások biztosította előnyökkel, amelyeknek kifejezett célja az ő globális felmelegedés elleni küzdelmük elősegítése.

Mit tegyen tehát most Európa? Természetesen folytassa az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése terén végzett kiváló munkát, mivel az az igazság, hogy Európa már eddig is jelentős érdemekkel büszkélkedhet. A kiotói célt illetően, amely 8%-os csökkentést írt elő, az európai vállalatok közel 13%-os csökkentést értek el. Utóbbiak tehát rendkívül jól teljesítettek, és megmutatták, hogy elkötelezettek a környezet védelme iránt. Ez a harc és ez az kiváló hozzáállás azonban semmiképpen sem valósulhat meg az igazságtalan verseny összefüggésében. Ahogyan azt a meghallgatások során is mondtam, Rehn úr, mindez kizárólag teljesen tisztességes versenykörülmények között jöhet létre. Valójában mérlegelnünk kell a szénadó bevezetését az Európai Unió határain, mivel nem hagyhatjuk cserben saját vállalkozásainkat és munkahelyeinket egy teljességgel méltánytalan versenyben olyan országok előnyére, amelyek nem tartják tiszteletben és nem alkalmazzák ugyanazokat a szabványokat a környezetvédelem és az üvegházhatású gázok csökkentése tekintetében. Úgy gondolom tehát, nélkülözhetetlen – és itt képviselőtársam, Lepage asszony szavait ismétlem –, hogy valamikor a jövőben fontolóra vegyük a szénadó bevezetését az Európai Unió határain.

Másodszor, a meghallgatások során örömmel nyugtáztam, hogy Tajani biztos úr nem zárta ki a szénadónak az Európai Unió határain történő bevezetésével kapcsolatos hatásvizsgálat végrehajtását. Ezért úgy gondolom, hogy lépésről-lépésre végül meg fogjuk nyerni ezt a csatát, mert fontos, hogy védjük az európai vállalkozásokat és munkahelyeket.

Anni Podimata (S&D). - (EL) Elnök úr, Espinosa asszony! Kétségtelenül jobban örültünk volna annak, ha a mai vitára más körülmények között kerül sor, amikor az lett volna a feladatunk, hogy egy világszintű, jogilag kötelező érvényű megállapodást értékeljünk, majd mint Európai Unió eldöntsük, hogyan tovább. Sajnálatos módon a koppenhágai eredmények a körülményekhez képest jóval elmaradtak a várakozásoktól. Ez az egyik legfőbb ok, amiért csalódottságunknak adunk hangot.

Csalódottságunk második okát, amely különösképpen bennünket, az Európai Parlamentet érint, az Európai Unió által a koppenhágai csúcson kialakított gyenge célok adják. Míg elvárható lett volna, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követő első globális csúcson az Európai Unió élére álljon az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos új, ambiciózus, tartalmas és világszintű megállapodás elérésére irányuló erőfeszítéseknek, mi, európai polgárok annak lehettünk tanúi, hogy az európai vezetés darabjaira hullik, egyes tagjai saját pecsenyéjüket sütögetik, és az Európai Uniót a mellőzött szemlélő szerepére kárhozzátják. Ez nem egy kíváncsi szerepkör, és nem is olyan, amely előnyünkre válik.

Mi tehát a teendő? Felszólítjuk az Európai Bizottságot és a Tanácsot, hogy bizonyítsák be: fel tudnak nőni a feladathoz, és hogy ezen új törekvések során biztosítsák Európa vezető szerepét. Hadd emlékeztessék arra, hogy mindez nem csupán az éghajlatváltozás következményei korlátozásának kérdése. Jóval átfogóbb kihívásról van szó; egy új fejlődési modellre, egy zöld fejlődési modellre történő áttérés által jelentett kihívásról, amely modell Európa válasza lesz az új munkahelyek teremtése, az európai gazdaság versenyképességének támogatása és az Európai Unió új világrenden belüli vezető szerepének megerősítése iránti igényre.

Fiona Hall (ALDE). - A koppenhágai eredmények mélységesen kiábrándítók, most azonban tovább kell lépniünk. Az EU-nak három okból kell elköteleznie magát a 30%-os kibocsátáscsökkentés mellett.

Az első egyszerűen az, hogy a gazdasági tevékenység válság következtében való visszaesése nyomán a 30%-os csökkentés alig valamivel több erőfeszítést igényel, mint az eredeti 20%-os terv.

Másodszor, ha most meghúznánk a gyeplőt, azzal megtörnénk az új zöld ágazatokban kialakult lendületet. Nem kötelezhetjük el magunkat „félíg” a megújuló energiaforrások és az alacsony szénigényű közlekedés terén történő erőfeszítések iránt. Hatalmas infrastruktúrát kell működésbe léptetni, akár az északi-tengeri supergrid projektről, akár kisebb léptékű intézkedésről, például az elektromos gépjárművek feltöltését szolgáló töltőállomásokról van szó. Több százezer új munkahely megteremtése forog kockán, amelyek közül 70 000 csak az egyesült királyságbeli part menti szélerőművekhez kapcsolható, ezek a gazdasági talpra

állás szempontjából oly fontos munkahelyek azonban csak akkor jöhetnek létre, ha egyértelmű ütemterv készül a szénmentes Európa 2050-ig történő megvalósításához.

A beruházásoknak biztos alapokon kell nyugodniuk, és tisztában kell lennünk azzal, hogy Európa elveszítheti a megújuló energiát hasznosító technológiák terén betöltött vezető szerepét. Mind az Egyesült Államok, mind pedig Kína gyorsan fejleszti megújuló energiaforrásokra épülő iparát. Ha most tétovázunk, ezek az új, zöld munkahelyek más kontinensekre helyeződnek át.

Végül azért van szükség a 30%-os csökkentésre, mert a többletvállalás nagy része a fokozott energiahatékonyság révén könnyedén megvalósítható. Az energiahatékonyság további javításának elmulasztása mindentől függetlenül is örökség lenne. Alacsonyabb és nem magasabb energiaszámlákat jelent, és növeli az energiaellátás biztonságát. Így tehát bármilyen számokkal álljon is elő a többi fél január 31-én – és akár még kellemes meglepetés is érhet bennünket –, az EU-nak már most 30%-os csökkentést kell vállalnia.

Ivo Strejček (ECR). - (CS) A koppenhágai csúcs és eredményeinek felülvizsgálata során a józan eszünkre kellene hagyatkoznunk, és végig kellene tekintenünk azon környezetvédelmi és gazdasági bizonyítékok széles skáláján, amelyek arról tanúskodnak, hogy a globális felmelegedés nem létezik, ha pedig mégis, akkor az emberiség semmit sem tehet ellene, mert kizárólag természeti erők okozzák. Aprópó, az elmúlt héten megtudtuk, hogy az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület által felhasznált környezetvédelmi adatok jelentős részét meghamisították vagy félreértelmezték. Ennek fényében jó látni, hogy a koppenhágai csúcs kudarcot vallott. Bízom abban, hogy ez a kudarc először is eltávolít majd bennünket az erőszakos, ún. „zöld” politikáktól. Másodszor abban, hogy a politika visszatér majd azokhoz a valós kérdésekhez, amelyek a mai gazdasági válságban ténylegesen hatással vannak a polgárookra. Harmadszor pedig, hogy megakadályozza az adófizetők pénzének ellentmondásos zöld projektekre való pazarlását. Negyedszer pedig, hogy helyet ad a racionális, hatékony és olcsó energiaellátásról szóló tárgyilagos vitának, és tanúi lehetünk majd az atomenergia újjáéledésének. Hölgyeim és uraim, amikor választóimmal találkozom, hitetlenkedve rázzák a fejüket annak hallatán, milyen kérdésekről tárgyalunk itt, miközben a valós problémákkal nem foglalkozunk.

Marisa Matias (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr! A kérdés sürgető volta ellenére a Koppenhágában tapasztaltak több visszafelé tett lépést jelentettek. Koppenhága valóban több államfőt mozgósított, mint Kiotó, ugyanakkor jobban meg is osztotta őket, és ennek eredményeképpen a „mindenki önmagáért” forgatókönyv valósult meg, amelyben minden állam meghatározhatja saját céljait, méghozzá önkéntes alapon.

Érdemes megjegyezni, hogy 2 °C-os csökkentési célt és támogatási célokat vállaltunk mindenféle indoklás nélkül. Ezek nem jelenthetnek vigaszt. Ugyanakkor úgy vélem, előre tekintve kell cselekednünk, ami azt jelenti, hogy a szavakat tettekre kell váltani.

Az Európai Unió minden esetben vezető szeretne lenni, és ez idáig az is volt. Koppenhágába érkezvén azonban megtorpant, és nem volt képes meghatározni és megvédeni a korábban itt kinyilatkoztatott célokat, amelyekről kijelentette, hogy sohasem fogja feladni őket.

Azt kérdezem tehát, vajon a jövőben sem járunk-e majd el igazságosabban, vajon gyengeségünknek és egyes személyek mások feletti döntéseinek köszönhetően vajon továbbra is hagyni fogjuk-e, hogy olyan helyzet álljon fenn, amelyben a legszegényebbek fizetik a leg súlyosabb árat?

Timo Soini (EFD). - (FI) Elnök úr! A koppenhágai klímacsúcs abszolút bukás volt. Decemberben az állásfoglalás ellen szavaztam. Igazam volt, csakúgy, mint 92 képviselőtársamnak.

Az Európai Unió arrogánsan az egész világ számára fel akarta kínálni saját megoldását. A csúcs előtt néhány nappal 5 milliárd eurós kibocsátáskereskedelmi csalásra derült fény. Kínos lehetett éppen a találkozó tervezett kezdete előtt, hogy az EU kínál megoldást, miközben 5 milliárd euró összegű támogatással való visszaélés vádja éri. Ez szégyenteljes volt; aggasztja-e egyáltalán most az EU-t, hogy a visszaéléseket majd kivizsgálják? Ha korlátozni kívánjuk a kibocsátásokat, vezessünk be konkrét kibocsátási rendszert, mint a gépjárművek esetében. Működik, noha semmi sem indokolhatja saját acél-, fém- vagy ffeldolgozó iparunk aláadását, sem Finnországban, sem pedig az EU többi országában. Ez teljesen értelmetlen: helytelen, ha mindez a munkások és a dolgozók kárára válik.

(Taps)

Romana Jordan Cizelj (PPE). - (SL) Magam is csalódott vagyok a koppenhágai konferencia kimenetele miatt, de hagyjunk fel a kiábrándító eredmények feletti siránkozással, és a további csalódások elkerülése

érdekében inkább azzal foglalkozzunk, merre tovább. Nem elég, ha azt mondjuk magunknak: „Építsünk az eddig elért eredményekre, hiszen csupán néhány változtatásra van szükség”.

Az első kérdés, amelyet e tekintetben fel szeretnék tenni magamnak, az az, mégis mi is egy COP konferencia? Valódi konferencia vagy csupán a nyilvánosság számára megrendezett látszatesemény? Természetesen mindkettő. Ugyanakkor gondoskodnunk kell arról, hogy a szakértők folytathassák a munkájukat és a közvéleményt ne csupán a konferenciákhoz kapcsolódóan zajló informális eseményekről, de az általunk végzett tényleges munkáról is tájékoztassák. Európának ezért újra kell gondolnia az ilyen konferenciák szervezési szempontjait.

Második kérdésem a következő: mi a világ vezetőinek szerepe az ilyen konferenciákon? Azért vesznek részt rajtuk, hogy saját belpolitikai kampányaikat folytassák vagy azért, hogy elősegítsék a résztvevők közötti kompromisszum kialakítását? Úgy vélem, hogy az ilyen konferenciák munkamódszereit és a világ ezekre ellátogató vezetőinek szerepét is felül kell vizsgálnunk.

Harmadik kérdésem az Európai Unió vezető szerepével kapcsolatos. Igen, sok kedvező intézkedést hoztunk annak érdekében, hogy Európa megőrizhesse vezető szerepét a környezetbarát technológiák fejlesztése terén, a tárgyalási folyamat során azonban elvesztettük ezt a vezető szerepet. Véleményem szerint nem kellene beletörődnünk, hogy a tárgyalási folyamatban csupán koordinációs szerepet töltsünk be, mivel magunknak is aktív tárgyalóknak kell lennünk. Ezért nem kellene még az egyeztetések megkezdése előtt kiteríteni a lapjainkat, és világgá kürtölni az elérni kívánt célokat. Ezenfelül meg kellene próbálnunk közelebb kerülni a harmadik országokhoz, ahelyett, hogy eltávolodunk tőlük.

Záró pontként azt említeném, hogy nemzetközi találkozóink során az éghajlat ügyét sürgős kérdésként kell kezelnünk, és e tekintetben természetesen számítok rá, hogy a két területért felelős biztosok között szoros együttműködés valósul meg.

Enrique Guerrero Salom (S&D). - (ES) Ma, 2010 kezdetén nem jutottunk el oda az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, ahová szerettünk volna. Nem vagyunk ott, mivel jelenleg éppen a Koppenhágában kötött megállapodás által létrehozott jogszabályi módosítások elfogadásának szakaszában kellene tartanunk.

Nem értünk el ebbe a szakaszba, és ezt sajnálhatjuk. Sajnálhatjuk, hogy Koppenhágában alább adtuk az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos ambícióinkat, hogy nem írtunk alá kötelező érvényű megállapodást és hogy az eljárás nem volt kellően átlátható. Következésképpen nem rendelkezünk megfelelő joggal vagy eszközökkel ahhoz, hogy teljesítsük az emberek, elsősorban a fejlődő országok lakosainak igényeit.

Ugyanakkor a Koppenhága előtti szinten sem rekedtünk meg, mivel az Egyesült Államokkal, Kínával, Indiával, Dél-Afrikával és Brazíliával sikerült célzott megállapodást kötnünk, amelyet később több másik ország, például Oroszország, Ausztrália, Norvégia, Svédország és Spanyolország is aláírt. Nem szabad elfelejtenünk, hogy ezek az országok együtt a szén-dioxid-kibocsátások háromnegyedéért felelősek; valamint azt sem, hogy korábban sokan közülük nem csatlakoztak a Kiotói Jegyzőkönyvhöz.

A megtett lépés tehát nem elégséges, de jelentős. Ki kell használnunk e jelentős lépés előnyeit, hogy az Európai Unión belülről további előrelépést érjünk el. Valamennyi elért eredmény mögött az Európai Unió volt a hajtóerő. A haladás azonban csak akkor folytatódhat, ha az Európai Unió a jövőben is erőfeszítéseket tesz.

Németországra és Mexikóra készülve azért kell tevékenykednünk, hogy kötelező érvényű megállapodást érjünk el és megteremtjük azokat a forrásokat, amelyek segítségével a fejlődő országok visszafoghatják a kibocsátásokat, alkalmazkodhatnak és korszerűsíthetik technológiájukat. Mindezt a hatékonyság, az igazságosság, illetve az indokolja, hogy további partnerekre van szükség.

Biztos vagyok abban, hogy a spanyol elnökség mindent megtesz majd ennek eléréséért.

Roger Helmer (ECR). - Elnök úr! Jó hírem van a Parlament számára: számos tudóssal egyetértésben arra a következtetésre jutottam, hogy nincs klímaválság! A világ tengereinek szintje nem emelkedik jelentősen, és ahogyan az IPCC kénytelen volt bevallani, a Himalája gleccserei sem olvadnak rohamos ütemben. A világ átlaghőmérsékletének az elmúlt száz évben megfigyelhető csekély növekedése teljes mértékben megfelel a jól ismert, hosszú távú természetes éghajlati változásoknak.

Koppenhága bebizonyította, hogy sok ország, különösen Kína és India nem hajlandó feláldozni gazdasága teljesítményét egy teljes mértékben kitalált probléma megoldásáért. Nagy-Britanniában a szavazók többsége már nem hisz az emberi tevékenység által kiváltott éghajlatváltozásban, és nem fognak fizetni az ennek

enyhítését célzó hiábavaló és értelmetlen próbálkozásokért. A CRU közelmúltban kiszivároztatott feljegyzéseiből az derül ki, hogy még az éghajlattal kapcsolatos rémhírterjesztés fő előljárói is kétségbeesetten figyelik, hogy a természet nem követi az előrejelzéseiket, ezért koholmányuk alátámasztásaként meghamisítják a számokat.

Teljes körű nyilvános vizsgálatot kell kérnünk a kétséges adatokat illetően, mielőtt még egy pennyt a csökkentésekre fordítanánk.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr! Az Egyesült Államokat és az Európai Uniót, az egy főre jutó adatok tekintetében a világ első és második legnagyobb kibocsátóját határozott és megkerülhetetlen felelősség terheli a koppenhágai kudarcért, amelynek jelentőségét semmilyen egymásra mutogatás nem enyhíti.

A korábban már említett szempontokon kívül a csúcs kudarcot vallott a fejlődő országoknak szánt ún. „alkalmazkodási” célú támogatások tekintetében, mivel nem elegendő számú ország tett vállalásokat. Ugyanakkor képmutató módon továbbra sem veszünk tudomást az ezekre az országokra nehezedő terhekről. Ide tartozik többek között a hatalmas külföldi adósság, amelynek összege a bejelentett támogatás szintjéhez viszonyítva valóban csillagászati, és amely súlyosan korlátozza a fenntartható gazdaság és a társadalmi fejlődés megvalósításának valós lehetőségét.

A csúcstalálkozó a piaci alapú eszközök visszaszerezési eredményeiről és a Kiotói Jegyzőkönyv rugalmas mechanizmusairól szóló komoly viták során megfeneklett. Probléma volt többek között, hogy a csúcs az éghajlatváltozás következményei mellett annak okaira nem tudott megoldást javasolni. Ez teljesen irracionális megközelítése a gazdasági és társadalmi kérdéseknek, és eleve kizárja a megoldását ennek, illetve bármely olyan más problémának, amellyel az emberiségnek...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Herbert Reul (PPE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A koppenhágai megállapodásban 180 aláíró ország fogadta el a két százalékos célt, az mégsem kötelező érvényű. Az itteni terveinkből nem sok valósult meg. Minden Koppenhágában siklott félre. Ezt akár vereségnek is nevezhetjük. Fontos, hogy pontosan ismertessük a helyzetet, és így lehetőségünk nyíljon rá, hogy alaposan elgondolkodjunk, mi volt ennek az oka, és ezt követően előreléphetünk az ügyben.

Néhány itt halott beszédet némileg sokkolónak találtam. Azt halljuk, hogy „keményebben kell küzdenünk”, „folytassuk, amit elkezdtünk”, „magasabb százalékokra van szükség”, „több pénzre van szükség”, „a probléma az volt, hogy Európa nem egységesen lépett fel” – úgy gondolom, hogy ezek az állítások túlságosan esetlegesek és túl felületesen értékelik a helyzetet. Nem az a megoldás, hogy folytatjuk a korábbiakat, hogy tovább menetelünk. Nem ezek voltak az eredmény okai. Igazságos és objektív módon figyelembe vettük, és megvitattuk egymással az összes alapvető kérdést? Hogyan kezeltük azon képviselőtársaink kérdéseit, akár jogosak voltak, akár nem, akik azt mondták „kérdéseink vannak az általunk kétségbe vont elemekkel kapcsolatban, klímászkeptikus kérdéseink”? Hogyan reagáltunk az éghajlatváltozással foglalkozó bizottságban, amikor képviselőtársaink azt mondták „másik nézőpontot – a néhány tudós által képviselt ellenkező álláspontot – is szeretnénk hallani”? Milyen lehetőség adódott arra, hogy ezt valóban bemutathassák? Ezenfelül saját álláspontunktól függetlenül képesnek kell lennünk nyugodtan megvitatni, hogyan kezeljük a néhány képviselőtársam által az imént említett és a közelmúltban napvilágra került információkat, amelyek szerint az IPCC tévedett a gleccserek olvadását illetően.

A következő kérdésekre szintén válaszolni kellene. A megfelelő eszközöket használjuk a probléma kezelésére? Mindig új menetrendekről, magasabb százalékokról, új jogszabályokról és előírásokról beszélünk. Ez igen bürokratikus megközelítés. Nincs-e igaza Ek asszonynak, amikor olyan erőteljesen hangsúlyozza, hogy a technológia, az innováció és a piaci mechanizmusok útján lehet előrelépni? Más államok más megközelítést alkalmaznak, ez azonban nem azt jelenti, hogy semmit sem tesznek. Talán egy kicsivel több nyitottság és több megfontolás lehetővé tenné, hogy hatékonyabbak legyünk ebben a kérdésben. Ezt sokkal szívesebben látnám, mint a „csukott szemmel előre” hozzáállást.

Judith A. Merkies (S&D). - Elnök úr! Nem kívánok a jövőre nézve végzetes képet festeni, ahogyan az ma már megtörtént, és nem szeretnék dühödtlen töprengeni a koppenhágai kudarcra – bár valóban dühös vagyok.

Éppen ezért azt kell elhatároznunk, hogy a jövőben ennél sokkal eredményesebbek leszünk, és idén Mexikó a következő lehetőség erre. Először is legközelebb ne cselekedjünk egyedül. Koppenhágában visszanéztünk, és azt találtuk, hogy egyedül maradtunk a céljainkkal. Meg kell tudnunk győzni másokat, hogy hozzánk

hasonló ambíciókat vállaljanak. Hogyan állíthatjuk, hogy mi irányítunk, ha nem tudunk meggyőzni másokat saját céljainkról és arról, hová szeretnénk elérni?

Másodszor nincs mindenki számára jó megoldás. Ahogyan az éghajlati csúcs előkészítése során többször büszkén megjegyeztük, nincs „B” terv. Nos, mostanra ez egészen biztos: merthogy semmink sincs. Semmink. Legközelebb tehát jobb, ha „B” tervvel készülünk.

Végül, de nem utolsó sorban, hogyan győzhetünk a sokféleségben, ha mottónk az egység? Legközelebb valóban egyesülnünk kell, ez pedig egységes álláspontot jelent. Egyetlen közös mandátummal kell rendelkezniünk. Európának nagy szüksége van egy képviselői hangra. Soros elnök úr, hajlandó-e elfogadni egy kizárólagos – és nem megosztott – mandátumot? Ez kizárólagos hatáskört jelentene az Európai Unió éghajlati politikája és éghajlati megállapodásai tekintetében.

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Elnök úr! Az éghajlat és maga a természet, amely körülvesz bennünket, valamennyi emberé, ideértve a jövő generációkat is, és ezért kell felelősséget éreznünk a megmentésükért. A lezajlott éghajlati csúcson a világ vezetői nem tudtak megegyezésre jutni olyan közös stratégiáról vagy eszközökről, amelyek elősegítették volna a célkitűzés elérését. Paradox módon úgy gondolom, ez nem rossz hír, tekintettel a többek között Nagy-Britanniából és az Egyesült Államokból érkező nyugtalanító hírekre, amelyek szerint bizonyos lobbik manipulációval próbálkoznak, és tudományos adatokat használnak fel adott eredmények elérésére.

Megbízható helyzetértékelésre van szükség. Ezért kérem egy független, nemzetközi szakértői csoport kinevezését, amely mindenre kiterjedő jelentést készít majd arra vonatkozóan, hogy az emberi tevékenység valóban hatással van-e az éghajlatváltozásra, és hogy az adatokat ténylegesen meghamisították-e. Az éghajlat védelmét célzó közös stratégia kidolgozásakor az EU politikusainak a nyugat- és kelet-európai országok közötti gazdasági aránytalanságokat is figyelembe kellene venniük. A válság fényében a javasolt intézkedések számos gazdaságot tönkretelhetnek.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). - Elnök úr! A koppenhágai konferencia a várakozásoktól jelentősen elmaradó eredménnyel zárult. Az országok tudomásul vettek egy olyan dokumentumot, amelynek célkitűzései nem világosak és nem kötelező érvényűek. Koppenhága több volt, mint egyszerű éghajlati csúcstalálkozó. Új kapcsolatok voltak a globális szintér meghatározó szereplői között, és ott volt a többoldalúság megfelelő szerepének kérdése az ENSZ rendszerén belül. Nyilvánvalóvá vált a feltörekvő országok növekvő befolyása. Koppenhága rámutatott, hogy át kell értékelnünk Európának a világban játszott szerepét. Maximálisan élnünk kell a Lisszaboni Szerződés nyújtotta lehetőségekkel annak érdekében, hogy felkészüljünk a következő COP konferenciára. Ambiciózusnak kell lennünk, egységes álláspontot kell kialakítanunk és stratégiai szövetségeket kell építenünk.

A koppenhágai eredmények a további munka alapjául szolgálnak. Az EU-nak törekednie kell annak elérésére, hogy a tárgyalás következő szakaszaiban tovább javuljon a koppenhágai megegyezés, hogy az év végére jogilag kötelező érvényű megállapodás születhessen. Ezenfelül elő kell segítenie a fejlődő országoknak az erdővel kapcsolatban, a technológiaátadáshoz és az alkalmazkodási intézkedésekhez nyújtandó támogatásokról szóló rendelkezések végrehajtását is.

Belső szempontból Európa komoly feladat előtt áll: végre kell hajtania az energia- és éghajlatcsomagot, beruházásokat kell eszközölnie a tiszta technológiák, a tudományos kutatás és az energiahatékonyság terén, az innováción és a természeti erőforrások hatékonyságán alapuló új iparpolitikát kell létrehoznia és az alacsony szénfogyasztású városokra, valamint a fenntartható közlekedésre és mobilitásra vonatkozó politikákat kell ösztönöznie. Ez a vezetés egyetlen módja, a valódi vezetés alapja azonban a példamutatás.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Tisztelt Elnök úr! Koppenhága azt mutatta, hogy az EU nagy ívű elképzeléseihez nem talált partnereket. Az EU-nak a jövőben a céljait, a háromszor 20%-os vállalását nem szabad földadnia, de ezzel egyidejűleg a tárgyalási pozícióit, mandátumát gyökeresen újra kell gondolnia, mert struccpolitikát nem folytathatunk. Le kell vonni Koppenhága tanúságait. Az a mandátum nem bizonyult sikeresnek. Nem értettük meg Kína elkötelezettségét és más fejlődő országok elkötelezettségét. Nem értettük meg Obama elnök mozgásterét, és nem tudtunk egységes hangon megszólalni. Ahogyan Verhofstadt elnök úr ma a spanyol elnökség vitája kapcsán nagyon helyesen elmondta, nem volt Európának egységes hangja.

Nem dughatjuk struccként homokba a fejünket. Nem tehetünk úgy, nem politizálhatunk ugyanúgy Koppenhága után, mint Koppenhága előtt. A mexikói fordulóig az Európai Uniónak újra kell pozicionálni magát, új mandátumot kell megfogalmaznia. Elsősorban azt kell megvizsgálnunk, hogy – ami Koppenhága eredménye – a 2% Celsius fokos célkitűzést milyen módon érhetjük el. Az európai diplomáciának a következő

időszakban arra kell törekednie, hogy hogyan lehet rugalmas pozíciót kialakítani a siker érdekében. Köszönöm a figyelmet.

Esther de Lange (PPE). - (NL) Elnök úr, Espinosa asszony! Ma reggel a holland iskolákban nemzeti hangosolvasással egybekötött reggelit (*Nationale Voorleesontbijt*) tartottak. Noordwijk aan Zee-ben található választókerületemben, amely éppen az északi-tengeri dűnék mögött helyezkedik el egy olyan területen, amelynek elsőként kell majd szembenéznie a tengerszint megemelkedésével, az iskolások a „Találkozás” című történetet hallgatták meg. A történet hőemberekről szól, akik azon morfondíroznak, hogyan tarthatnák kordában a meleget. Csak beszélnek és beszélnek, amíg csak mind el nem olvadnak. Hogy őszinte legyek, a mai vita némileg erre emlékeztet.

Igaz, hogy Koppenhága nem volt siker. Most nyugodtan mutogathatnánk más országokra vagy egyes ágazatokra; ezek az egysorosok a mai vitában is fel-felütötték a fejüket. Számomra mégis jobb ötletnek tűnik előre tekinteni és azt vizsgálni, mit tehet és legfőképpen mit kell tennie Európának annak érdekében, hogy vállalja a rá háruló felelősséget és gondoskodjon arról, hogy mégis megszülessen a megállapodás. Véleményem szerint ezért továbbra is kifejezetten javasolnunk kell a 30%-os csökkentési lehetőséget. Európának ezenfelül meg kell keresnie az új technológiák többek között európai támogatások révén történő ösztönzésének módjait, például olyan CO₂-semleges üvegházak építése által, amelyek energiát is termelnek, ahelyett, hogy állandóan problémaként tekintenénk a mezőgazdaságra. Továbbá akár mennyire szívünkön viseljük is a vita tárgyát, megközelítésünket a tudományra, az ismeretekre és a készségekre, nem pedig az érzelmekre kell alapoznunk.

Végül, ahogyan számos képviselőtársam már megjegyezte, egységes hangon kell megszólalnunk. Mexikóban a Koppenhágában láthatólag szükséges nyolc helyett Európának csupán egy ülőhelyet kellene elfoglalnia. Soros elnök úr, hogyan tervezi ezt elérni a kérdésben illetékes biztosokkal együttműködve?

Nessa Childers (S&D). - Elnök úr! Az évek során keltett remények csüggedtségbe és kétségbeesésbe fordultak, amint egyre világosabbá vált, hogy a Koppenhágában tervezett megállapodás lehetősége minden eltelt nappal egyre inkább kicsúszik a kezeink közül.

Aggodalomra adhat okot, hogy az Egyesült Államok, Kína és a többi ország milyen könnyedén került meg az ENSZ struktúráit, állította félre az EU-t és kötött egy olyan megállapodást, amely messze elmarad a globális várakozásoktól.

Egy dolog biztos. Az ENSZ éghajlati egyeztetési rendszerének még az év végi mexikói találkozó előtt életmentő beavatkozásra van szüksége. Jelenleg Obama elnök saját politikai rendszerének foglya, mivel a Szenátusban 67 támogató szavazatra van szüksége.

Kína nem hajlandó olyan intézkedésekre, amelyek kötelező erejűek és nemzetközi ellenőrzés alá esnek. A helyzet ironiája, hogy minél hosszabb ideig akadályozza, késlelteti és kerüli meg az Egyesült Államok, Kína és bármely egyéb ország a megállapodást, annál komolyabb csökkentési célokra lesz szükség.

Nézzük a megoldást. Az EU-nak és a Parlamentnek őszintén meg kell vizsgálnia, hogy a jövőben hogyan közelíti meg a hasonló eseteket. Európának sokkal határozottabban kell kiállnia saját magáért, és mindeközben továbbra is ambiciózus célokat kell meghatároznia, ideértve a célértékeket és a 30%-os kibocsátáscsökkentést is.

Gazdasági versenyről van szó, amelynek végén a világ a zöld munkahelyeken és a fenntartható életen alapuló XXI. századba jut. Európának meg kell nyernie ezt a versenyt, függetlenül attól, mit tesznek vagy nem tesznek barátaink.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). - (ES) Üdvözölni szeretném Espinosa asszonyt; nagy öröm számomra, hogy jelen van ma itt.

Komoly aggodalommal tölt el a megváltozott hozzáállás, és az a tény, hogy a koppenhágai események elemzése nyomán valóban megváltozhat a hozzáállásunk. Először is, úgy gondolom, az egyik probléma az alázat és a realitásérzék hiánya, ahogyan kollégáim arra már rámutattak. Ugyanakkor mindenekelőtt az aggaszt, hogy más országokban tett látogatásaink alkalmával ott nem éghajlatváltozásról, hanem globális változásról beszéltek.

A mexikói lépéseinket meghatározó körülmények, amelyek az eddigi lépéseinket is meghatározták, a növekvő népességgel, az élelmiszerhiánnyal, a mezőgazdaság bővítésének szükségességével, valamint korlátozott földterületekkel és vízforrásokkal jellemezhetők; éppen ezért az éghajlatváltozással kapcsolatos valamennyi

döntést ebben az összefüggésben kell mérlegelni. Természetesen azt sem szabad elfelejtenünk, hogy sok országnak joga van a fejlődéshez.

Ennek megfelelően rendszerszemléletet kell kialakítanunk, amely ez idáig hiányzott az éghajlatváltozással kapcsolatos elemzéseinkből. Az éghajlatváltozás nem oldható meg kizárólag a kibocsátások csökkentésével. Az ágazati, mennyiségi alapú megközelítés sehová sem vezet.

Ezenfelül nagyobb jelentőséget kell tulajdonítanunk a tudománynak. Különösképpen azt kérném a Bizottságtól, hogy az adatok meghamisításával vádolt csoportokat ellenőrizze és, amennyiben az Európai Unió valóban támogatja őket, vonják vissza a részükre folyósított összegeket, máskülönben örökre elvesztjük a hitelünket.

Hogyan valósítjuk meg a koordinációt ezen a területen? Ez is nagyon fontos kérdés. Hogyan szervezi meg saját magát az Európai Unió annak érdekében, hogy elérje a megállapodást? Az ezzel kapcsolatos munkát már ma délelőtt el kellett volna kezdeni.

Az utolsó kérdés, amely aggaszt: az érintett területen már folyik az alkalmazkodás, és, ismétlem, ezt a folyamatot új, stratégiai területszemlélettel kell elkezdennünk; ide értendő a termelékenység, a stratégiai erdőtelepítés, a mezőgazdasági energiának szentelt régiók, területek és körzetek, valamint természetesen a víz és a biológiai sokféleség. Ez a szemlélet hiányzik.

Ezen a ponton úgy vélem, el kell gondolkodnunk azon, hogy a valamennyi régióban megvalósítandó új stratégiai tervekhez Strukturális Alapokat biztosítsunk annak érdekében, hogy megvalósulhasson az alkalmazkodás; a döntéshozókat fel kell kérni, hogy megkezdjék a terület stratégiai felülvizsgálatát, mivel ez a terület nem a mi felelősségünk, és igen nehézkes lesz Európából dolgozni ezen az ügyön.

Saïd El Khadraoui (S&D). - (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Ahogyan azt már sokszor hallottuk, a csúcs természetesen kudarc volt. Messze elmaradtunk a célkitűzéseinktől. Az elkövetkező néhány hónapban kiderül, hogy mindez helyrehozható-e. Ugyanakkor úgy gondolom – ahogyan mások is említették – hogy magunk is igen sokat tehetünk még ennek érdekében, akkor is, ha nincs érvényben az ENSZ védnökségét élvező nemzetközi megállapodás. Itt elsősorban arra gondolok, amit a fenntarthatóbb közlekedési rendszerért tehetnénk. Kiemelkedő fontosságú célkitűzés volt, hogy a nemzetközi polgári repülési szervezet (ICAO) munkája révén a légi közlekedésből származó kibocsátásokat 2020-ig 10%-kal, a tengeri közlekedésből származó kibocsátásokat pedig a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) révén 20%-kal csökkentjük. Éppen ezért arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy folytassák a fenti szervezetekkel való tárgyalásokat, és az egyoldalú intézkedések előkészítésének azonnali megkezdésével növeljék a nyomást arra az esetre, ha viszonylag rövid időn belül nem születik megállapodás.

Mindeközben természetesen magunk is sok házi feladatot készíthetünk el. Az Európán belüli közlekedést illetően hallottam, amint Hedegaard biztosjelölt a meghallgatások során ambiciózus éghajlati és közlekedési csomag mellett érvelt. Kallas biztosjelölt ennél kevésbé egyértelműen fogalmazott, de emlékeztetném a Bizottságot, hogy a szén-dioxid-kibocsátások 25%-a a közlekedésből származik, és ennek megfelelően sürgős fellépésre van szükség. Bonyolult és nehéz kérdésről van szó, amely több intézkedés együttes alkalmazását igényli, mégis azt kérem, folytassák a munkát és ezáltal jelentős mértékben segítsék elő a fenntarthatóbb szakpolitikát.

Catherine Soullie (PPE). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony, hölgyeim és uraim! Immár nem kell tovább hangoztatnunk az éghajlatváltozás kérdésének fontosságát. Rövid, közép- és hosszú távú hatásai kétségtelenek, jóllehet a Japán Környezet-egészségügyi Központ (JESC) eredményei egyes nemzeti lapokban címdalra kerültek, és minden bizonnyal megerősítik majd a szkeptikusok pozícióját.

A világ számára úgy tűnt, hogy a koppenhágai konferencia egyedi alkalmat biztosít a világ vezetőinek arra, hogy elismerjék az éghajlat-változási folyamat hatásait, ezekkel kapcsolatban intézkedéseket hozzanak és kiküszöböljék azokat. Az Európai Unió központi szerepet töltött be a fórumon, nem csupán a tevékenységeink éghajlatra gyakorolt hatásainak korlátozását célzó bátor jogszabályok okán, hanem azért is, mert Európa olyan országközösség, amely tényleges befolyással bírhat.

A koppenhágai konferencia eredménye egyértelműen elégedetlenséget hagyott maga után, kudarcnak azonban semmiképpen nem nevezném. A világ, még az egyik leginkább ellenálló ország, Kína is egyetértett abban, hogy a hőmérséklet emelkedését két fokban kell korlátozni. Brazília éppen most fogadott el egy törvényt, amelynek értelmében és vállalásaival összhangban, 2020-ig hozzávetőleg 39%-kal csökkenti az üvegházhatású gázok kibocsátását.

Számos további ország jelentős célokat fogalmazott meg az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célok tekintetében. Itt Japánra és Norvégiára gondolok. Ki szeretném emelni azt az igen kedvező pontot, hogy konszenzus alakult ki az erdőirtásból származó kibocsátások csökkentését célzó mechanizmus sürgős szükségességét illetően. Konkrét és egyértelmű szöveg készült az úgynevezett REDD+ mechanizmus végrehajtásáról, amelynek célja az erdőirtás megfékezése és a szén-dioxid természetes tárolásának lehetővé tétele.

A koppenhágai eredmények nyomán, amelyek bár messze elmaradnak a kötelező érvényű megállapodástól, mégis kétségtelenül a politikai megállapodás szellemében jöttek létre, azt a kérdést kell feltennünk magunknak, miért okozott ez ekkora csalódást. Számos képviselőtársamhoz hasonlóan úgy vettem részt a koppenhágai konferencián, hogy szerettem volna közreműködni, segíteni és azt látni, hogy Európa tárgyal, és a vezetés cselekszik. Azért volt hatalmas csalódás, mert Európa, és különösen a Parlament a tárgyalások során nem az őt megillető szerepet töltötte be.

Ha Európa érvényesülni szeretne, erősebbnek kell feltűnnie ezen a területen. A környezetvédelmi miniszterek sevillai találkozója sehová sem vezetett, vezetőink láthatóan bizonytalanok és döntésképtelenek voltak, és továbbra is megosztottak vagyunk a célokat illetően.

Bízom abban, hogy Hedegaard asszony javaslataival és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság előtt tett vállalásaival felfegyverkezve helyre tudja majd állítani az Európai Unió ambícióit.

Lambert van Nistelrooij (PPE). - (NL) Egyetértek azzal, amit de Lange asszony a Holland Kereszténydemokrata Párt (CDA) nevében a mai vitában elmondott. Magam is csalódott vagyok, amiért nem jött létre a jogi megállapodás, és egy kérdéssel fordulnék a soros elnök úrhoz. Milyen következményekkel jár többek között saját jogszabályi keretünkre, pontosabban a CO₂-kereskedelemmel kapcsolatban létrehozott csomagra nézve a megállapodás hiánya? Milyen hatást gyakorol majd erre a rendszerre? Meg tudja ezt mondani? Elsősorban az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) regionális politikáért felelős koordinátoraként rámutatnék, hogy célkitűzéseinket maradéktalanul meg kell őriznünk. Ezenfelül Európának nem szabad kétségbe vonnia a polgárok, a kis- és nagyvárosok, a régiók és a vállalkozások erőfeszítéseit, amelyek elkötelezték magukat a végrehajtási programcsomag mellett. Az éghajlati kérdés nem csak egyfajta felhajtás, és megjegyezném, hogy szerencsére az új Bizottság EU 2020 stratégiájában is helyet kapott.

Felhívnám a figyelmet arra, hogy az EU saját eszközeit és erőforrásait immár az éghajlattal kapcsolatos prioritások irányába fordítottuk: a regionális támogatások 30%-át az éghajlati és energiaügyi projektekre különítettük el, amely duplája az előző időszak adatainak. Ez a konkrét prioritás lehetőséget teremt az innováció és az új zöld technológiák terén történő további előrelépéshez, amelynek köszönhetően világszinten versenyelőnyhöz juthatunk. Ugyanez vonatkozik az európai gazdaságélénkítési terv részét képező kiadásokra is. Meggyőződésem, hogy ez pozitív tendenciát alapoz meg, többek között a 2013 utáni finanszírozási időszak tekintetében. A régiók, a kis- és nagyvárosok részéről valóban komoly elkötelezettséget tapasztalok a munka folytatása iránt. Helytelen üzenetet közvetítenénk, ha – a néhány mai felszólalásból nyilvánvaló kétségbeesés jegyében – csökkentenénk ezt a célkitűzést. Magam is abban bízom, hogy Mexikóban – amely a második esélyünk – jobban teljesítünk majd.

János Áder (PPE). - (HU) Tisztelt Elnök úr! Ne szépítsuk a dolgokat. Koppenhága bukás. De nem ezzel szeretnék foglalkozni, hanem azzal, hogy inkább a mások kritikája helyett sepregezzünk a saját házunk előtt. Lássuk be, hogy a kudarc egyik oka az volt, hogy Koppenhágában nem volt egységes európai uniós álláspont. Sem a CO₂ kvóták tekintetében, sem pedig a finanszírozás kérdésében. Egyetértek azokkal, akik azt mondják, hogy a sikeres tárgyalások előfeltétele, hogy legyen európai uniós egységes álláspont. Ez igaz. Mi kell ehhez? Ehhez az kell, hogy mind a Bizottság, mind pedig az Unió összes tagországa ragaszkodjon Kiotó betűjéhez és szelleméhez. Magyarország, Lengyelország, Románia, Bulgária, a balti országok, Szlovákia és Csehország túlteljesítették kiotói vállalásaikat. Ezért értékesíthetik CO₂ kvótájukat. Nem tisztességes, nem fair, nem korrekt a Bizottság és a többi európai uniós tagország részéről, hogy ettől a lehetőségtől ezeket az országokat meg akarják fosztani.

Koppenhágában Lengyelország és Magyarország tett egy kompromisszumos javaslatot. Ennek a lényege, hogy maradjon meg a kvótaértékesítés lehetősége 2012 után is, de meghatározott mennyiséget értékesíthessenek évente, és a pénzt zöld beruházásokra fordítsák. Mi tettünk egy kompromisszumos javaslatot a közös európai uniós álláspont érdekében. Most a Bizottságon és 15-ökön a sor. Annál is inkább, már csak azért is, mert Magyarország, Lengyelország, Románia és a többi ország nélkül a 15-ök nem

tetszeleghetnek a „mi teljesítettük a vállalásunkat” szerepében, hiszen a 8%-os vállalás helyett csak 5,5%-on tartanak. Köszönöm a figyelmet.

Françoise Grossetête (PPE). - (FR) Elnök úr! A tárgyalások nyilvánvalóvá tették az EU-stratégia kudarcát, amelynek célja az volt, hogy a legkiválóbb hozzáállással rávegye a többieket, hogy kövessék a példáját.

A valóság az, hogy nagy szakadék tátong az éghajlatváltozás terén vezető szerepre áhító EU retorikája és azon képessége között, hogy a végső tárgyalásokon másokat is maga mellé állítson. Nem csak hogy senki nem csatlakozott hozzánk, de mivel az EU túl hamar felfedte lapjait, a kudarc elkerülhetetlen volt. A végső tárgyalásokon az Unió lényegében nem hallatta a hangját.

Mit tegyünk hát? Mindenekelőtt a kölcsönösség elvét kell alkalmaznunk a harmadik országokkal folytatott kapcsolatainkban. Európa nem fogadhatja el többé azt a helyzetet, amelyben egyes importtermékek nem felelnek meg a környezetvédelmi előírásoknak. A koppenhágai kudarc nyomán kialakult helyzet ezért bizonytalanságot szül a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó jövőbeni nemzetközi működési szabályokat illetően, ami különösen hátrányosan érinti azon vállalatunkat, amelyeknek kötelezően jelentős beruházásokat kell végrehajtaniuk. Az átláthatóság ilyen hiánya a szén-dioxid-piacra is katasztrofális hatással lehet, amelynek megerősödéséhez és zavartalan működéséhez egyértelmű és szilárd keretekre van szükség.

Az Egyesült Államok és Kína ugyanakkor jelentős beruházásokat végeznek a zöld technológiák területén annak érdekében, hogy megteremtsék a jövő zöld munkahelyeit. Európa nem maradhat le az innovációs vonatról. Valós európai iparpolitikát kell támogatnia, mivel ez az igazi kihívás az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Ezek az új technológiák rendelkezésre állnak; rajtunk múlik, hogy mindannyiunk és elsősorban a fejlődő országok javára felgyorsítsuk azok politikáinkban történő alkalmazását.

Ezzel a kihívással kell tehát megbirkóznia az EU-nak. Rendelkezik a forradalom sikeres megvalósításához szükséges eszközökkel, az újabb határidők felé közeledve azonban legyünk gyakorlatiasabbak, hogy egy év múlva Mexikóvárosban a koppenhágai megállapodást kötelező jogi erővel ruházhassuk fel.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) Elnök úr, Espinosa asszony, biztos úr! A spanyol elnökség úgy döntött, értékelést készít a koppenhágai éghajlati konferenciáról, míg számos itteni felszólaló szerint az bukással végződött. A bukás azonban nem szükségképpen katasztrófa – néha kedvező következtetéseket kell levonni a bukásból, és meg kell vizsgálni annak okait. Az éghajlati kérdésekkel kapcsolatos jelenlegi uniós tárgyalási stratégiát értékelni kell, mivel már zajlanak a következő, idén decemberben Mexikóban sorra kerülő csúcstalálkozó előkészületei.

Egy kérdésem lenne: növeljük-e a jelenlegi csökkentési célkitűzést, tekintve, hogy a jelenlegi célokat a mostani tárgyaláson nem értük el? A jelenlegi célokhoz további partnereket kell találnunk, a megnövelt célokat eddig egyetlen partner sem támogatja. Megjegyzendő, hogy az Egyesült Államok, Kína és India nélkül, és ez már többször elhangzott a mai vita során itt az ülésteremben, nem vihetjük sikerre az Európai Unió által Koppenhágában meghatározott célokat. Ugyanez lesz a helyzet Mexikóban is. A többi fél nyilatkozatait is értékelni kell, és mindenekelőtt továbbra is az éghajlati fórumot kell a megállapodást célzó tárgyalások fő fórumának tekintenünk, függetlenül azon kritikai megjegyzésektől, hogy vajon az ENSZ fóruma megfelelő, alkalmas, jól működik-e stb.

Zöld gazdaságot szeretnénk, amely ésszerűen gazdálkodik a környezettel, valamint olyan új energiaforrásokat és új technológiákat dolgoz ki, amelyek energiát termelnek vagy takarítanak meg. Ezzel együtt azzal is tisztában vagyunk, hogy a legolcsóbb energia a fel nem használt energia, ezért ésszerűen kell cselekednünk. Ezt illetően – és ezzel be is fejezem – a szén-dioxid és más üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése nem költséges technológiák alkalmazásával érhető el. Igen gyakran saját erőforrásaink, például az erdők és a talaj kiváló helye lehet a gázok megkötésének, ez pedig biológiai, következőképpen hatékony megkötés.

Elnök. - A reggeli helyzettel ellentétben, amikor nagy volt a sietség, most van néhány percünk; így a megszokott szabályoktól eltérően most azoknak adom meg a szót, akik a „catch the eye” eljárás keretén belül szót kértek. Mindazonáltal arra kérem önöket, hogy felszólalásuk ne haladja meg az 1 percet.

Mivel 13 személy szerepel a listán, a felszólalásokat 1 perc után megszakítom. Szeretnék mindenkinek lehetőséget adni, mivel azonban Espinosa asszony és Rehn biztos úr válaszára is sort kell keríteni, mindannyiunknak csak egy perce van.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) A várakozásokkal összhangban a koppenhágai csúcs semmiféle konkrét eredményt nem hozott. Ugyanakkor világosan átlátjuk a globális felmelegedés jelenségét és a cselekvés szükségességét. Az Európai Uniónak folytatnia kell külpolitikai erőfeszítéseit, különösen az Egyesült

Államokkal és Kínával folytatott egyeztetések terén. Kedvező eredményeknek kell születniük. Mind a külpolitikáért, mind az éghajlatváltozásért felel egy-egy biztos.

Addig is folytatni kell az Európai Unió eddigi intézkedéseit, még az egyoldalúakat is. Bízom abban, hogy a januári informális sevillei találkozón a környezetvédelmi miniszterek gyakorlatias módon foglalkoznak majd a koppenhágai eredményekkel, és az éghajlatváltozást a 2010-2014 közötti időszakra vonatkozó energiahatékonysági cselekvési terv összefüggésében fogják mérlegelni.

Továbbá, az energiabiztonság megvalósítása, a megújuló energia ösztönzése, valamint a szén-dioxid leválasztása és tárolása érdekében a harmadik belső energiapiaci intézkedéscsomagot össze kell hangolni a koppenhágai megállapodással.

Linda McAvan (S&D). - Elnök úr! Egy kérdésem lenne a soros elnök úrhoz és esetlegesen a Bizottsághoz is a január 31-i határidőt illetően. Mi lesz a sorsa az EU vállalásainak? Feltételeztem, hogy az EU egyetlen közös vállalással áll majd elő, azt hallom azonban, hogy az Állandó Képviselők Bizottságában több ilyenről beszélnek. Mi a pontos helyzet?

Másodszor, hangoztatjuk ugyan az egységes európai fellépést, de nem járul-e hozzá a problémához az, hogy az EU egy adott mandátummal érkezett Koppenhágába, és a tárgyalási csapat nem tárgyalhatott rugalmasan? Ez éppen hogy része a problémának. Ezért maradt ki az EU a végső tárgyalásokból. Miért tárgyaljanak olyan tárgyalóval, akinek nincs mozgástere és nem lehet rugalmas? Hogyan fogjuk ezt megoldani? Azt hallottam, hogy ugyanez a helyzet a WTO-ban is. Ez igen nagy probléma az EU számára.

Befejezésképpen: bízom benne, Rehn biztos úr, hogy átadja majd üdvözetünket Dimas biztos úrnak. Sajnálom, hogy nem lehet ma itt az utolsó ülésen. Örömmel köszönetet mondtunk volna sokéves kiváló munkájáért, ezért remélem, hogy a következő héten találkozhatunk vele a Környezetvédelmi Tanácsban, és átadhatjuk a köszönetet.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - (NL) Elnök úr! Sajnálatos módon az óriások – az Egyesült Államok, Kína, India és Brazília – mellett a koppenhágai tárgyalásokon nem volt jelen egy európai óriás is. Még ennél is rosszabb, hogy 28 európai törpe ült a tárgyalóasztalnál: a 27 tagállam és egy hatalom nélküli Bizottság. Ez az, ahogyan nem szabad eljárni. Ha Európa nem képes közös álláspontot kialakítani, nincs befolyása, és nem tudja betölteni lehetséges szerepét. Mindez nem csupán Európa, hanem és különösképpen az ilyen jellegű konferenciák eredménye szempontjából sajnálatos. Ma reggel Barroso elnök úr a Lisszaboni Szerződéssel a kezében azt mondta, hogy a Bizottság az Európai Unió szóvivője a környezetvédelmi kérdésekben. Fogjuk hát szaván. A következőt kérdezném a Bizottságtól: az egységes hanggal kapcsolatos szép szavak helyett felkészültek-e arra, hogy kiköveteljék ezt a szerepet, és szükség esetén félreállítsák a Tanácsot?

John Stuart Agnew (EFD). - Elnök úr! Miközben az elmúlt hónapban – politikusok, nem kormányzati szervek és aktivisták részvételével – zajlott a koppenhágai konferencia, addig ugyanebben a városban egy másik klímakonferenciára is sor került, amelynek előadói valamennyien tudósok voltak, és úgy tudom, jómagam egyedüli képviselőként vettem részt rajta.

Ezek a tudósok a tudományos érvek és a riogatást célzó frappáns jelmondatok szembeállításával egytől-egyig megcáfolták az emberi tevékenység okozta globális felmelegedés ún. tényeit. Hallhattunk Al Gore hokiütő-diagramjának technikai ellentmondásairól és az időjárás-állomások adatainak a berlini fal leomlását követő megbízhatatlanságáról. Bemutatták a hideg időt nem szívesen előre jelző számítógépes modellek tudományos hiányosságait, valamint a szén-dioxid és a globális hőmérséklet közötti olyan összefüggés valószínűségét, amely éppen ellentétes a jelenlegi agymosás alapját képezővel. Műholdfelvételekkel szemléltették, hogy az elmúlt három évben az északi-sarki jégtakaró jelentős ütemben nőtt, és tájékoztatást kaptunk a jegesmedvék számának emelkedéséről is.

Andrew Henry William Brons (NI). - Elnök úr! A Himalája gleccsereivel kapcsolatos ún. bizonyítékokra történő korábbi utalásokat részletezni kell. Az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület 2007-ben azt állította, hogy azok 2035-re el fognak tűnni.

A *The Sunday Times* a közelmúltban kiderítette, hogy a jelentést kizárólag egyetlen interjúra alapozták, amelyet egy indiai tudós, Hasnain úr adott a *New Scientist* című folyóiratnak 1999-ben. Hasnain úr ezt követően kijelentette, hogy mindez személyes becslésein alapul, és nem nevezett meg évszámot, illetve nem végzett hivatalos kutatást.

Ha az éghajlat-változási hipotézissel kapcsolatos következtetéseinket bizonyítékokra szeretnénk alapozni, akkor ezeknek a bizonyítékoknak kikezddhetetleneknek kell lenniük. Nem lehetnek koholtak és kitaláltak.

Iosif Matula (PPE). - (RO) A világ egyéb régióitól eltérően az Európai Unió megérti az éghajlatváltozás elleni küzdelem fontosságát és úttörő szerepet vállal benne. Ugyanakkor a koppenhágai találkozó számos résztvevője reményt ad számomra azt illetően, hogy ilyen nagyszámú szövetséges intézkedései végül mégis sikerre vezethetnek. Bár a csúcs lezárása nem a várakozásoknak megfelelően alakult, úgy gondolom, hogy a különböző szinteken való közreműködésünk meghozza a kívánt eredményeket.

Több beruházási programot kell ösztönöznünk tagállamainkon belül, mind a megújuló energiaforrások területén, mind pedig az éghajlatváltozást közvetlenül befolyásoló egyéb területeken. Itt egyaránt utalok a kisebb projektekre, például a helyi energiaforrások számára biztosított működési segítségnyújtásra, és a regionális kiterjedésű nagyobb projektekre, például a szelektív hulladékkezelésre és újrahasznosításra, valamint a víz- és szennyvízhálózatok és -rendszerek felújítására, illetve bővítésére.

Gilles Pargneaux (S&D). - (FR) Elnök úr, miniszter asszony! November 11-én Václav Havel a következőket mondta nekünk: „Európa hazánk hazája”. Koppenhágát követően azonban európai polgártársaink igen keményen fogalmaznak. Tényleges bizalomhiány tapasztalható, és e bizalmi válsággal szembenézve, illetve a bizalom helyreállításának elősegítése érdekében egy két részből álló kérdést szeretnék feltenni önnek.

Először is: a hat hónapos elnökségi időszak során ismét tárgyalásra kívánja-e bocsátani a pénzügyi tranzakciókat érintő Tobin-féle szénadó bevezetését? Úgy tűnik számomra, hogy ez az adó nem csupán polgáraink, de a világ más részein élő személyek bizalmát is helyreállítaná, akik időközben elvesztették azt.

Másodszor: vissza kívánják-e hozni a szén-dioxid-kvótákra és a CO₂-kibocsátás-áthelyezésre vonatkozó szigorúbb listákat?

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr! Ahogyan egy fecske nem csinál nyarat, úgy egy hideg tél sem cáfolja meg az éghajlatváltozásról és a globális felmelegedésről szóló elméleteket. Egyre többek számára nyilvánvalóak a bizonyítékok, hiszen a tudományos adatokon túl a vizuális tapasztalatok is azt bizonyítják, hogy az éghajlatváltozás folyamatban van.

Egyes képviselők bukásként és kudarcként jellemezték a koppenhágai konferenciát. Én úgy gondolom, pontosabb lenne azt mondani, hogy kis lépés volt a helyes irányban: a helyes irányba tett kis lépés. A kihívás jelenleg az, hogy Mexikóban ebből a kis lépésből az emberiség számára hatalmas ugrás váljon.

Számunkra, itt az Európai Unióban különösképpen fontos, hogy megmutassuk: a Lisszaboni Szerződés által létrehozott új intézmények és új posztok hatékonyak. Ha marginalizálódunk, ahogyan Koppenhágában is történt...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Andrés Perelló Rodríguez (S&D). - (ES) Kevés témában tapasztaltunk ilyen általános egyetértést az Európai Parlamenten belül és a társadalomban, és sajnálatos, hogy így visszavetjük a társadalom reményeit, amely támogat bennünket, és amely bízott Koppenhágában.

Nem hiszem, hogy a csúcs kudarcnak tekinthető, és semmiképpen nem hiszem el azt, amit olyan személyek szájából hallok, akik nem tudják, mi a különbség az éghajlat az időjárás között: az, hogy északon esett a hó, teljesen természetes, az azonban már nem, hogy Sevilleben is havazott, Kubában pedig négy fokot mértek, ami mind az éghajlatváltozás hatásait igazolja. Nem hinném, hogy ezek a tapasztalatok a készség enyhítését indokolnák.

Most minden eddiginél fontosabb, hogy ragaszkodjunk az álláspontunkhoz, tisztelt miniszter asszony. Más szóval e hat hónapban még nagyobb erőfeszítéseket kell tenniük, és meg kell győzniük a Tanácsot egy sokkal egységesebb, közös álláspont szükségességéről. Arra kell ösztönöznie a Bizottságot, hogy gondoskodjon Európa egységes hangjáról, és így Mexikóban ne fordulhasson elő, hogy Obama úr hátat fordít nekünk, és azt mondja: „Majd a kínaiakkal egyeztetek, és közlöm az eredményt az európaiakkal”, mivel ez az EU által megélt frusztráció oka.

Miniszter asszony, az éghajlat, az Európai Unió és az emberiség egésze érdekében meg kell őriznünk vezető szerepünket.

Elnök. - Felhívom a figyelmüket, hogy felszólalásaikat írásban is benyújthatják, és azok meg fognak jelenni a Parlament szó szerinti jegyzőkönyvében. Ha azonban túl gyorsan beszélnek, a tolmácsok nem tudják követni az elhangzottakat, így egyedül önök hallják majd azt, illetve legfeljebb azok, akik értenek azon a nyelven, amelyen az adott felszólalás elhangzik.

Éppen ezért érdemes lassabban beszélni, hogy a beszédet tolmácsolni tudják, és ahogyan említettem, írásban benyújtani a szöveget, hogy az megjelenhessen a szó szerinti jegyzőkönyvben.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Elnök úr! Be kell vallani, hogy az Európai Unió eddigi, többek között a koppenhágai csúcson is alkalmazott taktikája téves volt. Lényegében azt jelentette, hogy minden kártyánkat megmutattuk, és hittünk benne, hogy ha mi ambiciózus vállalásokat teszünk, mások majd követnek bennünket. Helytelen volt az az alkudozás, amely itt a Parlamentben folyt arról, hogy a kibocsátásokat 40 vagy 50%-kal csökkentsük-e. Némileg a hidegháború idején folytatott tárgyalásokra emlékeztetett, amikor bizonyos politikai csoportok úgy gondolták, hogy az egyoldalú leszerelés a Szovjetuniót is leszerelésre készíti majd. Meg kell változtatnunk ezt a taktikát, és a világ befolyásos országaival – Kínával, az Egyesült Államokkal – folytatott megbeszéléseink során határozottnak kell lennünk, sőt, akár kilátásba helyezhetjük a francia képviselőtársaink által hivatkozott szénadó bevezetését is az Európai Unió határain. Vállalkozásainknak versenyképeseknek kell lenniük a világpiacra. Azt se felejtjük el, hogy az új technológiák, többek között (...).

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Elnök úr! Mindenki egyhangúlag elismerte, hogy a koppenhágai csúcs kettős kudarcra zárult. Nem csupán elvetélt kísérletnek bizonyult, amennyiben olyan nem kötelező érvényű megállapodást eredményezett, amelyet nem minden ország írt alá, de egyben saját kudarcunkkal is szembe kell néznünk, mivel Koppenhágában a világ két legnagyobb szennyezője, Kína és az Egyesült Államok által alakított főszerep került reflektorfénybe. Ez a G2 vezette a tárgyalásokat, anélkül, hogy az Európai Uniónak vagy a fejlődő országoknak valódi beleszólásuk lett volna annak alakulásába. Ennek megfelelően a mezőgazdaságról alig esett szó. Ez az ágazat ugyanakkor az éghajlatváltozás elleni küzdelem egyik leglényegesebb eleme. Az európai mezőgazdaság most készül fel a felelősebb vízgazdálkodást megvalósító, kevésbé energiaigényes, illetve a vegyi anyagokra kevésbé hagyatkozó, fenntarthatóbb termelési modellekre történő átállásra, mivel elismeri, hogy a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme központi szerepet játszik a környezetszennyezés visszaszorításában. Mikor ismerjük tehát el, kérdem én, hogy a mezőgazdaság ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). - (PL) Elnök úr! A koppenhágai csúcs megmutatta, hogy másképp is közelíthetünk az éghajlatváltozás kérdéséhez. Az igazi probléma nem az üvegházhatású gázok csökkentéséből fakadt, hanem a csökkentést elősegítő hatékony mechanizmusokra irányuló javaslatokból. A korábbiakban az Európai Közösségnek jutott a vezető szerep a CO₂-kibocsátások csökkentése terén, és továbbra is ő határozza meg az ezek világszintű elérését biztosító szabványokat.

Éppen ezért az Európai Unió keretein belül érdemes olyan fenntartható megközelítést javasolni, amely elsősorban saját megfelelő intézkedéseink finanszírozását teszi lehetővé, itt az EU-n belül. A pénz forrása lehet a tagállamokkal közösen létrehozott alap, és a hozzájárulások összege az egyes országok egy főre jutó GDP-jével arányosan oszlana meg. Így minden tagállam egyenlő mértékben működne közre, felesleges bonyodalmak nélkül. Prioritást kell kapniuk azon intézkedések támogatásának, amelyek ténylegesen és a leginkább költséghatékony módon csökkentenék a kibocsátásokat.

Adam Gierak (S&D). - (PL) Elnök úr! A tudósok által az IPCC következtetéseinek megbízhatóságával kapcsolatban megfogalmazott bírálatokat és az adatok meghamisításának lelepleződését illetően, amelyek kétségtelenül befolyásolták a koppenhágai konferencia kimenetelét, azt kérdeztem a Bizottságtól, hogy lehetséges lenne-e egy olyan vizsgálat végrehajtása, amely ellenőrizné a vitatott eredményeket. Dimas úr a következőképpen válaszolt: „az IPCC értékelése több ezer tudós közös megállapításainak kifejeződése”. Azt kérdezem tehát, hogy a tudományos eredményekről vajon konszenzus alapján döntenek-e, és hogy a tudományos következtetések szavazás eredményeképpen születnek-e. A Climategate ügyel kapcsolatban a biztos úr a következőt mondta: „az Európai Bizottság azon az állásponton van, hogy az nem befolyásolja az IPCC jelentésében szereplő nyilvánvaló és megalapozott következtetéseket”. Éppen ezért most azt kérdezem, milyen következtetéseket vonhatunk le a hamis adatokból? Úgy gondolom, hogy a CO₂ hatásainak igazolásához elfogulatlan kutatásra van szükség. Tudományos megalapozottság hiányában Mexikóban újabb katasztrófára lehet számítani.

Sirpa Pietikäinen (PPE). - Elnök úr! A Koppenhága után tett következő lépésekkel javítanunk kell az ENSZ helyzetét és tárgyalási képességeit.

Elő kell segítenünk, hogy az ENSZ felső szintű tárgyalásokat kezdjen az államfőkkel, majd a részletes szövegezést a tisztviselők bevonásával folytassa, csakis úgy, ahogyan a G8 vagy a G20 találkozóknak esetén is. Az EU-nak érdeke, és képes is arra, hogy ezt a módosítást keresztülvigye az ENSZ rendszerén.

Másodszor, abban bízom, és azt kívánom a Tanácsnak és az új Bizottságnak, hogy az új Lisszaboni Szerződés fényében külpolitikánk központi kérdésével a Bizottság elnöke, a főképviselő és az éghajlatváltozásért felelős biztos által alkotott hármas foglalkozzon, lehetővé téve ezáltal, hogy a tárgyalásokat egységes, egyeztetett szöveg alapján folytassuk.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Már hallhattuk ezt korábban, és igaz is, hogy Koppenhága csalódást okozott, mivel egyetlen politikailag kötelező érvényű megállapodást sem fogadtak el. Most azonban előre kell tekintenünk, és politikai szempontból fel kell készülnünk a mexikói konferenciára – az EU technikai értelemben már felkészült. Az Európai Uniónak vissza kell nyernie vezető szerepét, és hallatnia kell – egységes – hangját. A Lisszaboni Szerződés segíthet ebben, és lehetővé teheti Európa számára, hogy érvényesüljön, valamint egységes álláspontot képviselve olyan valaki tekintélyével lépjen fel, aki megtette saját köteletségét. Számítunk továbbá arra, hogy a spanyol elnökség a bonni találkozón ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - A mai ülés befejeződött. Rendkívül hosszú volt, így azonban legalább jelentős számú képviselő kapott szót. A jelenlévő képviselők nagy száma is jelzi, mekkora érdeklődésre tart számot a ma megvitatott kérdés a Parlament részéről.

Elérkeztünk a vita záró szakaszához, és először Espinosa asszonynak adom meg a szót a válaszadáshoz.

Espinosa asszonynak és a tisztelt Háznak is mondom, hogy az iránta érzett barátság, szimpátia és csodálat okán nagy örömmel adom meg neki a szót.

Elena Espinosa Mangana, a Tanács soros elnöke. – (ES) Hölgyeim és uraim! Valamennyiüknek köszönetet mondok a közreműködésükért, amely minden bizonnyal elősegíti majd a fejlődésünket. Sajnálom, hogy nem válaszolhatok valamennyiüknek személyesen, a Wortmann-Kool asszony első felszólalásától kezdve Grzyb úr záró beszédéig, ideértve a 15 további felszólalást is. Engedjék meg azonban, hogy nyitó beszédemhez kapcsolódóan szóljak még néhány szót.

Számos jelentős célt kell megvalósítanunk az éghajlatváltozás terén: meg kell erősítenünk a koppenhágai megállapodás iránti támogatást és a vállalások megfelelő szintjét, valamint annak egyes elemeit is, mégpedig tartalmuk javítása és részletes kidolgozása, illetve végrehajtásuk felgyorsítása révén.

A koppenhágai csúcs rámutatott a bennünket körülvevő új nemzetközi forgatókönyvre. Ezen a forgatókönyvön belül további javításokat kell eszközölnünk, ami azt jelenti, hogy rendkívül különböző szereplők új célokat és elvárásokat fogalmaznak meg, és hogy a döntések elfogadásának szabályait módosítani kell, hogy azok hatékonyan alkalmazkodjanak az új időkeretekhez és igényekhez.

Ebben az összefüggésben az Európai Uniónak mérlegelnie kell, mi a legjobb módja annak, hogy az éghajlati politikát illetően érvényesítse vezető szerepét a nemzetközi szinten.

Nem szabad szem elől téveszteniünk a céljainkat, az ugyanis gyengítené hitelünket és pozíciónkat, amelyet az utóbbi években már megkérdőjeleztek. Az Európai Uniónál senki sem tudja jobban, milyen nehéz létrehozni ezt a közös irányítást. Hasonlóképpen a Parlamentnél senki sincs jobban tisztában azzal, milyen előnyökkel jár és milyen elégedettséget jelent az olyan eredmény, amely valamennyiünk helyzetét javítja. Világszinten csak akkor léphetünk előre, ha az előre vezető út a kölcsönös bizalomra és a közérdekre épül.

Egyesek úgy határoztak meg Koppenhágát, mint a tökéletes vihar, amely keserédes eredményeket szült. Én egy véleményem szerint rendkívül értékes szempontot emelnék ki a konferenciából: azt, hogy hatalmas lehetőséget biztosított számunkra, amelynek alapján a következő hónapokban tovább építhetjük. Hölgyeim és uraim, biztosan mondhatom, hogy hangosan és egyértelműen kijelenthetjük, Koppenhágában nem az Európai Unió jelentette a problémát.

Rátérve a felszólalásokra, sokan önök közül említették a harmadik országokkal való szolidaritást, a kibocsátáscsökkentést, az erdőirtást és a hatékonyabb és fenntarthatóbb ipart, és megint sokan beszéltek az egységes vezetésről. Ezen a ponton kötelességünk, hogy a Koppenhágai Egyezség haladéktalan alkalmazására törekedjünk.

Kötelességünk továbbá követelni, hogy az egyezséget maradéktalanul beépítsék az ENSZ rendes eljárásába, valamint hogy megteremtjük a jelentős mexikói előrelépés szilárd alapjait. A regionális és ágazati szövetségek meghatározó szerepet játszanak ebben, ezért az Európai Uniónak meg kell erősítenie és ki kell bővítenie ezeket.

A jövővel szembenézve támogatnunk kell egymást ebben a munkában. Tanulnunk kell és tovább kell lépnünk. Nem merülhetünk el a panaszkodásban. Ha a Parlament előre tekint, és arra gondol, milyen örökséget kell hagynunk a jövő generációi számára, akkor sokat tehet. Valamennyien közösen, a tagállamok, a Környezetvédelmi Tanács, a Bizottság, a Parlament és természetesen az elnökség: valamennyiünknek feladata van.

Egymás kiszorítása helyett együttesen kell fellépünk, és legkeményebb erőfeszítéseinket egyesítve meg kell védenünk közös jövőnket, anélkül, hogy elfelejtenénk: a környezet, a versenyképesség és az innováció közös célok, és ezért együtt kell járniuk.

Figyelembe veszem a felszólalásaikat és biztosítom önöket, hogy a június 30-ig az Európai Unió soros elnökségét betöltő spanyol kormány együttműködésére mindig számíthatnak majd a mindannyiunk számára fenntarthatóbb jövő eléréséért folytatott munka során.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is köszönetet mondok önöknek az igen tartalmas és felelős vitáért. Mindenképpen átadom majd jókívánságaikat kedves kollégámnak, Stavros Dimasnak, hogy meggyógyulva hamarosan találkozhasson önökkel a bizottságban.

Rögzítettem az egyes hallott érveket, és a vita során kért feljegyzések alapján megpróbálok majd reagálni néhány aggodalomra és szakpolitikai álláspontra. Úgy vélem, alapvető üzenetüket úgy fogalmazhatnánk meg, hogy bár a Koppenhágai Egyezség nem tükrözi eredeti célkitűzéseink szintjét, bizonyos mértékig mégis magán viseli az Európai Unió kézjegyét. Más szóval a Koppenhágai Egyezség utalást tesz arra, milyen szintű célkitűzések lennének szükségesek a 2012 utáni éghajlati megállapodásban az éghajlatváltozás kezeléséhez, és meghatározza egy pénzügyi csomag alapjait, valamint komoly kibocsátáscsökkentési vállalásokra szólít fel.

Saját részről, a vállalásokat illetően az Állandó Képviselők Bizottsága ebben a pillanatban is ülésezik, a Bizottság és a tagállamok pedig egyetlen világos dokumentumot kívánnak benyújtani. Ennek részleteiről még folynak a tárgyalások, de biztos vagyok benne, hogy a január 31-i határidőre elkészül majd. A válasz McAvan asszonynak szól, de mindez a Pietikäinen asszony által szorgalmazott egységes tárgyalási szöveg biztos alapjául is szolgál majd.

Ugyanakkor az Egyezség egyben ugródeszkát is jelent, amelyről elrugaszkodva a Mexikóban várható további nemzetközi éghajlati tárgyalások során nagy előrelépést tehetünk. Hassi asszony és sokan mások is az EU vezető szerepére hívtak fel. Ezzel egyetértek, és a Bizottságnak határozott szándéka annak biztosítása, hogy az EU az elkövetkező hónapokban megőrizze vezető szerepét, és a jelenlegi Egyezséget egy valamennyiünk által áhított ambiciózus és jogilag kötelező érvényű szerződésre váltsa. E cél eléréséhez számítok az önök támogatására.

Sajnálatos módon – ahogyan az a mai vita során már elhangzott – néhány jelentős tárgyalópartnerünk, például Kína és az Egyesült Államok nem tudták vagy nem akarták az Európai Unióhoz hasonló módon elkötelezni magukat, ami természetesen rendkívül kedvezőtlen hatással volt a tárgyalásokra. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy különösen Kína nem kívánt komoly, tartalmas célkitűzéseket vállalni. Személyes véleményem szerint az új Bizottságnak meg kell határoznia egy átfogó uniós Kína-stratégiát annak érdekében, hogy az éghajlati politikát, a kereskedelmi feszültségeket és az árfolyam-politikát érintő közös céljainkért hatékonyabban dolgozhassunk, és ezeket hatékonyabban valósíthassuk meg. Elfogadhatatlan, hogy Kína valutadömpingje veszélyezteti az európai gazdaság talpra állását. Ugyanígy elvárjuk Kínától, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos politikában komoly vállalásokat tegyen.

Ne feledjük azonban, hogy a vezető szerepet itthon kell elkezdni. A célvonalhoz közeledve minden erőfeszítést meg kell tennünk annak érdekében, hogy teljesítsük kiotói vállalásainkat. Biztosítanunk kell továbbá, hogy új, ambiciózus politikák és intézkedések szülessenek, amelyek elvezetnek a saját magunk számára megállapított 20 – vagy akár 30 – százalékos csökkentési cél eléréséhez. Ennek érdekében beruházásokra van szükség az innováció, valamint a forráshatékony környezetvédelmi és energiatechnológiával kapcsolatos kutatások terén, amelyek a jelenleg készülő EU 2020 stratégia központi elemét képezik majd.

Egyetértek Dati és Grossetête asszonnyal, valamint Ek asszonnyal, miszerint mindez azt feltételezi, hogy az EU 2020 éghajlati ágazati és foglalkoztatási stratégia lesz – és ezáltal megalapozza az Európai Unió gazdasági fellendülését. Válaszolni szeretnék még a Davies úr által feltett konkrét kérdésre. Utánanéztam, és azt tudom mondani, hogy a 300 millió euró értékű szén-dioxid-leválasztási és -tárolási célú kibocsátási egységek felhasználásáról február 2-án határoznak majd az illetékes komitológiai bizottságban. Megnyugtathatom, hogy támogatni kívánjuk a 12 kísérleti erőművet. Nyolc erőmű támogatására az első fordulóban, a továbbiakéra pedig a második fordulóban kerül sor.

Befejezésképpen elmondanám, hogy a jövő generációival szembeni köteleességünk, hogy jó példával járjunk elől, és az év végére megvalósítsuk a jogilag kötelező érvényű megállapodást, valamennyiünk számára jobb és fenntarthatóbb jövőt teremtve ezáltal.

Elnök. - A biztos úr beszédét követően, akinek minden jót kívánok, és abban a biztos tudatban, hogy a korábbiakhoz hasonlóan kiváló munkát fog végezni, a vitát lezárom.

A szavazásra az első februári részülésen, vagyis február 1-jén kerül sor.

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) „A politika az a képesség, hogy megijósoljuk, mi fog történni másnap, a következő hónapban, a következő évben – és utána képesek legyünk megmagyarázni, miért nem az következett be” – mondta Winston Churchill.

A koppenhágai konferencia fényében valamennyien kiváló politikusok vagyunk. A konferenciát rendkívüli politikai optimizmus övezte az új klímamegállapodással kapcsolatban, a tárgyalások azonban azt mutatták, hogy ez az optimizmus és a környezet tisztelete inkább európai, semmint globális érték. Annak, hogy a koppenhágai konferencia eredménye csalódást okozott, amennyiben várakozásaink és polgáraink várakozásai nem teljesültek, további motivációt és elszántságot kell jelentenie számunkra az iránt, hogy az őszi mexikói csúcson fokozottabban közreműködjünk, és nagyobb egységben lépünk fel. Európának meg kell tanulnia, hogy tényleges szereplő és aktív tárgyaló legyen, valamint közös álláspontot kell képviselnie.

Ivo Belet (PPE), írásban. – (NL) Elnök úr! A koppenhágai bukást követően ülhetnénk tovább az oldalon zokogva és keseregve, ez azonban felesleges energiapazarlás lenne. Sepregessünk továbbra is saját házunk táján. Európa az egyetlen olyan kontinens, amely konkrét, ambiciózus jogszabályokkal rendelkezik a CO₂-kibocsátásokra vonatkozóan. Ezeket az elkövetkező hónapokban és években végre kell hajtani. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mindez a többi nagyhatalomra, és elsősorban Kínára is közvetlen hatást gyakorol. A Kína által a jövőben az Európai Unióban értékesíteni kívánt valamennyi fogyasztási cikknek meg kell felelnie a legszigorúbb európai környezetvédelmi szabványoknak. Ez a kínai gyártókat is hozzáállásuk megváltoztatására kötelezi. „Hopponhága” talán nagy részben kudarcot vallott, ugyanakkor ismét munkához kell látnunk, mivel jövőre új lehetőségek nyílnak, először Bonnban, majd Mexikóban. Addig is, Koppenhága gondoskodott róla, hogy valamennyien éberek legyünk és nagymértékben fokozzuk a környezetvédelemmel kapcsolatos tudatosságot. Ez nem elegendő, az a felismerés azonban, hogy az éghajlat védelmének támogatása saját zsebünk, a gazdaság és a foglalkoztatás számára is előnyös, optimistává tesz.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) A koppenhágai környezetvédelmi csúcsot sokan hatalmas kudarként értékelték, mivel eredménye egy konkrét feltételezéseket és határidőket nem tartalmazó, megfoghatatlan megállapodás. Ha azonban közelebről megvizsgáljuk, mi történt a dán fővárosban, azt látjuk, hogy megteremtettük egy új éghajlati világrend alapjait, amelyet el fogunk érni, csupán sok-sokévnnyi kemény munka és tárgyalások fogják megelőzni.

Most először egyeztetett 115 állam- és kormányfő az éghajlatváltozásról. Ez fontos jel. Az, hogy a csúcs az ENSZ égisze alatt zajlott, rámutat, hogy még a fejlődő és a kevésbé iparosodott országok is felismerik, hogy aktív szerepet kell játszaniuk az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésében.

Megnőtt a befolyásos iparosodott államok és a fejlődő országok között zajló kétoldalú tárgyalások jelentősége, különösen a Mexikóban megrendezésre kerülő következő éghajlati csúcs fényében. Az EU-nak valamennyi adat rendelkezésére áll ahhoz, hogy meghatározó szerepet játsszon a Kínához, Indiához vagy Brazíliához hasonló államokkal folytatott kétoldalú egyeztetésekben. Eljött az az idő, amikor semmilyen erőfeszítés nem tűnik túl nagynak, ha a bolygó jövőjéről van szó, amely valamennyiünk számára közös.

George Sabin Cutaş (S&D), írásban. – (RO) Az elmúlt hónapban a „kudarc” szóval jellemezték leggyakrabban a koppenhágai csúcsot. A találkozó kiábrándító eredményének okai egyrészt a nagy iparosodott országok részéről tapasztalt vonakodás, másrészt pedig az ENSZ konszenzusán alapuló rendszer bonyolult szabályai voltak.

Meg kell vizsgálni továbbá azt a tényt, hogy az Európai Unió képtelen volt betölteni a katalizátor szerepét az éghajlatváltozás hatásainak korlátozását célzó globális erőfeszítések tekintetében. Azáltal, hogy már a konferencia előtt egy évvel egyoldalúan bejelentette, hogy 2020-ig 20%-kal kívánja csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását, az EU rendelkezett azzal az erkölcsi fölénnyel, amellyel lendületet adhatott volna a koppenhágai tárgyalásoknak. Ugyanakkor a találkozáson, amelynek során az Egyesült Államok és a feltörekvő országok álláspontja dominált, nem tudtunk érvényesülni.

Ha azt szeretnénk, hogy esélyünk legyen a sikeres tárgyalásokra, összefogottabb tárgyalási formára van szükség. A júniusi bonni és a decemberi mexikóvárosi miniszteri találkozók alkalmával a lehető leghatékonyabban biztosítani kell, hogy nyitva maradjon egy új szerződés elfogadásának lehetősége. A tagállamoknak össze kell hangolniuk az intézkedéseiket, hogy a globális szinten egységes álláspontot képviselhessünk.

Adam Gierek (S&D), írásban. – (PL) Az éghajlati csúcs bukása feltárta Európa gyengeségét és politikai elitje naivitását. Megmutatta, hogy csupán egy vagyunk a nemzetközi szintén sok szereplője közül. Miért bizonyultak elfogadhatatlannak a CO₂-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos célok? Azért, mert ellenkeznek számos fejlődő ország érdekeivel, nem veszik figyelembe a világszerte a militáris gazdaságon alapuló versenyt, igazságtalanul osztják el a közös jó, vagyis a Föld használatának jogát, és mert az IPCC-nek a szén-dioxid ártalmasságára vonatkozó, nem túl hihető feltételezésein alapulnak, miközben, mint kiderült, az ún. „bizonyítékok” manipuláció eredményei (Climategate). A tudományt nem szabad politikai eszközökkel befolyásolni, hanem annak minden körülményt figyelembe véve, lehetőség szerint minden kérdésre meg kell próbálnia választ adni. Feltette már valaki például azt a kérdést, mi történne, ha nem lenne elég CO₂ a légkörben? Örülhetünk, hogy bolygónk jelenkori történelmében éppen egy meleg időszakot élünk, és hozzávetőleg 370-380 ppm CO₂ található a légkörben. A fizikából és a kémiából ismerjük az egyensúllyal kapcsolatos Le Chatelier-elvet, amely előre jelzi a fotoszintézis kialakulásának ideális körülményeit. A Föld egyre zöldebbé válik, ezt már többször is bizonyították, ami bővebb termést és kedvezőbb fejlődési feltételeket biztosít. Ha azonban így folytatjuk, sajnálatos módon sok jel arra mutat, hogy az elkövetkezendő két évtizedben a bolygó hőmérséklete csökkenni fog. Következésképpen az Európai Uniónak haladéktalanul felül kell vizsgálnia korlátozó jellegű éghajlat- és energiacsomagját, mivel az csökkenti az EU gazdasági versenyképességét.

Béla Glattfelder (PPE), írásban. – (HU) A jelenlegi liberális kereskedelmi szabályok ösztönzik a minél nagyobb széndioxid-kibocsátást. A fejlett államok az emisszió-kereskedelem bevezetésével, a megújuló energiaforrások támogatásával, az energiahatékonyságot javító beruházásokkal jelentős erőfeszítéseket tesznek a széndioxid-kibocsátásuk korlátozására. Ezek az intézkedések többletköltséget jelentenek a vállalatok számára. Az energiaszolgáltatás ezekben az országokban ráadásul egyre magasabb adók sújtják.

Eközben számos fejlődő ország semmit nem tesz az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése érdekében. Sőt, folyamatosan növeli széndioxid-kibocsátását. Ahelyett, hogy energiahatékonyságra ösztönözné a legnagyobb ipari felhasználókat, kedvezményes áron biztosítja számukra a villamos energiát. Sokak szerint ma már ezeknek az országoknak a legfőbb komparatív előnye nem az olcsó munkaerő, hanem az olcsó energia.

Ezért olyan új nemzetközi kereskedelmi szabályokat kell bevezetni, amelyek megakadályozzák, hogy a kereskedelem további széndioxid-kibocsátáshoz vezessen.

Nemcsak „fair”, azaz tisztességes, hanem „green”, azaz zöld kereskedelemre van szükség. Ennek érdekében lehetővé kellene tenni, hogy ha egy ország nem tartja be a klímavédelmi megállapodásokban vállalt kötelezettségeit, hatékony jogi szankciókat lehessen alkalmazni.

András Gyürk (PPE), írásban. – (HU) A koppenhágai klímacsúcs nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Nem születtek kötelező érvényű vállalások, amelyek meghatároznák a nemzetközi klímavédelem jövőbeni kereteit. Súlyosbítja a helyzetet, hogy az Európai Unió, szándékaival ellentétben, nem tudott jelentős befolyást gyakorolni a tárgyalások végkimenetelére. A csúcstalálkozó kudarcra nem lehet ok a tétlenségre. Meg kell barátkoznunk a gondolattal, hogy a mindenkire nézve kötelező érvényű nemzetközi szerződés megszületéséig a regionális megoldásokon lesz a hangsúly. Ennek megfelelően az Európai Uniónak is azon kell munkálkodnia, hogy tovább csiszolja saját belső klímavédelmi szabályozását. Úgy kell hatékonyabbá tenni az uniós jogszabályokat, hogy azok ne hozzák versenyhátrányba az európai iparágakat.

A mindenkori uniós klímapolitika ugyanakkor nem hozhatja kedvezőtlen helyzetbe az új tagországokat sem, mint az a nemrégiben elfogadott belső tehermegosztási jogszabály esetében történt. A klímavédelemben

olyan megoldásokra kell törekedni, amelyeknek a károsanyag-kibocsátás mérséklésén túl sok más járulékos hatásuk is van. A városi közlekedés fejlesztése így javítja az életminőséget, az energiahatékonysági befektetések munkahelyeket teremtenek, a kutatás-fejlesztésre szánt összegek pedig javítják a versenyképességet is. Ezeknek a szempontoknak a következő hétéves költségvetésben is tükröződniük kell. Európa nem engedheti meg magának, hogy csupán elszenvedője legyen a nemzetközi klímavédelmi tárgyalásoknak. Továbbra is kezdeményező szerepet kell játszania. Még akkor is, ha a nagy összehorulások helyett most a kis lépések korszaka jön a klímapolitikában.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – (FI) Elnök úr! Némileg szomorúan vettem tudomásul az elégtelen koppenhágai eredményekkel kapcsolatos panaszokat. Csak annyit mondhatok, itt az ideje, hogy az EU felébredjen, és szembenézzen a valósággal. Nem ringathatjuk tovább magunkat abba a tévhitbe, hogy az EU vezető szerepet töltött be vagy felvállalhat egy ilyen szerepet. Legyünk őszinték: hatékonyságot nélkülöző és költséges stratégiánk senkit sem vonz. Mindezt az éghajlatváltozásért felelős jövőbeni biztosnak is el fogom mondani. A koppenhágai csúcs jött és ment, de miért próbál Hedegaard asszony még mindig meggyőzni bennünket arról, hogy az EU az éghajlati politika terén vezető szerepet játszik, és utat mutathat a világ számára? Már rég nem játszik ilyen szerepet.

„Gyere utánam, itt vagyok mögöttem” – ezt az ellentmondásos jelmondatot hozta létre saját maga számára az EU. Ilyen jellegű önámítással folytatja szánalmas klímapolitikáját, amely a legtisztább ágazatokban munkahelyek megszűnéséhez vezet. Azok, akik valamilyen szinten követték az éghajlati vitát, már régóta tudják, hogy az EU képletén alapuló nemzetközi megállapodás nem valósítható meg. Az Egyesült Államok, Kína és Japán más utat választott, és elutasította az ENSZ által vezetett modellt, annak kialakított kibocsátási határértékeivel és menetrendjeivel. Ezek az országok közvetlen beruházásokat eszközölnek a szénigényes jelleg csökkentése és olyan új technológiák terén, amelyekről idővel nyilvánvalóvá válik majd, hogy ezek voltak a kibocsátáscsökkentés logikus módjai. Ez a módszer azonban nem teszi ki a gazdaságot és a munkahelyeket a bürokráciának, a tisztességtelen versenynek és a példátlan áringadozásoknak. Európában azonban mindezeket el kell majd szenvednünk, ha az EU továbbra is eltérő úton halad, aminek köszönhetően egyedül marad és tovább súlyosbítja a vállalkozások terheit. Ez a sajnálatos helyzet senkinek sem válik előnyére, legkevésbé az embereknek nem. A környezetnek nem válik előnyére, ha a világ legtisztább ágazataira a kibocsátáskereskedelmi rendszeren belül olyan szankciókat kényszerítünk, amelyekkel a többi ágazatnak nem kell számolnia. Itt az ideje, hogy az EU felülvizsgálja politikáját, és véget vessen az ábrándozásnak.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Uniónak továbbra is részt kell vennie a Kiotó utáni időszakra vonatkozó megállapodás elfogadásáról folytatott nemzetközi tárgyalásokban. Egyértelmű, hogy az új, poszt-kiotói megállapodás aláírásához értékelni kell az EU tárgyalási stratégiáját, és alaposan fel kell készíteni a 2010-ben folytatódó tárgyalásokra.

Bár a koppenhágai következtetések nem tekinthetők sikernek, és jóval elmaradnak az Európai Unió várakozásaitól, további lépést jelentenek a jogilag kötelező érvényű, világszintű poszt-kiotói megállapodás elfogadása irányában. Az EU közeljövőben tett erőfeszítéseinek a diplomáciai lépésekre kell összpontosítaniuk, amelyek révén elérhető, hogy az érintett globális szereplők, különösen az Egyesült Államok, Kína és India vállalásokat tegyen, annak érdekében, hogy megvalósíthassuk azt a világszintű célkitűzést, hogy a hőmérséklet emelkedését az iparosodás előtti értékekkel összehasonlítva két Celsius fokban korlátozzuk.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy a 2020-ig történő 20%-os kibocsátáscsökkentésre vonatkozó uniós vállalás 30%-ra történő emelése a harmadik országok által vállalt hasonló vagy arányos céloktól függ.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Egy hónappal a klímakonferenciát követően immár leltárt készíthetünk. A Koppenhágai Egyezség tárgyalása és aláírása hatalmas erőfeszítésbe került, és közel teljes kudarcot vallott. A nagy nehézségek árán elfogadott kompromisszum a célok „tudomásul vételéről” szólt.

Jóllehet az EU konkrét, ambiciózus célkitűzéseket fogalmazott meg, partnerei esetében ezek nem vezettek hasonlókhhoz. Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy a világ valamennyi fő gazdasági és politikai hatalma részt vett a vitában, hogy felelősséget vállaljon az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Elismerték annak szükségességét, hogy a globális felmelegedés szintjét 2 °C-on belül kell tartani, és megállapodás született a 2010-2012 közötti időszakra vonatkozó 30 milliárd dollár (azonnali folyósítás), a 2020-ig tartó időszakra pedig 100 milliárd dollár összegű pénzügyi támogatásról. Ezeket az összegeket a legkevésbé fejlett és legkiszolgáltatottabb országok az éghajlatváltozás hatásainak csökkentését és az ezekhez való alkalmazkodást célzó intézkedésekre fordíthatják.

Úgy vélem, hogy az új Bizottságnak különösképpen, ha hivatalba lép majd egy éghajlatváltozásért és az ezzel kapcsolatos fellépésért felelős biztos, alaposan meg kell vizsgálnia a csökkentési javaslatokat – az

ENSZ-Egyezmény szerződő országai által tett vállalásokat –, valamint ugyanilyen módon fel kell készülnie a tárgyalásokra annak érdekében, hogy a 2010-ben Mexikóban megrendezésre kerülő COP 16 csúcson jogilag kötelező érvényű megállapodás szülessen.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – A legtöbben jogosan adtunk hangot csalódottságunknak a koppenhágai csúcseredményével és a jogilag kötelező erejű megállapodás elérésének kudarcával kapcsolatban. Történt azonban előrelépés. A koppenhágai zöld éghajlati alap létrehozása révén támogatást kapnak majd a szegény országok annak érdekében, hogy alkalmazkodni tudjanak az éghajlatváltozáshoz és tiszta energiát termelhessenek, a feltörekvő országok pedig elismerték részleges felelősségüket, így megnő annak a valószínűsége, hogy ezek az államok a közeljövőben konkrét vállalásokat tesznek. Jogilag kötelező erejű megállapodás hiányában az EU-nak továbbra is vezető szerepet kell játszania. Az éghajlat-politikáért felelős biztosjelölt kijelentette, hogy elkötelezett a trópusi esőerdők védelméről szóló nemzetközi megállapodás, az ETS rendszerének a közúti közlekedés és a hajózásra történő kiterjesztése, valamint az EU és az Egyesült Államok korlátozási és kereskedelmi rendszerének összekapcsolása iránt, ami a globális kibocsátáscsökkentést célzó nemzetközi együttműködés szempontjából kulcsfontosságú lépést jelentene. Míg más országok saját jogszabályaik kialakításán dolgoznak, folytatnunk kell saját éghajlati szabályozásunk javítását és végrehajtását. Az elkövetkező hónapokban a nemzetközi szervezetekkel és a partnerországokkal folytatott együttműködés növelni fogja annak esélyét, hogy a következő, mexikói konferencián tartalmasabb haladás valósuljon meg.

Zbigniew Ziobro (ECR), írásban. – (PL) Az éghajlat felmelegedésének problémája a modern világ egyik legaggasztóbb problémája. A közelmúltban Koppenhágában ezzel a kérdéssel foglalkozó éghajlati csúcstalálkozót rendeztek. Mindeközben kiderült, hogy a világnak az éghajlat felmelegedésével és az emberi tevékenység által erre a folyamatra gyakorolt hatásokkal foglalkozó egyik legnagyobb hírű intézményéből, a Kelet-Angliai Egyetem éghajlat-kutató részlegéből (CRU) több ezer dokumentum és e-mail került fel az internetre. Az anyagok között volt többek között különböző országok tudósainak levelezése, akiknek kutatásai alapvetően befolyásolták az Európai Unió és az ENSZ éghajlatváltozással kapcsolatos álláspontját. A kiszivárgott információk arra utalnak, hogy a kutatásokat meghamisíthatták, és ennek eredményeképpen az üvegházhatásra és az éghajlatváltozásra vonatkozóan megbízhatatlan adatok kerülhettek nyilvánosságra. Az EU országait és társadalmainkat jelentős költségek terhelik az üvegházhatású gázok kibocsátásával kapcsolatban, míg a Koppenhágában tett erőfeszítéseink arra irányultak, hogy a fejlett országok, köztük az EU is a fejlődő országok segítése érdekében még ennél is súlyosabb pénzügyi terheket vállaljanak a globális felmelegedéssel kapcsolatban. Az ügyet érintő valamennyi kételyt részletesen tisztázni kell, nem csupán azért, mert meg szeretnénk győzni a gázkibocsátások csökkentését célzó intézkedések jogszerűségét megkérdőjelező személyeket, hanem azért, mert az európai adófizetők viselik és fogják a jövőben is viselni az ezzel kapcsolatos tekintélyes költségeket, ezért biztosnak kell lenniük abban, hogy az intézkedések teljes mértékben indokoltak.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

12. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. - A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0002/2010).

A spanyol elnökség számára ezen első kérdések órája alkalmából üdvözlöm a miniszter urat.

A következő kérdéseket intézték a Tanácshoz:

Az 1. kérdést nem tesszük fel, mivel annak témája szerepel ezen ülés napirendjén.

2. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0477/09)

Tárgy: Hitelválság/a vállalkozásoknak nyújtandó kölcsönök

Decemberben a német gazdasági miniszter azt mondta, hogy Németországot újabb hitelválság fenyegeti, ha a bankok nem adnak több kölcsönt, különösen a kis- és középvállalkozásoknak. Ez olyan probléma, amely az egész EU-ban elterjedhet.

A Tanács konkrétan mit tervez tenni annak biztosítására, hogy a bankok kölcsönöket bocsássanak a vállalkozások rendelkezésére, hogy azok fenn tudják tartani magukat, munkalehetőséget és növekedést teremtvén, és hozzájáruljanak a gazdaság helyreállításához?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A vállalkozások számára a tőkéhez való megfelelő hozzáférés biztosításának problémájával, valamint a tagállamok e célból hozott intézkedéseivel, mint tudják, a Tanács már foglalkozik egy ideje.

Az elmúlt év januárjában a Tanács tapasztalata szerint a tagállamok többek között erőteljesen és határozottan felléptek a hitelpiacok felszabadítása érdekében. Tavasszal az Európai Tanács hangsúlyozta a gazdasági fellendülés érdekében tett intézkedések folytatásának jelentőségét, és felszólította a Bizottságot és a Tanácsot, hogy értékelje az elfogadott intézkedések hatékonyságát, és júniusban erről számoljon be az Európai Tanácsnak.

A júniusi Európai Tanács tulajdonképpen értékelte a pénzügyi ágazat támogatása érdekében hozott tagállami intézkedések hatékonyságát, valamint a pénzpiacok stabilitásának és működésének helyzetét. Ezeket az eredményeket jelentés formájában maga az Európai Tanács is megkapta. Tehát a jelentés a Tanácstól, más szóval a Miniszterek Tanácsától eljutott az Európai Tanácshoz. A jelentés pozitív volt, amely rámutatott a tagállamokon belüli újratőkésítési garanciák és mechanizmusok jelenlétére, és azt a következtetést vonta le, hogy a tagállamok jelentős szerepet játszottak a lefelé irányuló spirál megállításában. Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy 2008 végén az egész pénzügyi rendszert az összeomlás fenyegette.

Ezért pozitív hatása volt annak, hogy a bankok számára lehetővé tették a globális finanszírozáshoz való hozzáférést, amely segítette a reálgazdaságba történő hiteláramlást. A Tanács méltányolta, hogy az államok által elfogadott intézkedések jelentős szerepet játszottak a hitelcsatornák nyitva tartásában.

Jelenleg a bankszektor az újratőkésítés tekintetében még most is bizonyos nyomás alatt áll, ezért a Tanács felhívta a tagállamokat, hogy a bizonytalanság csökkentése és a könnyebb hitelnyújtás érdekében egyénileg végezzék el mérlegük újratőkésítését vagy helyreállítását.

A múlt hónapban – decemberben – a Tanács már azt tapasztalhatta, hogy a pénzügyi stabilitás helyreállítása érdekében a tagállamok számos támogató intézkedést hoztak. Hangsúlyozta azonban, hogy fellendülésük még meglehetősen törékeny, és felszólította az európai bankfelügyelők bizottságát, hogy adjon rendszeres tájékoztatást a pótlólagos hitelezésre rendelkezésre álló tőke összegéről.

Számos intézkedést vezettünk tehát be: egyrészt a Tanács részéről történő nyomon követést, másrészt az Európai Tanács részéről történő iránymutatást. Ennek eredményeképpen javulás történt, amelynek során az Európai Központi Bank természetesen mindeneelőtt a banki likviditás biztosítása, valamint a vállalkozások hitelhez jutása érdekében lép fel.

Gay Mitchell (PPE). - Elnök asszony, azt mondhatom a miniszter úrnak, hogy tapasztalatom szerint egyes bankok – ami nem azt jelenti, hogy minden bank, de bizonyos bankok, talán sok bank – felelőtlen magatartást tanúsítottak a pénzpiaci növekedés idején, és egyes bankok – talán, ismételten, nem minden bank, de számos bank – továbbra is felelőtlenül viselkedik a fellendülés kezdeti heteiben és hónapjaiban.

Ismerek például egy bizonyos, igen jól működő dublini vállalatot, ahol az illető úr mindent elkövet kötelezettségei teljesítése érdekében, de a bank távolról sem segít neki. Lecsökkentette folyószámlahitelét és nyomást gyakorolt rá üzleti téren – egy olyan üzleti területen, amely életképes, egy olyan üzleti területen, amely túl fogja élni ezt a recessziót.

Kérem, miniszter úr, vegye kézbe ezeket a bankokat, közölje velük, hogy az adófizetők pénzét fizetjük nekik, és azt várjuk tőlük, hogy ne csak saját – bizonyos esetekben igen gazdag – részvényeseik érdekeit, hanem a közérdeket is tartsák szem előtt.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Meg kell mondanom önnek, hogy véleményem szerint a Tanács és az európai intézmények jó munkát végeznek. Úgy gondolom, hogy jó munkát végeztek, és a gazdaság egészében a likviditás megőrzése érdekében jelentős erőfeszítések történtek.

Az Ecofin nyomon követte és továbbra is nyomon követi a tagállamok által elfogadott intézkedéseket, és ezt módszeresen teszi. Például az Ecofin jelenlegi feladata annak vizsgálata, hogy a bankok számára nyújtott garanciákat hogyan bocsátották rendelkezésre, a pénzügyi ágazat vállalatai számára állítottak-e fel korlátozásokat, és a hitelfinanszírozást hogyan végzi az Európai Központi Bank.

Mindössze azt szeretném mondani, hogy 2009. december 7-én Trichet úr, az Európai Központi Bank elnöke maga mondta, hogy a bankok Európai Központi Banktól történő kölcsönfelvétele nincs korlátozva. A kínálat terén nincsenek korlátozások. Ha vannak olyan bankok, amelyek ezt nem veszik igénybe, az az egyes pénzügyi

szervek ügye. Az Európai Unió vagy az Európai Központi Bank tekintetében azonban semmiféle korlátozás nincs.

Mindenesetre a Tanács, a Parlamenttel együtt természetesen nagy örömmel vizsgálja a pénzügyi felügyeleti rendszerrel kapcsolatosan megvitandó ezen irányelveket vagy a Bizottság által e tekintetben felvetett egyéb kezdeményezést.

Catherine Grèze (Verts/ALE). - (FR) Elnök asszony, a Tanács elnökségének egyik prioritása az EU nemzetközi szintén, és különösen Latin-Amerikában gyakorolt befolyásának növelése.

Milyen befolyásról beszélünk azonban? A nemzetközi kapcsolatok jelenlegi koncepciója kevés teret enged a demokráciának és az emberi jogoknak. A szabadkereskedelmi megállapodásokon keresztül a Tanács az emberi jogokat Latin-Amerikában folyamatosan megsértő rezsimeket kíván támogatni?

Szeretném Peru példáját megemlíteni, ahol a Baguában elkövetett erőszakos cselekmények szörnyű példái annak, ahogy a kormány nemzetközi vállalatokkal együttműködésben pénzügyi célokból elveszi a bennszülött lakosságtól a földet. A föld közel 70%-a már multinacionális vállalatok és bányászati társaságok kezében van.

Egy másik ismert példa Kolumbia, amely az ott meggyilkolt emberek százait tekintve a szakszervezeti mozgalomban részt vevők számára a legveszélyesebb ország. Kérdésem a következő: szándékukban áll, hogy az emberi jogok kérdését ismételten az EU latin-amerikai külpolitikájának középpontjába állítsák?

Elnök. - Nagyon sajnálom, de úgy tűnik, hogy kérdése egyáltalán nem kapcsolódik a legutóbbi kérdéshez. Nem tudom, hogy korábban részt vett-e már a kérdések órájában, de csak olyan kiegészítő kérdést vehet fel, amely kapcsolódik a fő kérdéshez. Sajnálom, de kérdését teljes egészében szabálytalannak kell nyilvánítanom. Javaslom, hogy nézze meg az eljárási szabályzatot.

Tudomásom szerint, amikor lezártam a legutóbbi kérdést, nem voltak kiegészítő kérdések. Ezért amennyiben a hitelváltsággal/a vállalkozásoknak nyújtandó kölcsönökkel kapcsolatban nincs más kérdés, folytatom.

Zemke úr, ha ezzel kapcsolatos a kérdése, akkor 30 másodperce van.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Igen, kérdésem pontosan erről szól.

Pontosan tudjuk, hogy a különböző tagállamokban igen eltérő a helyzet. Erre vonatkozóan, ha a vállalkozásoknak nyújtott segítségről beszélünk, szeretnék feltenni egy kérdést a görögországi helyzetről, mert ma a válság Görögországban mélyebb, mint bárhol másutt – ezzel kapcsolatban van bármilyen konkrét tervezett intézkedés?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) Azt hiszem, hogy van egy későbbi kérdés, amely pontosan ugyanezzel a témával foglalkozik. Arra kérem a képviselőt, hogy maradjon, amíg erre válaszolok, és így erre, és a napirenden lévő, pontosan ugyanezzel a témával foglalkozó kérdésre is megadom a választ.

A nálam lévő listán szereplő 9. számú, vagy a jelenlegi lista 8. számú, Kratsa-Tsagaropoulou asszony által a görögországi gazdasági helyzetről feltett kérdésről beszélek.

a Tanács soros elnöke. (ES) A nálam lévő listán szereplő 9. számú, vagy a jelenlegi lista 8. számú, Kratsa-Tsagaropoulou asszony által a görögországi gazdasági helyzetről feltett kérdésről beszélek.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0479/09)

Tárgy: Koszovó európai uniós integrációja

Milyen lépéseket tervez a Tanács annak érdekében, hogy megfeleljen az Európai Parlament azon elvárásának, hogy Koszovót a státuszához kapcsolódó kérdéstől függetlenül bevonják az európai uniós programokba, előkészítő stratégiákba és a szaloniki folyamatba?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) A Tanács mindig támogatta a Nyugat-Balkán Európához való csatlakozási terveit. Ez kétségtelenül a külpolitika, ebben az esetben a szomszédsági politika, sőt az Európai Unió bővítési politikájának részét képezte.

Ezért a Tanács a közelmúltban, 2009. decemberi ülésén megerősítette, hogy a balkáni országok stabilizációs és társulási folyamatával összefüggésben bizonyos tisztességes feltételeket tiszteletben kell tartani.

Koszovó tekintetében a Tanács már megállapította, hogy ebben az esetben a tagállamok a nemzeti gyakorlattal és a nemzetközi joggal összhangban döntöttek.

Mint tudják, a Koszovó függetlenségét egyoldalúan kikiáltó nyilatkozat jelenleg a Nemzetközi Bíróság előtt folyó bírósági eljárás tárgyát képezi. Mindenesetre a Tanács Koszovót a balkáni országokkal folytatott politikai kapcsolatai keretében mindig figyelembe vette, és a Tanács tudomása szerint e tekintetben, például a Koszovó számára nyújtandó vízumliberalizáció terén a tagállamok és a kormányok között konszenzus alakult ki. Ezenkívül a Koszovó politikai és társadalmi-gazdasági fejlődésének erősítését szolgáló eszközökről szóló bizottsági közleményt a Tanács örömmel fogadta.

A Tanács felszólította a Bizottságot, hogy az általam előzőleg említett, a régióra vonatkozó európai perspektívával összhangban tegye meg azokat az intézkedéseket, amelyek Koszovónak az Európai Unió irányába mutató fejlődése támogatásához szükségesek.

A Tanács arra ösztönözte a Bizottságot, és ez természetesen konszenzus alapján történt, hogy kezdeményezze Koszovó európai uniós programokban való részvételét, vonja be Koszovót a gazdasági és pénzügyi ellenőrzésbe, indítsa el az előcsatlakozási támogatás második elemét, valamint fokozza a stabilizációs és társulási folyamatról szóló párbeszédet.

Ezeket a következtetéseket az Európai Tanács legutóbbi, 2009. december 10-11-i ülése jóváhagyta.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) A Tanács tisztelt soros elnöke, két további konkrét kérdésem van. Először is, véleménye szerint a spanyol elnökség alatt sikerül-e előrelépniünk a koszovói vízumszabályozás terén annak érdekében, hogy a szabad balkáni régión belül Koszovó ne maradjon börtön? Másodszor, mit fog tenni annak érdekében, hogy a Koszovót még el nem ismert tagállamokat Koszovó elismerésére ösztönözze? Amint azonban említettem, az elsődleges kérdés a vízumszabályozás kérdése.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) A vízumrendszerről már korábban beszéltem.

A Tanács mindig hangoztatta azon óhaját, hogy Koszovónak is élveznie kell a vízumrendszer és az esetleges régiós vízumliberalizáció előnyeit. Amint tudja, a Bizottság dolgozik a részletek kidolgozásán. Először is, a vízumkönnyítés, majd a vízumliberalizáció tekintetében, annak érdekében, hogy javaslatot terjeszthessen a Tanács elé. Természetesen ebben a vonatkozásban vannak még teljesítendő követelmények, és e téren a Bizottság együttműködik az érintett országokkal. Ebben az esetben ez azt jelenti, hogy együttműködik Koszovóval, és rendszeresen tájékoztatja a Tanácsot.

Az Európai Unióval szomszédos területekre kiterjeszthető vízumliberalizációval kapcsolatos elképzelést a Tanács és a spanyol elnökség természetesen támogatja, és véleményem szerint ezt a politikai irányvonalat az elkövetkezendő néhány hónapban nemcsak az Európai Unióban, hanem az Európai Unióval határos valamennyi területen történő mobilitás, azaz kommunikációs és a mozgási képesség vonatkozásában egyértelműen ösztönöznünk kell. Úgy gondolom, hogy ez egy olyan álláspont, amely mindkét fél számára egyértelműen előnyös: az Európai Unió számára, amely biztosítja a vízumokat és ezen országok számára is, amelyeknek a viszonyosság alapján természetesen hasonlóan kell cselekedniük.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) A Tanács tisztelt soros elnöke, a Tanács Koszovó tekintetében indított valamennyi kezdeményezése terén megfelelően figyelembe veszik Szerbia véleményét és az általa nyújtott információkat? A Koszovót érintő területi kérdéstől függetlenül Szerbia a nyugat-balkáni országok EU-ba való integrálásával összefüggésben természetesen kulcsfontosságú állam, amelyet az általunk tett valamennyi lépésbe be kell vonnunk.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Elnök asszony, López Garrido úr, nagyra értékelem az országa, Spanyolország által képviselt álláspontot, miszerint Spanyolország nem ismerte el Koszovó függetlenségét, valamint közelmúltbeli döntésüket, hogy visszavonják a Koszovóban szolgáló spanyol csapatokat.

Mivel gazdasági válság idejét éljük, fel kell önnek tennem a következő prózai kérdést: mennyibe került Spanyolországnak csapatai koszovói állomásoztatása? Kommentálná az országom, Görögország által képviselt álláspontot, amely ugyanolyan erővel vesz részt Koszovóban, és ahogy mindannyian tudjuk, gazdasági problémákkal küzd? Helyesnek tartja, hogy Koszovóban csapatokat állomásoztatunk?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) A Szerbiára vonatkozó kérdést illetően, Szerbia természetesen a Nyugat-Balkán legerősebb országa, amit valóban mindig figyelembe kell vennünk, minden politikában, jelen esetben az európai perspektívára vonatkozó politikában, amely az Európai Unió nyugat-balkáni országokkal szemben képviselt politikája.

Természetesen létezik egy közelmúltban létrejött megállapodás, amelyet bizonyára ismernek, a Szerbia számára biztosított vízumliberalizációról, valamint a Szerbiával kötendő ideiglenes társulási megállapodás terén bekövetkezett patthelyzet megszűnésének eredményeképpen a közelmúltban Szerbia hivatalosan is benyújtotta az Európai Unióhoz való csatlakozási kérelmét.

Feltéve, hogy ez megtörténik, támogatjuk a közösségi szabályok alkalmazását, támogatjuk, hogy a Bizottság ezt vizsgálja meg, adjon technikai véleményt és megfelelően döntsön arról, hogy a koppenhágai kritériumok teljesítésével reálisan meg lehet-e kezdeni a csatlakozási tárgyalásokat. Ezért Szerbia természetesen nyilvánvaló súlyt képvisel a régióban, és amelynek véleményünk szerint van európai perspektívája. A tanácsi többség, amely jelenleg egyhangú, az ideiglenes megállapodás holtpontról történő kimozdítása mellett foglalt állást, és Szerbiával összefüggésben támogató álláspontot képviselt.

Koszovó vonatkozásában a tisztelt képviselő a nemzeti politikával és a spanyol kormány belső döntésével kapcsolatos kérdést tett fel. Tudja, hogy ebben az esetben a Tanácsot képviselem, nem egy konkrét országot, hanem a Tanácsot, ezért ebben az esetben függetlenül attól, hogy rendelkezem-e erre vonatkozó konkrét adattal, amelynek az ön által hivatkozott számadat tekintetében aligha lehetek birtokában, úgy érzem, hogy ebben az esetben nem beszélhetek országom nevében, mert az Európai Tanács, az Európai Unió 27 országot képviselő szerve nevében szólok.

Elnök. – 4. kérdés, előterjesztette: **Jim Higgins** (H-0486/09)

Tárgy: A trópusi esőerdők pusztítása

Tekintettel a decemberi koppenhágai ülés során az éghajlatváltozásról folytatott világszintű tanácskozásokra, egyetért-e a Tanács azzal, hogy ugyan az európai mezőgazdaság is jelentős mértékben növeli a szén-dioxid-kibocsátást, az esőerdőknek az Amazonas-medencében történő pusztítása azonban lényegesen meghaladja az európai mezőgazdaság szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt negatív hatását?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A Tanács teljes mértékben egyetért önnel, Higgins úr, abban, hogy a mezőgazdaság és az erdőirtás a szén-dioxid légkörbe való kibocsátására ható tényezők.

Nehéz megállapítani, hogy e két tényező közül melyik gyakorol nagyobb hatást. Ez sokkal inkább tudományos, mint politikai vita kérdése. Mindenesetre egyidejű intézkedést kell hozni mindkét területen, és ez mindig így történt.

A fenntartható mezőgazdasággal kapcsolatban mindkét területen haladást értünk el. Ennek nyomán megtörtént az Európai Unió vidékfejlesztési politikájának módosítása is. A közös agrárpolitikai reform felülvizsgálatának részeként olyan kihívások kezelésére fordítanak figyelmet, mint például az éghajlatváltozás enyhítése és az ahhoz való alkalmazkodás, valamint amint tudják, az európai politika kidolgozásán belül a közös agrárpolitikát az egyik olyan fontos tényezőnek tekintik, amelyet az éghajlatváltozás kezelésére vonatkozó szélesebb körű szakpolitikával összefüggésben figyelembe kell venni.

2008-ban a Tanács támogatta a Bizottság erdőirtásra vonatkozó javaslatait, és a Bizottság azt javasolta, hogy a folyamatosan nagy arányban eltűnő erdőterületek csökkenését legkésőbb 2030-ig meg kell állítani, és a tömeges trópusi erdőirtást 2020-ra a jelenlegi szinthez képest legalább 50%-kal mérsékelni kell.

Ezért segítséget kell nyújtanunk a fenntartható erdőgazdálkodás előmozdításához. Az erdőirtás, az erdőpusztítás kezelése egyértelműen a spanyol elnökség célkitűzéseinek részét képezi, és véleményünk szerint szükség van az Európai Unió rendelkezésére álló bizonyos eszközök, például valamennyi erdőtípus esetében a jogilag nem kötelező erejű eszköz, valamint az erdészeti tárgyú jogszabályok végrehajtásával, a kormányzással és kereskedelemmel kapcsolatos európai uniós cselekvési terv alkalmazására, amely például ösztönzi az illegálisan kivágott fa importjának megelőzésére irányuló jogi keretrendszer létrehozását.

Az Európai Unió álláspontja ezen irányvonalak mentén alakult ki, és annak ellenére, hogy különböző mértékű csatlódottság alakult ki néhány koppenhágai célkitűzés teljesítésének elmaradása miatt, a trópusi erdőirtás jelentőségét érintő, a fejlődő országokban a szén-dioxid-kibocsátás megelőzése terén kulcstényezőként kezelendő technikai kérdést tisztáztak.

Meg kell említeni továbbá, hogy a konferencia az erdőirtás és az erdők pusztításának csökkentésére vonatkozó intézkedésekről szóló határozatot fogadott el, amelynek célja a fejlődő országok kapacitásfejlesztési támogatásának előmozdítása.

Jim Higgins (PPE). - Szeretnék minden jót kívánni a spanyol elnökségnek. Úgy gondolom, hogy e héten túl vannak egy igen jó kezdésen. Tehát, *¡viva España!*

Magával a kérdéssel kapcsolatban szeretném hozzátenni, hogy a fák a szén-dioxid-kibocsátás elnyelésével szén-dioxidot elnyelő zöldterületet biztosítanak. A 60%-ban Brazíliában található Amazonas-medencében bekövetkezett tragédia, az Amazonas csodás erdeinek könyörtelen elpusztítása nyilvánvaló: például eddig 4,1 millió km²-t pusztítottak el. Megszünteti a szén-dioxidot elnyelő zöldterületet, az Amazonas rézbőrű indiánjainak kiirtásával elpusztít egy életmódot, harmadszor a mezőgazdasági termelés szempontjából tudjuk, hogy a termelési szabványok egyáltalán nem felelnek meg az uniós megfelelési szabványoknak.

Végül is van valami, amit tényleg tenni tudunk, vagy csak beszélünk?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Higgins úr, azt szeretném mondani önnek, hogy teljes mértékben egyetértünk észrevételeivel, valamint az az igazság, hogy a biodiverzitás tekintetében a spanyol elnökség célkitűzése a fajmegőrzés és a fenntartható használat fokozása, azaz a biodiverzitással összefüggésben haladó, megalapozott jövőkép kialakítása. Ez lesz elnökségünk egyik fókuszpontja, egyik prioritása.

Méltányolom elnökségünk kedvező indításával kapcsolatos értékelését, és azt is el kell mondanom önnek, hogy a Bizottság elképzelései között szerepel, hogy ez év elején zöld könyvet nyújt be az erdővédelemről. Ez egy igen fontos kezdeményezés lehet, és e területek elpusztításának jelenségére válaszul ezen a fronton cselekedni fogunk. Ön megemlített néhány tényezőt, de vannak mások is, például az erdőtüzek által okozott károk.

Sok más tényezőt is figyelembe kell venni, az azonban biztos, hogy a fáink elpusztítása elleni harc fontos időszaka lesz ez, hogy ez a fókuszpont kiválóan beleillik a biodiverzitási stratégiába, és hogy kétségtelenül ez lesz az Európai Unió ez évi egyik kulcsfontosságú fellépése.

Chris Davies (ALDE). - Jó hírt hozok, mert a koppenhágai konferencia csekély számú eredményeinek egyike a mechanizmusról való széleskörű megállapodás, amely lehetővé teszi a fejlett országok számára, hogy pénzügyileg hozzájárulhassanak a trópusi esőerdők elpusztításának megelőzéséhez.

Tehát egyetért-e azzal a miniszter úr, hogy a spanyol elnökség egyik célkitűzésének annak kell lennie, hogy e megállapodást tartalommal töltsse meg, és biztosítsa, hogy Európából helyes jelzés érkezzen arról, hogy mennyire vagyunk felkészülve az esőerdők elpusztításának megelőzése érdekében történő kötelezettségvállalásra?

Franz Obermayr (NI). - (DE) A Tanács tisztelt soros elnöke, amint mindannyian tudjuk, a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése érdekében engedélyeket vezettek be, és kérdésem erre vonatkozik. Nemrégiben derült ki, hogy a kibocsátáskereskedelemmel összefüggésben titkos üzelmek és visszaélések történtek. Milyen mértékben vizsgálják, illetve vizsgálják ezeket a vádakat, és terveznek-e változásokat e téren?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Egyetértek az első hozzászólással. Úgy gondolom, hogy ez összhangban van az általunk elmondottakkal. Foglalkoznunk kell a trópusi erdők fejlődő országokban folyó kiirtásával. Ez a fejlődő országok kapacitásfejlesztésének alapvető tényezője, beleértve a részükre nyújtott előnyöket is, és ennek a bennszülött népek, a helyi lakosság részvételével, valamint a nemzeti erdészeti ellenőrzési rendszer létrehozásával kell történnie.

Ezért úgy gondolom, hogy e tekintetben jelentős erőlépés történt Koppenhágában, és tagadhatatlan, hogy az Európai Unió ebben a vonatkozásban és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos egyéb szempontokból megőrzi úttörő és vezető szerepét. Koppenhágával kapcsolatban az a kritika érhetné az Európai Uniót, hogy az EU sokkal előrébb jár annál, mint amit Koppenhágában elért.

Az Európai Unió ezt a kérdést jóval mélyrehatóbban kívánja kezelni, és így természetesen figyelembe veszi az ön által felvetett problémákat, amelyek szorosan kapcsolódnak az Európai Unió éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében tett fellépéséhez.

Az említett konkrét eset természetesen a gyakorlatba való átültetés körébe eső kérdéseken belül az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében hozott intézkedések végrehajtása. Ennek egy részét képezik természetesen az egyedi eszközökkel való visszaélés miatti denaturalizáció megelőzését célzó intézkedések, valamint része az ebből vagy bármely más intézkedésből esetlegesen adódó nehézségnek, és természetesen azoknak a kötelezettségeknek a részét képezi, amelyeket gondosan nyomon kell követnünk.

Elnök. – 5. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward** (H-0487/09)

Tárgy: Európai szintű fellépés az Alzheimer-kór elleni küzdelem terén

A becslések szerint Európában 8,6 millió ember szenved neurodegeneratív betegségekben, például Alzheimer-kórban, és a betegek száma az európai lakosság öregedésével tovább fog nőni.

A Tanács tud-e további részletekkel szolgálni az ilyen betegségek elleni küzdelemmel kapcsolatos, a közelmúltban bejelentett közös programozási kezdeményezésről? Hogyan képzei el a Tanács a betegekre, családtagjaikra és gondviselőikre nehezedő terhek csökkentésére irányuló koordinált európai fellépést?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A Tanács nagy jelentőséget tulajdonít az Alzheimer-kórnak és általánosságban a neurodegeneratív megbetegedéseknek.

E betegség ellenőrzésének az Európai Unió alapvető célkitűzésének kell lennie, valamint azt is figyelembe kell venni, hogy e betegség előfordulása az életkorral exponenciális arányban nő, és 75 éves kortól 5 évenként megduplázódik. Az Eurostat előrejelzése szerint a legalább 65 éves korosztályba tartozók száma az Európai Unióban 1995 és 2050 között megduplázódik.

Kérdésének két aspektusa van, Aylward úr. Egyrészt a neurodegeneratív betegségek és különösen az Alzheimer-kór esetében közös tervezési kísérleti programra van szükség, amelyet a Tanács már elindított. Ez szerepel az önök előtt ismert spanyol elnökségi programban. Ezen az alapon a Bizottság, amint tudják, benyújtott egy javaslatot, amelyet a 2009. decemberi tanácsi következtetésekben fogadtak el. Ezenkívül a Tanács e kísérleti kezdeményezés vonatkozásában figyelembe vette a Ház, az Európai Parlament állásfoglalását. Másrészt az európai fellépés koordinálásának tekintetében a Tanács is egyetért ezzel az irányvonallal, miszerint az e betegség és más hasonló betegségek elleni küzdelem érdekében egyértelműen együtt kell működnünk, mindenekelőtt azért, mert enyhítenünk kell a betegekre és családjukra nehezedő terhet. Számítások szerint az e betegségben szenvedő egyetlen személyen keresztül három családtag érintett, tekintettel arra, hogy a gondozás biztosításának terhe rájuk hárul. Ezért fontos, hogy e téren európai szintű együttműködés legyen.

A Tanács által 2008-ban elfogadott, a szociális védelemről és társadalmi integrációról szóló közös jelentésben a tagállamok kötelezettséget vállaltak arra, hogy növelik az állami és a magán kompetenciákat, valamint a hivatalos és nem hivatalos gondozást kiegészítő magas minőségű szolgáltatásokhoz való hozzáférést. A tagállamok úgy érezték, hogy a szolgáltatásnyújtás a bentlakásos vagy közösségi intézményben jobb vagy előnyösebb, mint az intézményi gondozás, bár igaz, hogy ezek a magas minőségű szolgáltatások számos tagállam számára továbbra is kihívást jelentenek.

Amit a Tanács és az Európai Unió tett, az e betegségre vonatkozó iránymutatások előterjesztése.

Liam Aylward (ALDE). - Amint helyesen említette, becslések szerint 2050-re a demenciában szenvedők száma Európában megduplázódik.

Ezért elengedhetetlen, hogy a tagállamok kormányai foglalkozzanak a demenciában szenvedők speciális igényeivel, és a gondozók számára biztosítsák az alapvető támogatást.

Jelenleg azonban számos európai uniós országnak nincs létező terve a demenciára vonatkozó nemzeti stratégia kidolgozására, tehát kérdésem így hangzik: Hogyan fogja a Tanács támogatni a tagállamokat annak érdekében, hogy a demencia közegészségügyi prioritás legyen?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A spanyol elnökség alatt terveink szerint a krónikus és nem fertőző betegségek esetében alkalmazott fejlett terápiákról és segítségnyújtásról szóló, általunk alapvető fontosságúnak tekintett irányelvet kívánunk előmozdítani. Ezzel a kérdéssel a legmagasabb szinten kell foglalkozni, és ezért a betegek szempontjából együtt kell járnia a minőség és a biztonság javítását célzó kezdeményezések elősegítésével és a magas szintű közegészségügyi csoport által folytatott munkával.

Ezért e neurodegeneratív betegségek, különösen az Alzheimer-kór tekintetében irányítással, koordinálással, együttműködéssel és a tagállami fellépések közötti szinergia létrehozásával támogatást kell nyújtanunk – mivel az Európai Unió gyakran nem rendelkezik az ehhez szükséges hatáskörrel –, valamint közvetett segítséget is biztosítanunk kell.

Igaz, hogy a tagállamok felelnek például a családoknak, sőt a nem kormányzati szervezeteknek nyújtott legközvetlenebb támogatásért, bár az EU közegészségügyi programjának keretében valójában nem kormányzati szervezetek nevében meghatározott pénzeszközökhöz való hozzáférésre van lehetőség, amely szintén érdekes, noha közvetett módja az érintettek és az Alzheimer-kór és más degeneratív betegségek által

közvetlenül érintett családjuk, és ebben az értelemben igen függő helyzetben lévők számára történő segítségnyújtásnak.

Jim Higgins (PPE). - Szeretném megköszönni a Tanács válaszát. Megkérdezhetem a Tanácsot, hogy mi az álláspontja az Alzheimer-kórban szenvedő betegek csövön keresztül történő táplálásáról, amely az Egyesült Királyságban és Írországban igen elterjedt gyakorlat? Az Európa más részein fennálló helyzetet nem ismerem.

A hasba vezetett csőről van szó. A Tanács iránymutatásokról beszélt. Az iránymutatások és az előírások nagyon fontosak, de e konkrét eljárás indoka, hogy a betegeknek elegendő táplálékot biztosít annak érdekében, hogy még ha demenciában is szenvednek – elutasították az ételt és így tovább –, tulajdonképpen élni fognak, de számomra ez nagyon furcsa. Mi erről az önök álláspontja, és szándékukban áll-e előírások meghatározása?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) Tekintettel arra, hogy a neurodegeneratív betegségek igen sok embert érintenek, és sajnos egyes országok e betegségek diagnosztizálásához és kezeléséhez nem rendelkeznek megfelelő eszközökkel, szeretném megkérdezni önöktől, hogy támogatják-e európai kezelési központok létrehozását, amelyek – a betegek növekvő száma alapján – az e betegségek megelőzésére és kezelésére irányuló megoldások felfedezése érdekében elősegíthetik az e területen történő kutatást.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A két képviselő által felvetett két kérdés nyilvánvalóan tudományos véleményt kíván, hogy úgy mondjam. Véleményem szerint ebben a vonatkozásban az Európai Unión belül vannak csoportok és kezdeményezések, amelyek megfelelő fórumként szolgálnak az önök által felvetett javaslatok és észrevételek kidolgozásához. Például a neurodegeneratív állapotok, és különösen az Alzheimer-kór elleni küzdelemre vonatkozó kísérleti program, amelyre a Bizottság tanácsi ajánlásra irányuló javaslatot nyújtott be, amely folyamatban van.

Másrészt, amint tudják, előzőleg említettem az ez esetben krónikus és nem fertőző állapotokkal összefüggésben a magas szintű közös tervezési csoport létezését. Ez a csoport szorosan nyomom követi e kísérleti kezdeményezést bizonyos kérdések meghatározása és részletezése, valamint a hozzászólásaikban említett, jóval konkrétabb döntéshozatal lehetővé tétele érdekében. Úgy gondolom, hogy e kérdés kezeléséhez az a megfelelő hely.

Mostanáig e magas szintű csoport megállapodott a megközelítésben és a stratégiai kutatási programban. A csoportban 24 ország vesz részt, és most állítják fel irányítási struktúráikat és döntenek cselekvési tervükről. A csoport következő találkozására a spanyol elnökség idején kerül sor, és úgy gondolom, hogy azon az önök által felvetett kérdésekhez hasonló kérdésekkel fognak igen konkrét, közvetlen és azonnali módon foglalkozni.

Úgy gondolom, hogy az a megfelelő hely és fórum. Ezért van. Ezért jött létre ez a magas szintű csoport: hogy döntéseket dolgozzon ki és készítsen elő.

Elnök. - Megértem, hogy Higgins úr valószínűleg nem lesz elégedett, de úgy gondolom, hogy ez egy nehéz és egy olyan téma, amely valószínűleg egy bizonyos ponton maga is megérdemel egy kérdést.

Elnök. – 6. kérdés, előterjesztette: **Harlem Désir** (H-0489/09)

Tárgy: A vállalatok társadalmi felelősségvállalása

A „Protect, Respect, Remedy” című, 2009. november 10–11-én, Stockholmban megrendezett konferencia alkalmából a jelenlegi és a soron következő spanyol elnökség felszólította az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy mutassanak példát a vállalatok társadalmi felelősségvállalása terén. 2007 márciusában a Parlament kérte egy mechanizmus bevezetését, amely megkönnyíti a vállalatok által elkövetett visszaélések áldozatai számára a kártérítési keresetek európai bíróságokhoz történő benyújtását, kiterjeszti a vállalatvezetők azon felelősségét, hogy minimálisra csökkentsék vállalataik környezetre és emberi jogokra gyakorolt negatív hatását, valamint pontosan meghatározott beszámolási standardokat hoz létre nemzetközi szinten. Nyilatkozatában a Tanács kiemeli az elért eredményeket, valamint sürgeti, hogy jöjjön létre olyan közös keret, amely kimondottan előírja az állam védelmi kötelezettségét, biztosítja, hogy az üzleti világ tartsa tiszteletben az emberi jogokat, valamint ezek megsértése esetén szankciókat rögzít.

Milyen kötelező érvényű jogi eszközöket javasol a Tanács annak érdekében, hogy a vállalatok tiszteletben tartsák a gondosság és a beszámolási kötelezettség elvét, valamint hogy az emberi és környezeti jogoknak a felelősségi körükön belül történő megsértése esetén a vállalatokat szankcionálni lehessen?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Hivatkoznom kell a vállalatok társadalmi felelősségvállalásáról szóló 2009. november 10-11-i stockholmi konferenciára.

A konferenciát rendező svéd elnökség, valamint a soron következő és a jelenlegi spanyol elnökség azt a következtetést vonta le, hogy e tekintetben az Európai Uniónak globális vezető szerepet kell vállalnia, és példaként kell szolgálnia a Désir úr által felvetett kérdésben szereplő fontos témában. Ez a téma a vállalatok társadalmi felelősségvállalása a piacok létrehozása, a korrupció elleni harc, a környezetvédelem, valamint az emberi méltóság és az emberi jogok munkahelyen történő védelme tekintetében, különösen annak figyelembevételével, hogy az Európai Unió a világ legnagyobb gazdasága és a fejlesztési együttműködés legnagyobb hozzájárulója. Európa számos multinacionális vállalatnak ad otthont. E vezető szerep átvételére igen kíváncsiak vagyunk.

Alapvetően a társadalmi felelősségvállalásnak három összetevője van – védelem, tiszteletben tartás és jogorvoslat. Az államnak védelmet kell biztosítani, ez az emberi jogok különösen a vállalatok részéről történő megsértése tekintetében jogalkotást, kialakítandó szabályokat jelent. Az üzleti világban az emberi jogok tiszteletben tartásának felelőssége és valamennyi érintett fél részéről a megfelelő jogorvoslatokhoz való hozzáférés biztosításának felelőssége áll fenn, amelynek célja az emberi jogok védelme és megerősítése.

Szeretném hangsúlyozni, hogy rendelkezésünkre áll már egy másik eszköz is, az európai polgárok Alapjogi Chartája, amely jogilag kötelező érvényű, és amely azt jelenti, hogy első alkalommal, európai szintet is beleértve, létezik védelem olyan ügyek tekintetében, amelyekre a társadalmi felelősségvállalás elképzelése vonatkozik.

Valamennyi érdekelt félnek részt kell vennie. A koncepció, az említett hármaskör, a védelem, a tiszteletben tartás és a jogorvoslat megvalósítása érdekében párbeszédet kell folytatni az Európai Unióon kívüli államokkal, a civil társadalommal, a szakszervezetekkel, a vállalatokkal, beleértve a kis- és középvállalkozásokat is. A spanyol elnökség ezt továbbra is támogatja. Március 25-26-án Palma de Mallorcán egy konferenciának ad otthont, amely a vállalatok társadalmi felelősségének intézményesítésével foglalkozik, a társadalmi párbeszéddel való kapcsolata szempontjából.

A konferencia azt fogja megvizsgálni, hogy e keretrendszer miként lehet felvenni azon eszközök közé, amelyeket az EU és tagállamai tevékenységeikben fel tudnak használni, beleértve a spanyol elnökség programjának ismertetése során ma reggel említett témával, az EU 2020 stratégiával összefüggésben. A társadalmi felelősségvállalás célkitűzésének ott is jelen kell lennie.

Harlem Désir (S&D). - (FR) Köszönöm, miniszter úr, a választ. Gratulálok a stockholmi konferencia folytatásaként márciusban Palma de Mallorcán megrendezendő konferenciára vonatkozó kezdeményezéshez.

A probléma abban áll, hogy multinacionális vállalatokkal van dolgunk; amint mondta, Európának vezető szerepet kell vállalnia a vállalatok társadalmi felelősségvállalása terén, de vezető szerepet kell vállalnia az Európán kívül található európai vállalatok magatartása tekintetében is. A probléma abban áll, hogy ezek a leányvállalatok önálló jogalanyok. Terveznek-e olyan jogi eszközt, amely lehetővé tenné, hogy az anyavállalatokat kötelezzék a világ más részein fekvő leányvállalataik magatartása tekintetében történő felelősségvállalásra, ha ez utóbbiak elmulasztják a környezettel kapcsolatos kötelezettségeiket vagy az emberi, illetve a munkavállalói jogok tiszteletben tartását. Mert ha nem vezetnek be ezt a kötelezettséget, az európai vállalatok a világ más részein található leányvállalataik magatartásán keresztül elkerülik a vállalatok Európa által támogatni kívánt társadalmi felelősségvállalását.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak Európa-szerte támogatnia kell a helyes gyakorlatot, és ez jogalkotási javaslatokhoz vezet, amelyek javíthatják ezt a helyzetet.

Figyelembe kell vennünk a társadalmi felelősségvállalás azon részét, amelyet jogilag kötelező érvényű résznek fogunk hívni, amely mindenekelőtt az emberi jogok tiszteletben tartásával van összefüggésben. Van egy önkéntes rész is, amely nem kötelező gyakorlatokból áll. Ezért fontos, hogy európai szinten és azon túl e kérdések kezelésére fórumok jöjjenek létre. Ezek közül néhány már működik. Például a tagállamok magas szintű csoportja hathavonta találkozik a társadalmi felelősségvállalással összefüggő tapasztalatok megvitatása céljából.

Úgy gondolom továbbá, hogy a jelenlegi gazdasági válság idején még fontosabb, hogy ezen irányvonalak mentén dolgozzunk, valamint munkálkodjunk a versenyképesség és a környezetvédelem érdekében, amit össze kell kapcsolni a társadalmi integrációval. Ez különösen igaz 2010-ben, amely a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem éve.

Véleményem szerint ennek kell a kezdőpontnak lennie, és ebben az összefüggésben, valamiben, ami egy bizonyos mértékig még mindig úttörő, kell ezeket a fórumokat kialakítani, ahol minden érintettnek részt

kell vennie a további intézkedéseket elindító párbeszédben. Úgy gondolom azonban, hogy a párbeszéd e szakaszát, amely teljes mértékben alapvető fontosságú, közös fellépésen keresztül kell kezelnünk, ami eddig gyakorlatilag példa nélküli volt.

Ádám Kósa (PPE). - (HU) Üdvözölni szeretném a miniszter úr egy kijelentését, hogy a jó példákat szeretné kiemelni. Mindannyian tudjuk, hogy az Európai Unió egy súlyosan öregedő társadalom, s a vállalatoknak van felelősségük abban, hogy a rokkantnyugdíjba távozó emberek egészségi állapota megőrződjön. Tervezi-e a Tanács, hogy szorgalmazza a vállalatoknál, hogy a nyugdíjba vonuló emberek szakértelmét a civil szektorban hasznosíthassák. Tehát, hogy aktívak maradjanak, és ne álljanak le a nyugdíjba menetel után.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) A Tanács tisztelt soros elnöke, az ön által említett kérdés nagyon régóta foglalkoztat bennünket. Az elhangzottakból sok minden 10 vagy 15 évvel ezelőtt is elhangozhatott volna. Ezért van néhány konkrét kérdésem. Egyetért azzal, hogy a vállalati társadalmi felelősségvállalás elfogadásának megfelelő végrehajtása és láthatóvá tétele érdekében szankciókra és ösztönzőkre is szükség van? Gondolja, hogy az Európai Unió bevezetheti a megnevezés és a megszügyenítés rendszerét? Ha figyelembe vesszük, hogy a termékeket milyen gyakran címkézik, azt is elképzelhetőnek tartja, hogy a vállalatok termékeit egyértelmű hivatkozással jelölik meg, hogy megfelelnek-e a vállalatok társadalmi felelősségvállalására vonatkozó alapvető szabályoknak vagy sem? Olyan sokféle jelöléshez hozzászoktunk már. Miért nem használjuk ezt a módszert a társadalmi területen is?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) Egyetértek az első hozzászólással, amennyiben úgy gondolom, hogy ez az alapja annak, amit én az Európai Unió, valamint az Európai Unión kívüli államok, a civil társadalom, a szakszervezetek, a vállalatok és az érdekelt felek közötti párbeszédnek hívtam, és természetesen az emberek részvétele, amelyre a tisztelt képviselő hivatkozik, teljes mértékben elengedhetetlen.

Úgy gondolom, hogy eljött az ideje, hogy ezt és az ön által említetteket megvitassuk, de véleményem szerint ezt annak a kérdésnek az általános, átfogó megközelítése részévé kell tenni, amellyel valószínűleg első alkalommal vagy majdnem az első alkalommal foglalkozik az általam említett magas szintű csoport és a márciusban tartandó konferencia. Véleményem szerint a vitákra ott kell sort keríteni, és célkitűzéseink elérésének ez a legjobb módja.

Néha jobb ösztönzőket alkalmazni, máskor pedig jobb a szankciók útját választani. A szankciók útja nem mindig a legjobb. Úgy gondolom, hogy ez integrált vizsgálatot kíván, mert véleményem szerint integrált jövőképre és intézkedéscsomagra, nem pedig egymást követő egyedi intézkedésekre van szükségünk, végül is a teljes probléma és az általa képviselt, nagy lehetőséget hordozó kérdés, a társadalmi felelősségvállalás integrált megközelítése.

Elnök. – 7. kérdés, előterjesztette: **Hans-Peter Martin** (H-0491/09)

Tárgy: Az uniós pénzügyi felügyelet

Az EKB elnöke, Jean-Claude Trichet 2009. december 7-én, hétfőn a következőket mondta az Európai Parlament Gazdasági és Monetáris Bizottságában az uniós pénzügyi felügyeletről és az Európai Unió pénzügyminisztereinek megállapodásáról: „Nem feltétlenül ez a legjobb megoldás”, mert például nem biztosít közvetlen utasítási hatásköröket a tervezett uniós hatóságoknak.

Hogyan kívánja biztosítani a Tanács, hogy a transznacionálisan tevékenykedő bankok, biztosítótársaságok, pénzügyi szolgáltatók, befektetési alapok, illetve fedezeti alapok ne tudják kivonni magukat a hatékony felügyelet alól a továbbra is széttöredezett nemzeti illetékességek révén?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) Martin úr, egyértelműen azt gondolom, hogy az EU európai szinten megfelelő felügyeletet gyakorol a pénzügyi rendszer felett, és bizonyára ebben a helyzetben súlyos válságból kell kilábalnunk. Ezt két alapvető dimenzió keresztül hajtja végre, amelyeket a pénzügyi felügyeletről szóló irányelvek határoznak meg, az a hat irányelv, amelyeket a Bizottság az elmúlt évben dolgozott ki, és amelyekről most a Tanácsnak és e Parlamentnek meg kell állapodnia. Ezt a megállapodást a spanyol elnökség alatt el szeretnénk érni. Ezért erről főként e Házsal fogunk beszélni.

Másrészt az Európai Rendszerkockázati Testületen keresztül létezik az úgynevezett makroszintű prudenciális felügyelet, amely a pénzügyi stabilitás biztosítása és a pénzügyi rendszer zavarainak csökkentése érdekében a súlyos válságok megelőzésére törekszik. Másrészt létezik az úgynevezett mikroszintű prudenciális felügyelet, amelyre szerintem Martin úr tulajdonképpen a kérdésében utalt.

Ez három – banki, biztosítási és értékpapírpiazi – európai hatóság. E felügyelet célja a mélyrehatóbb felügyelet, elnézés az ismétlésért, és az egyes pénzügyi jogalanyok zavarainak csökkentése, ezáltal az ilyen jogalanyok ügyfeleinek védelme.

A Tanács, amint említettem, e tekintetben egyszer s mindenkorra közös álláspontot fogadott el. Először is, az elmúlt év októberében a Tanács politikai megerősítést tett, és politikai bizalmat szavazott a makroszintű felügyeletnek, majd decemberben a mikroszintű felügyeletnek és az egész jogalkotási csomagnak. Amint említettem, ez olyan valami, amire rendes jogalkotási eljárás vonatkozik, és ezért ebben a Parlamentnek meg kell egyeznie a Tanáccsal.

Ennek a három bizottságnak létre kell jönnie és működnie kell. Szeretnénk, ha az irányelveket elfogadnák, lehetőség szerint még a spanyol elnökség első félévében, de mindenesetre szeretnénk, ha a bizottságok 2010 végére létre jönnének és működnének. Ez a Tanács célkitűzése.

Következésképpen az Európai Parlamenttel gyümölcsöző együttműködést várunk annak érdekében, hogy ezt a fontos lépést eredményre tudjuk vinni, amely véleményem szerint történelmi lépés, és összhangban van az Európán kívülről, a G20-aktól eredő megközelítésekkel, mivel az Egyesült Államok hasonló szabályozást készít elő. Véleményünk szerint ez az egyik olyan kihívás, amellyel szembe kell néznünk annak érdekében, hogy elkerüljük a mostanihoz hasonló, a pénzügyi rendszerből eredő, a szabályozás hiánya és – amint a képviselő korábban említette – a pénzügyi rendszeren belül az egyes vezetők felelőtlensége miatti válságot.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Köszönöm a véleményét, López Garrido úr. Említette az Európai Rendszerkockázati Testület makroszintű felügyeleti területét. Bizonyára tudja, hogy e tekintetben máris erőteljes kritikák hangzanak el, először is a Testület méretét illetően, mivel azt ismételt a tipikus európai arányrendszernek megfelelően határozták meg. Másokhoz hasonlóan ön is látja annak kockázatát, hogy a Testület számára lehetetlen lesz a hatékony munkavégzés?

Az Európai Rendszerkockázati Testülettel kapcsolatos második probléma függetlenségének hiánya. Gondolja, hogy a spanyol elnökség alatt előre tudnak lépni, valamint megpróbálnak nagyobb függetlenséget biztosítani, és a Testület mérete terén megfelelő módosításokat tenni, mert ezen az alapon nehéz lesz az ésszerű munkavégzés?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Úgy gondolom, hogy a Bizottság erre tett javaslatot. Megállapodás született, végül sikerült megállapodást elérni, konszenzust a Tanáccsal, ami nem volt könnyű. A svéd elnökség és a Bizottság keményen dolgozott az Ecofin Tanácsban e megállapodás elérésén és íme itt van. Most itt van az Európai Parlamentben, és a Parlamentnek kell képviselnie ezt a megközelítést, ahogy ön és mások is hangsúlyozzák.

Ezen a helyen kell elérni a két oldal közötti megállapodást. Tanácsi szinten konszenzus van, és meglátjuk, hogy az Európai Parlamenttel tudunk-e konszenzust elérni.

Úgy gondolom, hogy az ön által említett témák, másokhoz hasonlóan, tökéletesen védhetők és vitathatók, és biztos vagyok abban, hogy az Unió két jogalkotási szerve, a Tanács és az Európai Parlament megállapodásra jut, mivel erre feltétlenül szükség van.

Seán Kelly (PPE). - A javasolt pénzügyi felügyelet részeként a spanyol elnökségnek szándékában áll-e, hogy ajánlást tegyen a nagyobb bankoknál az ügyvezetők fizetésének behatárolására, valamint a sok problémát okozó és bennünket a mostani ingoványba taszító groteszk bónuszkultúra korlátozására vonatkozó helyes gyakorlatra?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Elnök asszony, López Garrido úr, az Európai Unió által gyakorolt pénzügyi felügyelet kérdését szeretném összekapcsolni a londoni City befektetési alapjainak, köztük az Európai Unióban székhellyel rendelkező alapok spekulatív intézkedésével. Cikkek számolnak be arról, hogy az alapok vezetői a görög kormány és mások euróban jegyzett kötvényeinek esésére, valamint adósságra és deficitre számítanak, így nehezítik a hitelfelvételt.

Meg tudná nekem mondani, hogy milyen konkrét intézkedések hozhatók az Európai Unió tagállamai gazdaságának a magas kockázatú befektetési alapok, köztük az Európai Unióban székhellyel rendelkező alapok spekulatív támadásaival szembeni védelmére?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Igen, úgy gondolom, hogy a pénzügyi jogalanyokkal kapcsolatban lehet beszélni helyes gyakorlatról. Olyan vitát nyitunk, amelynek középpontjában ezek a

pénzügyi felügyeleti rendszerek állnak, és úgy gondolom, hogy ez a megfelelő hely, ahol azon irányelvek mentén lehet dolgozni, és elő lehet segíteni az ön által említett néhány elemet, Kelly úr, még az irányelvek részeként is.

Azt is gondolom, hogy ezen irányelveken belül van hely a második felszólaló által tett javaslat számára is, amely irányelveket e Házban meg fognak tudni vitatni, például a tárgyalat felügyeleti követelményeken belül a fedezeti alapok szabályozásával vagy az Unió Tanácsának jelenlegi elnöke által ma reggel itt említett témával, az adóparadicsomok megszüntetésével kapcsolatban.

Mindennek, a felvetett elképzeléseknek megvan a helye, és tökéletesen beleillenek az e Házban a következő hónapokban a reformról, ahogy az Európai Tanács akkor hívta, a pénzügyi rendszer felülvizsgálatának teljes és tényleges reformjáról folytatott vitába. Egy alapos és fontos reform tehát, amelyben az önök által felvetett valamennyi kérdésnek és vitának helye lesz.

Elnök. – 9. kérdés, előterjesztette: **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0496/09)

Tárgy: Az euróövezet szerepe Görögország pénzügyi helyzetének keretében

A legutóbbi európai csúcstalálkozó alkalmával a Görögország pénzügyi helyzetének súlyosságával, illetve a hasonló helyzetben lévő államok támogatásával kapcsolatosan tett nyilatkozatok ellentétesek voltak. Míg Angela Merkel hangsúlyozta az euróövezetbe tartozó összes országnak a többi országban történelemmel szembeni közösségi felelősségét, Fredrik Reinfeldt kijelentette, hogy a Görögországban kialakult helyzet az „ország belső problémája, amelyet nemzeti döntésekkel kell megoldani”.

Hogyan képzelem az elnökség a tagállamok közötti szolidaritást, különösen az euróövezetbe tartozó tagállamok között arra az esetre, ha valamelyiküket a csőd veszélye fenyegetné? Helyénvalónak ítéli-e az Elnökség, hogy az Európai Központi Bank által nyújtott garanciák és hitelek hozzásegítik a költségvetési hiány ördögi körét fenntartó kormányokat ahhoz, hogy elkerüljék a spekulációt és a tagállamok hitelképességének esetleges csökkenése jelentette végzetes következményeket?

Úgy véli-e, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktumban meghatározott szankciókon kívül a megelőző ellenőrzések megerősítésére is szükség van a foglalkoztatás és a növekedés eladósodott tagállamokban történő fokozása érdekében, mielőtt pénzügyi helyzetük jelentős mértékben tovább romlik?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Az Európai Unió szerződésai a hatásköröket egyértelműen szétválasztják. A tagállamok gazdaságpolitikái az Unió közös érdekét szolgálják, ugyanakkor a nemzeti költségvetések az egyes tagállamok hatáskörébe tartoznak.

Tekintettel arra, hogy az Unió 16 országában közös valutát használnak, ugyanakkor az ennek bővítésére irányuló szándék mint a monetáris unió elképzelése olyan valami, ami a Maastrichti Szerződésben a lehető legátfogóbb célkitűzésként jelenik meg, természetesen betartják a költségvetésre vonatkozó tagállami szabályokat, mivel ez egészében érinti a gazdaságot és a pénzügyi rendszert.

Ezért el kell kerülni a túlzott államháztartási hiányt, ami a gazdasági és monetáris unió működéséhez alapvető fontosságú; a kettő közül pedig, el kell ismerni, a leginkább felett a monetáris unió és nem annyira a gazdasági unió.

Ennélfogva a Stabilitási Paktum, és ennél fogva korábban a Maastrichti Egyezmény, ma az Európai Unió működéséről szóló szerződés 123. cikke tiltja a deficitet vagy ennek a deficitnek a fedezetére szolgáló, az Európai Központi Bank és az eurót használó tagállamok központi bankjai által történő hitelnyújtást. A szerződés szerint továbbá sem az Unió, sem pedig a tagállamok nem vállalják át egy másik tagállam központi kormányának vagy más állami hatóságának kötelezettségeit, illetve nem felelnek azokért.

Ezért minden tagállamnak felelősséget kell vállalnia a tartozásai tekintetében vállalt kötelezettségeiért, és a Tanács kijelentette, hogy ez valamennyi tagország kötelezettsége, és továbbra is bízunk abban, hogy Görögország és a többi tagállam nemzeti gazdasági és pénzügyi környezetük szilárdságának megőrzése érdekében gazdasági egyensúlyhiányuk javítása tekintetében minden szükséges döntést meghoznak.

Nem szabad elfelejteni, hogy indokolt esetben a gazdaságpolitikák felügyeletét megelőzi a túlzott hiány esetén követendő eljárás. A Tanács Görögország esetét reményeink szerint februárban fogja megvitatni. Valószínű, hogy azután a Bizottság kezdeményezési jogától függően ajánlásokat fogadnak el, és így stratégiákat dolgoznak ki oly módon, hogy az Európai Unió az egyes tagállamok által esetlegesen átértékelte helyzetekben és körülmények esetén tájékozódhasson vagy bevonását kérhesse.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). - (EL) Elnök asszony, López Garrido úr, emlékeztettek bennünket a szerződésnek a túlzott hiány esetén követendő eljárásról szóló cikkeire. A Parlament ismeri ezeket a cikkeket. Úgy érzem azonban, hogy további tájékoztatást adhatnának arról, hogy Zapatero úr mire gondolt, amikor az euróövezeten belüli szolidaritásról, a különös pénzügyi problémákkal küzdő országokkal való szolidaritásról beszélt. Talán a támogatások tekintetében a központ és a régiók között van lehetőség jobb pénzügyi koordináció megvitatására? Az Európai Uniót máris megterhelő és bizonyos országok vonatkozásában sajátos következményekkel járó pénzügyi és szociális dömping elkerülése érdekében talán van lehetőség jobb pénzügyi koordinációra? Kifejtené bővebben, amit azzal kapcsolatban korábban mondott, hogy mit értett Zapatero úr szolidaritás alatt?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) Az Európai Unió a világ olyan régiója, ahol a szolidaritást igen láthatóan gyakorolják. Például Görögország vagy országom, Spanyolország esetében nagyfokú szolidaritást tapasztaltunk az Európai Unió részéről az európai alapokon és a strukturális alapokon keresztül, amelyek a továbbra is fennálló európai szolidaritási politika alapvető elemei.

Ezekhez fogható a világon sehol máshol nem létezik. Ez számos országban szembetűnő haladást tett lehetővé, olyasmit, ami az országok egésze számára hasznos, miközben piacokat nyit meg. Ugyanakkor régiómodernizálásra utaltak át bizonyos összegeket. Ez a szolidaritás világos példája. Ezeket az alapokat természetesen megfelelően kell használni, és ezeket az Európai Unió ellenőrzi, ami tökéletesen logikus. Igenis van tehát szolidaritás.

A szolidaritás egy másik formája, amely egyértelműen a szerződésből fakad. Ön főképpen a szerződésre utalt. A szerződés meghatározza a tagállamok kötelezettségét, hogy koordinálják gazdaságpolitikájukat, szociálpolitikájukat és foglalkoztatási politikájukat. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 5. cikke ezt egyértelműen meghatározza, és kifejezésre kerül az Európai Unió szolidaritása is: a koordinált gazdaságpolitika érdekében folytatott eszmecserében és a célkitűzések közös elfogadásában.

A különböző európai országokban a válság nyomán bekövetkezett számos jelenlegi probléma nem lett volna annyira erős, ha a gazdasági unió korábban létrejött volna, mivel a gazdasági unió megállt. A monetáris unió előrehaladt, de a gazdasági unió megállt, és az Európai Unióban a gazdaságpolitikák koordinációjának szinergiái nem mutatkoztak meg, aminek egy szóval be kellene következnie. Ez az, amit a szerződés végül is javasol.

Az Európa 2020 stratégia, az oktatási beruházások, a szakosodás és a munkamegosztás tekintetében meghatározandó célkitűzések, valamint az éghajlatváltozás elleni küzdelem szintén olyan elemek, amelyekről meg kell állapodnunk, és amelyek a szolidaritáshoz tartoznak. A szolidaritás ott is igen egyértelműen kifejezésre kerül egy olyan kontinensen, az Európai Unióban, amelynek mindig a lehető legegységesebbnek kell lennie. Természetesen eléggé logikusan ez nem akadályozza meg, hogy a szerződés előírja, hogy a tagállamoknak adósságszintjük és az általuk vállalt hitelek tekintetében is felelősségét kell vállalniuk. Ez természetesen az egyes államok felelőssége. Létezik azonban a piac, a szociálpolitikák, a strukturális politikák, a regionális politikák teljes kontextusa, és reményeim szerint a jövőben a gazdasági, a szociál- és a foglalkoztatáspolitikák koordinációja, amely kétségtelenül a szolidaritás kontextusát képezi.

Ez az Unióban a szolidaritási politika legkívánatosabb, legmélyebbre és legtávolabb ható formája.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Szeretnék feltenni egy kérdést, mivel ön azt mondta, miniszter úr, hogy a görögországi igen súlyos helyzetet felvetik az ez év februári bizottsági ülésen. Igaz, hogy a válság Görögországban igen súlyos, de mindannyian jól tudjuk, hogy ez sajnos elterjedhet. A következőt szeretném kérdezni: a bizottsági fórumon kívül nem kellene érdemibb megbeszélést kezdeniük az Európai Központi Bankkal? Én is azt gondolom, hogy ez egy fontos szerv, amelynek a görögországi helyzet vonatkozásában itt aktívabbnak kellene lennie.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. - (ES) Úgy gondolom, hogy minden szervnek megvan a saját munkaterülete. Ez az európai gazdasági és monetáris unió egyik legfontosabb jellemzője, és ez adja meg hitelességét.

Igaz, hogy a Tanács meg fogja vitatni Görögország esetét, ami eléggé logikus, hiszen Görögország az Unió egyik tagállama, és nyilvánvaló, hogy a másik tagországban történő dolgok mindannyiunkat érintenek. Érintenek bennünket az Európán kívüli országokban történő dolgok, nem is beszélve az azon a helyen történő dolgokról, ahol egységes piac és 16 ország esetében közös valuta van.

Logikus, hogy a szerződésben meghatározott keretek között ezt megvitatják, és ez a jelenlegi körülményeknek megfelelőnek ítélt, és ebben az esetben a Görögországnak ajánlott költségvetési és gazdasági stratégia alapján történik, ami kétségtelenül Görögország javát fogja szolgálni.

A szerződés meghatározza az Európai Központi Bank feladatait, a pénzügyi stabilitás és az árstabilitás tekintetében meghatározott feladatait, amelyeket független helyzetből kell ellátnia. Az Európai Központi Bank függetlensége az Európai Unió alapvető elve, amely nagyfokú hitelességet biztosít gazdasági és pénzügyi rendszerünknek, valamint közös valutánknak, az eurónak. A függetlenség ezen elvét tiszteletben kell tartani, mert ez az általunk az Európai Unióban több évvel ezelőtt elfogadott gazdasági és monetáris unió alapvető eleme.

Elnök. - Miniszter úr, köszönöm az elnökségük idejére eső, ezen első kérdések óráján való részvételét.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Ezzel a kérdések órája véget ért.

(Az ülést 19.15-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

13. A bizottságok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

14. Demokratizálódás Törökországban (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata Törökország demokratizálódásáról.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Hölgyeim és uram, örömmel fordulok e Házhoz az Európai Unió számára különös jelentőségű kérdésben, amely a Törökországgal folytatott kapcsolatokat, pontosabban a törökországi demokratizálódást érintő kérdés, amely úgy tűnik, hogy a vita legfőbb célkitűzése, nemcsak közvetve, hanem közvetlenül is az Unióhoz közvetlenül kötődő kérdés figyelembe véve, hogy Törökország tagjelölt ország.

Törökország tagjelölt ország státusszal rendelkezik, és több éve folyik az Európai Unióhoz való csatlakozásról szóló tárgyalás, és amint ismert, a koppenhágai politikai kritériumokkal együtt elvárjuk, hogy az Unióhoz csatlakozni kívánó ország szilárd politikai intézményekkel rendelkezzen, és biztosítsa a demokráciát, a jogállamiságot, az emberi jogokat és a kisebbségek tiszteletben tartását.

Ezért Törökországnak teljesítenie kell ezeket a követelményeket. Számos fejezetet megnyitottak a tárgyalások előtt. Némelyeket megnyitottak, másokat még nem, más tárgyalások elakadtak, és nyilvánvaló, hogy Törökország az Unió számára stratégiai jelentőséggel bír. Először is azért, mert európai perspektívával rendelkező ország, továbbá azért, mert az energiaellátás szempontjából növekvő stratégiai jelentőségű nagy ország, valamint vitathatatlan gazdasági és természetesen politikai jelentőséggel bíró ország. Törökország egyébként a NATO tagja, és ezért e tekintetben az Európai Unió bizonyos országai számára Törökország e katonai szövetség terén is partner.

Meg kell említeni, hogy Törökországban pozitív változások következtek be. Az európai perspektíva különösen motiválja Törökországot, hogy pozitív értelemben folytassa a demokratikus változások és a demokratikus konszolidáció felé vezető utat. A jelenlegi török kormány a török politikai rendszer demokratizálódásához vezető intézményi változások érdekében elindította az úgynevezett „demokratikus kezdeményezést”. Az Európai Unió tekintetében az Unió érdeklődése a kormányon belül is megmutatkozik Bağış miniszter kinevezésével, akivel számos alkalommal magam is beszéltem, és aki miniszteri tárcája keretében az Európai Unióval folytatott tárgyalásokért felel.

Ezért láthatjuk egyrészt, hogy Törökország reformokat vezetett be, aminek elindítója kétségtelenül az európai perspektíva, viszont másrészt az e vita középpontjában álló, meghatározott területen, a demokrácia és az alapvető szabadságok területén továbbra sem megfelelő a helyzet.

Bizonyos szabadságok, például a szólás-, a sajtó-, a vallásszabadság vagy a szakszervezetek jogai, a kisebbségi csoportok jogai, a nők és a gyermekek jogai, a hátrányos megkülönböztetés elleni harc, valamint a férfiak és a nők közötti egyenlőség védelmének és biztosításának szintjét továbbra is elégtelennek tartjuk. Ennek

alapján e folyamat részeként javasoltunk Törökországnak egy sor alkotmányos reformot, amely nélkül e területek bármelyikén nehéz lenne előrelépni.

Ezért a Törökországgal folytatott tárgyalások keretében az Európai Unió ezen irányvonalak mentén kíván előrehaladni, sőt, szükség esetén, és amennyiben úgy ítéli meg, hogy egy bizonyos intézkedéstípus nem abba az irányba halad vagy nehezzé teheti a fejlődést, iránymutatást ad Törökországnak.

Tulajdonképpen ez történt a török Alkotmánybíróság által december 11-én elfogadott, a DTP (*Demokratik Toplum Partisi*) feloszlataáról és számos demokratikusan megválasztott képviselőjük politikai tevékenységének megakadályozásáról szóló határozat esetében. A Tanács elnöksége az Alkotmánybíróság akkor elfogadott határozata miatt kifejezte aggodalmát, és az Európai Unió egyértelműen és határozottan hangot adott a határozat miatti aggályának. Ösztönzi ugyanakkor a török jogalkotás szükséges reformjait, amelyek célja, hogy a politikai pártokra vonatkozó szabályozást az Európa Tanács Velencei Bizottsága által megfogalmazott bizonyos ajánlásaihoz és az egyébként a török állam által aláírt és ratifikált, és ebben az esetben a strasbourgi bíróság joghatósága alá tartozó, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény vonatkozó szabályaihoz igazítsa.

Tehát, befejezem, elnök asszony. A Tanács elnöksége továbbra is nagy jelentőséget tulajdonít e kérdésnek. A Törökországban most zajló reformfolyamatok valamennyi aspektusát mindenesetre szoros figyelemmel kísérjük egy általunk pozitívnak ítélt, a tagságról szóló tárgyalási és társulási keretrendszeren belül. Úgy gondoljuk, hogy ez egy stratégiai keretrendszer, amelyet tovább kell vinnünk, a Tanács jelenlegi spanyol elnökségének szándéka szerint pedig folytatni kell az új tárgyalási utak megnyitását, és ezért, ahogy tavaly Törökország esetében történt, képesek leszünk arra, hogy elmélyüljünk a tárgyalásokban.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, üdvözlöm a török demokratizálódásról szóló fontos vitát. Valamennyiünket emlékeztetem arra, hogy Törökország uniós csatlakozási folyamata az Európai Unió számára stratégiai jelentőségű.

A demokratikus reformok és Törökország demokratikus átalakulása erősíti Törökországot, valamint az EU és Törökország szélesebb szomszédságának stabilitását és biztonságát. A Törökországban bekövetkezett fejlődés ösztönzi a reformerőket, és az egész régióban a demokrácia és az emberi jogok katalizátoraként működik.

Természetesen a fejlődés nem mindig pozitív fejleményekkel teli egyenes út. Látunk aggodalomra okot adó fejleményeket is, és ha ilyesmit tapasztalunk, ezeket a kérdéseket igen komolyan felvetjük a török hatóságoknál, valamint alkalmazzuk az uniós csatlakozási perspektíva feltételeességének köszönhetően rendelkezésünkre álló eszközöket.

Ha egy olyan ország, mint Törökország alapvető politikai változásokon megy keresztül, igen ritkán történik meg, hogy az események mindig teljes mértékben egyértelműek és egyirányúak legyenek.

Törökország demokratikus nyitása a kurd lakossággal kapcsolatban ennek a fejlődésnek a példája. 2009 nyarán a török kormány elindította ezt a demokratikus nyitást, amelynek célja valamennyi török polgár számára a demokratikus normák és az életszínvonal növelése. Ez a fontos kezdeményezés párbeszéd útján és a török demokratikus intézményeken keresztül foglalkozik a kurd kérdéssel. A mai napig számos jelentős reformot hajtottak végre. Ezek közül néhány pár éve még szinte lehetetlen volt: gondoljunk a kurd nyelvű TV-műsorokra, amelyeket ma magán és állami műsorterjesztők sugároznak. Ezek sokatmondó példái az üdvözlendő változásoknak és átalakulásnak.

A demokratikus nyitásban tapasztalható legutóbbi visszalépések azonban komoly aggodalomra adnak okot. Sajnáljuk a Demokratikus Társadalom Párt (DTP) betiltására vonatkozó decemberi, török alkotmánybírósági határozatot. A DTP betiltását követően a terroristaellenes vizsgálat keretében számos párttagot – köztük választott polgármestereket is – letartóztattak. Egyidejűleg a PKK (Kurd Munkáspárt) terrorista támadásai délkeleten továbbra sem csökkennek, és veszélyeztetik a török katonák életét. A feszült politikai légkört tovább erősítette a PKK-tagok és szimpatizánsok Észak-Irakkól való visszatérésének megünneplése is. A törökországi nacionalista körök ezt a lehetőséget a kormány politikája és maga a demokratikus nyitás elleni támadásra használták.

A demokratikus nyitás elleni ezen támadást követően üdvözlöm a török kormány múlt heti bejelentését, hogy továbbviszi a demokratikus nyitást. Törökország demokratikus átalakulása erőteljesen bizonyítja az uniós csatlakozási perspektíva folyamatos puha hatalmát, amennyiben azt tisztességesen és határozottan, valamint erélyesen és következetesen alkalmazzák.

Ez nem könnyű folyamat, de azon az oda vezető út legalább annyira fontos mint a célállomás. Tartsuk életben és működtessük az EU és Törökország javára.

Ria Oomen-Ruijten, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, Rehn biztos úr, lehet, hogy ez a Törökországról, a bővítésről szóló vita az utolsó alkalom, hogy felszólalok. Mindenesetre szeretném mindnyájuknak megköszönni azokat az információkat, amelyeket a velünk folytatott viták során megosztottak velünk, illetve velem. Hálásan köszönöm önöknek.

López Garrido, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim, a mai vita nem fejezetek megnyitásáról szól. A demokratizálódásról – különösen a demokratizálódás bizonyos aspektusairól – szól, mivel a Törökországról szóló előrehaladási jelentés és a Parlament jövőképe szerepel a következő strasbourgi ülés napirendjén. Egyetérték Rehn biztossal, hogy nagyon fontos, hogy Törökország továbbhaladjon a demokrácia irányába. Nyomatékosan szeretnék gratulálni Törökországnak mindazokhoz az erőfeszítésekhez, amelyeket e téren, többek között a kurd kérdés tekintetében is tett. Végül is tíz évvel, sőt talán még öt évvel ezelőtt is ki gondolta volna, hogy mára kurd nyelvű televízióműsorok lesznek?

Amikor 2009 közepén Törökország elindította az úgynevezett „demokratikus nyitás” kezdeményezést, példátlan vita indult – nemcsak parlamenti vita, hanem a médiában folyó példátlan vita is. Akkor azt reméltem, hogy a vita hosszú távra igen kézzelfogható, szilárd gyökerű jogokat teremt valamennyi török polgár számára. Októberben valamennyi török kollégámnak gratuláltam, hogy a nyilvános tiltakozás ellenére van bátorságuk a vita folytatására. E nyitás kiterjesztése érdekében arra szólítottam fel őket, hogy a vitát nagyon konkrét intézkedésekkel folytassák. Az ebbe fektetett összes pozitív energiát követően azonban Törökország sötét oldala ismét felütötte fejét, mivel a török Alkotmánybíróság döntése megújult terroristatámadásokat eredményezett. A Demokratikus Társadalom Párt (DTP) tagjaival szemben letartóztatási hullám indult, és a letartóztatás veszélye még mindig ott lebeg a török parlament tagjai felett. Ez azzal a veszéllyel is fenyeget, hogy véget vet e nyitásnak, és ezzel kapcsolatban rossz érzésem van. Miközben sajnálom az Alkotmánybíróság döntését, úgy tudom, hogy ugyanazon Alkotmánybíróság a Velencei Bizottság ajánlásainak végrehajtására szólít fel. E Ház mindig elítélte az erőszakot és a terrorizmust, és a politikai megoldások mellett érvelt. Végül is csak a török társadalmon belüli párbeszéd és a jogilag biztosított fenntartható jogok hozhatnak békét, biztonságot és jólétet a török polgárok számára, amely számunkra is óriási előnnyel járna.

Richard Howitt, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a demokratikus nyitásról szóló múlt évi bejelentés a kurd nyelvi, kulturális és emberi jogok Törökországban történő tiszteletben tartásának biztosítása, valamint a terrorizmus és az erőszak éveinek lezárása terén reményt adott a valódi áttörésre.

Ma este azonban a Parlament a Tanácshoz és a Bizottsághoz hasonlóan mély aggodalmának ad hangot amiatt, hogy ehelyett a lezárás helyett az Alkotmánybíróság decemberi döntésével egy politikai pártot tiltottak be, amely az ország kurd többségű területein a szavazatok többségét adja, és amelyet az ország emberi jogi szövetsége a kurd nép nevében „természetes tárgyaló félnek” nevez.

Két évvel ezelőtt megfigyelőként személyesen vettem részt a párt kongresszusán, ahol 20 000 ember jelent meg, és magam láttam és hallottam, hogy saját támogatóik legitimnek tekintik őket.

Elismerem, hogy a döntésre vonatkozó nyilatkozatában a török miniszterelnök ellenezte a politikai pártok betiltását, és a mai török sajtó arról számol be, hogy a kormányzó párt bejelentette, szándékában áll, hogy az alkotmánynak az emberi jogokról szóló európai egyezmény 11. cikkével való összehangolásával megelőzze a további alaptalan betiltásokat. Ezeknek az ígéreteknek meg kell valósulniuk.

Mindannyiunk számára nehéz azonban összeegyeztetni Törökország gerilláknak szóló felhívását, hogy jöjjenek elő a hegyekből azzal a ténnyel, hogy ugyanazon közösség más tagjait, akik a demokrácia útját választották, most bilincsbe verve és a börtönbe való bevonulás közben mutatják. A beszámolók szerint 700 és 1000 között van azoknak a párttagoknak a száma, akiket bebörtönöztek, sokakat közülük pusztán azért, mert nyilvánosan a saját nyelvükön szólaltak meg.

Az Európai Parlamentben különösen sajnáljuk a párt kilenc megválasztott polgármesterének bebörtönzését és két parlamenti képviselőjük kitiltását.

Parlamentünkben, az övékhez hasonlóan a parlamenti mentelmi jog arra szolgál, hogy mi, a nép képviselői félelem nélkül beszélhessünk. A félelem, hogy harcolnunk kell, azok számára közülünk, akik Törökország Európai Unióhoz való csatlakozására törekszenek, az a nem helyénvaló félelem a többségi társadalom bizonyos tagjai körében, hogy amit egy többnemzetiségű országban kisebbségi jogoknak hívunk, az állam egysége számára fenyegetést jelent. Egy modern Európában ezek egyszerűen nem ilyenek.

Tehát, végül is egy párt, amelynek neve lefordítva „Demokratikus Társadalom Párt”, eltűnt, de a modern törökországi demokratikus társadalom céljának nem szabad eltűnnie.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék csatlakozni Oomen-Ruijten asszonyhoz, és szeretném hálás köszönetemet kifejezni Rehn biztosnak az elmúlt években kifejtett erőfeszítéseiért. Üdvözlöm továbbá a spanyol elnökség részéről mutatózó, a Törökországgal folytatandó tárgyalásokkal kapcsolatos megújult lelkesedést.

Hölgyeim és uraim, én is sajnálom a török Alkotmánybíróság döntését. Ez egyértelmű visszalépést jelent, de reménykedjünk, hogy ez csak egyetlen lépés visszafelé, amelyet számos előrelépés követ majd, mivel el kell ismernünk, hogy a jelenlegi török kormány egyértelmű erőfeszítéseket tett a demokratizálódás előmozdítása, valamint annak érdekében, hogy a kurdok megkapják a társadalomban és a politikai rendszerben az őket megillető helyet. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy ha támogatni kívánjuk Törökország demokratizálódási, fejlődési és reformfolyamatát, határozott kötelezettséget kell vállalnunk Törökország teljes tagsága mellett. Véleményem szerint a török embereknek is – nem csak a török politikai osztálynak – támogatást kell nyújtanunk, és nem szabad tétovázunk, átmeneti megoldásokról beszélnünk, vagy menet közben megváltoztatnunk a szabályokat. Határozott kötelezettségvállalásra van szükség a részünkről. Ez valamennyi török politikai pártra is vonatkozik, és szeretném valamennyiüket felhívni, hogy e tekintetben állják el a csatabárdot, és tegyenek összehangolt erőfeszítéseket a reform érdekében.

Az EU-török parlamenti vegyesbizottság tagjaként egy közelmúltbeli törökországi látogatás alkalmával óriási fejlődést tapasztaltam a civil társadalmon belül. Végül is Törökország többet jelent, mint csak politikusokat és tárgyaló feleket; magukat az embereket is jelenti. Azt látom, hogy a török emberek valóban szembenéznek a kihívással, és keményen dolgoznak társadalmuk reformján. Ehhez teljes mértékű támogatást kell nyújtanunk. Ezért sürgetem annak a pillérnek a megerősítését, amelynek támogatásáról megállapodás született: nemcsak a tárgyalások, hanem az egymás megismerésébe fordított befektetés esetében is. Ez volt nyilvánvalóan a második szál. Remélem, hogy a Ház is határozott kötelezettségvállalást tesz a csatlakozási folyamat támogatása mellett.

Hélène Flautre, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, Rehn biztos úr, köszönöm, hogy velünk maradtak e késői órán, hogy megvitassuk a törökországi demokratizálódást; sokat dolgoztak e témán, és ezért köszönetet mondok Önöknek.

Úgy gondolom, hogy amikor a kormány bejelentette demokratikus kezdeményezését, demokratikus nyitását, közülnék nagyon sokan felismerték, hogy milyen merész lépés volt ez, ugyanakkor azt gondolták, hogy ez az óriási ambíció hosszú utat jelent, egy olyan utat, amely valószínűleg tele lesz csapdával; a csapdák elég gyorsan megjelentek.

Az első lépés, amint említették, a DTP feloszlata volt, de azt is megemlítem, hogy a DTP betiltása mellett a politikai tevékenység gyakorlásának tilalma, ami számos megválasztott párttagot érint, szintén eltűntet olyan alakokat, akik a kurd kérdés megoldása érdekében folytatott demokratikus és politikai párbeszédben a leginkább részt vettek. Ez mindenesetre megkérdőjelezi a döntést.

Itt van továbbá a letartóztatási hullám, amely napjainkban valóban eltávolítja a politikai vezetőket és ezáltal a kurd kérdés szószólóit is. A kurd kérdés azonban Törökország demokratizálódási folyamatának központi kérdése! Először is azért súlyos kérdés, mert sokévi szenvedést, erőszakot, konfliktust és háborút jelent, ami máig ható tragikus sebeket ejtett, és ezek a sebek gazdasági, társadalmi, kulturális és politikai sebek is.

A kurd kérdés igen súlyos terhet ró a demokratizálódási folyamatra is. Terhet ró a szólásszabadságra, a sajtószabadságra, a polgárok jogaira és a kínzás elleni harcra. Amikor ma azt látom, hogy a terrorizmusellenes jogszabályokat hogyan használják a politikai megtorlás fedezésére, azt mondom, hogy tényleg eljött az ideje a kormány támogatásának, és azt kell várunk tőle, hogy egy másik rendkívül ambiciózus kezdeményezésbe fogjon, hogy kiszabaduljon ebből a helyzetből, mivel tudjuk, hogy nem minden törökországi csoport érdekelt a kurd kérdés demokratikus megoldásában. Ezt pontosan tudjuk, és ezzel már a kezdetektől tisztában voltunk.

Törökországnak ezért ebben a demokratizálódási folyamatban a támogatásunkra, megbízható támogatásunkra van szüksége. Képviselőtársam, in 't Veld asszony jogosan mondja, hogy ennek a megbízható támogatásnak magában kell foglalnia a tagságra vonatkozó ígéret megújítását is, ha a demokratizálódási folyamat befejeződik; ennek kimondása elengedhetetlen.

Ezenkívül a kormánynak végre be kell vezetnie a reformokat, amelyeknek szükségszerűen egy új alkotmánytervezet felé kell mutatniuk. Az azonnali reformok nyilvánvalóan a politikai pártokról szóló

jogszabályokra vonatkoznak. Vonatkoznak továbbá a választási reformra – mint rendkívül sürgős témára – és az igazságügyi rendszer függetlenségére. A törökországi demokratikus állam ezen alapvető pilléreit a török kormánynak most bátran és határozottan támogatnia kell.

Ezenkívül a kormánynak meg kell valósítania a konszenzus és a megbékélés előmozdítását célzó kezdeményezéseket, mert a török társadalom és a török politikai erők polarizációja katasztrofális hatást gyakorolna a mindannyiunk részéről óhajtott új alkotmány elfogadásához szükséges konszenzus keresésére.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, Törökország politikai rendszere kellő mértékben érett ahhoz, hogy ma pluralista demokráciának tekintsük. A politikai vita erőteljes, és a választóknak van valódi választási lehetőségük. Ezenkívül Törökország az Európa Tanács tagja, amely annak kormányát természetesen a közös demokratikus, emberi jogi és jogállamisági normákhoz köti.

Nyilvánvalóan a szilárd és állandó demokrácia a végleges európai uniós tagság előfeltétele. Most azonban van két aggodalomra okot adó terület.

Az első Törökország politikai folyamatba való katonai beavatkozása. Miközben a hadsereg kétségtelenül fontos tényező a szekularizmus és a stabilitás biztosításában, a választott kormány tönkretételére irányuló minden kísérlet egyszer s mindenkorra aláásná Törökország európai uniós ambícióit.

A második aggodalomra okot adó kérdés az AKP politikai területen játszott uralkodó szerepéhez kapcsolódik, amely miatt egyes megfigyelők valójában egy egypárti állam felé való fokozatos fejlődéstől tartanak. Amennyiben ez demokratikusan történik, nem lehet ellenvetésünk, még akkor sem, ha néhányan aggodalmuknak adtak hangot a viszonylag magas, 10%-os törökországi parlamenti képviseleti küszöb miatt, amely a kisebb pártokat természetesen kiszorítja a parlamenti folyamatból.

Egyesek véleménye szerint az AKP enyhén iszlám elhajlása szintén aggodalomra ad okot, és a párt népszerűsége a török társadalom jellegében fundamentalista paradigmaváltásra utal. Mostanáig a világi kemalizmus hagyományai nagyon jól szolgálták Törökország euroatlanti hajlandóságát, de a demokratikus változások miatti fokozatos hanyatlása azt jelzi, hogy Atatürk jövőképeinek erejében bízók túlságosan is magától értetődőnek vették. A török társadalom érdekében a demokráciának pluralistának, világinak kell lennie, valamint az emberi jogok, köztük a kurd kisebbségek emberi jogainak tiszteletben tartásának alapkövére kell épülnie.

Egy további aggály természetesen Törökországnak az Iszlám Konferencia Szervezetében betöltött tagsága, amely szervezetben a közös nyugati értékek, amelyeket az Európai Unióban valamennyien osztunk, nem magától értetődőek, mivel az Iszlám Konferencia Szervezet az iszlám világban az emberi jogok alapjaként a saría jogra hivatkozik. Véleményem szerint ez is komoly érdekellentétet fog okozni, ha Törökország egy napon csatlakozik az Európai Unióhoz.

Takis Hadjigeorgiou, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, ha ciprusi európai parlamenti képviselőként Törökországról beszélek, mindig kötelességemnek tartom, hogy kifejezzem, támogatjuk Törökország csatlakozását, természetesen meghatározott feltételek és kiterjedt demokratizálódás esetén.

Hogyan tudunk segíteni Törökország demokratizálódásában? Ez a nagy kérdés. Szerintem ez akkor érhető el, ha Törökországnak megmondjuk az igazat. Igen, Törökország fejlődik. Ennek nagy része figyelemre méltó. Ezt hangsúlyozni kell.

Törökország politikai pártok temetőjévé vált. Legfelsőbb bírósági ítéletekkel tizenhárom pártot temettek el. Legutóbb betiltották a DTP-t; 200 párttag, kilenc polgármester, hat volt polgármester és két volt pártvezető börtönben van. Egy ilyen államban ez a demokratizálódás irányába vezető tendencia, csak mert van kurd nyelvű televízió? Mi Törökország szomszédai vagyunk, és arra szólítjuk fel önöket, hogy szomszédként szerzett tapasztalatainkból, ne pedig gyenge pontjainkból tanuljanak. Törökország akkor demokratizálódik, ha világosan és határozottan beszélünk vele.

Nikolaos Salavrakos, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Miniszter úr, üdvözlöm López Garrido úr és Olli Rehn biztos úr józan és – ha mondhatom – bölcs elemzését, és ez utóbbinak gratulálok és sok sikert kívánok új hivatalában.

Kétségtelen, hogy Törökország óriási stratégiai jelentőséggel bír, nagy muzulmán ország. Nem szeretném megismételni a többi képviselő által már elmondottakat, amikkel egyetértek. A Törökországra vonatkozó információk elemzése azt a benyomást kelti bennem, hogy számos hatalmi központ van, amelyek képtelenek közös fellépésre és egymásnak ellentmondanak. Így miközben az Erdoğan-kormány mérsékeltnak próbálja

beállítani magát, az ország fegyveres erői agresszívnek tűnnek Görögországgal szemben, állandóan megsértik a görög légteret, és folyamatosan támadják a Frontexet.

Ugyanakkor a közelmúltban megállapítást nyert, hogy az ország igazságszolgáltatása részéről ismételt a kormány eltörlésére irányuló egyértelmű tendencia látszik, ugyanazon irányvonalak mentén, mint két vagy három évvel ezelőtt Erbakan esetében.

Végül is úgy tűnik, hogy a török kormány jelenleg nem képes az országban megvédeni a demokráciát jellemző népszuverenitást, és új típusú oszmán nemzetközösség felállítását tervezi, amint az Davutoglou úr véleményéből kiderült, és amit legutóbbi libanoni látogatása alkalmából Erdoğan úr megismételt.

Furcsának találom továbbá a török kormány lépéseit Irán és nukleáris programja felé való nyitás tekintetében is, amely ellentétes a nemzetközi közösség, különösen az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok véleményével.

Ezenkívül az ankarai menetrend és a nemzetközi megállapodások megsértésével Törökország megengedi és talán bátorítja is az Európai Unió országaiba tartó illegális bevándorlók országán keresztüli mozgását, és nem tesz eleget a ciprusi hajók és repülőgépek behajózásának, illetve leszállásának engedélyezésére vonatkozó kötelezettségének.

Ugyanakkor az ortodox egyház feje, Bartholomaiosz pátriárka, több száz millió ortodox keresztény vitathatatlan szellemi vezetője személyesen lépett harcba, és őszintén és világosan vázolta a pátriárkaság helyzetét, valamint panaszkodott a vallásszabadság és a kisebbségi jogok megsértésére. Ezért úgy ítélem meg, hogy Törökországnak még hosszú utat kell megtennie az Európai Unióhoz való csatlakozásig.

Barbara Matera (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, néhány képviselőtársam észrevételével összhangban úgy gondolom, hogy Törökország demokratizálódási folyamata alapvető fontosságú út, amely lehetővé teszi, hogy az ország közelebb kerüljön az Európai Unióhoz, és hogy az Európai Unión belüli együttélésünknek elidegeníthetetlen elveken és értékeken kell alapulnia, amelyek elismerése bármely állam belépésének előfeltétele.

Ez Törökországra is érvényes, amelynek végre kell hajtania a demokrácia, a jogállamiság, valamint az emberi jogok és a kisebbségi jogok védelmének biztosításához szükséges reformokat. A demokratikus társadalom alapját különösen a kulturális, vallási és politikai pluralizmus képezi, de ezek elismerése nehéz folyamat, amely történelmi, etnikai és vallási megfontolásokkal fonódik egybe. A kurd kisebbséghez közelálló Demokratikus Társadalom Párt török Alkotmánybíróság döntése alapján történő betiltása körüli események ennek egyik példája. Ebből következik, hogy a pártok betiltása vagy a megválasztott képviselők hivatalukból való eltávolítása mindig nagyon súlyos esemény, mert megsérti az egyéni szabadságokat és a demokratikus elveket.

Törökország demokratizálódási folyamata kétségtelenül a kurd kérdés megoldásától függ. Az Európai Uniónak az ország érintett politikai hatóságaitól határozott politikai kötelezettségvállalást kell kapnia és az Egyesült Nemzetek Szervezetével együttesen kell fellépnie. Demokrácia nem létezhet pluralizmus nélkül, amint azt a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága számos alkalommal kijelentette.

Ezért remélem, hogy a török politikai rendszer ezen elvekkel összhangban gyorsan fejlődhet. Ha Törökországnak ezt sikerül elérnie, Európába való belépése csak óriási lehetőséget jelenthet számunkra.

Raimon Obiols (S&D). - (ES) Úgy tűnik számomra, hogy elég határozottan azt mondhatjuk, hogy amióta a Tanács egyhangú egyetértése alapján Törökországgal elkezdődtek a tagságról szóló tárgyalások, a folyamat mint egész pozitív értékelést érdemel. Segítette a törökországi demokratizálódási és modernizációs folyamatot. Az is nyilvánvaló azonban, hogy számos probléma merült fel, vannak előrelépések és visszalépések, időnként vannak rossz hírek – a kurd párt, a DTP közelmúltbeli betiltása ennek egyik példája –, és nagyon bonyolult, hosszú út áll előttünk.

Itt, e Parlamentben meg szoktuk mondani, hogy mások mit tegyenek. Úgy gondolom, az is jó ötlet lenne részünkről, ha azt is megmondanánk, hogy a Törökországgal folytatott jövőbeli tárgyalások tekintetében mi az álláspontunk. Véleményem szerint ezt tükrözi Ria Oomen-Ruijten jelentése, amely széles támogatottságot élvez, és a tárgyalási folyamatban nem támogatja a kétféle mérce alapján történő mérés kritériumának felállítását, amellet foglal állást, hogy szándékainknak határozottaknak és világosaknak kell lenniük, és nem hordozhatnak ellentmondásos üzeneteket, mert ez valóban táplálhat egy olyan ördögi kört, amelyben az európai húzódozás, kétértelműségek és ellentmondások a reakciós erők vagy a Törökország európai tagságát

ellenzők, nacionalista csoportok vagy az Európába történő integrációt ellenző hasonló erők számára csak adalékul szolgálnak.

Ebben az értelemben a Tanács és a Bizottság fellépéseit illetően szeretném kifejezni elégedettségemet. Rögtönözzünk. Nem tudjuk mi lesz az eredmény, de be kell tartanunk ígéretünket: *pacta sunt servanda*.

Folyamatban van a Törökország európai uniós tagságáról folytatott tárgyalás, amelynek során világosnak és pontosnak, valamint természetesen körültekintőnek kell lennünk.

Sarah Ludford (ALDE). - Elnök asszony, számos reformot, amelyre Törökországot folyamatosan felszólítjuk, kurd politikai pártok újabb és újabb betiltása kísér, és ezek közül a DTP múlt havi betiltása csak a legutolsó.

Az alkotmány, a politikai pártokról szóló jogszabály és az igazságszolgáltatás reformjának állandó kudarcba fulladása, valamint a katonaság politikába való folyamatos bevonása mind befolyásolja azokat a körülményeket, amelyekben a kurd demokratikus képviselőket újra meg újra lehetetlenné teszik. Ezek a betiltások az Erdoğan-kormány által a múlt évben indított – jogosan széles körben üdvözölt – demokratikus nyitást is lehetetlenné teszik. A törökországi kurd kérdés tartós megoldásának egyetlen módja a politikai megoldás, és ez a legjobb módja a PKK legyőzésének.

Rehn biztos úr számos letartóztatásban lévő polgármesterről és DTP-politikusról beszélt, de információim szerint körülbelül 1200 aktivista van börtönben, beleértve a DTP-t követő BDP-párt tagjait is. Egyáltalán nem világos számomra, hogy ilyen körülmények között a kormány hogyan akarja erősíteni a demokratikus nyitást. Ki a hangadója ezeknek a letartóztatásoknak? Valaki azt mondta – azt hiszem Richard Howitt –, hogy Erdoğan miniszterelnök elítéli a DTP betiltását, bár bevallom, én erről a fejleményről nem hallottam. Cinikusan azt mondhatnánk, hogy választási szempontból a DTP betiltása inkább jól jön az AKP-pártnak, mivel a DTP délkeleten az AKP választási ellenfele.

Egyetértek azokkal, amiket in 't Veld asszony és Flautre asszony is hangoztat, hogy a Törökország számára nyújtott szilárd és megbízható ígéret, hogy csatlakozni fog az EU-hoz, ha megfelel a koppenhágai kritériumoknak, Törökország demokratizálódása szempontjából a kezünkben lévő legjobb hajtóerő – bár ezzel maguknak is tartoznak. Törökország sok kiváló értékkel rendelkező, fontos ország. Szüksége van a demokráciára, és megérdemli azt.

Végül szeretnék köszönetet mondani Rehn biztos úrnak mindazért, amit az utóbbi öt évben a bővítésért tett, nem csak Törökország, hanem – a szívemhez közel álló – nyugat-balkáni országok vonatkozásában is. Örömmel várom, hogy új megbízatásában hamarosan üdvözölhessem.

Franziska Keller (Verts/ALE). - Elnök asszony, csatlakozom azokhoz, akik azt mondták, hogy a demokratikus nyitás olyan előrehaladást tett lehetővé, amelyet évek óta nem láttunk, és ott indított el fejlődést, ahol néhány éve azt gondoltuk, hogy ez lehetetlen.

Csatlakozom továbbá azokhoz is, akik azt mondták, hogy nagyon fontos a demokratikus nyitás és a demokratikus reformok folytatása és megerősítése. Hozzátenném továbbá, hogy meg kell néznünk, hogy valójában hogyan hajtják végre a reformokat – nem csak papíron, jogszabályokban szerepelve –, hanem hogyan hajtják azokat végre a valóságban.

Mivel úgy tűnik, hogy mindannyian egyetértünk abban, hogy nagyon jó dolog, hogy vannak reformok, támogatnunk is kell ezeket a reformokat. Az nem működik, hogy ha csak elvárjuk a reformokat, aztán azt mondjuk, hogy még mindig semmi esélye, hogy Törökország tisztességes csatlakozási folyamatban vegyen részt. Ha reformokat akarunk, meg kell mutatnunk, hogy a reformok bevezetése valóban eredménnyel jár, és tisztességes csatlakozási folyamathoz vezet, amelynek célja, hogy ez a csatlakozási folyamat természeténél fogva csatlakozássá váljon.

E tekintetben igen sajnálatos, hogy Zapatero úr épp most, amikor átvette az elnökséget, jelentősen felhívította a tisztességes csatlakozási folyamat melletti korábbi kötelezettségvállalását.

Mivel EU-ként tettük ezt a kötelezettségvállalást, úgy gondolom, hogy ragaszkodnunk kell hozzá: külpolitikánkban megbízhatóknak kell lennünk. Tehát szeretném megtudni, ha az elnökség képviselője itt tisztázni tudná, hogy ha Zapatero még tartja magát kötelezettségvállalásához, ezt hogyan próbálják meg elfogadtatni a Tanács más tagjaival, akik inkább szkeptikusok.

Jan Zahradil (ECR). - (CS) Törökország európai uniós tagságának támogatójaként szólok, amely tagság Törökország teljes jogú tagságát jelenti, nem csak az azt helyettesítő vagy valamiféle kiváltságokkal rendelkező

partnerséget; és szeretnék néhány kritikai megjegyzést tenni saját szempontjaink szerint. Törökországot egy olyan szervezet helyzetéből szemléljük, amely Törökországnak teljes jogú európai uniós tagságot ígért, képtelen azonban garantálni, hogy ha az ország az általunk kért valamennyi feltételnek megfelel, valóban eléri a teljes tagságot.

Az Európai Parlament álláspontja e kérdésben egyértelmű. Az intézmény kifejezte félreérthetetlen jóváhagyását; az Európai Bizottság álláspontja szintén világos, és e tekintetben csak csatlakozni tudok Rehn biztos úr dicséretéhez objektivitásáért és az elmúlt öt évben e téren végzett kiváló munkájáért. Az Európai Tanács álláspontja nem ennyire világos, mert egyes tagállamok kormányai egyszerűen még mindig nem akarják világossá tenni, hogy ha Törökország teljesíti az általunk számára előírt valamennyi feltételt, az Európai Unió teljes jogú tagjává válhat. Ebben az esetben kettős játszmát játszunk és megbízhatatlanná válunk; és aligha kérhetünk valamit valakitől, akinek nem tudjuk garantálni, hogy teljesítjük ígéreteinket.

Másodszor, a török demokrácia saját joga szerint egyszerűen eléggé sajátos. Miközben Törökországot jogosan sürgetjük, hogy normáit hozza közelebb az európai normákhoz, miközben jogosan például arra szólítjuk fel, hogy korlátozza hadserege szerepét, azt is észre kell vennünk, hogy ez mit jelent, és milyen hatást gyakorol a török társadalom szerkezetére és a török demokrácia egész jellegére. Attól tartok, hogy a demokratizálódásra vonatkozó kritériumok általunk gyakorolt mechanikai értékelése végül több kárt okoz, mint hasznot, és ebben a kérdésben azt javaslom, hogy Törökországgal szemben tanúsítsunk nagyobb érzékenységet, több fogékonyságot és több empátiát.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). - (DA) Rehn biztos úr, fejhallgatómon keresztül szavainak fordítása alapján úgy értettem, hogy azt mondta, az út épp oly fontos, mint a célállomás. Meg kell mondanom, hogy ezzel egyáltalán nem értek egyet. Az útnak csak az a része támogatható, amely a demokratikus Törökországhoz vezet. Ezzel szemben szót kell emelnünk az út azon része ellen, amely rossz irányba vezet. A szavakat pedig tetteknek kell követniük. Szeretném megtudni, hogy a Bizottság még meddig fogadja el, hogy a Törökországnak nyújtott uniós csatlakozási támogatás egy részét a kormányzó párt politikai szövetségeseinek megjutalmazására használják, miközben az etnikai és vallási kisebbségekkel szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmaznak, amint egy közelmúltbeli vizsgálat kimutatta. Az EU-nak tennie kell ez ügyben valamit!

December 29-én a DTP székhelyén voltam, amikor a rendőrség megjelent, hogy letartóztassa Ahmet Türköt, de hol volt a Bizottság és hol volt a Tanács? A Bizottságnak és a Tanácsnak szándékában áll, hogy bírósági eljárásokat indítson és kiálljon az emberi jogok mellett?

Végül egy kérdés Diyarbakir polgármesterével, Baydemir úrral kapcsolatban, akit a török hatóságok megakadályoztak abban, hogy eljőjön ebbe a Parlamentbe: tiltakozni fognak Törökországnál emiatt?

Gerard Batten (EFD). - Elnök asszony, Törökország tart választásokat, de a Nyugat által elfogadott értelemben nem ez a demokrácia. Politikai pártokat tilthatnak be; a jogi rendszerben él a korrupció; megsértik az emberi jogokat; szólásszabadság és egyesülési szabadság nem létezik olyan értelemben, mint ahogy Nagy-Britanniában vagy más európai államokban.

Az apró keresztény kisebbséget folyamatosan üldözik, ami – sajnos – a legtöbb iszlám országra egyre inkább jellemző.

Kemal Atatürk 1920-as években bevezetett reformjait megtapsolták, mivel arra törekedtek, hogy maguk mögött hagyják az oszmán birodalom régi dolgait és a sötét középkor legrosszabb iszlám gyakorlatát, és Törökországot átvezessék a XX. századba.

Most még ezek az eredmények is veszélyben vannak, hiszen az iszlám fundamentalista mozgalom ideológiája világszerte erősödik, és ezt olyan országok finanszírozzák, mint például Szaúd-Arábia – nyugati olajbevételek segítségével – és a nyugati civilizáció hanyag megadásának hathatós támogatásával.

Ez a vita mindössze egy kis lépés azon az úton, amely lehetővé teszi Törökország európai uniós csatlakozását. Az Európai Unióba való török belépést a brit Konzervatív Párt, a Munkáspárt és a Liberális Demokrata Párt lelkesen támogatja. Örömmel várják, hogy üdvözölhessék azt a több százezer vagy talán több millió török bevándorlót, akik Nagy-Britanniába jönnek, ha Törökország csatlakozik az EU-hoz.

Csak képzeljük el, hogy Törökország csatlakozik az Európai Unióhoz, és alkalmazza a közös jogi eljárásokat, például az európai elfogatóparancsot. A brit szavazóknak el kell képzelniük esetleges ingyenes utazásukat a török Midnight Expressen, a Liberális Demokraták, a Munkáspárt és a Konzervatív Párt jóvoltából, és ennek megfelelően kell szavazniuk.

Sajnos Törökország azért akar csatlakozni az Európai Unióhoz, mert ki akarják nyújtani kezüket abban a reményben, hogy támogatások formájában európai adófizetők sok-sok pénzével tömők meg azokat, és látják annak lehetőségét, hogy szegény és munkanélküli népességük közül millióktól szabadulhatnak meg azáltal, hogy exportálják őket olyan nyugati országokba, mint például Nagy-Britannia, ahol vagy alacsony bérért fognak dolgozni vagy az ellátórendszerhez fordulnak.

Ez aligha pozitív jövőkép egy büszke nemzet számára. Minden jót kívánok a törököknek, és remélem, idővel elérik a valódi demokráciát, de azt is remélem, hogy megfogadják a brit Függetlenség Párt tanácsát, hogy ne csatlakozzanak az Európai Unióhoz, hanem őrizzék meg szabadságukat és függetlenségüket.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). - Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, hogy üdvözöljem a Bizottság és a Tanács nyilatkozatát és köszönetemet, gratulációmát és tiszteletemet fejezzem ki Olli Rehn biztos úr előtt Törökország európai uniós tagsága érdekében kifejtett személyes elkötelezettségéért.

Az EU-török kapcsolatok hosszú múltra tekintenek vissza, és kölcsönös előnyöket rejtnek. Más tagjelölt országokhoz hasonlóan Törökországnak is meg kell felelnie a demokrácia, a szabadság és az emberi jogok elveinek, és jogalkotási rendszerét a közösségi vívmányokhoz kell igazítani. Szeretnék csatlakozni azokhoz a kollégáimhoz, akik üdvözölték a Törökország által eddig elért fejlődést, de azt is el kell ismernem, hogy továbbra is számos akadály áll Törökország csatlakozáshoz vezető útján: például a kollégák által említett szólásszabadság és a kurd kisebbség jogai.

Szeretnék hangot adni továbbá aggodalmamnak a török Alkotmánybíróság határozatával kapcsolatban, amely betiltja a Demokratikus Társadalom Pártot, és hogy annak számos demokratikusan megválasztott képviselőjét letartóztatták, ez azonban nem indokolhatja a Törökországgal folytatott csatlakozási tárgyalások késedelmét. Az európai perspektíva a demokratikus reformok hajtóereje. Kötelezettségvállalásunk elmaradása negatív jelzést jelentene a török népnek. Bizonytalanságunknak ára van. Alááshatja a folyamatban lévő demokratikus folyamatot. Az európai uniós politikát soha nem irányíthatja a félelem. Nekünk európaiaknak támogatnunk kell a reformokat. Időbe telnek, összetettek lesznek és lesznek visszalépések, de soha sem tévovázhatunk a koppenhágai kritériumok vonatkozásában. Soha nem inoghatunk meg Törökország tagsága melletti elkötelezettségünkben. Fénynek kell lennie az alagút végén.

Ezért arra szólítom fel Törökországot, hogy folytassa a demokratikus reformokat. Úgy gondolom, hogy kötelezettséget kell vállalnunk arra, hogy ezen az úton támogatjuk őket.

Maria Eleni Koppa (S&D). - (EL) Elnök asszony, támogattuk Törökország csatlakozási törekvéseit, abban a reményben, hogy elsődlegesen hozzájárulnak az átfogó demokratikus reformhoz. Az eredmények több év elteltével sajnos nagyon gyengék. A reformok lassan véget értek, és amelyeket bevezettek, alapvetően nem érvényesülnek. Úgy tűnik, hogy még a kurd kérdés megoldásában tapasztalt előrehaladás is – amely nagy reményeket keltett – megállt.

Az Unióhoz való csatlakozás érdekében Törökországnak be kell bizonyítania, hogy valóban tiszteletben tartja az emberi jogokat, a kisebbségi jogokat, a vallásszabadságot, valamint a politikai pártokat és azok demokratikusan megválasztott képviselőit. Az Európai Parlament üdvözölte a török kormány által bejelentett demokratikus nyitást. A szólásszabadság elnyomása és polgárok ezreinek és politikai képviselők tucatjainak a letartóztatása azonban elfogadhatatlan, és lerombolja a reformok folytatásáról szóló nyilatkozatok hitelességét.

A demokrácia fő alkotóeleme ezenkívül a politikai és a katonai hatalom teljes szétválasztása. Nem lehet olyan tagjelölt országunk, amelyben a hadsereg még annyi évet követően sem áll teljes politikai ellenőrzés alatt.

Törökország európai kilátásai mellett kötelezettséget vállaltunk, és kötelezettséget is kell vállalnunk, feltéve, hogy a valóságban támogatja az Unió elveit és célkitűzéseit.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). - (NL) Elnök asszony, Törökországot tisztességes bánásmódban kell részesíteni. Ez azt jelenti, hogy az Európai Uniónak is őszintén tükörbe kell néznie. A koppenhágai kritériumok, amelyeket mindenki ismer, ebben az esetben fontos szerepet játszanak. Ezeknek teljesülniük kell. A csatlakozási folyamat nyílt végű folyamat, amelyet a csatlakozási tárgyalások megkezdésekor is hangsúlyoztunk. Ez azt jelenti, hogy a kritériumok kulcsfontosságúak; azok határozzák meg, hogy Törökország folytathatja-e a csatlakozást. Természetesen a demokrácia alapvető fontosságú. Ez azt jelenti, hogy az EU-nak is mindent meg kell tennie a törökországi demokratizálódás támogatása érdekében. Nagyon furcsa tehát, hogy azt kell megállapítanunk, hogy az előcsatlakozási program, az előcsatlakozási támogatási program végrehajtása elégtelen. Az Európai Unió Számvevőszéke igen egyértelműen megállapította, hogy

túl sok prioritást határoztak meg, ami azt jelenti, hogy nincsenek prioritások, és különösen kiemelte a demokratizálódáshoz nyújtott támogatást. Szeretném hallani, hogy mi a Bizottság véleménye a Számvevőszék kritikájáról, és mit tesz az előcsatlakozási támogatás megfelelő megszervezése érdekében.

Geoffrey Van Orden (ECR). - Elnök asszony, nem egészen tudom, hogy ezt a vitát miért ebben az időben folytatjuk. Talán azért, mert három éve halt meg Hrant Dink, és azzal a bűncselekménnyel kapcsolatban még mindig vannak válaszra váró komoly kérdések.

Orhan Pamuk pere után találkoztam Dinkkel. Dink halála természetesen óriási tragédia, és Törökország barátjaként nem tévováztam hangsúlyozni, hogy milyen károkat okoz Törökország helyzetének a szólásszabadság korlátozása és a török állam kritizálásával szembeni túlérzékenység. Természetesen Törökország érdeke, hogy demokráciája minden szempontból erősödjön.

Támogatnom továbbá, hogy Törökország világi és egységes ország legyen, amely már több mint 80 éve a Nyugatra tekint. Elismerem, hogy erős török hadsereg van szükség, és elismerem Törökország geostratégiai fontosságát is. Ezért úgy gondolom, hogy Törökországot erőteljesen támogatnunk kell, és nem azt kell állandóan keresnünk, hogy hogyan kritizáljuk, és hogyan támadjuk.

Természetesen a politikai pártok betiltása általában rossz elképzelés, bár vannak kivételek e szabály alól. Mindannyian elismerjük, hogy a terrorista szervezeteknek vannak politikai frontjaik, és nehéz eldönteni, hogy mi okoz nagyobb kárt, ha hagynak egy frontot működni, vagy bezárják azt. Természetesen a PKK-nak megvannak a politikai frontjai.

Csak egy szót szeretnék szólni a PKK-ról, mert tovább folytatja terrorista tevékenységét. Ami világos, az az, hogy a PKK nemcsak terrorista szervezetként folytatja, hanem továbbviszi bűnözői hálózatait is, amelyek Törökországon túlra, egész Európára kiterjednek. A PKK olyan, mint a maffia, bűnözői tevékenységet folytató struktúrával, az anyagi alap megteremtésével és támogatás biztosításával. A szervezett bűnözés minden aspektusában részt vesz: adókijátszás, hamis pénz, emberkereskedelem, valamint természetesen a drogereskedelem, amely az egyik legfontosabb finanszírozási forrása. Véleményem szerint arra kellene koncentrálnunk, hogy hogyan tudunk többet tenni a problémák megoldása érdekében éppúgy, mint saját országainkban, és ily módon segíteni a törököknek, ahelyett, hogy állandóan támadjuk és kritizáljuk őket.

Jürgen Klute (GUE/NGL). - (DE) Elnök asszony, szeretném ismételtelen hangsúlyozni, hogy a Kurd Demokratikus Társadalom Párt betiltása azt jelenti, hogy az elmúlt években a török kormány összesen 27 kurd pártot tiltott be. A betiltás óta – épp most hallottunk erről – több mint ezer embert tartóztattak le. Úgy gondolom, hogy egy olyan országban, ahol pártokat rutinszerűen tiltanak be, nem lehet tovább demokráciáról beszélni. 27 kurd párt betiltása szinte olyan, hogy bekerülhetne a Guinness rekordok könyvébe.

Nem csak a törökországi kisebbségekről van szó – és ez olyasmi, amit e ponton ismét meg szeretnék említeni. A Tekel cégnél a dohánygyári munkavállalók most sztrájkot tartanak, amely igen intenzív és fokozódik. Jogai érvényesítéséért ma több ezer munkavállaló tart éhségsztrájkot. Úgy érzik, hogy a török kormány és a török hatóságok komolyan elnyomják őket. Ezt az aspektust figyelembe kell venni, mert a munkavállalók és a szakszervezetek jogainak védelme a demokrácia szerves része. Törökországban a szakszervezetek, de a kisebbségek is világos és félreérthetetlen véleményét várják e Házról.

Sari Essayah (PPE). - (FI) Elnök asszony, Rehn biztos úr, ön igen nagy kihívást jelentő tárcáért felelt az előző Bizottságban, és új szerepe sem lesz túl könnyű.

Törökország demokratikus fejlődésében a közelmúltban visszalépések történtek, és a kurd helyzet nem az egyetlen aggodalomra okot adó tényező. Javítani kell a gyermekek és a nők helyzetét, különösen a vidéki térségekben. Törökország az elmúlt években igen lassan haladt előre a vallási kisebbségek, például az aleviták és a keresztények jogainak védelmében.

A pátriárkaság helyzetéről már szó esett itt. Az ortodox hívők, akiknek száma Törökországban ma valószínűleg 3000 fő körül van, megkülönböztetést szenvednek. Van egy teljesen érthetetlen jogszabály, amely kimondja, hogy az ortodox papoknak, püspököknek és pátriárkáknak török állampolgároknak kell lenniük. Egy pátriárka az egész egyház feje, tehát természetesen bármely tagedyházból választhatják. Hasonlóképpen garantálni kell az egyház vagyonának védelmét, és a jogellenesen lefoglalt vagyont vissza kell adni. E Házban egy neveket felsoroló listát állítottak össze, hogy kik azok, akik írásban támogatták a Halki papi szeminárium megnyitását. A Halki szeminárium megnyitásáért legutoljára Barack Obama szólalt fel.

Ha Törökország a keresztény kisebbség emberi jogait ily módon védené, az kiváló példát mutatna a többi muzulmán országnak is, és arra ösztönözné őket, hogy a keresztények számára pontosan ugyanazokat a jogokat biztosítsák, mint ahogy azt a muzulmán kisebbségek esetében a keresztény országok teszik.

Biztos úr, e Parlamentben gyakran feltesszük a kérdést, hogy Törökország kész-e az EU-hoz való csatlakozásra. Úgy gondolom, hogy az EU-nak őszintén fel kell magának tennie a kérdést, hogy valóban kész-e arra, hogy Törökországot tagként elfogadja. Ön azt is mondta, hogy az út éppoly fontos, mint a célállomás. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Törökország demokratikus fejlődése az EU számára nem annyira fontos, mint amennyire Törökország saját polgárai számára. Ezért van értelme az út folytatásának, még akkor is, ha nem értünk egyet a célállomásban.

Emine Bozkurt (S&D). - (NL) Elnök asszony, a török kormány elindította az ország demokratizálódását és a kurdok kulturális jogainak javítását célzó demokratikus kezdeményezést. Ez bátor előrelépés volt. A politikai pártok betiltása azonban nagy visszalépés. A jogállamiságon alapuló demokratikus államnak mindig lehetővé kell tennie a demokratikus vitát, amelyben minden polgár hallathatja hangját. A Demokratikus Társadalom Párt (DTP) betiltása nem segíti elő a demokratikus kezdeményezés sikerét. Tizennyolc hónappal ezelőtt a kormányzó Igazság és Fejlődés Párt (AKP) épphogy megmenekült ettől a sorstól. Elvárom, hogy Törökország a politikai pártok betiltásának megakadályozása érdekében a Velencei Bizottság által megfogalmazott kritériumoknak megfelelően a lehető leghamarabb módosítsa alkotmányát. Ebben valamennyi pártot be kell vonni; végül is ugyanez a sors várhat rájuk is. Ezenkívül a török lakosság megfelelőbb képviselését eredményező pártrendszert kell bevezetni. Ez a 10%-os választási küszöb drasztikus csökkentésével érhető el. Meg kell akadályozni, hogy a pártok betiltását úgy használják, mint egy kockát egy politikai játszmában. Törökországnak erre kell törekednie, Európa támogatásával, azonnal és haladéktalanul. Végül szeretnék köszönetet mondani Rehn biztos úr nagyszerű együttműködéséért. Sok sikert kívánok új megbízatásához.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) A bővítés lehetővé tette, hogy az EU kontinensünkön támogathassa az alapvető értékeket, például a demokráciát és az emberi jogokat, és megteremtse a független bíróságokon és jogi hatóságokon alapuló és működő piaci demokráciával rendelkező jogállamiság feltételeit – egy stabil és békés Európát.

Ennek a fejlődésnek folytatódnia kell. Ezért kell Törökországot üdvözölni az EU csapatában. A Parlamentben és az EU kormányok körében is túl sokan próbálnak kibújni a Törökországnak mint tagjelölt országnak adott ígéretek alól. Ez tisztességtelen, és nem csak Törökországban, hanem a többi tagjelölt országban is bizonytalanságot kelt. Természetesen Törökország nem csatlakozhat az EU-hoz, amíg valamennyi kritérium nem teljesül. Az EU-nak szigorú kritériumokat kell felállítania, ugyanakkor támogatnia kell az országot abban, hogy ténylegesen teljesíteni tudja ezeket a kritériumokat.

Amint már említették, Törökországban történt előrehaladás, a helyzet azonban sajnos távolról sem egyértelmű. Komoly hiányosságok vannak még. A legnagyobb kurd párt betiltásáról szóló alkotmánybíróági határozat természetesen teljes mértékben elfogadhatatlan, és gátolja a tagságot.

A török tagsággal kapcsolatban azonban szeretnék egy másik kérdést is felvetni. Azt hiszem, hogy dán képviselőtársam már érintette ezt a témát. A múlt héten a Rádió Svédország beszámolt egy ellenőrzésről, amely komoly hiányosságokat tárt fel abban, hogy az uniós alapokat hogyan használják fel Törökországban. A pénz nem a leginkább rászorulókhhoz kerül. Kritizálták továbbá az elégtelen nyomon követést és azt a tényt, hogy a vidéki lakosság tagjai – kisebbségek, például a kurdok és az asszírek – nem részesülnek európai uniós támogatásban. A nők is méltánytalan elbánásban részesülnek. A projektfinanszírozásra vonatkozó szabályok bonyolultak és nehezen érthetőek. Képviselőtársammal, Färm úrral azt kértük Rehn úrtól, hogy bővítési biztosként töltött utolsó napjaiban derítse ki, hogy mi ennek az igazi oka. Gyors választ várunk. Végül szeretném megköszönni Rehn úr bővítési biztosként végzett kiváló munkáját, és új pozíciójában sok szerencsét kívánok neki.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). - (NL) Elnök asszony, a török kormány által bejelentett demokratikus nyitás demokratikus tagadással fajult. A Demokratikus Társadalom Párt (DTP) betiltása lerombolta, és így megtagadta a kurd nép szólásszabadságát, egyesülési szabadságát és politikai részvételi szabadságát, immáron ikszedik alkalommal. A demokrácia hiánya, a hadsereg és a rendőrség kimagasló szerepe, az igen magas, 10%-os választási küszöb, az alkotmány és a politikai pártokról szóló jogszabály reformjának elmaradása, a kurd politikusok és aktivisták üldöztetése és bebörtönzése mind annak jele, hogy Ankara egyértelműen képtelen a kisebbségi jogok megfelelő módon történő kezelésére. Minden alkalommal, amikor Törökország kinyit egy ajtót a demokratizálódás felé, egy másik ajtót bezár. Azon gondolkodom, hogy ez nevezhető-e még demokratikus nyitáshoz. Szeretném, ha a biztos úr véleményt mondana erről, és közölné velünk, hogy kész-e

arra, hogy a török kormánnyal együttműködjön az európai normákkal összhangban lévő, több alapvető reform bevezetésére szóló konkrét menetrend kidolgozásában.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Elnök asszony, López Garrido úr, biztos úr, ma esti nyilatkozataik azt a benyomást keltették bennem, hogy örömmel siklanak el afelett a tény felett, hogy a török Alkotmánybíróság a kurdokat támogató párt törvényen kívül helyezéséről szóló legutóbbi határozata csak néhány órával az Általános Ügyek Tanácsa által hozott határozatok és a csúcstalálkozó által hozott határozat előtt született, amelyek lényegében zöld jelzést adnak Törökországnak az Európába vezető úton egy olyan időszakban, amikor egy az emberi és a demokratikus jogokat megsértő ország nem tartja be a nemzetközi jogot és nem ismeri el a Ciprusi Köztársaságot. Nem vonták le a következtetést, hogy ez az állandó engedékenység ahelyett, hogy Törökországot józan belátásra bírná, csak még merészebbé teszi? Tény, hogy a török alkotmány politikai bizonytalanságot okoz, nem biztosítja a vallás- és politikai szabadságot és alibiként szolgál az állami beavatkozásokra.

A kérdés a következő: milyen intézkedéseket fognak hozni a kurd polgárok jogainak védelmére? Sőt, ami még ennél is fontosabb: követeljük-e végre az alapvető alkotmányreformot annak érdekében, hogy olyan intézményi keretrendszer szülessen, amely biztosítani fogja ezeket a szabadságokat, és kötelezi a török államot valamennyi jog tiszteletben tartására, ami feltétele annak, hogy Törökország tovább haladhasson a csatlakozás felé vezető úton?

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). - (PL) Elnök asszony, az európai uniós tagság ígérete hosszú ideig a demokratikus változás hajtóereje volt Törökországban. 2005 után azonban Törökország uniós csatlakozásának támogatása 70%-ról alig 42%-ra esett. Ebben a helyzetben ezért Törökország további demokratizálódása valóban jobb együttműködést igényel az Európai Unióval.

Törökországban sok mindent elértek – képviselőtársaim már beszéltek erről –, ami elismerést érdemel, de még mindig vannak olyan területek, amelyeket különös gonddal kell vizsgálnunk. Ott van a már említett sajtószabadság kérdése és az elektronikus média szabadságának kérdése. Az EBESZ jelentése szerint például Törökország 3700 internetes oldalt blokkol. Egy másik fontos kérdés a nők számára a közéletben való részvétel lehetősége. A török alkotmány tiltja, hogy a hagyományos fejkendőt viselő nők egyetemre járjanak, miközben ilyen kendőt a nők 70%-a visel. A szekularizmus és a demokrácia közötti harc igazi kihívás Törökországban.

Szeretném megemlíteni a kurdokat is, és nevezetesen elismerni őket mint nemzeti kisebbséget. A török kormány által javasolt megoldások nem kielégítőek. Igaz, hogy megkezdték a kurd nyelv elismerését, de a török alkotmányban továbbra is szerepel a 42. cikk, amely az oktatási intézményekben tiltja a kurd nyelv anyanyelvként történő oktatását.

Fontos a parlamenttel és a kormánnyal folytatott együttműködés folyamatos fejlesztése, de a törökországi nem kormányzati szervezetek, társadalmi kezdeményezések és önkormányzati partnerségek támogatása is. Fokoznunk kell az intézmények közötti együttműködést, de nem szabad elfelejtenünk, hogy különösen, amikor a demokrácia fejlődéséről beszélünk, valójában az átlagpolgárok közötti kapcsolatok változtatják meg a világot.

Arlene McCarthy (S&D). - Elnök asszony, sajnálatos módon egyet kell értenem a többiek véleményével, hogy az Alkotmánybíróságnak a DTP betiltására irányuló intézkedése csak Törökország demokratizálódást célzó erőfeszítéseiben visszafelé tett lépésnek tekinthető, annak ellenére, hogy a közelmúltbeli demokratikus kezdeményezésekkel igen komoly előrehaladás történt.

A DTP betiltását elrendelő jogszabályt – amint elhangzott – 1982 óta 27 párt betiltása esetében alkalmazták, de a politikai pártok természetesen a nép akaratát juttatják kifejezésre. Minden demokrácia életerejét jelentik, és eljött az ideje, hogy jogi reformokat vezessenek be a politikai pártok betiltásának megszüntetése érdekében.

Másrészt a demokráciákban választott hivatalra törekvő valamennyi pártnak és jelöltnek tiszteletben kell tartania a demokrácia alapelveit és a jogállamiságot, valamint kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy kizárólag békés eszközökön keresztül próbálja elérni politikai célkitűzéseit. Észak-Írországból nevelkedtem, és nagyon sok embert láttam, akiket politikai célok miatt nyomorítottak vagy öltek meg. Demokráciában a politikát választási urnákon keresztül, nem pedig golyókkal és bombákkal kell gyakorolni.

Tehát másokhoz hasonlóan felszólítom a török miniszterelnököt és a török kormányt, hogy biztosítsa a demokrácia létrejöttét, az alkotmány reformját, és biztosítsa, hogy ez az intézkedés ne akadályozza meg

Törökországnak az uniós tagság irányába való előrelépését, amelyet én és képviselőcsoportom, valamint kormányom is büszkén támogat.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, a Törökország integrációját támogatók, valamint a Törökország és az Európai Unió közötti különleges kapcsolatot előnyben részesítők közötti konfliktus szemlélteti az Európai Unión belüli imperialista belharcot, valamint az Amerikai Egyesült Államokkal és a többi nagyhatalommal folytatott versenyt.

Az Európai Parlamentnek benyújtott, a Törökországról szóló előrehaladási jelentés az ezen erők közötti egyensúlyi helyzetek eredménye. Semmi közük a törökországi munkavállalók által elszenvedett vad kizsákmányoláshoz, elnyomáshoz és üldöztetéshez. Szakszervezeti tagok ellen emelnek vádat és ítélik el őket színlelt perekben. A bűnüldöző hatóságok által elkövetett politikai gyilkosságok és erőszak folytatódik. Politikai pártokat törölnek el pusztán és egyszerűen azért, mert kifejezik a kurd nép követeléseit. Választott képviselőket üldöznek és börtönöznek be *tömegével*. Törökország továbbra is tagadja a kurdok és más kisebbségek alapvető jogait. Jogellenesen tartja megszállva a Ciprusi Köztársaság területének 40%-át és minden problémamegoldást meggátol. *Casus belli*-vel fenyegeti Görögországot és területi követeléseket támaszt.

Mindennek ellenére az Európai Unió gratulál Törökországnak, mert a NATO és a Nabucco csővezetékbe befektető európai multinacionális vállalatok, valamint azok Törökországgal és általában a Közel-Kelettel kapcsolatos gazdasági és geopolitikai ambíciói ezt kívánják.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök asszony, támogatom Törökország európai uniós tagságát, de szeretném elítélni a török Alkotmánybíróságnak a DTP betiltásáról decemberben hozott határozatát. A határozatot a párt és a terrorista PKK-szervezet közötti állítólagos kapcsolattal indokolták. Tudom, hogy olyan napokat élünk, amikor a biztonság mindenekfelett való, a polgárok szabadságjogai azonban emiatt nem szenvedhetnek kárt. Amint tudjuk, a párt 2007 óta képviselte a kurd érdekeket a török parlamentben. Bár ezt 20 képviselőn keresztül szimbolikus módon tette, az elmúlt években fontos bizonyítéka volt a Törökországban a kurd kérdés rendezése érdekében elindult folyamatnak. A DTP parlamenti jelenléte semmiképp nem jelentett veszélyt, de a politikai stabilitás egyik szükséges feltétele volt. Nem gondolom azonban, hogy a stabilitás megrendüléséről kellene beszélnünk, hiszen a kurd konfliktus régi keletű, és valójában soha sem rázta meg igazán Törökországot. Nem gondolom, hogy ez most megtörténik, és felteszem, hogy a jövőben sem fog.

A kormány számos kedvező gesztust tett a múltban, és nehéz kurdellenes kampányról beszélni. A kurd-török békefolyamatban azonban komoly visszalépés történt. A párt tevékenységének betiltása tipikus politikai trükk. Az ítélet nemcsak sok évvel visszaveti a török-kurd kapcsolatokat, hanem a teljes demokratizálódási folyamatban való visszalépést is jelent.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Én is a ma előttünk álló ellentmondásos helyzetről szeretném kifejtetni a véleményemet, miközben továbbra is támogatom Törökország tagsági folyamatát, mert az Európai Unióban sok okból szükségünk van Törökországra. Ma ellentmondásos helyzetben vagyunk, hiszen mindössze néhány hete az Európai Parlament támogatásáról biztosította a Törökország és a kurd közösség közötti kapcsolat tekintetében elért lépéseket, és elégedett volt azokkal, ma pedig megállapítjuk, hogy meglepett bennünket a legnagyobb törökországi kurd párt betiltása, amely természetesen ismételt komoly kérdéseket vet fel.

Ebben az értelemben természetesen arra ösztönzöm a Parlamentet és az Európai Uniót, és arra kérem a Bizottságot, hogy folytassa, vagy még inkább élessze újjá a tagsághoz szükséges azon területek felülvizsgálatára vonatkozó erőfeszítéseket, ahol viszonylagos előrelépést tapasztaltunk, például a politikai pártok közötti konszenzus szükségessége terén, és ennek természetesen a török kormány felszólítását kell eredményeznie, hogy megnyugtató módon rendezze a kurd politikai párt, a DTP helyzetét.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Határozott szónok vagyok Törökország európai uniós csatlakozásának. Egyetértek az e Házban elhangzott határozott véleményekkel, hogy Törökországnak tiszteletben kell tartania az emberi jogokat. Szeretnék azonban reménykedni abban, hogy ugyanezzel a határozott hozzáállással támogatják azokat az erőfeszítéseket, amelyeket Törökország az Európai Unióhoz való csatlakozás érdekében tesz.

Üdvözlöm a spanyol elnökség álláspontját, miszerint folytatni kívánja Törökországgal a tárgyalási fejezetek megnyitását.

Szeretném elmondani önöknek, hogy tavaly, 20 évvel az előző törökországi látogatásomat követően, az EU-Törökország parlamenti vegyesbizottság küldöttségével Törökországban jártam, és a török társadalom fejlődése mély benyomást tett rám.

Antigoni Papadopoulou (S&D). - (EL) Elnök asszony, úgy tűnik, hogy az erőszak és a terrorizmus évei nem értek véget Törökországban. Kurdok, aleviták, nem muzulmán kisebbségek, szakszervezeti tagok, az Ökumenikus Pátriárkaság, örmények, ciprusiak, fogvatartottak, önkormányzatok, homoszexuálisok, nők, kurd politikai pártok és a média sok mindent mesélhetnének, ha meg mernék törni hallgatásukat.

A törökországi reformok és az elért előrehaladás ellenére számos jogszabályt nem alkalmaznak. A sötét oldal és az emberi jogok megsértése igen valóságos, ha a sajtószabadságról, a nemek közötti egyenlőségről, a szólásszabadságról és a kisebbségi jogokról van szó. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a török polgárok és kisebbségek élethez való jogának megsértése, az embertelen és megalázó bánásmód, valamint egy sor más jogsértés miatti panasza nyomán pontosan emiatt ítélte el Törökországot.

Úgy gondolom, hogy az Európai Unió katalizátor szerepet játszhat Törökország demokratizálódásában azáltal, hogy az európai vívmányok maradéktalan végrehajtását kéri, önző számítások és kettős mérce alkalmazása nélkül. Törökország felé irányuló hízelgéssel és fejezetek megnyitásával, Rehn úr, nem járul hozzá Törökország demokratizálódásához; hozzájárul azonban további felelőtlenségéhez és politikai erkölcstelenségéhez.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Elnök asszony, a csatlakozás felé vezető úton Törökország által elért fejlődés ellenére még sokat kell tenni az ország demokratizálódási folyamata tekintetében. Az Európai Parlament egyik tavaly elfogadott állásfoglalásában aggodalmának adott hangot a szólásszabadság terén uralkodó törökországi helyzet miatt, és sajnálatát fejezte ki, hogy a vallásszabadság terén korlátozott volt az előrehaladás. A Parlament ragaszkodott ahhoz, és továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy a török kormány az emberi jogok védelméről szóló európai egyezményrel összhangban hozzon létre jogi keretrendszereket, amelyek lehetővé teszik, hogy a nem muzulmán csoportok és az aleviták szükségtelen korlátozások nélkül működhessenek.

Közvetlenül az általam említett állásfoglalás 2009. decemberi elfogadását követően vetődött fel az Unióban aggodalom a török parlamentben 21 képviselővel jelenlévő DTP, a Demokratikus Társadalom Párt betiltásáról hozott török alkotmánybírósági határozat miatt. A párt betiltásának ürügyéül a kurd PKK-val folytatott állítólagos kapcsolatai szolgáltak.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Elnök asszony, a török Alkotmánybíróság döntése, amely az alkotmány megsértése miatt betiltja a kurdokat támogató pártot, egyértelmű jele annak, hogy a török belpolitika távol áll a mi európai demokráciafelfogásunktól. Egyértelműen cáfolja az Ahtisaari-bizottság erőteljesen cukormázos helyzetjelentését is.

Bár Isztambul lakossága hagyományosan felvilágosult, európai beállítottságú és képzett, ez a tény és az Isztambul mint 2010. évi kulturális főváros körüli kétségkívül kiváló események sajnos nem jellemzőek az országra mint egészre. Ezért szembe kell néznünk a valósággal. Aki a kisebbségek politikai pártjait alkotmányellenesség miatt betiltja, nem illik az európai értékekbe. Ez az állandó ingatag álláspont is érthetetlen, hiszen ezzel biztosan nem öregbítjük hírnevünket, vagy teszünk jó benyomást török vitapartnereinkre.

Ezért le kell állítani a tárgyalásokat! Kérem, hogy az előcsatlakozási kifizetéseket is állítsák le, mert aki fizettetni akar a morális értékekért, bizonyára nem hagyja, hogy ilyen kifizetésekkel meggyőzzék.

Anna Záborská (PPE). - (SK) A demokrácia olyan feltételektől függ, amelyeket én magam nem tudok megteremteni. Ez egyaránt érvényes tagállamainkra és a törökországi demokráciára is. Bár számos problémás kérdés van, ezek közül csak egyet említek.

Miközben a Török Köztársaságban tiszteletben tartják a vallásgyakorlás szabadságát, az elmúlt években nem sok előrehaladás történt a vallásszabadság terén. A szabad vallásgyakorlást hivatalosan elismerik, de a valóságban korlátozzák, például a vallásgyakorlás helyének megválasztása tekintetében. Sajnálom, hogy az EU nem alaposan közelíti meg ezt a kérdést. A legutóbbi, száznyolcvan oldalas előrehaladási jelentés ezt a problémát mindössze két oldalon említi. Egyáltalán nem utal arra, hogy a vallási közösségek önálló igazgatását erősen korlátozzák, nemcsak igazgatási és gazdasági szinten, hanem lelkipásztori és egyházi szinten is.

Mivel az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa már hajtogatja egy jó ideje, hogy a vallásszabadságot folyamatosan megsértik Törökországban, az Európai Uniónak a vallásszabadsággal összefüggésben következetesen ragaszkodnia kell az emberi jogok tiszteletben tartásához.

Ismail Ertug (S&D). - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, Törökország természetesen érzelmi téma, ez teljesen világos. Egyet azonban természetesen ebben az összefüggésben mindig figyelembe kell vennünk, amiről ma már többször szó esett, nevezetesen, hogy bár a párt betiltása teljes mértékben elfogadhatatlan, azt nem a kormány, hanem az igazságügyi rendszer mondta ki. Itt különbséget kell tennünk, ha tisztességesen és őszintén akarunk eljárni.

Nem ez volt azonban, amit mondani akartam. Európaiakként fel kell tennünk magunknak a kérdést, hová akarunk valójában eljutni. Ha globális szereplőként nemcsak gazdasági – és szociáldemokrataként ezt szeretném kiemelni – hanem politikai értékeket is közvetíteni akarunk, nemcsak Európában, hanem az európai határokon túl, az egész világon is, akkor ehhez végül is szükségünk van Törökországra. Ez lehetővé teszi számunkra azt is, hogy Törökországgal szemben határozottan és egyértelműen képviseljük az igényeket. Csak így sikerül mozgásba hoznunk a demokratizálódási folyamatot annak érdekében, hogy az általános célt is sikeresen elérjük.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) A Tanács az Európai Unió-Törökország kapcsolat kérdésében, a csatlakozási folyamat tekintetében a következőképpen fog fellépni:

Először is úgy gondoljuk, hogy fenn kell tartanunk Törökország európai perspektíváját. Véleményünk szerint, ha Törökország egy napon belép az Európai Unióba, az erősebbé és nem gyengébbé teszi az Uniót. Ezért a folyamat mindkét fél érdekét szolgálja.

A második pont a tárgyalás. Ahogy Obiols úr hangsúlyozta, a tárgyalás kétségbevonhatatlan fegyver ennek a folyamatnak a továbbvitelében és a törökországi belső reformok előmozdításában. Ez megcáfolhatatlanul bebizonyosodott. A tárgyalás stratégiai eszköz, és támogatni kell, ahogy Olli Rehn biztos úr hozzászólásában hangsúlyozta.

A harmadik pont pedig a Törökországnak szóló nagyon világos üzenet. Nagyon egyértelműnek kell lennünk Törökországgal szemben. Emellett szólt nemcsak Oomen-Ruijten asszony, ezen állásfoglalási indítvány – amely szerintem igen széleskörű, igen alapos, részletes javaslat, véleményem szerint a további munkavégzéshez kiváló alap – szerzője, hanem a ma este itt lévők közül is sokan: Corazza asszony, Ludford asszony, Keller asszony, Zahradil úr és sokan mások hozzászólásukkal világos üzenetet küldtek Törökországnak.

Törökország egy olyan ország, amely ha megfelel a koppenhágai kritériumoknak, beléphet az Unióba, és be kell lépnie az Európai Unióba.

Jelenleg azonban Törökország nem felel meg azoknak, és a tekintetben két lényeges tényező, a demokrácia és az emberi jogok központi kérdésként szerepelnek Törökország jövőbeli lehetséges európai uniós csatlakozásának vizsgálatánál. Az emberi jogok tekintetében azok közül néhány, azok meghatározott dimenziói alapvető fontosságúak a követelményeknek, az úgynevezett koppenhágai kritériumoknak megfelelő demokrácia meghatározásánál.

Az igazságszolgáltatás kérdésében a férfiak és a nők közötti egyenlőség kérdésében, a kínzás és a méltánytalan bánásmód, a szólásszabadság, a kisebbségek és a pluralizmus tiszteletben tartásának kérdése, mindezekről az elemekről nem szabad elfeledkezni. Mindezekben – és ez itt bemutatásra került – kétségtelen fejlődést, ugyanakkor pedig hiányosságokat, sőt visszalépéseket is tapasztalhatunk. Ez vázolja a helyzetet. Attól függ, hogyan tekintünk rá. A pohár lehet félig tele vagy félig üres. Véleményem szerint ezért ezek azok az alapvető elemek, amelyekre az Európai Unió és Törökország közötti kapcsolatokban összpontosítani kell.

Úgy gondolom, hogy Törökország és az Európai Unió közeledése felé vezető folyamat lehetséges; ez egy megvalósítható folyamat. Ezért a folyamat nyitott, és Törökország tagjelölt ország státusszal rendelkezik. Ez egy szükséges folyamat, amelynek természetesen a lehető leggyorsabban kell haladnia. Az Európai Parlament szerepe ebben a folyamatban alapvető fontosságú. Lényeges szerepet kell játszania a folyamat kidolgozásában, elemzésében, értékelésében és konszolidálásában, és szeretnénk, ha ez a folyamat a lehető leggyorsabban haladna.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, örülök, hogy utoljára én szólhatok Törökország ügyében.

Szeretnék köszönetet mondani a ma esti nagyon tartalmas és felelős vitáért. Törökországgal kapcsolatban valójában már elköszöntem önöktől decemberben vagy novemberben. Most ezt nem ismétlem meg. Remélem, hogy e Házban Törökország vonatkozásában többé nem kell elköszönnöm, és előreléphetünk, valamint nekiláthatunk, hogy az Európai Unió fő gazdasági és egyéb kihívásaival foglalkozunk.

Szeretném továbbá felhasználni a lehetőséget, hogy köszönetet mondjak a svéd elnökségnek és Zapatero spanyol miniszterelnöknek a Civilizációk Szövetségének elindításáért, amely nagyon fontos kezdeményezés, és azt mondhatom, hogy szívesen csatlakozom ehhez a szövetséghez. A szövetség az EU és Törökország közötti kapcsolatok számára is nagyon fontos.

A mai vita – helyesen – főként a pártbetiltásra összpontosult. Nagyon fontos, hogy Törökország a Velencei Bizottság ajánlásaival összhangban megreformálja jogalkotását és a politikai pártok alkotmányjogi keretrendszerét.

Van Baalen úr és Schmidt úr felvetette a Számvevőszék Törökországról szóló legutóbbi jelentésének kérdését. Azt mondhatom, hogy következtetésünk a Bizottságban, a Bővítési Főigazgatóságon egyetértésben áll a jelentéssel és annak következtetéseivel arra vonatkozóan, hogyan tegyük pénzügyi támogatásunkat stratégiai szempontból hangsúlyosabbá, több évre kiterjedővé és olyanná, hogy egyértelműbben kapcsolódjon az országainkban, ebben az esetben a Törökországban meghatározandó politikai reformmenetrendből eredő igényekhez.

Az erre irányuló munka folyamatban van, beleértve a tervezési dokumentumaink több éves alapon való elkészítésére vonatkozó teljesen új irányvonalat és a projektalapú programozásról az ágazatalapú programozásra való áttérést. Ez a megközelítés magában foglalja azt is, hogy a kedvezményezett országok által kidolgozandó ágazati stratégiák nagyobb hangsúlyt kapnak, aminek végül is célja, hogy megkönnyítse a szakpolitikai prioritásoknak a Bizottság és a török hatóságok közötti együttesen történő azonosítását.

Örülök, ha e kérdésben hosszabb és mélyrehatóbb írásbeli választ nyújthatnék önöknek, ha hamarosan írnak nekem egy levelet, amelyet még a jelenlegi Bizottság hivatali idejében megválaszolhatok.

Véleményem szerint a pártbetiltásokon túl fontos, hogy szélesebb körben beszéljünk a demokratikus átalakulásról. Ezt tették ma este, és csak röviden szeretnék beszélni három pontról, amelyek véleményem szerint a következő legfontosabb lépések.

Törökországban ez elmúlt öt évben hatalmas demokratikus átalakulás ment végbe. Törökország ma egészen más ország, mint mondjuk öt évvel ezelőtt volt. A pohár azonban természetesen még nincs tele, és sok fontos reformot kell még Törökországban bevezetni.

Az első és legfontosabb a polgárok jogait és az alapvető szabadságokat érinti. Törökország a szólásszabadság tekintetében nem felel meg az uniós normáknak. Műveik miatt számos szerző és újságíró ellen még mindig büntetőeljárás folyik vagy elítélték őket. Eljött az ideje, hogy Törökország elfogadja a szükséges jogi reformokat, hogy ez a probléma Törökország számára a múltat és ne a jövőt jelentse. Ez minden nyitott és demokratikus ország esetében alapvető fontosságú, mint ahogy a kényes kérdések, például az örmény kérdés, a kurd kérdés vagy a ciprusi probléma is alapvető fontosságú.

Másodszor: az elmúlt évben a civil/katonai kapcsolatok vonatkozásában jelentős fejlődés történt. A folyamatban lévő Ergenekon-vizsgálat Törökország demokratizálódást célzó erőfeszítései tekintetében döntő jelentőségű, és a török polgárok valójában megérdemlik, hogy végigvigyék ezt a vizsgálatot, és jogosan várják, hogy minden szükséges óvintézkedést megtegyenek valamennyi terhelt tisztességes bírósági tárgyalásának biztosítására.

Harmadszor, de nem utolsósorban, valódi demokrácia nem érhető el, ha a lakosság fele, a nők a nemzeti és a helyi politikában jelentősen alulreprezentáltak. A török nők nem kormányzati szervezete helyesen szüntelenül erőfeszítéseket tesz ennek a kérdésnek a napirendre tűzése érdekében és ebben mi szövetségeseik vagyunk. A nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó különleges bizottság létrehozása fontos lépés, amely reményeim szerint nagymértékben segít abban, hogy a török társadalom minden szintjén fokozódjon a nők politikai képviselete.

Összefoglalva: Törökország uniós csatlakozási folyamata hosszú és néha kanyargós út lehet, de fontos, hogy ne veszítsük szem elől az ország demokratikus átalakulásának alapvető célját. Ez nemcsak Törökország, hanem az Európai Unió alapvető érdeke is, és ez leginkább azáltal érhető el, hogy tisztességesek és ugyanakkor határozottak leszünk Törökországgal szemben, ami fenntartja hitelességünket és Törökországban az alapvető szabadságokat célzó reformok végrehajtásában a feltételeesség erejét. Ebben a fő erőfeszítésben továbbra is számíthatok erőteljes támogatásukra. A projekt végső sikeréhez ez elengedhetetlen.

Elnök. - A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Kristiina Ojuland (ALDE), írásban. – (ET) Elnök asszony, az Európai Bizottság 2009-ben készített, Törökországról szóló előrehaladási jelentése az alkotmányreform végrehajtásáról megállapítja, hogy az a demokratikus folyamat folytatásában fontos kihívást jelent. A jelentés megjegyzi, hogy a kormány tekintetében a lakosság részéről tapasztalható egyértelmű támogatás és a széles parlamenti többség ellenére a politikai és az alkotmányos reform végrehajtásában eddig elért eredmények nem elegendőek, mert a pártok nem találták meg a közös hangot. Ahogy minden más demokratikus országban, a török pártok álláspontja is a választók követeléseit tükrözi. Nem szabad elfelejteni, hogy egy demokratikus társadalomban a pártok választóikkal szemben mindenekelőtt elszámoltathatók, és Törökországban az Európai Uniónak a helyi szintű fejlődésre kell fordítania figyelmét. Nagyon óvatosságnak kell lennünk, ha pusztán didaktikus megközelítést választunk Törökország demokratizálódási folyamatainak irányításában. A kívánt reformok sikeres végrehajtásához a nyilvánosság támogatására van szükség, amely általánosabb tudásszintet és a reformok jelentőségét és indokait hangsúlyozó koncepciót igényel. A végrehajtott felülről lefelé haladó reformok nem érik el a kívánt eredményt, amíg fennáll az az érzés, hogy azok veszélyeztetik Törökország belső stabilitását. A török kormányra nehezedő nyomás, hogy gyorsítsa a nyilvánosság által nem támogatott reformokat, önkéntelenül a szeparatizmus vagy a vallási türelmetlenség felvirágzását eredményezheti. Remélem, hogy a Tanács és a Bizottság a török kormánnyal együtt olyan intézkedések végrehajtására törekszik, amelyek lehetővé teszik, hogy Törökország lakossága az eddigieknél jóval nagyobb mértékben vehessen részt a demokratizálódási folyamatban annak érdekében, hogy a koppenhágai kritériumok alapján történő csatlakozáshoz szükséges reformok végrehajtásához termékeny talaj álljon rendelkezésre.

Pavel Poc (S&D), írásban. – (CS) A tagjelölt országgal folytatott előcsatlakozási tárgyalások céljának az adott ország európai uniós csatlakozásának kell lennie. Törökország esetében azonban a helyzet sokkal bonyolultabb. A csatlakozási tárgyalásokat 2005. október 3-án kezdték meg. Az ország csatlakozásán kívül a tárgyalásoknak Törökországban a demokrácia és a szabadság elősegítéséhez, valamint a polgári és emberi jogok védelméhez is hozzá kellene járulnia. Politikai nyilatkozatok kibocsátása helyett ezeket a konkrét célokat az Európai Unió jogrendszerével való harmonizáció részeként jogalkotói változtatásokon keresztül, de mindenekelőtt a tagállamok által meghatározott példák alapján meghatározott politikai és társadalmi gyakorlaton keresztül kellene elérni. Azok az érvek, amelyek az „európai ország” kontra „iszlám ország” mintán alapulnak, helytelenek és hamisak. Törökország Európához való történelmi kapcsolódása tagadhatatlan. Tény, hogy Törökország ma az Európa Tanács és az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet tagja. A tagjelölt országok értékelésénél nincs vallási mérce; ellenkezőleg, a vallásszabadság Európa egyik alapértéke. Ezért Törökország európai uniós csatlakozásának egyetlen és döntő feltételének annak kell lennie, hogy az ország feleljen meg a jogállamiság, a polgári és a kisebbségi jogok jogszabályi megerősítése elvének, és tartsa tiszteletben az Európai Unió valamennyi tagállamát.

Renate Sommer (PPE), írásban. – (DE) Jó, hogy legalább az Európai Parlament foglalkozik Törökország demokratizálódásának kérdésével. A Bizottság és a Tanács alapvetően hajlik arra, hogy a helyzetet – bármilyen drámai legyen is – megszépítse. „Soft power”-nek, „puha hatalomnak” hívják ezt. De hová is vezetett ez a „soft power”? Elég világos, hogy a csatlakozási tárgyalások megkezdése óta Törökországban jelentősen több visszalépés, mint előrelépés történt. Most itt van egy újabb pártbetiltás. Továbbfolytatódik azonban a polgári szabadságjogok erőteljes korlátozása, a vallási kisebbségek elnyomása egészen addig, hogy megpróbálják elűzni vagy vérontással elpusztítani őket, megnyirbálják a tájékozódás szabadságát és a sajtószabadságot, megpróbálják megsemmisíteni az ellenzéki sajtót és a szabad szakszervezeteket és így tovább. „Pacta sunt servanda” – ezt mindig hangsúlyozzák Törökországgal kapcsolatban, és ez helyes. Ez azonban Törökországra is érvényes! A csatlakozási tárgyalások megkezdésével Törökország megállapodott az EU-val, hogy megfelel a koppenhágai kritériumoknak. Ha ezt továbbra sem teszi meg, fel kell tennie magának a kérdést, hogy valóban Európa részévé akar-e válni. A Bizottságban, a Tanács elnökségében és Tanácsban a „softy”-knak pedig végre következetesen kellene fellépniük, ahelyett, hogy folyamatosan új tárgyalási fejezeteket nyitnak meg.

15. A Duna-régióra vonatkozó európai stratégia (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont Silvia-Adriana Țicău, Brian Simpson, Áder János, Hannes Swoboda, Eva Lichtenberger, Michael Cramer, Saïd El Khadraoui, Mathieu Grosch, Iuliu Winkler, Victor Boștinariu, Ioan Mircea Pașcu, Marian-Jean Marinescu, Ivailo Kalfin, Norica Nicolai, Dirk Sterckx, Tabajdi Csaba Sándor, Michael Theurer, Ismail Ertug, Inés Ayala Sender, Jiří Havel, Herczog Edit, Stanimir Ilchev, Iliana Malinova Iotova, Jelko Kacin, Evgeni Kirilov, Kósa Ádám, Ioan Enciu, Eduard Kukan, Gesine Meissner, Mészáros Alajos, Nadezhda Neynsky, Katarína Neveďalová, Daciana Octavia Sárbu, Vilja Savisaar, Olga Sehnalová, Catherine Stihler, Peter van Dalen, Louis Grech, Corina Crețu, George Sabin Cutaș, Vasilica Viorica Dăncilă, Cătălin

Sorin Ivan, Tanja Fajon, Göncz Kinga, Antonyia Parvanova, Adina-Ioana Vălean és Rovana Plumb szóbeli választ igénylő kérdése a Bizottsághoz (B7-0240/2009) a Duna-régióra vonatkozó európai stratégiáról (O-0150/2009).

Silvia-Adriana Țicău, szerző. – (RO) Szeretnék köszönetet mondani minden képviselőtársamnak, aki támogatott engem annak a kezdeményezésnek a benyújtásában, hogy rendezzük meg ezt a vitát az Európai Parlament plenáris ülésén, amelyet holnap a közös állásfoglalással kapcsolatos szavazás követ majd.

A Duna-régió különösen fontos az Európai Unió számára, egyrészt azért, mert a Duna sok országon folyik keresztül, másrészt azért, mert közvetlenül a Fekete-tengerbe torkollik. A Duna a Rajnával és a Majna-csatornával együtt összeköti az Északi-tengert és Rotterdam kikötőjét, az Európai Unió legnagyobb kikötőjét a Fekete-tengerrel és Konstanca kikötőjével, amely az Európai Unió tizedik legnagyobb kikötője.

A Duna-régió fontosságát felismerve az Európai Tanács 2009 júniusában felkérte a Bizottságot arra, hogy 2010 végéig állítson össze egy európai uniós stratégiát a Duna-régióra vonatkozóan. Arra ösztönözzük a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb kezdeményezzen konzultációkat az összes Duna menti országgal, és hogy a Duna-stratégia mellett a részt vevő országokkal együttesen hajtson végre egy cselekvési tervet és egy többéves operatív programot, a balti-tengeri régióra vonatkozó stratégia modellje alapján.

A közlekedési infrastruktúra fejlesztése létfontosságú a Duna-régió fejlődése szempontjából. A régió közlekedési infrastruktúrájának fejlesztése szempontjából fontos prioritások között meg kell említenem a kikötők korszerűsítését, a Duna hajózási rendszereinek integrálását, a Rajna–Meuse–Majna–Duna vízi út szűk keresztmetszeteinek megszüntetését a hajózás fejlesztése érdekében, az intermodalitás fejlesztését a régióban, valamint a Fekete-tengerrel való összeköttetés javítását közúti és vasúti útvonalakon, és ezen a vasúti teherszállítási folyosókat és a nagy sebességű vonatokat értem.

A Duna-régió fontos szerepet játszik az Európai Unió energiaellátási forrásainak diverzifikálásában. A közös programok végrehajtása az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások területén, az új technológiákra irányuló beruházások, valamint a kis- és középvállalkozások fejlesztése hozzájárul a környezetbarát gazdaság ösztönzéséhez a teljes Duna menti makrorégióban.

Emellett a turizmus is a gazdasági növekedés előmozdításának fontos eszköze a régióban. Végül, de nem utolsósorban, a nemzetközi szintű versenyre is alkalmas kiválósági központok kiépítése a tudományos és kulturális csereprogramokkal együtt hozzájárulhat a Duna-régió területi kohéziójához.

A Duna-régió, és különösen a Duna-delta több különleges védelmi területet és különleges természet-megőrzési területet foglal magába a Natura 2000 keretein belül, amely egy különleges és sebezhető ökológiai rendszer. A Duna vízgyűjtő területén a környezet védelme nagy jelentőségű a régió mezőgazdasági és vidékfejlesztése szempontjából.

A Duna-stratégia egy összehangolt megközelítési módon keresztül elő fogja mozdítani az európai pénzalapok hatékonyabb és jobb felhasználását, de ezek elérésének korlátozása nélkül. Ennek a célnak a szem előtt tartásával felszólítjuk a Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy a Duna-régióra vonatkozó európai stratégia célkitűzéseinek végrehajtására használják fel a 2010. évi pénzügyi kilátások féldős felülvizsgálatát, valamint a jövőbeni pénzügyi kilátásokról folytatott vitákat

Azzal szeretném befejezni, hogy az Európai Parlament állandó partner lesz a Duna-régióra vonatkozó európai stratégia kidolgozásának és végrehajtásának folyamán.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani Önnek a Duna-régióra vonatkozó stratégia rendkívül fontos témájának napirendre tűzéséért, valamint az európai makroregionális stratégiákhoz nyújtott széles körű támogatásáért.

A Bizottság ebben az ügyben együttműködik a Dunai Együttműködési Folyamat országaival. A következő tagállamok tartoznak ide: Németország, Ausztria, Szlovákia, a Cseh Köztársaság, Magyarország, Szlovénia, Bulgária és Románia. Emellett a munkában részt vesznek a következő harmadik országok: Horvátország, Szerbia, Bosznia-Hercegovina, Montenegró, Moldova és Ukrajna.

Ami a helyzet jelenlegi állását illeti, a stratégia legfontosabb politikai prioritásainak felvázolása céljából a Bizottságon belül létrehoztunk egy, a különböző szolgálatokat összekapcsoló munkacsoportot több mint húsz főigazgatóság részvételével. Ezzel párhuzamosan a Duna-régió valamennyi országa kinevezett egy nemzeti kapcsolattartót, és már meg is tartották ezeknek a kapcsolattartóknak az első ülését a tagállamokkal. Az ez év februárja és júniusa közötti időszakra egy egész sorozat rendezvényt terveznek a lendület

megteremtése, valamint az érdekelt felekkel folytatandó vita elindítása érdekében. Az első ilyen rendezvényre a németországi Ulmban kerül majd sor február 1-jén és 2-án.

Ami a stratégia jövőbeni tartalmát illeti, szeretném hangsúlyozni, hogy a kidolgozás és az előkészítés folyamatának természetesen még csak a kezdetén tartunk. A tartalmat a következő hónapok során részletesebben meg fogjuk vitatni az érintett országokkal, az érdekelt felekkel, a bizottsági szolgálatokkal és az EU más intézményeivel.

Mindazonáltal valószínűnek tűnik, hogy a stratégiát három nagy kiterjedésű pillérre, azaz három átfogó politikai prioritásra fogjuk építeni: először az összeköttetés és a környezetvédelmi szempontból fenntartható közlekedési rendszerek fejlesztésére; másodszor a környezet védelmére, a vízforrások megőrzésére és a kockázat-megelőzési tevékenységek fejlesztésére; és harmadszor a társadalmi-gazdasági, emberi és intézményi fejlődés megerősítésére. Ez a három pillér számos konkrét cselekvést tartalmaz majd a tagállamoktól, az érdekelt felektől és a Bizottságon belül kapott hozzájárulások alapján.

Végül hadd vázoljam fel a következő lépéseket. Júniusig folytatjuk a tagállamoktól, az érdekelt felektől és más érintettektől kapott ötletek és javaslatok összegyűjtését állásfoglalások, ülések, konferenciák, sőt az interneten keresztül lefolytatott nyilvános konzultáció útján is. Ezt követően a Bizottság szeptemberig fontossági sorrendbe állítja és összerendezi az ötleteket a stratégiáról és az ezt kísérő cselekvési tervről szóló közleménytervezet elkészítése céljából. Majd végül a Bizottság decemberig előkészíti ezeknek a dokumentumoknak az elfogadását. Ezért a következő évtől – 2011-től – kezdve megkezdjük az irányítási rendszerek felállítását, valamint az ez alatt az idő alatt megtervezett és elfogadott tevékenységek és programok konkrét végrehajtását.

Köszönöm a figyelmüket. Érdeklődéssel várom azokat a szempontokat, amelyeket a vita során fel kívánnak vetni.

Marian-Jean Marinescu, a PPE képviselőcsoport nevében. – (RO) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nagy fontosságot tulajdonít a Duna-stratégiának. A Rajna–Majna–Duna vízi út hídként köti össze a keletet és a nyugatot, az Északi-tenger és a Fekete-tenger között. Közvetlenül kapcsolódik az energiabiztonság megteremtésének kérdéséhez, utat nyit Ázsia felé a Fekete-tengeren keresztül, és a Földközi-tengerrel is összekapcsol bennünket.

Ezért támogatjuk, hogy ebben az évben állítsuk össze a Duna-stratégiát, a Bizottság által vállalt kötelezettséggel összhangban. Nagyon örülök Rehn biztos úr ismételt kinevezésének, és azt akarjuk, hogy legkésőbb 2011 elején hagyják jóvá ezt a stratégiát és egy konkrét cselekvési tervet.

A következőket kell megemlítenem a követendő kiemelt prioritások között: a teljes vízi út hajózhatóságának biztosítása, különös tekintettel a Duna és a Rajna közötti összeköttetésre és a hajózási rendszerek szabványosítására, a folyami kikötők korszerűsítése és a kapcsolódó infrastruktúrák integrált multimodális rendszerekké történő továbbfejlesztése, a Duna energiapotenciáljának hatékony kihasználása, öntözőrendszerek kiépítése az elsivatagosodás elhárítása érdekében, a vízszintek megfigyelésére szolgáló integrált rendszer végrehajtása az előrejelzési, a megelőzési és reagálási képességek továbbfejlesztése árvíz, aszály vagy környezetszennyezés esetén.

Összehangolt cselekvésre van szükség, mivel akár egyetlen part menti állam távolmaradása is megakaszthatja a teljes folyamatot. Pénzügyi forrásokra is szükség van. Ezért remélem, hogy az új Európai Bizottság foglalkozik majd ezzel az üggyel és nem kerül el a köz- magán társulásokra épülő finanszírozást.

Románia rendelkezik a leghosszabb Duna-szakasszal a part menti államok közül. Ezért Románia támogatja ennek a stratégiának a lehető leghamarabb történő megszövegezését, mert ez javítani fogja a folyóban rejlő lehetőségek profilját, tehát Európa egésze számára létfontosságú.

Constanze Angela Krehl, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport támogatja a Duna-régióra vonatkozó stratégia kidolgozását célzó kezdeményezést. Ez a projekt fontos a számunkra, részben azért, mert példamutató módon erősíti azt a területi kohéziót, amely a Lisszaboni Szerződésben szerepel először, és azért is, mert lehetőséget kínálhat annak tisztázására, hogy pontosan mit értünk a területi kohézió alatt. Remélem, hogy Rehn úr a sok partner alatt, akit említett, azt is értette, hogy az Európai Parlament annak rendje és módja szerint részt fog venni a Duna-régióra vonatkozó közös stratégia kidolgozásában. Sajnálatos módon nem hallottam az Ön beszédében az „Európai Parlament” szavakat, de mi annak rendje és módja szerint részt fogunk venni a vitában. Nagyon örülök annak, hogy a mai plenáris ülésen sor kerülhet az első fontos vitára.

A területi kohézió mellett azt is feltétlenül tisztáznunk kell, hogy ez a stratégia határokon átnyúló együttműködést is tartalmaz, amit mi mindig bátorítunk és támogatunk a kohéziós politika területén, és valóban ezt már ebben a finanszírozási időszakban is fokozni akartuk. Remélem, hogy ez a következő néhány évben még sikeresebb lesz, többek között a Duna-stratégia kapcsán is.

Szeretnék rámutatni arra, hogy ezzel a Duna-stratégiával olyan hozzáadott európai értéket fogunk elérni, amely valóban kézzelfogható lesz, különösen az ebben a régióban élő emberek számára. Ezért nekik közvetlenül részt kell venniük a stratégia összeállításában, és arra is lehetőséget kell kapniuk, hogy ennek az európai projektnek a szemtanúi legyenek. Nagyon őszintén kérem, hogy ne terheljük túl ezt a stratégiát túl sok prioritással, hanem arra összpontosítsunk, amit el akarunk érni. Véleményem szerint nagyon fontos a rendelkezésünkre álló erőforrások hatékonyabb felhasználása, vagy például a figyelmeztető rendszerek létrehozása vagy kiterjesztése és azok megfelelő felállítása a természeti katasztrófák, például az árvizek jelzésére, ugyanakkor az ipari balesetek esetén történő reagálásra, például olyan balesetek esetén, amelyek a Duna és a környező régiók beszennyezését eredményezik. Sokféle közös cselekvésre kínálkozik itt lehetőség.

Egy sikeres Duna-stratégia és különféle sikeres régiós programok más régiók számára is modellként szolgálhatnak. Nem kell majd mindig azonnal új stratégiát kitalálnunk, hanem felhasználhatnánk ezt példaként a problémák együttes megoldásához egy határokon átnyúló európai együttműködés keretei között, és – ha ténylegesen sikerül harmadik országokat is bevonnunk egy ilyen stratégiába – egy szomszédságpolitika létrehozásához is, ami valamennyiünk számára nagyon fontos az Európai Unióban, és amit elő kell mozdítanunk.

Michael Theurer, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Duna-régió jelentősége már abban nyilvánul, hogy hat tagállamban és négy szomszédos országban nyolcvanmillió ember él a Duna mentén. A Duna a Fekete-erdőben ered – légvonalban 100 km-re innen –, majd deltatorlatán keresztül a Fekete-tengerbe ömlik. Ezért mi, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport képviselői támogatjuk a Duna-stratégiára vonatkozó felszólítást, és az Európai Parlament képviselőiként ma este fontos lépést teszünk azáltal, hogy napirendre tűztük a Duna-stratégia tárgyát.

Húsz évvel a vasfüggöny leomlása és Európa megosztottságának megszüntetése után a Duna újból az egység szimbólumává vált. A Duna az EU egyik alapító tagjától, Németországtól kezdve, Ausztrián keresztül, amely 1995-ben csatlakozott, egészen a közép- és kelet-európai új tagállamokig, amelyek 2004-ben csatlakoztak, szomszédos országokat is összeköt, például a csatlakozásra váró Horvátországot, valamint más, a csatlakozásra törekvő országokat is. Ezért szinte Európa újraegyesítését láthatjuk a Duna mentén.

Hölgyeim és uraim – és az ALDE képviselőcsoport nagy jelentőséget tulajdonít ennek a kérdésnek –, most meg kell tennünk a megfelelő lépéseket annak érdekében, hogy a Duna-stratégia regionális politikai prioritássá is váljon a következő finanszírozási időszakban. Ezt sokféleképpen el lehet érni. Az egyik lehetőség az, hogy a kis- és középvállalkozások partnerségi szerződéseket kötnek egymással.

Vannak természetesen más fontos feladatok is az infrastruktúra területén. Ez különösen fontos az ALDE képviselőcsoport számára, mert Európa megosztottságának eredményeként a történelmi közlekedési vonalak megszakadtak, és ezeket nem korszerűsítették. Ezért a dunai belvízi út fejlesztése, kikötőinek, zsilipjeinek és átjárhatóságának korszerűsítése és továbbfejlesztése környezeti szempontból megalapozott közlekedési módrol gondoskodik. Ám a közúti és a vasúti hálózaton is vannak elvégzendő munkálatok. Különösen fontos az önkormányzatok, a települések, a közüzemek területének és a polgárok bevonása.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A Duna-régióra vonatkozó fejlesztési stratégiát melegen üdvözljük, és ez rendkívül fontos. Ez ugyanakkor rendkívül nagyra törő feladat, és semmivel sem lehet összehasonlítani a regionális fejlesztés kapcsán korábban megtett lépések közül. A Duna nem egyszerűen vízi út és nem közút. A Duna természeti kincs. Tudom, hogy ezt Önök között sokan nem szívesen hallják, de a Duna fejlesztését pontosan az a szempont teszi lehetővé a kis- és középvállalkozások számára rendkívül pozitív módon, hogy ez egy természeti kincs, ugyanakkor különösen a Duna-delta környékén, de a folyó vonzó szakaszai mentén is, a fenntartható és korszerű idegenforgalom szempontjából lehetőségeket rejtő terület.

A Dunának mint folyónak vannak olyan, rendkívül sajátos jellegzetességei – és ennek természetesen nyilvánvalónak kell lennie –, amelyek különösen érzékenyen reagálnak minden emberi beavatkozásra. Már láttuk ennek bizonyítékait a bőszi erőmű projektjének kapcsán. A projekt által okozott károk még ma is szembeszökőek, és csak a lakosság és a polgárok roppant erőfeszítéseinek köszönhetően sikerült elejét venni az erőműlánc kibővítése által előidézett még nagyobb károknak. A projekt miatt lesüllyedt a talajvíz szintje,

ami felmérhetetlen következményekkel jár a mezőgazdaságra nézve. Nem ok nélkül említette képviselőtársam a Duna alatti altalaj és a terület felszín alatti vizei között fennálló erős kapcsolatot. Erre különösen oda kell figyelni ennek kapcsán.

Fontos tanulságot vonhatunk itt le: a Duna – és valójában minden folyó – egy életető közeg, amelynek élete védelmet és figyelmet igényel, és fenntartható módon kell hozzá viszonyulnunk. Ez azt jelenti, hogy nem szabad meggondolatlanul kotrógéppel hajtunk a természeti területekre, hanem egyszerűen komolyan kell vennünk a folyót, amikor hajózási célokra igénybe vesszük, de a hajókat kell a folyóhoz hozzáigazítanunk, nem pedig a folyót a hajókhoz. Ha valami nagyot szeretnénk építeni, akkor sem a bútorokat vásároljuk meg először, hogy aztán felépítsük köréjük a házat. A Dunához is pontosan így kell viszonyulnunk. A természeti környezet fenntarthatósága és megőrzése itt mindennél fontosabb. Ne ismételjük meg a múltban elkövetett hibákat!

Oldřich Vlasák, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) A Duna-régió rendkívül különleges és vitathatatlanul roppant nagy terület. Amint ezt valamennyien tudjuk, a Duna a Volga után Európa második legnagyobb folyója, amely vagy keresztezi, vagy pedig alkotja tíz ország nemzetközi határait; vízgyűjtő területe pedig nem kevesebb mint 19 európai országra terjed ki. Ezért feltétlenül pozitív jelenség, hogy ez a régió kiemelt figyelemben részesül. Mégis úgy vélem, hogy nekünk, az Európai Parlamentnek nem szabad arra törekednünk, hogy közvetlenül kialakítsuk a Duna-stratégia konkrét formáját. Egy jól működő makroregionális stratégiát alulról kell felépíteni, és az európai intézményeknek csak annyi a feladatuk, hogy kialakítsák a kereteket, megkönnyítsék a kormányközi kommunikációt és támogassák az egyes szereplőket a módszerek, az adatok áttekintése stb. szempontjából. Véleményem szerint a Bizottságnak nem az a feladata, hogy kidolgozzon egy makroregionális stratégiát, hanem az, hogy felügyelje annak megszületését, mivel tényleges tartalmát a tagállamok, a régiók, valamint az egyes városok és falvak szintjén kell meghatározni.

Ezenkívül szilárd meggyőződése, hogy jöllehet a Duna-régióra vonatkozó stratégiának a jövőre kell összpontosítania, annak végrehajtása során aligha kerülhetjük meg a múlt örökségét. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a hidegháború során például az akkori Csehszlovákiában is, a Duna a kelet és a nyugat közötti határt jelentette. A megosztott Európa tényezőként fennmaradt a Duna vízgyűjtő területén, és ez a gyakorlatban korlátozza az európai integrációs folyamatokat. Ezért a stratégiának erre a konkrét problémára kell összpontosítania. A Duna fejlesztési lehetőségeit mindaddig nem lehet teljes mértékben kihasználni, amíg még vannak össze nem kapcsolt nemzetközi, régióközi és helyi közlekedési hálózatok, amíg még hiányzik a mélyrehatóbb együttműködés a területi tervezésből és a stratégiai fejlesztési tervezésből, és amíg még léteznek a mentális korlátok. Meg kell oldanunk a múlt problémáit ahhoz, hogy hatékonyabban tudjunk előrelépni.

Dicséretes, hogy makroregionális stratégiák megvitatása során nem közigazgatási egységekről, önálló államokról vagy NUTS területi egységekről és régiókról beszélünk, hanem egy Európán belüli területről. Ez a megközelítési mód nemcsak a kohéziós politika végrehajtásának technológiai vagy módszertani változását teszi szükségessé, hanem ennél sokkal nagyobb mértékű szemléletváltást is igényel. Valójában arra van szükség, hogy a területen jelentkező problémák megoldása érdekében egyszerre több szinten ténylegesen betartassák a közügyek igazgatását, a fennálló közigazgatási akadályok ellenére is. A makroregionális stratégiák a jövőbe vezető utak, amelyek jelentős mértékben mindeddig páratlan, különleges európai uniós projekteknek számítanak. Céljuk az együttműködés biztosítása a tagállamok, azok régiói, helyhatóságai és más releváns szervei között, a partnerség alapelveire építve, hogy lehetővé tegye a számukra problémáik megoldását.

Jaromír Kohlíček, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! Öt évvel ezelőtt, az Európai Parlament új képviselőjeként felszólaltam egy vitában a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban és lelepleztem egy nagy titkot: nevezetesen azt, hogy a Duna az Európai Unió leghosszabb folyója. Azóta munkatársaim már nem lepődnek meg ettől a kijelentéstől, és az egyik kezdeményezőként nagyon örülök annak, hogy támogathatom a Duna vízgyűjtő területére vonatkozó fejlesztési stratégia munkájának megkezdését. Ennek a stratégiának természetesen számos szempontot figyelembe kell vennie, különös tekintettel a környezettel és annak védelmével, a fenntartható gazdasági fejlődéssel, valamint a közlekedési infrastruktúra fejlesztésével kapcsolatos szempontokra, és logikus módon részvételre szólítja fel a régió vízi erőforrásait felhasználó összes országot. Valójában nem számít, hogy ezek az országok az Európai Unió tagállamai-e vagy a szomszédaink. A mindeddig csak minimális mértékben kihasznált közlekedési potenciál, valamint az egyéb fejlesztési lehetőségek megkövetelik a teljes projekt gyors elindítását. Mindennek fényében teljes mértékben támogatom az Európai Bizottság állásfoglalásában megszabott viszonylag szoros határidőt, és arra számítok, hogy már a jövő évben az Európai Unió kulcsfontosságú fejlesztési tervei között fogom látni a Duna vízgyűjtő medencéjére vonatkozó fejlesztési stratégiát. A GUE/NGL képviselőcsoport a maga

részéről teljes mértékben támogatja az állásfoglalásban körvonalazott terveket, és természetesen a szavazás során is támogatni fogja azokat.

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) Az Európai Tanács 2009 júniusa óta meghozott döntéseivel összhangban az Európai Bizottság megkezdte a Duna-régióra vonatkozó európai uniós stratégia előkészítésének munkáját, a Duna vízgyűjtő területén fekvő országok közötti együttműködés fejlesztésének céljából, és azért, hogy hozzájáruljon a régióban a gazdasági és társadalmi fejlődés dinamikájának erősítéséhez.

A javasolt stratégiának alapot kell teremtenie a részt vevő országok tevékenységeinek összehangolásához az Európai Unió aktuális programjainak keretein belül, és nem támaszthat további követelményeket a konkrét finanszírozás, az intézmények vagy a jogalkotás szempontjából. Az Európai Bizottság technikai és egyeztetési támogatásról gondoskodik. A projekt előirányozza az Európai Unión kívüli országokkal való együttműködés lehetőségeinek létrehozását is.

Hölgyeim és uraim! Szeretném üdvözölni az Európai Tanács kezdeményezését, amelynek célja a Duna-régióra vonatkozó európai uniós stratégia létrehozása, és szeretném elmondani, hogy támogatom a kezdeményezést. Szilárd meggyőződésem, hogy egy ilyen jellegű nemzetközi együttműködés, a folyó által érintett összes ország közös cselekvésén keresztül lehetővé teszi majd a Duna ökoszisztémáinak hatékonyabb védelmét. Európaik milliói számára az ivóvíz minősége a Duna tisztaságától függ. Ezért magától értetődik, hogy a vízfolyás és az azt övező széles környező terület szennyeződésektől való védelmét kell a részt vevő országok közötti privilegizált együttműködés egyik kulcsfontosságú pillérévé tenni.

A Duna-stratégia másik nagyra törő célkitűzése a dunai vízi út befejezése, a Duna Bizottság által elfogadott paraméterek betartásával. Ez fontos új gazdasági dimenzióval egészíti majd ki a kelet-nyugati vízi közlekedési folyosót, és a Duna néhány nagyobb mellékfolyóját is hajózhatóvá lehetne tenni. A gazdasági növekedésnek egy ilyen új lendülete sok munkahelyet is létrehozna.

Egy olyan időszakban, amikor Európa megújuló, a környezetet nem szennyező tiszta energiaforrásokat keres, a Duna roppant nagy, kimeríthetetlen forrásokat kínál. Csak le kell porolnunk néhány vízerőmű tervét, fel kell becslnünk környezetvédelmi hatásait és hatékonyságukat, és végre kell azokat hajtanunk.

Hölgyeim és uraim! Szilárd meggyőződésem, hogy a Duna-régióra vonatkozó közös európai uniós stratégia létrehozásának gondolata jó, és megérdemli politikai támogatásunkat.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Tisztelt Elnök asszony! Tisztelt Képviselőtársak! A Duna Magyarország és az Unió egyik meghatározó ökológiai folyosója, a páneurópai folyosók hetedik korridorja. A Duna folyó szerepe tehát kiemelkedő jelentőségű, ezért a Jobbik támogatja a Magyar Köztársaság által korábban vállalt nemzetközi kötelezettségeket annak céljából, hogy az EU Bizottsága által 2020-ig kijelölt kiemelt prioritású projekt realizálódhasson. Ez a fejlesztés jól illeszkedik bele a tengeri autópálya koncepcióba, amelyet a közlekedési fehér könyvben is tervbe vett az Unió. Ám felhívom a képviselőtársaim figyelmét arra, hogy másokkal ellentétben a Jobbik Magyarországiért mozgalom mindezt nem a profit hajszolása céljából, hanem a nemzetközi környezetvédelmi szabályok és szabályzatok maximális betartásával kívánja megvalósítani úgy, hogy az majd biztosítsa a víz levonulásához az optimális mederszélességet és a folyamhajózáshoz szükséges vízmennyiséget. Nem károsítva ezáltal a Duna menti vízbázisokat és a természeti értékeket. Meggyőződésünk, hogy a Duna régió csak úgy maradhat stabil térsége Európának, ha véglegesen felszámoljuk a németeket, osztrákokat és magyarokat diszkrimináló Beneš-dekrétumokat. Köszönöm a figyelmet!

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Elnök asszony! Időnként lehetőség nyílik arra, hogy úttörő munkát végezzünk, többek között az európai politika területén is. Mindaddig – legyünk őszinték – a tagállamok voltak azok, amelyek nagyon világosan meghatározták a saját területükre vonatkozó prioritásokat. Én holland vagyok. Pontosan a másik oldalon élek, a Rajna és a Meuse folyó alsó folyásánál, és a fivéremnek van egy tejgazdasága egy árvízviszatarató medencének kijelölt területen, amennyiben túl sok lenne a víz. Hogyan lehet valahol túl sok víz? Ennek egyik oka természetesen az eső, másik oka viszont az, hogy nem hozták meg a megfelelő intézkedéseket ahhoz, hogy ideiglenesen meg tudják tartani ezt a vizet a folyó felső vízgyűjtő területén. Ez azt jelenti, hogy a fivérem mezőgazdasági üzeme, amely ezen a területen fekszik, veszélyben van.

Azt akarom ezzel mondani, hogy a kérdés lényegében az, hogy képesek vagyunk-e együttműködni a Lisszaboni Szerződésben rögzített új területi dimenziós célkitűzés tartalommal való megtöltése érdekében. Ez azt vonja maga után, hogy kölcsönös megállapodások elérésére kell törekednünk a folyó teljes vízgyűjtő medencéjében, és ezekbe a programokba a saját mondanivalónk egy részét is be kell építeni – a közlekedés, az ökológia és a gazdaság tekintetében –, és bizonyos kérdéseket közösen kell megoldanunk. Ezt azért tudom, mert lépésről

lépésre ugyanezt a megközelítési módot alkalmaztuk közösen Európa másik oldalán. Ebben a tekintetben nem létezik ingyen ebéd, és ennek a részvételnek valóban alulról felfelé építkező modellt kell követnie. Ezért helyeslem ezt az állásfoglalást. Ebben az állásfoglalásban az ezt az átfogó megközelítési módot körülvevő közigazgatási kérdések megoldását tűzzük ki célul magunk elé, és felkérjük a Bizottságot, hogy csatlakozzon hozzánk. Egyetértek Krehl asszonnyal, a Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport képviselőjével abban a kérdésben, hogy nem szabad egyetlen nagy kosárban elhelyeznünk az erre a hatalmas régióra vonatkozó összes politikánkat. Inkább vennünk kell a bátorságot és ki kell válogatnunk néhány olyan kérdést, amelyet jobban tudunk kezelni, és azokat kell megoldanunk ezen az európai területi szinten. Ezért teljes szívemből támogatom ezt a kezdeményezést, és nagy érdeklődéssel várom a Bizottságtól a vonatkozó dokumentumot.

Inés Ayala Sender (S&D). - (ES) Szeretnék köszönetet mondani Țicău asszonynak, amiért 2008 szeptemberében megszervezte a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság küldöttségének a Duna teljes hosszán tett utazását, ezenkívül a folyó torkolatánál, a deltavidéken tett látogatását, ahol a Duna a Fekete-tengerbe ömlik.

Ezért mély benyomást gyakorolt rám ennek az európai folyónak a történelme és óriási potenciálja; ez a folyó tíz országon halad át, amelyek közül hat már tagja az Európai Uniónak, a többi pedig szomszédos vagy csatlakozni kívánó ország.

Szintén mély benyomást tett rám, hogy az érintett tagállamoktól függően mekkora egyenlőtlenségek és különböző nézetek léteznek. Vannak, akik igazi gyöngyszemnek tekintik, miután elérték a legmagasabb szintű jólétet és a folyópart fejlettségét. Nekik vissza kell állítaniuk a folyó eredeti állapotát, amelyet évszázadokon keresztül szabályoztak. Azt is el kell mondanom, hogy megdöbbentem, amikor láttam azoknak a madaraknak telepeit, amelyek korábban ott éltek a folyónál, és amelyek apránként, pontosan a helyreállítás vagy a visszafelé tett lépések miatt elveszítették élőhelyüket a folyónál, és míg korábban vízben gázoltak, nem tudom, hogy manapság hova tudnak menni.

Mások a sok éve késlekedő fejlesztések után pontosan a fejlődés ígéretének, a jólét, a közlekedés és az energia forrásának tekintik a folyót. Minden joguk meg is van ehhez, miután sok éven keresztül az elszigeteltség, az elzárkózás, a fejletlenség, sőt a konfliktus szimbólumának tekintették a folyót. Egyetértek velük abban a kérdésben, hogy óriási, azonnali és sürgős szükség van a Duna vízi útként történő helyreállítására a fenntartható közlekedés céljaira – ott van az alig-alig igénybe vett Marco Polo program –, vagy a különleges idegenforgalmi fejlesztés hordozójaként –, mert a tájak természetesen csodálatosak –, vagy a megújuló energia forrásaként.

Mi, akik nem vagyunk olyan szerencsések, hogy ilyen európai és sok országon áthaladó folyóink lennének, mert egy félszigeten, az Európai Unió egyik sarkában élünk – bár Portugáliának és Spanyolországnak vannak közös folyói, és ezek megosztott és több országot érintő kezelése egész Európa számára példaadó lehet –, mégis irigységgel nézzük a Dunában rejlő lehetőségeket.

Ezért tehát támogassuk fenntartás nélkül a Duna-régióra vonatkozó sürgős stratégiát, hogy Európa teljesebb, harmonikusabb és fenntarthatóbb legyen.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). - (BG) Köszönöm, elnök asszony! A Duna-stratégia lehetőséget nyújthat a kohéziós politika hatékony végrehajtására ebben a földrajzi régióban. Ebben a kérdésben a tagállamok az érdekelt felek, és a hónap végéig be fogják nyújtani ezzel kapcsolatos javaslataikat. De hányat vitattak meg nyilvánosan ezek közül? Hány ország indított el nyilvános konzultációs eljárásokat?

Különösen szeretném kihangsúlyozni azt a kulcsfontosságú szerepet, amelyet a Duna menti régiók és városok betölthetnek ennek a stratégiának az összeállításában. Gondolok itt a kormányzati szervekre, a nem kormányzati szervezetekre, az üzleti vállalkozásokra és az átlagos polgárookra. Az ő részvételük garantálhatja azt, hogy a stratégia megfeleljen az aktuális igényeknek, megoldja a problémákat és hozzájáruljon a városok és falvak, valamint az egész makrorégió fejlődéséhez. Meggyőződésem, hogy az Európai Bizottság biztosítja számukra a lehetőséget arra, hogy részt vegyenek a stratégia kidolgozásának folyamatában.

Szeretném felhívni a figyelmet egy veszélyre: vigyáznunk kell, nehogy az ülések, a konferenciák és az információk, tágabb értelemben véve, bevonásukat követően néhány fontos városra összpontosítsanak, a többiek pedig kimaradjanak ezekből a folyamatokból. Ez utóbbiak már most, kellő időben mérlegelhetik álláspontjukat, és részt vehetnek az őket is érintő döntések meghozatalában. Még a kisebb városok és a falvak is fel tudják vázolni a változásokkal kapcsolatos intézkedéseiket, és összeállíthatják a feltételeket és erőforrásokat, és hozzájárulhatnak a célok eléréséhez.

A stratégia nagy hordereje megkönnyíti a széles körű, intenzív, egyidejű fejlesztéseket a különféle ágazatokban, ami egyben a gyors, magas színvonalú fejlődésnek is előfeltétele. Ezt kell a Duna-stratégia végső céljává tennünk, annak figyelembevételével, hogy az Európai Unió legszegényebb régiói szintén az alsó Duna-régióban helyezkednek el. A szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évében ki kell nyilvánítanunk, hogy a szegénység és az egyenlőtlenség kezelése a Duna-régióban olyan kihívást jelent, amellyel foglalkoznunk kell ennek a stratégiának a keretei között. A szegényebb régiók helyzete, a lehetőségek és az erőforrások tekintetében fennálló különbségekkel, a beruházások különösen fontos kérdését is felveti. Mérlegelnünk kell egy kifejezetten erre a célra szolgáló európai Duna bank létrehozását, amely az érintett országokban szerepet vállalhatna.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Elnök asszony! Theurer úrhoz hasonlóan, aki az előbb felszólalt, én is az európai vízvázlatról származom. Valójában Rajna-vidékiek vagyunk, de ennek ellenére nagyon érdekel bennünket a Duna, jóllehet folyásiránya miatt ténylegesen nem sok köze van az életünkhöz.

Ezzel kapcsolatban arra szeretném kérni Önöket, hogy a Duna-régióra vonatkozó stratégiát ne kizárólag azoknak a szempontoknak az alapján vizsgálják, amelyeket az előző felszólalók közül sokan felvázoltak, hanem a kulturális integráció lehetőségének is tekintsék. Különösen a fiatalok azok, akik a Duna példáján megérthetik, hogyan lehet leküzdeni a helytelenül értelmezett nacionalizmust, és hogyan lehet ezt a rendkívüli kulturális gazdagságot – legyen szó akár az irodalmi Nobel-díjasokról, akár a Donaueschingentől egészen a deltavidékig megrendezett avantgarde zenei rendezvényekről – felfogni és megérteni. Az a kérésem – ebben a korai szakaszban még lehetnek kívánságaink –, hogy a stratégia egészébe, különösen a fiatalok számára, építsenek be egy kulturális identitást és kohéziót is.

Evgeni Kirilov (S&D). - Elnök asszony! Erősen támogatom ennek a Duna-régióra vonatkozó európai stratégiának a kidolgozását. A Duna a múltban összekötő kapocs volt Nyugat- és Kelet-Európa között, és a Duna-régióhoz való tartozásból kifejlődött az emberek közötti közösségi érzés. Elmondhatjuk, hogy ez már jóval az európai integráció eszméjének megszületése előtt megkönnyítette a kulturális és gazdasági együttműködést.

Ez a stratégia lehetőséget kínál arra, hogy átültessük a gyakorlatba a szolidaritás és az együttműködés értékes alapelveit. A dokumentumot egy alulról felfelé építkező megközelítési módra kell alapoznunk, amint erre néhány képviselőtársam, többek között Hyusmenova asszony is már rámutatott. Prioritásait a Duna menti településekből, kerületekből és városokból kell vennünk, és nagyon fontos, hogy a regionális hatóságok és a civil társadalom ezt a stratégiát a jobb együttműködés és egyeztetés eszközének tekintse. Tehát valós szerepvállalásra van szükség ebben a folyamatban.

A Duna menti országoknak hasonló környezeti és infrastrukturális problémákkal kell megküzdeniük. Céljaik az erőteljes társadalmi-gazdasági fejlődésre irányulnak, és polgáraik magasabb életminőségének elérésére törekednek. Meggyőződésem, hogy a Duna-stratégia hozzájárul majd ezeknek a céloknak az eléréséhez, és a rendelkezésre álló pénzalapok hatékonyabb és eredményesebb felhasználásával meg fog oldani közös problémákat, hogy megkönnyítse közös projektek megvalósítását, és hogy az európai polgárok élvezhessék azoknak eredményeit.

Azzal is egyetértek, hogy olyan közös megközelítési módra van szükség, amely nem határoz meg túl sok prioritást. A Duna-stratégia kiváló eszköz lesz a határokon átnyúló együttműködés jelentős továbbfejlesztésére ebben a régióban, és szilárdan hiszem és remélem, hogy a Bizottság minden tőle telhetőt megtesz majd annak érdekében, hogy teljes mértékben támogassa annak végrehajtását, többek között kiegészítő pénzügyi források hozzárendelésével is.

János Áder (PPE). - (HU) Elnök asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Politikusok által gyakran idézett népi bölcsesség, hogy a földet nem nagyszüleinktől örököltük, hanem unokáinktól kaptuk kölcsön. A mi felelősségünk, hogy gyermekeink, unokáink, dédunokáink tiszta levegőt szívhassanak, tiszta vizet ihassanak. A Duna medre alatt hatalmas édesvízkincs található. Az én prioritásom és Magyarország prioritása ennek az édesvíznek a megóvása mindenféle szennyezéstől. Szállítás, turizmus, kultúra, hagyományőrzés, mind-mind fontos, de számomra mindezeket megelőzi a vízkincs megóvása. Nem tudom, hogy eredményes lesz-e a Duna-régióra vonatkozó kezdeményezés, amiről éppen most tárgyalunk. Amiben most egyetértünk, azok inkább alapelvek, evidenciák. De mint tudjuk, az ördög a részletekben rejlik. Ezért is szeretném már most világossá tenni, ha túllépünk az elvi kérdéseken és a részletekről kezdünk el vitatkozni, számomra van egy elvi kérdés, amiből biztosan nem fogok engedni. A Dunán csak olyan beavatkozások, olyan beruházások, fejlesztések valósíthatók meg, ez az én álláspontom, amelyek nem veszélyeztetik az ivóvíz-bázisokat. Én arcpírulás nélkül szeretnék majd gyermekeim és unokáim szemébe nézni, és azt mondani nekik, a Dunát,

és ez igaz tulajdonképpen más európai folyókra, például a Tiszára is, megőriztük úgy, ahogy tőlük kölcsönbe kaptuk. Nem tettük tönkre, ők is nyugodtan használhatják.

Nadezhda Neynsky (PPE). - (BG) Elnök asszony! Erhard Busek, a Stabilitási Egyezmény különleges koordinátorának kijelentésével szeretném kezdeni beszédemet, aki egy alkalommal ezt mondta, és emlékezetből idézem őt: „A Duna folyó partjának mentén élő egyetlen polgárnak sem engedhetjük meg, hogy kialakítsa magában a provincializmus érzését”. Az igazság az, hogy már meglehetősen sok idő eltelt azóta, és a Duna-régióra vonatkozó európai stratégia kidolgozása még mindig folyamatban van, és jelenlegi állapotáról nagyon keveset tudunk.

Valójában a Duna-stratégiának az a célja, hogy a Duna menti települések, régiók és országok együtt fejlődjenek. Ez a kezdeményezés 14 országot ölel fel, amelyeknek népessége meghaladja a kétszázmillió főt. Ezeknek az országoknak a gazdasági fejlettsége azonban eltérő. A Duna alsó szakasza mentén fekvő országok gazdasági helyzete a legrosszabb. Hadd hívjam fel a figyelmüket három olyan kérdésre, amelyek fontosak hazám, Bulgária számára, és amelyeket véleményünk szerint meg kell oldani a helyreállítás szükségességével együtt... híddíjak, Bulgária pedig kiszélesíti a Biala és Rusze, valamint a Rusze és Sumen közötti utat.

A folyó bulgáriai szakasza – Rusze városainak, Vidinnek és Szilisztrának a kizárásával, az egyetlen hely, ahol a Duna két partját híd köti össze – talán az a terület, ahol a gazdasági szempontból legfejletlenebb települések fekszenek. Ezek a települések – számuk összesen 39 – a periférián találhatók, és a Duna csak áthidalhatatlan akadályt, nem pedig lehetőséget jelent a számukra. Összehasonlításként: csupán Budapesten kilenc híd köti össze a Duna két partját, míg egész Bulgáriában egyetlen híd áll. Ez az elemzés alkotja annak a javaslatnak az alapját, amelyet a Duna mellett fekvő bulgáriai települések polgármesterei benyújtottak egy olyan projekt végrehajtására, amelynek célja a Duna-part mentén fekvő városokat és településeket összekötő panorámás útvonal megépítése. Erre a projektre már felhívták a regionális fejlesztésért felelős miniszterek figyelmét. A második kérdés a Duna menti geoökológiai problémák megoldásával és a víz tisztaságával kapcsolatos. Köszönöm.

Olga Sehnalová (S&D). - (CS) A Duna-régióra vonatkozó európai stratégia nagyon fontos a Duna egész vízgyűjtő területére kiterjedő régió fejlesztése szempontjából. Nagyon sok a közös téma. Itt csak néhány olyan területet szeretnék kiemelni, amelyek azoknak az országoknak a szempontjából is fontosak, amelyek a Duna-régió szélesebb fogalmába tartoznak, ilyen például a Cseh Köztársaság is. Az egyik ilyen terület a vízgazdálkodás területe, az árvízvédelemmel kiegészítve. Mivel ebben a régióban újra meg újra bekövetkeznek pusztító árvizek, ezen a területen feltétlenül szükség van integrált megközelítési módra.

Egy másik téma azokat a nagy léptékű beruházási tevékenységeket foglalja magába, amelyeknek célja a régióon belüli jobb közlekedési kapcsolatok, valamint a szomszédos régiókkal való összeköttetés biztosítása. Helyénvaló lenne ezt a makroregionális szempontot is figyelembe venni a transzeurópai közlekedési hálózat beütemezett felülvizsgálatában. Az egyes projektek nem versenyezhetnek egymással. Feltétlenül elő kell írunk pontosan meghatározott prioritásokat, de minden projekt legyen fenntartható és környezetbarát, és élvezze a helyi és regionális önkormányzati hatóságok és a nagyközönség nyilvánvaló támogatását. Nem elszigetelt projektek, hanem a régióon belüli, de a régiók feletti szintekre tekintő együttműködés tudja biztosítani a Duna-régió fenntartható fejlődését a jövőben. Ugyanakkor a Duna-régióra vonatkozó európai stratégia a tagállamok, valamint az Európai Unióon kívüli országok érthető és stabilizáló fejlesztési keretének bizonyulhat, ha ezek az országok együttműködésre törekednek, akár tagjelölt országokként, akár a szomszédságpolitika alapján.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Elnök asszony! A Duna-régióra vonatkozó stratégia a legfontosabb jelenlegi európai regionális politikai projektek közé tartozik, mivel a Duna mindig is összekötő kapocs volt Közép- és Kelet-Európa egyes országai között, és a múltban a Duna szolgált a gazdasági együttműködés, ugyanakkor a kulturális kapcsolatok alapjául is. Gondolok itt most a volt Osztrák-Magyar Monarchia pozitív eredményeire is.

Mire számítunk? Nagyon sokat várunk ettől a projekttől, többek között a környezetvédelmi szempontból megalapozott mobilitás fejlesztését, amely a közutakról hajókra helyeződik át, az áruszállítás áthelyezését a vasútra, az ipari struktúrák korszerűsítését és csoportosítását a megfelelő helyeken, együttműködést környezetvédelmi kérdésekben és az idegenforgalom területén – az ökoturizmus különösen kívánatos –, és természetesen a kutatás-fejlesztés prioritásainak megállapítását, és még sok minden mást. Én azonban a pénzügyi és az emberi erőforrások hatékony felhasználását is elvárom. Össze kell hozni és egyesíteni kell azt a rengeteg tapasztalatot és tudást, amellyel a régióban élő emberek rendelkeznek. Számítok az életminőség javulására, valamint számos hasznos és ösztönző ötletre.

Eduard Kukan (PPE). - (SK) A Parlament szlovák képviselőjeként szeretném üdvözölni a Duna-régióra vonatkozó európai stratégia összeállítására, elfogadására és létrehozására vonatkozó kezdeményezést. Meggyőződésem, hogy ez a projekt elő fogja segíteni a régió tevékenyebb fejlesztését. Annak is örülök, hogy ezt a stratégiát felvették az Európai Unió következő elnökségeinek tizennyolc hónapos programjába. Remélem, hogy valóban elsőbbséget fog élvezni a következő időszakban.

Arról is meg vagyok győződve, hogy ez a projekt hozzá fog járulni a közlekedés és a környezetvédelem fejlesztéséhez, és sok területen megfelelő platformot alkot majd az érintett régiók közötti szorosabb együttműködéshez. Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy a stratégia előkészítése során nagyobb hangsúlyt kell helyezni a környezetvédelemre, és különösen az ivóvíz védelmére. Valószínű, hogy az ivóvízforrások hamarosan rendkívüli stratégiai fontosságot nyernek, nemcsak helyi, hanem európai szempontból is.

Ezzel kapcsolatban a jövőbeni stratégiában oda kell figyelnünk a felszín alatti ivóvízforrások fejlesztésére, és meg kell szüntetnünk a Duna szennyezését. Azt is szeretném elmondani, hogy támogatom bizonyos nem európai uniós országok, különösen Horvátország, Szerbia, Bosznia-Hercegovina és Montenegró, valamint két további országnak a projektbe történő bevonását. Remélem, hogy ez a projekt hozzájárul majd az Unió és a régió említett országai közötti együttműködés javításához.

Befejezésül szeretném felszólítani a Bizottságot arra, hogy a lehető legnagyobb felelősséggel viszonyuljon a stratégiával kapcsolatos feladatokhoz, alapozza azt reális célokra és erőforrásokra, annál is inkább, mert egyes országoknak jelenleg irreális elvárásai vannak.

Zigmantas Balčytis (S&D). - Elnök asszony! Melegen üdvözölöm munkatársaim erőfeszítéseit, akik kitanak a Duna-régióra vonatkozó stratégia mellett.

Litvániából származom, és jól tudom, hogy a tagállamok önállóan nem képesek jelentős eredményeket elérni a gazdasági fejlődés, a környezetvédelem, a fenntartható közlekedés és az idegenforgalom, az energia és sok más kérdés területén. Teljesen biztos vagyok abban, hogy a regionális stratégiák sokkal hatékonyabbak lehetnek és ezeket támogatnunk kell, mivel a tagállamok így a közös érdekek szerint cselekednek.

Céljaik elérése melletti eltökéltséget kívánok munkatársaimnak, és meggyőződésem, hogy az új Bizottság meg fogja hallani hangjukat, különösen azért, mert a fenntartható regionális fejlődés a Bizottság napirendjének legfontosabb prioritásai között szerepel.

Miroslav Mikolášik (PPE). - (SK) A Duna-régió mindig is nagy gazdasági, társadalmi és kulturális potenciállal rendelkező makrorégió volt, amelynek integrációját és fenntartható gazdasági növekedését szisztematikusan és hatékonyan növelnünk kell. Ezért üdvözölöm és támogatom a Duna-régióra vonatkozó koherens és átfogó stratégia európai szintű kidolgozásához vezető lépéseket.

Meggyőződésem, hogy a Duna-régióra vonatkozó stratégia tartalma az összes partnerrel szemben tanúsított méltányos hozzáállásra épülő szakértői megbeszélések valódi eredményeként fog létrejönni, hogy egyetlen tagállam vagy országcsoport se részesüljön különleges előnyökben vagy bánásmódban.

Úgy látom, hogy a közlekedési infrastruktúra, a fenntartható gazdaság és a környezetvédelem alkotja majd a kulcsfontosságú területeket. Európai közlekedési útvonalként a dunai vízi útnak kell alkotnia a közlekedési folyosók hálózatának alapját az összes közlekedési mód esetén. Ez tehermentesítené a közúti közlekedést, ugyanakkor hozzájárulna annak a környezetvédelmi és gazdasági szempontból kevésbé intenzív vízi közlekedéssel történő kiváltásához.

Annak érdekében, hogy a Duna a gazdasági fejlődés hajtóerejévé válhasson, hajózhatóvá kell tennünk néhány mellékfolyóját, és ki kell építenünk az összeköttetéseket más fontos közlekedési folyosókkal. Az infrastruktúra fejlesztésének el kell vezetnie a határ menti régiók elszigeteltségének megszüntetéséhez, a kis- és középvállalkozások támogatásához, és hozzá kell járulnia a szociális szféra fejlődéséhez.

A stratégia kialakítása során azonban nem szabad megfeledkeznünk a közlekedésbiztonság, a környezeti biztonság, az árvízvédelem, valamint a határokon átnyúló bűnözés elleni harc kérdéséről. Az olyan országokkal fenntartott szorosabb kapcsolatok, amelyek nem képezik részét a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek, nem segíthetik elő a nemzetközi bűnözés benyomulását és nem könnyíthetik meg a csempészetet vagy az emberkereskedelmet. Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a stratégia végrehajtása során tiszteletben kell tartanunk a tagállamok, valamint a regionális és helyi önkormányzatok jogait, amelyek a polgárok közelében működnek és ismerik szükségleteiket.

Evelyn Regner (S&D). - (DE) Elnök asszony! A Duna-régióra vonatkozó stratégia a regionális stratégiák csodálatos példája lehet a rendelkezésre álló erőforrásoknak egy földrajzi és kulturális szempontból egyesített régióban történő összehangolt felhasználására, a problémák megoldására, és mindenekfelett az emberek elméjében lévő akadályok lerombolására nézve.

Van két kérdés, amely ezzel kapcsolatban különösen fontos számomra. Az első annak biztosítása, hogy a munkaerőpiac nemcsak nyitott, hanem megfelelő és együttműködő módon szabályozott is legyen. Az agyelszívás és az ingázás mindennapos jelenség a Duna-régióban, a munkaerőpiac nyomás alatt áll, és 2011-től kezdve a régió többé-kevésbé integrált munkaerőpiacot fog alkotni. Összehangolt kompenzációs mechanizmusokra van itt szükség. A második különösen fontos kérdés ezzel kapcsolatban az, hogy ez lehetőséget kínál az innovációra és az együttműködésben végzett kutatásra. Gondolok itt különösen a belvízi hajózásra, amely valóban nagy lökést adhat a környezetkímélő technológiának.

Ádám Kósa (PPE). - (HU) Szeretném üdvözölni a Duna stratégiát. Több európai uniós politika alkotásánál is ezt figyelembe vesszük. Érinti a turizmust, hiszen nagyon fontos, és a határozati javaslatban szerepelnie kell annak is, hogy a civil szervezeteket is érdemes ebbe a stratégiába bevonni. A Duna fejlesztésével kapcsolatban az oktatás, a társadalmi befogadás kérdését nem szabad elfelejteni. A stratégia kimondja, hogy a TEN hálózatokat támogatni kell. Szeretném kiemelni az ökoturizmus fontosságát is, hiszen éppen ez tudja biztosítani a Duna jövőjét.

Az én szememben a Duna kultúrákat kapcsol össze, és a többségi kultúrákat is összekapcsolja, amely az Európai Unió egyik alapelve. Szeretném hangsúlyozni azt is, hogy a realitások talaján kell maradnunk. Nem szabad vágyálmokat kergetnünk, hanem csak megvalósítható célokat kell a stratégiába beépíteni, hiszen 1830 óta tudjuk, hogy nemzetek feletti politikát igényel. És ez meg is történt, hiszen gróf Széchenyi, az egyik legnagyobb magyar nagyon sokat segített abban, hogy ez nemzetek fölötti politikává váljon. A Duna stratégia bebizonyítja azt, hogy a Duna valóban nemzetek feletti.

Karin Kadenbach (S&D). - (DE) Elnök asszony! Véleményem szerint a politika általános célja a keretfeltételek megteremtése a lehető legmagasabb életminőség eléréséhez. Ennek előrebocsátásával szeretném vizsgálni a Duna-régióra vonatkozó európai stratégiát is. A Duna éltető közeg, amint ezt ma hallottuk, a Duna-régió pedig élőhely. A Duna közlekedési útvonal lehet és annak is kell lennie. A Duna energiaforrás – sok erőművünk van. A Duna természetvédelmi terület, amelyet meg kell óvnunk a biológiai sokféleség megőrzése érdekében, ugyanakkor a szabadidő eltöltésének és az idegenforgalomnak is a védett területe. A Duna az élet forrása a mezőgazdaság és a halászat számára, de – amint ezt Regner asszony is megemlítette –, a jövőbeni munkahelyeknek is a forrása. A Duna azonban veszélyforrás is – elég csak a tavalyi árvizekre gondolniuk.

Annak érdekében, hogy tovább folytathassuk az életminőségnek az előbb említett javítását mindenkinek a számára, aki a Duna-régióban él, a teljes Duna-régió együttes, fenntartható és mindenekfelett környezetvédelmi szempontból megalapozott fejlesztésére van szükségünk, hogy Európa kulcsfontosságú régiójává tehessek azt a 21. század számára. A rendelkezésre álló erőforrásoknak a területi együttműködés szempontjából hatékonyabb és eredményesebb felhasználását kell célul tűznünk magunk elé.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (RO) Meggyőződésem, hogy egy alaposan végiggondolt stratégia összeállítása és a szükséges pénzügyi források biztosítása jelentős mértékben javíthatja a Duna vízgyűjtő medencéjében élő emberek életminőségét. Jelenleg is vannak rendelkezésre álló pénzügyi eszközök infrastruktúra- és gazdaságfejlesztési projektekhez vagy a környezetvédelem céljaira, de ezeket a forrásokat csak a tagállamok és szomszédos államaik használhatják fel.

Kiemelt figyelmet kell fordítanunk erre a szempontra, és a jövőben nem szabad kizárnunk annak lehetőségét, hogy az EU pénzalapjai mellett más finanszírozási forrásokat is keressünk. Közismert tény, hogy a többi állam nem rendelkezik a szükséges pénzügyi forrásokkal, és ez infrastrukturális és gazdasági szempontból lehetetlenné tesz minden koherens fejlődést a Duna mentén. Ez az oka annak, hogy a regionális hatóságok különféleképpen reagálnak azokra a problémákra, amelyekkel szembe kell nézniük.

Tudomásunk szerint a Bizottság mérlegeli konzultációk megtartását a helyi partnerekkel a fenntartható fejlődés elérése érdekében. A kérdés az, hogy a Bizottság a regionális szintű szakértői csoportokkal való együttműködést is mérlegeli-e a stratégia összeállítása céljából. Kérdés az is, hogy a kérdéses stratégia célkitűzéseinek a koherens végrehajtás részét kell-e alkotniuk, a Duna gazdasági és közlekedési potenciáljának felhasználásával, valamint a folyó, az ökoszisztéma és a vízminőség védelmével.

Azt is szeretném megemlíteni, hogy a Duna a 18. számú prioritást élvező projekt a TEN-T (transzeurópai közlekedési hálózat) részeként, és a Bizottság éppen most kezdeményezett egy átfogó folyamatot a

transzeurópai közlekedési hálózatra vonatkozó politika felülvizsgálatára, az ezzel kapcsolatos közleménynek az ütemterv szerint 2010 májusában kell elkészülnie.

Ez felveti azt a kérdést, hogy az Európai Unió tagállamaiban érvényes közlekedési politikával kapcsolatos szempontoknak elvárásaink szerint hogyan kell viszonyulniuk ehhez a stratégiához, amely természetesen a Duna-régióban elhelyezkedő nem európai uniós országokat is figyelembe veszi.

Monika Smolková (S&D). - (SK) Szlovákia üdvözli ezt a kezdeményezést. Az a tény, hogy a program nemzeti koordinátora a miniszterelnök-helyettes, hangsúlyozza azt a fontosságot, amelyet Szlovákia a Duna-stratégiának tulajdonít. Szlovákia Duna-stratégiával kapcsolatos álláspontjának eredeti tervezetét megvitatta a Tanács, a minisztériumok, az önkormányzati régiók, a települések és azok a társaságok, amelyek a stratégia kapcsán munkát végeznek.

A Bizottság által javasolt három pillérnek, az összeköttetésnek, a környezetvédelemnek, valamint a társadalmi-gazdasági fejlődésnek kell a teljes stratégia alapját képeznie. Véleményem szerint az említett három pillér mellett nagy hangsúlyt kell helyeznünk az Európai Unió tagállamai, valamint a Duna vízgyűjtő területén elhelyezkedő Európai Unión kívüli országok közötti együttműködésre is. Ha átfogó megoldást akarunk találni a Duna-térség fejlesztésére, az egyes országok prioritásaival az egyenlőség és a kölcsönös összefüggések alapján kell foglalkozni.

Ezért szeretném megkérdezni, hogy milyen együttműködést jelentettek be az Európai Unión kívüli országok; különösen Moldova és Ukrajna érdekel.

Iosif Matula (PPE). - (RO) Meggyőződése, hogy támogatnunk kell a Duna-régióra vonatkozó európai stratégiát, annál is inkább, mert Románia és Bulgária európai uniós csatlakozása nagyon előnyös volt abból a szempontból, hogy így a több mint 2800 km hosszú folyó nagy része az EU területén folyik keresztül.

A balti-tengeri stratégia nagyon hasznosnak bizonyult a makrorégiók kilátásainak megnyitása szempontjából. A Duna-stratégia újabb lépést jelent ugyanebbe az irányba. A Duna-stratégia egyik prioritásának a gazdasági ágazatra kell összpontosítania, pontosabban arra az energiatermelési kapacitásra, amelyet a Duna és a szomszédos térség felkínál. A 2009. januári gázválság következményeként Románia már jelenleg is tesz arra irányuló európai szintű erőfeszítéseket, hogy gázhálózatát összekapcsolja a szomszédos országok gázhálózataival, az Arad-Szeged, Giurgiu-Rusz, Isaccea és a Negru Vodă projekteken keresztül. Ám az alternatív, megújuló források megtalálása érdekében is fokozott erőfeszítésekre van szükség.

Üdvözlöm, hogy a Duna-régióra vonatkozó európai stratégiának figyelembe kell vennie a célkitűzések elemzését és alkalmasságát, például az energiainfrastruktúrák fejlesztését, különös tekintettel a villamos energia új szállítási hálózataira és új termelési kapacitásaira, a megújuló forrásokból történő energiatermelést, új vízerőműveket, szélenergiaerőműveket, bioüzemanyagokat, valamint az atomerőművek fejlesztési programjainak folytatását, ilyen például a cernavodai erőmű.

Az első számú prioritásnak a környezet védelmének kell lennie a Duna vízgyűjtő medencéjében. Ennek szem előtt tartásával az Európai Uniónak a part menti országokkal együttműködve részt kell vennie a Duna deltavidéke ökoszisztémájának megőrzésében, ami azt is jelenti, hogy teljesen le kell állítani a Bástroe-csatorna projekt munkálatait. Nem engedhetjük meg, hogy az EU egyik szomszédos országának megfontolatlan gazdasági érdekei ökológiai katasztrófát idézzenek elő a Duna-deltában.

Danuta Maria Hübner (PPE). - Elnök asszony! Sok kihívás, amellyel ma szembenézünk, nem áll meg sem a politikai, sem a közigazgatási határoknál. A közös problémák és kihívások száma emelkedik Európában, és egyre inkább közös erőfeszítések útján kell ezekkel foglalkoznunk.

Ez az oka annak, hogy az Európai Bizottság, az Európai Parlament ösztönzésére és a Tanács döntésére reagálva kidolgozta a balti-tengeri stratégiát, most pedig nekifogott a Duna-stratégia előkészítési eljárásának. Ezek a stratégiák lehetővé teszik, hogy az érintett régiók és országok közösen reagáljanak a fennálló problémákra és közösen hasznosítsák a lehetőségeket. Ezeknek a stratégiáknak köszönhetően több és elmélyültebb együttműködésre és kohézióra, ezáltal pedig további növekedésre és több munkahely létrehozására, jobb versenyképességre és jobb életminőségre van esély az Unióban polgáraink számára.

Mi mint az Európai Parlament REGI Bizottsága arra számítunk, hogy a Duna-stratégia az érdekelt felek közötti jobb egyeztetésre, valamint a politikák és a helyszínen rendelkezésre álló pénzalapok közötti szinergiák jobb kihasználására épülő cselekvésorientált stratégia lesz. A REGI Bizottság, vagyis a stratégiát vezető európai parlamenti bizottság elnökeként biztosíthatom Önt, biztos úr, támogatásunkról, valamint a Bizottsággal való jó együttműködés elérésére való nyitottságunkról a Duna-stratégia élettartamának minden szakaszában.

Jan Olbrycht (PPE). - (PL) Elnök asszony! A vitát hallgatva az a benyomásom, hogy a legtöbben vitatjuk a célkitűzéseket, az irányokat és a prioritásokat, mivel alapvető kérdések merültek fel a végrehajtás módjai tekintetében. Horizontális politikával van dolgunk, amely a különféle politikák eszközeit használja fel egy vezető politika alapján, vagy inkább partnerségi és együttműködési rendszerünk van, különálló speciális eszközök és külön intézményi rendszer nélkül? Ezek nagyon fontos kérdések, mert nem akarunk csatlóságot okozni a stratégiával kapcsolatos elvárások tekintetében. Pontosan tudnunk kell, hogy egy új makroregionális módszerrel, vagy egy kiterjesztett területi együttműködési rendszerrel van-e dolgunk. Ezekre a kérdésekre a lehető leggyorsabban meg kell találnunk a választ.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Tisztelt Elnök asszony! Az édesvíz és az élelmiszer egy-két évtizeden belül olyan stratégiai cikké válik, mint jelenleg a kőolaj és a földgáz. Ezért rendkívül fontos az egész Európai Unió számára, de különösen a Duna-térség számára a vízgazdálkodás, a víz megtartása. Jelenleg egyszerre küzdünk az árvizekkel, a vízfölöslegekkel és ugyanakkor ezek a vizek átfolyanak rajtunk, és megfigyelhető például a Duna-Tisza közén Magyarországon, a homokhátságban egy nagyon komoly elsivatagosodás.

Ezért fontos a Duna stratégia megalkotása, amely a 2011-es magyar EU elnökség prioritása. Ezért is örülök a mai vitának, hogy egy komplex megközelítésben, a regionális politika, a környezetvédelem, a hajózhatóság, a gazdaságfejlesztés, a munkahelyteremtés, a turizmus szempontjait egyszerre tudjuk érvényesíteni és a Duna - a mai vita is azt mutatja, hogy - az egymással torzszókos feszültségben lévő államok között megegyezést, békét tud teremteni, ahogyan ezt József Attila költő mondta.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Már attól a pillanattól kezdve, amikor európai parlamenti képviselőjelöltnek jelentkeztem, azt éreztem, hogy a Duna hatalmas lehetőségeket tartogat az EU számára, amelyeket mindeddig nem használtak ki maximálisan. A Rajna-Majna-Duna vízi közlekedési út, amely Rotterdam kikötőjén keresztül összeköti az Északi-tengert Konstancia kikötőjén keresztül a Fekete-tengerrel, Európa gerincévé válhat.

Az új Duna-stratégia jóváhagyására a jelek szerint nagy valószínűséggel a magyar elnökség alatt kerül sor. Olyan területekre fog összpontosítani mint a közlekedés, a gazdasági fejlődés és a környezetvédelem. A Rajna-Majna-Duna vízi úton zajló közlekedés fejlesztésének egyik legfontosabb akadályát azok a különféle szabványcsoportok jelentik, amelyeket a hajósoknak alkalmazniuk kell. Sajnálatos módon a jelek szerint mindeddig hiányzott az említett rendeletek harmonizálásához szükséges politikai akarat.

Az ulmi konferencia, amelyen február 1-jén és 2-án én is részt veszek, jelzi a konzultációs folyamat egyik első lépését. Románia felajánlotta egy konferenciasorozat megszervezését ebben a tárgyban, ideértve a 2010. júniusi miniszteri konferenciát is.

Ivaylo Kalfin (S&D). - (BG) Elnök asszony, biztos úr! Az elmúlt évek során számos kezdeményezés született az Európa leghosszabb folyója menti együttműködés fejlesztéséről a közlekedés, az ökológia, a kultúra, az oktatás és a kereskedelem területén, csak hogy néhányat megnevezzek. Ez a sok projekt azonban pillanatnyilag komoly problémát okoz. Ugyanis semmiféle megoldásról nem gondoskodnak. A végeredmény pontosan az elvártak az ellentéte. Hiányzik a megfelelő, hatékony együttműködés, nincs koordináció, nincsenek közös célkitűzések és az erőfeszítések között nincs szinergia. Azt kérjük, hogy az Európai Bizottság által ehhez a projekthez biztosítandó szinergia ne váljon a Duna menti együttműködés eszközsorának egyikévé, hanem valóban az az eszköz legyen, amely létrehoz egy közös szinergiát, megkönnyíti a koordinációt és egyesíti a régióban létező különféle kezdeményezésekből fakadó lehetőségeket. Az érintettek legszélesebb csoportjának, többek között az Európai Parlamentnek és a polgároknak a részvételével ötvözve ez az egyetlen módja egy olyan szinergia létrehozásának, amely a Dunát szegélyező tizennégy ország minden egyes polgára számára hasznos lehet. Ugyanakkor ez az az üzenet, amelyet szeretnék átadni Önöknek arról a nagy konferenciáról, amelyet néhány héttel ezelőtt a Ruszei Egyetem hallgatói rendeztek. Köszönöm.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Elnök asszony! Az Európai Unió erőssége abban az együttműködésben rejlik, amelyet az államok és a régiók tanúsítanak a közös problémák megoldása, valamint a fejlesztési programok végrehajtása során. Van néhány jó példánk az ilyen jellegű cselekvésről. Ott van például a földközi-tengeri partnerség, a balti-tengeri stratégia és a ma megvitatott program – a Duna-stratégia. Ez a gondolat a területi kohéziós politika nagyon jó példája, amely a természeti környezet, a gazdaság és a társadalom fenntartható jellegére épül. Ez a kezdeményezés minden bizonnyal hozzájárul majd a régi és az új, valamint a lehetséges jövőbeni tagállamok közötti további együttműködéshez. Sok ilyen jellegű kezdeményezésünk és együttműködési formánk van. Ezért törekednünk kell az Unió politikájának harmonizálására, és a stratégia közös kezdeményezés jellegének megerősítésére kell összpontosítanunk.

Hogyan szándékozik az Unió megerősíteni és integrálni a meglévő együttműködési programokat a régióban? Hogy áll a stratégián és annak végrehajtásán végzett munka?

Katarína Neveďalová (S&D). - (SK) Számunkra, szlovákok számára a Duna korábban a szabadság szimbóluma volt. Ma az együttműködés szimbólumának tekintjük. Összehoz államokat mind az Európai Unió tagállamai, mind pedig az Unión kívüli államok közül, és a regionális együttműködés a Duna régióban nagyszerű alapot és feltételeket kínál az együttműködéshez, amely által ezek a harmadik államok integrálódhatnak az Unióba.

Nagyon fontos ennek a régiónak a számára, hogy rendelkezzen stratégiával, nemcsak azért, mert létre kell hozni egy közlekedési folyosót és összeköttetést az Északi-tenger és a Fekete-tenger között, hanem azért is, mert ez a régió Európa legnagyobb ivóvíztározója. A globális felmelegedés és az éghajlati változások figyelembevételével ez szempont a jövőben egyre fontosabbá válik majd.

Meg kell védenünk a Duna régiót az árvizektől, és gondoskodnunk kell annak fenntartható fejlődéséről a jövő nemzedékek számára. A Dunának a jövő nemzedékek számára is szimbólumnak kell maradnia. Ez a folyó összeköt több fővárost, többek között Pozsonyt és Bécsset, a világnak azt a két fővárosát, amelyek a legközelebb fekszenek egymáshoz, valamint Pozsonyt és Budapestet, és ez egy valóban nagyon fontos és szimbolikus tény a számunkra, közép-európai emberek számára. Szeretnék köszönetet mondani Silvia-Adriana Țicău asszonynak azért, hogy az ő lelkesedésének köszönhetően sor kerülhetett erre a vitára az Európai Parlamentben.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) A Duna élet - és történelemformáló elem Közép- és Délkelet - Európában. 1823-ban Andrews és Prichard kizárólagos szabadalmat kaptak az osztrák tartományokban való hajózásra. Részvénytársaságot alapítottak bécsi székhellyel. 1856-os párizsi békeszerződés eredményeképpen tették hajózhatóvá az Al-Duna szakaszát, ami hozzájárult a régió gazdasági felvirágzásához. Ma az EU által teremtett tartós béke és jólét állapota garanciát jelent kihívásainak megválaszolására. A történelmi előzmények ismeretében feltehetjük a kérdést, miért sikerült az első lépés egy kicsit botladozva. Az Intergroupra gondolok. Talán azért, mert a magyar, román, német, osztrák érdekeket nem sikerült egyeztetni. Emlékezzünk történelmünkre. A térség akkor fejlődött jól, amikor az egymásnak sokszor ellentmondó érdekeket sikerült egyeztetni, de az értékek sem szenvedtek csorbát.

Kinga Göncz (S&D). - (HU) Örülök én is az itt megmutatkozó elkötelezettségnek, amely talán az első lépés abban, hogy valóban valóra is váljon az, amiről itt ma beszélünk. Magyarország számára kiemelten fontos a Duna. Ez megnyilvánul a 2011-es elnökségi prioritások megfogalmazásában is. Magyarország az az ország, amelyik teljes egészében a Duna vízgyűjtő medencéjében fekszik, ennek megfelelő veszélyekkel és lehetőségekkel. Ezeknek egy részéről már volt szó. Én egy másik vonatkozást említenék, ami szintén fel-felbukkant a mai beszélgetésben. Hogyha ez a stratégia sikeres lesz, akkor hozzá tud járulni a Duna menti identitás kialakításához, ami segíthet a történelmi sérelmek, traumák maghaladásában, segíthet a Duna menti népek együttélésében, abban, hogy a civil együttműködések sokkal intenzívebbé váljanak, mint eddig. Őszintén reméljük, hogy ebbe az irányba lépünk tovább.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani minden képviselőtársamnak, akik ezen a meglehetősen késői időpontban részt vettek ezen a vitán.

Szeretnék gratulálni a téma iránti élénk érdeklődésükért és odaadásukért. Azt is el kell mondanom, hogy mély benyomást gyakorolt rám a Duna régióval kapcsolatos, a vita során tanúsított ismereteik és tapasztalataik mélysége. Meggyőződésem, hogy ez egy nagyon értékes eszköz az Unió számára a Duna-stratégia előkészítése szempontjából. Meggyőződésem, hogy a Bizottság és a Parlament szorosan együtt fog működni ennek az előkészítő szakasznak a folyamán. Ez a válaszom barátomnak és volt munkatársamnak, Danuta Hübnernek és Önök közül sok más képviselőnek, akik felvetették a Bizottság és a Parlament közötti együttműködéssel kapcsolatosan ezt az aggályukat.

Valójában közös kihívásként áll előttünk a környezetvédelmi szempontból fenntartható közlekedési rendszerek, utak és hidak fejlesztése, valamint a környezet védelme és a vízkészletek megőrzése a Duna régióban. Meg kell óvnunk és tovább kell fejlesztenünk a *schöne blaue Donau-t* (a szép kék Dunát) és annak szélesebb régióját.

Befejezésül szeretnék köszönetet mondani Önöknek a Duna-stratégia támogatásáért. Dolgozzunk együtt! A Bizottság készen áll arra, hogy figyelmesen meghallgassa az önök további javaslatait, és hogy az elkövetkező hónapok során együttműködjön ennek a rendkívül fontos stratégiának az előmozdítása érdekében.

(Taps)

Elnök. A vita lezárását követően az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdése alapján öt állásfoglalási indítványt nyújtottak be⁽¹⁾. A vitát lezárom. A szavazásra 2010. január 21-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ioan Mircea Pașcu (S&D), írásban. – A Duna-folyó szerves részét alkotja a fekete-tengeri térség, amelyre nézve az EU csak egy szinergiát dolgozott ki, hangsúlyozva annak összekötő jellegű geostratégiai helyzetét, megmutatva ugyanakkor, hogy mennyire habozik foglalkozni a hely összetett geopolitikai helyzetével. Ne feledkezzünk meg arról, hogy még 1856-ban, amikor ez a térség ezt megelőzően a világ figyelmének középpontjában állt, az egyik eredmény a Duna-folyó európai szintű szabályozói jogállása lett. Akkor hozták létre a Duna Bizottságot, ezt a még ma is létező szervet, és akkor építették fel a folyó tengerhajózási ágazatát. A Duna-folyó ma is a figyelem középpontjában áll, miután az EU fizikailag is fekete-tengeri szereplővé vált. A Duna-folyó ezzel – a földközi-tengeri térségtől eltérően – csaknem teljes egészében az EU ellenőrzése alá került. Most, hogy a folyó legnagyobb forgalmi akadályá – a szerbiai helyzet – is hamarosan megszűnik, ne szalasszuk el ezt a lehetőséget, hanem teljes súllyal és komolysággal vegyük fontolóra a folyóval kapcsolatos kérdéseket, és így tegyük azt azzá a valóban európai vízi úttá, amely valamennyiünk számára hasznos lesz.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) A Duna a történelem folyamán mindig központi szerepet töltött be Európában. Az ebben a térségben érdekelt nemzetállamok már jóval az Európai Unió megalapítása előtt is tevékeny kapcsolatban álltak egymással. Ezért fontos lépésnek tekintem a Duna-stratégia felhasználását arra, hogy ezek között az országok között még szorosabbra fonjuk a kapcsolatokat egy regionális politika keretei között. Sok kapcsolódási pontot találhatunk ebben a vonatkozásban. Természetesen vannak ilyen kapcsolódási pontok a gazdaság területén, de a kultúra, a környezetvédelmi politika, az energiabiztonság és a szomszédságpolitika területén is. A makrorégiók ideális eszközök a határokon átnyúló kihívások kezelésére. Feltétlenül szükség van alapos és hosszú távú tervezésre és előkészítésre, ha tartós sikereket akarunk elérni a dunai makrorégióban. A makrorégiók európai hozzáadott értéke különösen szembeeszkő a biológiai sokféleség megőrzésének és a fenntartható energiatermelésnek a területén.

Ennek az együttműködésnek a sikeréhez jó összehasonlítási modellt kínál a balti-tengeri régióra vonatkozó stratégia, amely már sikeres európai projektként folyamatban van. Osztrákként, a regionális politikával foglalkozó politikusként és az európai uniós jogalkotás számos vízzel kapcsolatos elemének előadójaként támogatom ezt a kezdeményezést és remélem, hogy a Duna-stratégia a területi kohézió új távlatait fogja megnyitni a Duna menti országok előtt.

Georgios Stavrakakis (S&D), írásban. – (EL) A Duna-régióra vonatkozó stratégia elfogadása igazi gyöngyszem lesz a tagállamok, a helyhatóságok, a nem kormányzati szervezetek, a civil társadalmi szervezetek és a terület más, nemzeti vagy regionális szintű érintettjei között kifejlesztett együttműködés koronájában. Ennek az együttműködésnek létfontosságú eleme az, hogy kényelmes tempóban halad, nemzeti, regionális, helyi vagy akár közigazgatási határokat keresztezve, mivel ez adja meg azt a választ a térségben élő emberek mindennapi élete során jelentkező valós szükségletekre, amely válasz a különféle kormányzati szintek kezdeményezésén és részvételén keresztül született meg, nem pedig felülről kényszerítették rájuk, ami azt bizonyítja, hogy a többszintű kormányzás képes biztosítani ezeket a megoldásokat helyi szinten. Annak ellenére, hogy a Duna-régió nemcsak az EU tagállamait érinti, hanem tagjelölt országokat és az európai szomszédságpolitikához közvetlenül kapcsolódó országokat is, a valóság azt mutatja, hogy még ha az összes részt vevő érdekelt fél nem is tartozik az Európai Unióhoz, nekik is azonos kihívásokkal kell szembenéznük, amelyek nem állnak meg az EU határainál, és amelyek közös cselekvést igényelnek, ha eredményesen akarjuk azokat kezelni. A stratégia elfogadása bizonyítani fogja, hogy az EU továbbra is fel kíván használni mindent, amit az európai erőforrások felhasználásával az eddigiekben ezen a területen elért.

Iuliu Winkler (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt képviselőtársak! Üdvözlöm a Duna-régió európai stratégiára vonatkozó többpárti határozatjavaslatot, hiszen pontosan illeszkedik a Lisszaboni Szerződés életbe lépésével elkezdődött új európai folyamatokba. Megnövekedett szerepköre révén az Európai Parlament, pontosan a Duna stratégiához hasonló nagy horderejű témákban bizonyítja be kezdeményezőkézségét. Értékelésem szerint azonban a stratégia kapcsán többről kell beszélnünk, mint gazdasági, környezeti, közlekedési és turisztikai összetevők halmazáról, éppen ezért kiemelném a stratégia politikai jelentőségét, azt, hogy a tervezés és az együttműködés folyamatába bevonja valamennyi Duna-menti országot, köztük olyanokat is

⁽¹⁾ 1 Lásd a jegyzőkönyvet.

– például Szerbiát és Ukrajnát – amelyek még nem tagjai az Európai Uniónak. Ezen országok számára a Duna stratégiában játszott szerep az európai közeledés fontos eszköze, amely egyben elősegíti csatlakozási folyamatukat. Romániai magyar európai parlamenti képviselőként meggyőződésem, hogy jelen kezdeményezés, valamint a szomszédságpolitikában rejlő potenciál javítani fogja a szerbiai és az ukrajnai magyar közösségek életkörülményeit. Hozzátenném, hogy az Európai Parlamentben tevékenykedő magyar képviselőknek közös elkötelezettsége a Kárpát-medencében, de az Unió határain kívül élő magyar közösségek európai jövője is. A Duna mentén Európa egyik legszínesebb többkultúrájú régiója található, a történelmi és közösségi hagyományok megőrzése és megismertetése, a kulturális párbeszéd vagy a közös műemlékvédelem mind olyan összetevője lehet a Duna stratégiának, amely erősíti és egyedivé teszi a térséget.

16. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

17. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.55-kor berekesztik)